

Czanik Csaba Árpád

A FALEVÉL

©Czanik Csaba Árpád, 2001

ISBN 963 00 7795 7

Karaván Kiadó

Kiadásért felel: Czanik Csaba Árpád
Felelős szerkesztő: Sipos Anikó
Nyomda: Széchenyi Nyomda, Győr

Első fejezet

5 perc, vagy 1 év, 100 év, 10000 év, 100000 év, teljesen mindegy. Soha nem az a fontos az úton, hogy mennyi idő alatt járják be, hanem az, hogy bejárják-e. Ez a könyv egy történet, mely valamikor 100000 évvel ezelőtt a távoli múltban kezdődött. A szellem és a lélek fejlődéséről szól. Az útról, melyen karba öltve jár a jó és a rossz, a szerelem és a gyűlölet, a közöny és a segíteni akarás, az élet és a halál. 100000 év, mely egy utat ölel föl, s az útnak a végén egy olyan világ vár az utazóra, amely csak a gyávák és a gyengék előtt tűnik varázslatnak. Az igazak és a bátrak előtt maga a létezés nyilvánul meg. Utazásunk során elindulunk a messzi múltból, amikor az emberekben az intelligenciának nem csekélyebb szikrája volt a mainál. Bejárjuk a világegyetemet, távoli kultúrákat. A lét tudatos felismeréseinek útvesztőibe eljutunk a mai idővel mért 1754-be, a Pireneusok északi lejtőjére, ahol utazásunk idegenvezetője elérte azt, amit egy tudat, egy intelligens tudat el tud érni. Anyagtalanul eggyé válni a mindenséggel, kiszakadni, majd felébredni az újjászületések illúzióláncaiból. Idegenvezetőnk egy kicsiny pireneusi faluban tudta, hogy semmi nem az, ami, s tudta, hogy nem létezik az élet. Csak hiszik az emberek, hogy élnek. Tudta ott azon a délutánon, hogy útja véget ér, de azt is tudta, hogy amire neki 100000 év kellett, az a legtöbb ember számára évmilliárdokat ölel fel. Csak a hősök, a bátrak, az igazak mernek szembefordulni a széllel, hogy széllé válva maguk is vihart kavarjanak, vagy mint lágy, langyos esti szél a lombok közt suhanjanak. Útikalauzunk mikor mindezt tudta már, nem akart semmit. Ott azon a délutánon elindult sétálni, majd halkán nevetve séta közben lassan felfénylett egy pillanatra, majd megszűnt anyaga létezni mindörökre. Fényét elfújta a szél és ő vidáman nézte, ahogy árnyék nélkül sétál tovább a réten. Ahová átjutott az az egyetlen hely, ahonnét nincs visszaút, de az egyetlen hely, ahová nem is hívnak senkit. Tudta, azon a réten nem a világot hagyta el, és nem az embereket hagyta magára, értette, érezte, az már nem az ő világa. Ott csak vendég volt, és neki tovább kell menni, még a régi világba. Ő ugyan bármikor visszamehet, mint gondolat, mely azzá válik, ami akar lenni, de ő már nem ember, az ő sorsa nem az ő sorsuk.

Második fejezet

Úgy 100000 évvel ezelőtt India észak-nyugati részét a mai Pakisztán felől hatalmas folyók áztatta, mocsaras terület borította. Óriásira nőtt mangrove erdők végeláthatatlan területeket borítottak. Kis szigetek az élővilág menedékeiként szolgáltak. Elefántok, orrszarvúk, oroszlánok, tigrisek, pávák, sasok, kolibrik, pillangók, virágok csodálatos formációi, és mindenhol kristálytisza víz, nyüzsgő élet. És valahol messzi a látóhatár szélén ott tornyosult ma ismert nevén a Himalája. Ezt az idilli képet semmi nem zavarta. Kis szigeteken néha fel-feltűnt egy kétlábon járó tetőtől talpig szőrös, szürkésbarna színű lény, amit a mai kor antropológusai a Homo Erectus néven ismernek. Ez a lény a mai tudás szerint nem igazán ismerte az eszközöket, bár már kísérletezett kövek pattintásával és fa eszközök előállításával. Mindenevő volt, de ha tehette vadászott, ragadozó életet élt. Hierarchiát ismert már az erdő és élővilága között, az életet a halállal nem végleges állapotnak való elmúlását érezte. A világ legnagyobb urának a ragadozók királyait tartotta, oroszlánokat, tigriseket. Következő helyre, a számára teljesen ismeretlen világot, a szellemek világát sorolta, s őt, saját magát a harmadik helyre. Nem tartott nagy rituálékat a temetéssel, de menekült a halottak közeléből. Ez a lény az ösztönei szerint élt, vad volt, erős, agresszív és eléggé okos ahhoz, hogy életben tudjon maradni. És eléggé intelligens ahhoz, hogy néha felcsillanó gondolatait érzékelni tudja.

...

A horda a fák között sétált. Gyűjtögettek, bogyókat, rovarokat, mindent, ami a számukra ehető volt. A vadászok a horda szélén kör alakba helyezkedtek el. Vándorlásaik során megtapasztalták: ez az egyetlen mód, hogy védekezni tudjanak a váratlan támadás ellen. A vadászok gyűrűjén belül mentek azok, akik még nem vadászhatnak, vagy már nem tudtak vadászni. Nem csak a férfiak vadásztak, mindenki, aki erős volt hozzá. A gyengéket és a féléneket, a vadászatra alkalmatlanokat az életre is alkalmatlannak tartották, kiközösítették, és elűzték őket a hordából. Csak a rájuk támadókat ölték meg, és amire élelemként vadásztak. Félték attól, hogy ha valakit harc nélkül ölnek meg, rossz napokat hoz a hordára, amely halált von maga után. Egymást nem nevekkel illették, mivel a beszéd mai értelemben véve még nem volt kifejlődve náluk. Érzéseiket, gondolataikat hangokkal, mozdulatokkal fejezték ki. Nagyon sok állati kommunikációjuk volt, de már ismerték a szeretetet, a ragaszkodást, a félelmet.

A horda azon a napon sikeresen vadászott. Egy gazella borjút sikeresen szakítottak el az anyjától, majd tépve, marcangolva nyersen bekebelezték. A vadászat után a horda nyugodtan, lassan, de minden apró

környezeti neszre figyelve haladt a mangrovék között. Néha valamelyik vadász megállt, botjára támaszkodva beleszimatolt a levegőbe, és ha nem érzett veszélyt, tovább ment. Majd egy kis idő múlva egy másik vadász tette ugyanezt. Ha valamit észleltek léptük lassúbb, mozgásuk óvatosabb lett. Ha veszély közeledett feléjük izmaik megfeszültek és minden érzékszervükkel a veszélyre koncentráltak. Ha menekülni kellett pillanatokon belül felmérték a menekülés lehetséges irányait. De azon a napon délutánon nem volt veszély, nyugodtan, lassan, látszólag céltalanul haladtak előre. A Nap lassan lement a távoli hegyek mögött, és ők összebújva, fűcsomók között álomba merültek. Mindenki aludt, nem voltak külön örök, de a legkisebb gyanús neszre is azonnal odafigyeltek.

Csillagtalan felhős éjszaka borult rájuk. Az utazó még nem tudta: ez lesz az első éjszakája az úton. Nagyon sokáig nyugtalanul forgolódott vackán, néha megriadt, felült, felállt, körülnézett, nyugtalansága egyre erősödött, mint hogyha várt volna valakit vagy valamit. Máskor, ha nagy vadászatra készültek, a mostanihoz hasonló nyugtalanság néha erőt vett rajta. Olyankor a csillagokat, a Holdat, az éjszaka árnyait szokta figyelni és attól el szokott aludni. Álmában ilyenkor előre le szoktak peregni az álmokképek, és a még meg nem történt vadászat látomásszerű víziói sokszor teljes azonosságot mutattak az ébredés utáni kalandokkal. De ez az éjszaka más volt. Nem voltak csillagok, nem voltak árnyak, nem volt semmi. Csak a furcsa, nyomasztó érzés, amit az utazó előtte soha nem érzett. Érezte, már közel a hajnal, a feszültség, a nyugtalanság egyre nőtt, valami furcsa bizsergést kezdett el érezni a gyomrába, ami lassan kúszott föl a gerincén a fejébe, egészen tudata legmélyebb zugáig. Egyre nehezebb, egyre tompább lett, majd minden átmenet nélkül álomba ájult. Álmában egy férfit látott, fiatal, erőset, valami furcsa volt a testén, amit nem értett, de érezte: ez ő. Majd a kép hirtelen elmúlt, s egy másik férfit látott álmában, aki most őt, a dzsungel mélyén álmodót figyeli. Nem félt az álombéli férfitől, igaz nem is tudta ki az, akit lát álmában. A férfi a kezét nyújtotta felé, és ő tudta, ott, abban az álomban, ha ezt a kezet megfogja, akkor örök időkre minden megváltozik. Az utazó megérintette a feléje nyújtott kart. Az álmokép megszakadt, mély, nyugodt és nehéz álomba merült.

Reggel utolsónak ébredt a hordából, már a legkisebbek és a legvénebbek is fönt voltak. Ébredés után csak feküdt, fejét a fűpárnára téve és nem értette, hogy mi történt. De a változás első jeleit érezte: mintha talán tisztábban látna, mintha talán a tegnapi nap nem is ő lett volna a hordában? El akarta mondani álmát mindenkinek, de mivel nem tudott beszélni, kommunikálni hosszú nyújtott a-val a fejére mutatott. Nem értette, hogy a többiek miért nem értik az ő gondolatát, igaz, most nem is a vadászat volt a téma. A sok erőlködés közben hirtelen megállt

és elkezdett nevetni, nevetett, mert tudta, hogy olyan dolgot akar a többieknek elmondani, amiről előtte soha nem volt szó, sem fogalom nem létezett rá. Nem a vadászat és a napi élet víziói jelentek meg benne, tudta, ez valami más és ezt senki a közösségből nem tudja érteni. Egész nap az álombeli kezet látta maga előtt, nem tudta, hogy miért érinti meg, csak azt tudta, hogy helyesen cselekedett, érezte: jól döntött. Az álmok után pár évig semmi nem történt, mígnem egy párás hajnalon egy folyó völgyben összetűzésbe nem keveredtek egy hatalmas medvével. Az összetűzésből a medve került ki győztesen az utazó egy másik társával együtt ott, az ütközetben fejezték be életüket. Egy hatalmas ütés végzett vele, ami a hátán találta el. Nem volt ideje elmélkedni azon, hogy mi történik, már halott volt, amikor földre ért. Társai elmenekültek, mikor látták, hogy a medve erősebb, mint ők. A menekülőknél nem volt se ideje, se gondolata arról, hogy a halottakkal mi legyen, hogy a halottakat magukkal vigyék-e. A halál pillanatában az utazó nem értette mi történt, nem értette, hogy miért nem érez fájdalmat, nem értette, hogy őt miért nem látja már senki. De azt sem értette, hogy a teste miért nem mozdul. Napokig szelleme ott bolyongott a test körül, mikor pár nap elmúltával megdöbbenésére a horda egyik tagja jött a halott test felé. Megkönnyebbülve vette észre, hogy aki feléje jött a hordának az a tagja, akivel már az utóbbi években szívesen vadászott együtt. A jövevény leült a halott mellé, morgott pár percig, majd mikor már biztos volt benne, hogy az már nem kel föl, faágakkal és kövekkel betakarta a testet. Majd hátat fordított és örökre eltűnt a dzsungelben. Az utazó mögött furcsa ismeretlen fény villant, a fény ismeretlen érzéseket szabadított fel benne. Nem látott senkit és semmit, fény volt mindenütt.

. . .

Nem tudta érzékelni az idő múlását, nem voltak távlatok, nem volt más csak a nyugalom, ami körülölelte. Néha hangokat hallott, néha úgy érezte, valakik elsuhanak mellette. Majd hirtelen érezte: most ő következik. Színek kavarogtak, érzések, majd hangot hallott, a saját hangját, amint sír. Kicsi volt, esetlen, csupasz és már nem borította az egész testét szőr. Meleg, puha bundán feküdt, egy nő hajolt föléje és egy hangot hallott, amit nem értett. Tudta, hogy nem hozzá beszélnek, tudta, hogy nem neki szól, ő csak sírt, sírt, fájt neki a levegővétel, ahogy behatolt tüdeje minden egyes zugába.

- Fiút szültél lányom. Erős vagy. Fiút szültél.

Az utazó még érzékelte a béke fényét, de már érezte: újra itt van a napfény világában. A fények elkezdtek távolodni, a sírás egyre hangosabb, egyre fájdalmasabb lett. Hatalmas medvebőrön feküdt, érezte a bőr szagát, bevillant neki a halála előtti régmúlt képe, a medvének halálos ölelése. Nem tudta miért csak annyit tudott: félni kell a medvétől, aztán

ez a kép is elmúlt, eltűnt örökre, csak az érzés maradt meg. Mely egyre erősödött és egyre fokozódott, míg el nem érte a rettegés fokát, már nem félt a medvétől, retteget, ahogy ott feküdt a medvebőrön. Kicsi volt, esetlen, nem értette a hangokat, nem értett semmit. Egy nő hajolt fölé, - szinte még gyerek-, tudta: ő az anyja. Ez volt az egyetlen biztos, amit tudott. Ahogy a nő szemei egyre jobban közeledtek, a rémülete úgy múlt el. Érezte, ő majd megvédi a medvétől. Hallotta, amint a lány mondja neki:

- Nagy hangod van, kicsim. Erős vagy. Nagy vadász lesz belőled. Érzem, messziről jöttél.

Majd magához ölelte.

Lassan múltak az évek, az utazó lassan felnőtt. Megtanult mindent, amit tudnia kellett. Beszélt, ismerte a kövek, fák titkait és tisztelte a tüzet, ami törzse legfontosabb kincse volt. Néha álmában előjött egy furcsa, ismeretlen világ, ahol valami vad lények - melyek valójában olyanok, mint ő -, a hajnali párásban vadászatra indulnak.

Úgy 15 éves kora táján a vadászok nagy útra indultak. Hosszú hetekig készülődtek a nagy vadászatra és ő már igazán nem volt gyerek, de még nem volt igazi vadász sem. Ment is volna vadászni, meg maradt is volna. Tudta, talán jövőre, mikor újra virágba borul az erdő már ő is mehet vadászni. Szeretett volna már ott lenni a vadászok között, bármit megadott volna azért, hogy ő is harcba indulhasson. Sívároგva nézte, amint a vadászok hosszú sora eltűnik a lemenő Napban. Nem tudta hogyan vadásznak, nem látott náluk semmilyen eszközt, csak azt szokta látni, amikor sok nap után a vadászok hazatérnek és hátukon hozzák az elejtett vadakat. A vadászat nagyon tisztelt és mély dolog volt, nem engedtek gyerekeket a vadászat közelébe. Ezekben a napokban történt meg vele az első olyan dolog, ami hosszú időre nyomot hagyott benne. Kíváncsi gyerekként a vadászok után lopózkodott. Nem félt az éjszakai erdőben, tudta, hogy mindig a legfontosabb dolog, hogy széllel szemben menjen és, hogy biztonságos alvóhelyet találjon magának és legalább napjában egyszer tudjon vizet inni. Ez volt az első alkalom, hogy úgy szökött el a törzstől, hogy senkinek nem szólt. Félnap távolságra lemaradva a vadászok mögött, napokig követte őket. Pontosan tudta hol járnak és azt is tudta, hogy még semmit nem ejtettek el. A dzsungel hirtelen elkezdett ritkulni, a Nap melegen sütött, minden harsogó zöld volt, madarak csiripeltek a fákon, s elért a dzsungel széléhez. Dombot látott a fákon túl, tőle egy jó kődobásnyira, amint a vadászok egy csoportja a dombtetőn állva a messzi távot figyelik. De nem látta a többi vadászt, s nem tudta hol lehetnek. Nem is nagyon foglalkozott a gondolattal, csak a vadászokat figyelte.

- Itt van, megtaláltam! - dübörgött a háta mögött az egyik vadász

hangja. Az utazó ebben a pillanatban rájött: azért vannak kevesebben a vadászok a dombon, mert a többiek őt keresték. Az utazó tudta, most élete legfontosabb döntésére kerül sor, melynek értelmében akár meg is ölhetik a vadászok, mert megszegte a vadászat törvényeit. Mint gyermek olyan helyre lopódzott, ahol nem szabad lennie. Látta, amint az egyik vadász a dombon állók közül a megtalálójára felé int, hogy menjenek fel a dombra. Torkában dobogott a szíve, izzadt és rettenetesen félt. Érezte, most döntenek a sorsa fölött.

-Már napok óta tudjuk, hogy követsz minket. Ügyes vagy, korodhoz képest jól ismered az erdőt. Ha a vadászat sikeres lesz, annak ellenére, hogy tiltott dologban veszel részt és még beavatatlan vagy a vadászatba, életben hagyunk. De csak akkor, ha sikeres lesz. Ha sikertelen, akkor tudjuk, hogy gonosz ember vagy, mert jelenléted elűzte az erdő népét. Most, hogy itt állsz közöttünk, csak figyelj, nem beszélhetsz, nem kérdezhetsz semmit. Ha vissza akarsz menni, mert félsz a vadásztól, akkor azt most tedd meg. Bár ez az előbbi döntésünket nem befolyásolja. Ha itt maradsz velünk, csak figyelj.

Az utazó halkán leült a fűbe és nézte a vadászokat, amint nyíltan állnak a dombtetőn, nem bújnak el, és szó nélkül nézik az alattuk elterülő tájat. Szemlélik a hatalmas vadcsapatokat. Nyugodt hangon megszólalt a legöregebb vadász:

- Mind erős és élni akar, nem érzek gyengét köztük. De ott messzi hátul a liget szélén, ott érzek egy gyengét, ott érzem, egy készül a halálra. Azt mondja, mire odaérünk csak akarnunk kell és teste a miénk lesz.

A vadászok mindegyike a liget felé fordult, mélyen beszívták a levegőt és szavak nélkül mindenki egyszerre a liget felé nézett. Figyeltek, csend volt. Újra megszólalt az öreg:

- Most már mehetünk. Beleegyezett, hogy teste a miénk legyen.

Nyugodt léptekkel megindultak a vadászok a távoli facsoport felé. Az útjuk során a vadak nem menekültek előlük. Zavartalanul legelésztek tovább. A vadászok a legkisebb jelét sem mutatták annak, hogy valamelyik vadat esetleg bántani kellene. Elérték a facsoportot, és ott volt a vad, amit az öreg látott, és érzett fenn a dombtetőn. Már élettelen volt a test, hideg, az elmúlás lassan kezdte körbelengeni.

A vadászok körbeállták a kihűlt testet, és megköszönték a vadnak, hogy testét itt hagyta számukra, hogy ők tovább vigyék erejét, és az ő ereje a törzs ereje legyen. Kérték a vad szellemét, hogy mutasson még nekik újabb életet, mely a törzsben akar maradni, és erőt tud nekik adni, mivel ő kevés ahhoz, hogy a törzs erejét sokáig megtartsa. Tudták nem kell a választ siettetni, mivel nem a sietség a fontos, hanem az, hogy biztonságban életben maradjanak.

Mikor befejezték a beszélgetést a vad szellemével, kerestek egy

vékony fát, és félkörben meghajlították. A lehajtott fának a csúcsára felkötözték a vadat, és elengedték a fát. Az visszaállt eredeti formájába, és így biztonságos védelmet találtak az élelem számára. A fa vékonysága elég volt ahhoz, hogy mint rugó felrepítse az ételt a magasba, ahol a fa lombjai rejtve őrzik a ragadozók elől. A vadászok nyugodt léptekkel elindultak vissza a dombtetőre. Ügyeltek rá, hogy gondolataik felismerjék az újabb zsákmány helyét. Hosszú órákig ültek fenn a dombtetőn, nyugodtan, szótlánul. Az utazó szavak nélkül figyelte őket, nem félt, tudta, hogy a vadászat sikeres lesz. Érzett valami belső, mély nyugalmat, melynek lényege csak azt nyilvánította ki a számára, hogy a dzsungel és a vadászok befogadták őt. Figyelte a vadászokat, ahogy azok némán ülnek. A dombtetőről tökéletes kilátás nyílt a pár száz méterrel alattuk elterülő lapályra. Észrevett valami furcsát a vadászokon, amit nem értett. Úgy tűnt neki, hogy a vadászok szavak nélkül egymással beszélgetnek. Nem tudta hogy csinálják, de néha mintha ő is elkapott volna valami gondolat hangfoszlányokat. Észrevette, hogy a tapasztaltak, az öregebb vadászok, amerre fordítják a fejüket szinte ugyanabban az időben mindenki arra néz. Az utazó csak figyelt és hirtelen megérezett valamit, valami furcsa bizsergető érzést lenn a gyomrában, mely azt éreztette vele, hogy étel. S mihelyt abba az irányba fordította a fejét, ahonnan az impulzus jött már tudta, ezt az érzést figyelik a vadászok. Örömeben majdnem felsikoltott, hogy érzi az élelem irányát. De hamar rájött, hogy ez a sikítés igen nagy hiba lenne. Csak megmozdult, ahogy ült. Abban a pillanatban az összes vadász ránézett, nem rosszállóan, nem haragos szemmel, mély meleg barna szemükkel, melyekből szinte az ő öröme sugárzott vissza. Ekkor hallotta meg az első hangot a fejében, a vadászat vezetőjének a gondolat hangját:

-„Közénk való vagy! Látjuk, érzed az életet, érzed a dzsungelt, de még sokat kell gyakorolnod, és légy türelmes. Tanuld meg az uralmat a gondolataid felett! Figyelj és légy éber!”

Elmúlt a hang. Az utazó próbált magyarázatot keresni, hogy mi történt. De nem talált, csak figyelt. A vadászok négy napig ültek a dombon, ahonnét hosszú órákra néha el-eltűntek. Négy napig nem ettek, nem ittak, nem aludtak, csak érezték az erdőt. A negyedik napon Naplemente táján felálltak, és az előző napok alatt - azokba az irányokba, melyekbe el-eltűnt valaki közülük -, ugyanarra mentek és az ott elejtett vadakat elhozták. A zsákmány hat gazella és két darab öreg szarvas volt. Sikeres volt a vadászat, elindultak hazafelé, vissza a dzsungel mélyére. Az úton hazafelé az utazó előre akart szaladni mikor már csak egy félnapi járóföldre volt a törzs, hogy elmondja mindenkinek, hogy sikeres volt a vadászat. De a legfiatalabb vadász nyugodt hangon csak annyit mondott neki:

- Mióta elindultunk haza az érzések dombjáról már azóta tudják, hogy jövünk.

Az utazó nem kérdezett semmit, sejtette, hogy az otthoniakkal is hasonló módon beszélgetnek, mint egymás közt a vadászat alatt. Mindent meg akart tudni, tanulni, de tudta, hogy nem lehet. Csak éber lehet. Hosszú hónapok múltak el úgy, hogy nem mehetett a vadászokkal. Már nem próbálkozott azzal, hogy utánuk lopózik, várt és figyelt. Néha hosszú órákra a vele egy ívásúakkal el-el bóklásztak a dzsungel közeli részeibe. Vidám, boldog és kiegyensúlyozott volt. A törzs soha semmiben nem szűkölködött, minden vadászat sikeres volt, az erdő forrásai vizet adtak bőven, nyugalom és béke időszaka volt. Ám érezte, hogy ez nem tart örökké. Egy hajnalon így szólt hozzá az anyja:

- Felnőttél fiam. A gyermekkorod vége, el kell kezdened készülni az élet dolgaira. Meg kell mutatnod a törzsnek, hogy méltó vagy az életre, és hogy meg tudod védeni a törzset. Ami most vár rád az életed legnehezebb része lesz, de ha kibírod, életed további része könnyű és nyugodt lesz. Ha elbuksz, a törzs kiközösít, hogy a dzsungel haláloddal és magányoddal magába fogadjon. Mert képtelen vagy akkor a törzset óvni és oltalmazni, így képtelen vagy arra is, hogy a törzs oltalmát elfogadd. Ezért ha elbuksz, a dzsungel oltalmára lesz szükséged, mely sokkal nagyobb erő, mint amit a törzs tud neked nyújtani.

Sokáig csengtek az anyja szavai az utazó fülében, szemei pillantása még az önfeledten játszó gyerekek közé tévedt, de halkán megszólalt:

- Mondd, mit tegyek?

Az anyja nem válaszolt semmit. Egész nap mindenki tette a dolgát, s az utazó egyre jobban kezdett nyugtalan és türelmetlen lenni. Néha a gondolataiba bevillant, hogy el kellene menni a dzsungelbe, elbújni a kedvenc helyein, nézni nyugodtan a felhőket, hallgatni a madarakat, némely pillanatban a gondolat majdnem tetté formálódott. De kezdődő nyugtalanságát mindig sikerült lecsillapítani. Este a törzs tüzénél, amit a gyerekeken kívül mindenki körülült egy-egy rövid időre, és mikor mindenki megpihent egy pillanatra, a gyerekeket is odaengedték. Az utazó észrevette, hogy egy hely a férfiak között mindig üresen van hagyva. Néha gondolta, hogy az ő helye az, amit kihagynak. De nem mert oda menni, a törzs iránti tisztelet nem engedte, hogy oda üljön. Már épp készült lefeküdni, mikor észrevette, hogy anyja a vadászokkal beszél, majd feléje int. Elindult a vadászok felé, mire odaért, az anyja már elment. Leült a legöregebb vadász mellé, de nagyon félt. Hosszúnak tűnő percekig csak bámulta a tüzet, állát a térdére támasztva. Az öreg nyugodt, mély hangja térítette magához:

- Ifjú ember! Én foglak megtanítani a vadászatra és az élet dol-

gaira, mint ahogy a többi vadászt is én tanítottam, és ahogy annak idején én tanultam a legöregebbtől. És majd, ha egyszer te leszel a legöregebb, te tanítod majd a vadászokat az élet dolgaira. Mostantól azt kell csinálnod, amit mondok. De bármikor elmondhatod gondolatodat, véleményedet, bármikor mondhatod, hogy elég, nem bírod tovább, de tudnod kell, ha ezt megteszed, onnantól nem vagy tagja a törzsnek. Az első lecke: addig ülj itt, amíg nem szólok, nem mehetsz sehová, nem csinálhatsz semmit, nem alhatsz, napjában egyszer szükségleteidet elvégezheted. Egy dolgot tehetsz: ha nagyon-nagyon nem bírod, el tudod veszíteni eszméletedet. De ne számíts arra, hogy bárki is segít. Halott vagy mostantól mindenki számára. Halott, de mint egy visszatérő holt vadász, lényed itt kísért és bolyong közöttünk. Egészen addig, amíg be nem bizonyítod, hogy méltó vagy az életre.

Csend lett. Mély, nyomasztó csend. Az utazó észre sem vette, hogy egyedül ül a tűz mellett, az öreg is elment, magára hagyta. Mindenfelől az alvás hangjai törtek feléje. Az öreg szavai egyre csak pörögtek gondolatai között. Egész éjjel ült állát a térdére támasztva, nem volt nehéz az álmod elzavarni, az új dolgok iránti izgalma ebben könnyen segített. Figyelte, ahogy lassan, messze közeledik a hajnal. Túl messze. A Nap vörös csíkot húzott, de fent még látszottak a csillagok. Az erdő egyre kezdett élni, a madarak egyre hangosabb csivitelésbe kezdtek, az utazó kezdett álmosodni. Szemei egyre nehezebbek, ő maga egyre fáradtabb lett. Tompaság kezdett rajt eluralkodni. Végtelennek tűnő pillanatokra leragadtak a szemei, - majd, mint hegyről lepattanó kő nyíltak ki ismét - és csak az járt a fejében: nem szabad elaludni. Nem szabad elaludni. Nem lehet szügyent hozni a törzsre.

Lassan felébredt a törzs. Még nem látszódott a Nap, de a madarak mindenkit felverték. Vidám beszélgetések és nevetés hallatszott mindenfelől. Az utazó nem nézett senkire. A hamut bámulta. A reggeli ébredés jól ismert neszeket, zörejeket, illatokat sodort felé, gyomrában érezte az éhség mardosó erejét. De sejtette, hogy nem ez a veszély, hanem amikor szomjas lesz. Hűvös volt a hajnal, még nem érezte a szomjúságot. Közben a Nap egyre magasabbra ment, az élet a mindennapos mederben folyt. A vadászok elindultak körüljárni a táborhelyet, hogy feltérképezzék a környéken történt éjszakai eseményeket. Senki nem szólt az utazóhoz egész nap, még akkor sem, mikor a vadászok visszatértek és nekiálltak a hamuból a tüzet újjáéleszteni. Bár mindig őriztek egy kis lángot, ha a tűz nem éledne újjá, de mivel az éjjel nem esett az eső, így a lángra nem volt szükség. A hamuban rejlő hevület lángra lobbantotta a vékony ágat. A tűzzel egyidőben rettenetes szomjúság tört rá, arra gondolt milyen jó lenne, ha esne az eső, akkor vízhez jutna. Lábai elszibbadtak, dereka fájt, az éhség és a szomjúság egyre mélyebben mart belé. Lassan elmúlt az első

nap és mintha ott se lenne, senki nem akart róla tudomást venni. Újabb éjszaka jött, csillagfénytelen, felhős. Megijedt mikor a felhőkre nézett: mi lesz, ha mégis esik? Mi lesz, ha holnap nem kap lángra a tűz? Mi lesz, ha az kiderül, hogy mindezt ő akarta? Egyre nagyobb szégyen hatalmasodott el rajta, fájdalom és a szégyen egyszerre hatolt be, majd megszületett a gondolat: „Nem én vagyok a fontos. A törzs és a tűz a fontos! Ki kell bírnom.”

Megérezte és megértette az egység erejét. Éjszaka, mikor minden elcsöndesedett rátört a magány, de nem tett semmit. Nem állt fel, nem menekült el. Az ájulás hirtelen és váratlanul tört rá, egy röpke pillanattal előtte érezte meg, hogy valami nincs rendben. Mire végiggondolta volna már megszakadt a gondolat, és mint száraz fa dőlt el. De abban a pillanatban, ahogy beverte a fejét észhez tért. Újra a térdére támasztotta az állát, és látta, ismét közeledik a hajnal. Érzékei eltompultak, a fáradtság olyan erővel hatott rá, úgy érezte, nem bírja tovább. Egész nap szédülés, ájulás környékezte, gondolatai eltompultak, fájdalmai megerősödtek. De az este közeledtével furcsa mód a fájdalmak számára eddig ismeretlen távolságba kerültek. Teste elernyedtt, gondolatai tompákká váltak. Már nem akart elaludni, nem akart enni és inni sem. Érezte, csak életben akart maradni. Minél tovább forogtak tompa gondolatai az élet felé, egyre jobban kezdett tisztulni benne valami. Érezte, hogy a törzs tagjai milyen nyugodtan alszanak, érezte a madarakat, érezte a dzsungelt. Ez eleinte hullámozó érzés volt benne, hol elhalványult, hol megerősödött. Észrevette, ha nagyon akarja az érzést, akkor az csak távolodik, ha csak figyel, akkor az egyre éberebbé válik. Úgy múltak az órák, hogy észre sem vette, az egész valami furcsa játékká kezdett kialakulni. Mire kizökkent a játékból nappal lett. Most már nem csodálkozott rajta, hogy senki nem veszi észre, most értette meg, hogy az öreg miért mondta neki, hogy olyan lesz, mint egy visszatérő holt vadász, melynek lényé itt kísért és bolyong közöttük. Hirtelen furcsa érzése támadt, mintha valaki közeledne feléje, de minden olyan távolinak tűnt, s mire tudata elérte a távoli világ zajait csak azt vette észre, hogy egy fa tálban víz van mellette. Körülnézett és az öreg vadász távolodó hátát vette észre. Keze mohón nyúlt a víz felé, ránézett a tálra s látta, hogy csak pár kortynyi víz van benne. Gondolatai elkezdtek kapkodni a víz felé, de valahol a tudata mélyén megszólalt egy hang, a tálban lévő víz hangja. „Ha most megszól, mikor még erős vagy, mi lesz veled, ha gyenge leszel? Nem biztos, hogy újra elhoznak hozzád akkor is! Figyelj és gondolkodj azon, én és te az egy és ugyanaz! Akkor végy magadhoz, amikor már valóban nem bírod tovább! Mikor érzed, hogy pár korty is elég, hogy életben maradj! Még bírod, figyelj az érzéseidre!” A hang elmúlt. Az utazó remegő keze a tál fölött megállt, majd elindult visszafelé, és körülfonta térdét kezeivel, sze-

meit becsukta, és újra kezdte a játékot. Figyelte a világból feléje jövő érzéseket az éjszaka közepéig. Már magasan állt a Hold, mikor egyre növekvő ingert érzett, hogy félrevonuljon a bokrok közé szükségét elvégezni. Ez az egy mozgása volt, amit az öreg meghagyott neki. De várt és figyelte magát, hogy meddig bírja. Hajnalra szűrő, éles fájdalmai voltak már. Hasa görcsölt, kezei, lábai már egyre jobban remegtek, de még bírta, még ellenállt a fájdalomnak. Fogait összeszorította és csak arra gondolt: nem hozhat szégyent a törzsre, nem állhat fel, amikor ő úgy akarja, el kell jutni neki addig a pontig, ahol a fájdalom megszűnik. Újra eljött az éjszaka. Csend, magány vette körül. Valahol nagyon messze, mélyen a dzsungelben egy tigris üvöltése visszhangzott, melyre riadt pávák válaszoltak a közelből. Valamiféle jelnek tekintette a tigris hangját, lassan felállt, s elindult a fák közé. Úgy érezte végtelen ideje úton van. Megállt, és elvégezte a dolgát. Csend vette körül, sűrű, sötét, fekete csend. A gerincén valami hideg, ismeretlen érzés futott végig egy pillanatra csupán. Mire felfogta arra már el is múlt. Érezte, valami történt, lassan megfordult, s tőle jó tizenöt lépésnyire egy hatalmas medve állt két lábon. Csak állt és nézte a medve sziluettjét. Nem érezte az állat illatát, de valahol a tudata mélyén a rémület kezdett felszínre kúszni. Nézte a medvét egy végtelennek tűnő pillanatig, de ura volt önmagának. Nem futott el, szembenézett vele, s parancsolt a félelmének. Egyszer csak nem látta a medvét. Körülnézett és nem tudta hova lett a medve. Lassan megindult vissza a táborba, de minden érzékét a figyelésre fordította. Nem azt várta, hogy támad-e a medve, hanem azt figyelte, hogy hol a medve. Lassan visszaért a táborba, visszaült helyére, nem érzett fáradtságot, éhséget, szomjúságot, de valami egyre növekvő, eddig ismeretlen dolgot kezdett érteni: a világot. Eszébe jutott a medve és az érzés, amit akkor érzett, amikor még nem látta a medvét. Úgy gondolta, a félelem kúszott fölfelé a gerincén és azt érezte. A félelem, amiről még nem is tud, de már közeledik feléje. Hajnalig százszor és százszor felidézte magában az érzést, majd rájött: nem a félelem volt a gerincén, hanem a medve maga, és csak azért nevezte el félelemnek, mert nem tudott neki még nevet adni. Ekkor jött rá, hogy a félelem valójában azt jelenti, hogy ismeretlen, és az ismeretlent csak akkor tudja ismertté tenni, ha éberem figyel az érzésre, és azt elfogadja. Boldogság fogta el mikor a gondolatra rájött. Boldogság és vidámság. Ránézett a mellette lévő tál vízre, és csak nevetett, arra gondolt: még nem érzem, hogy te kellesz nekem, és azt sem, hogy te életben tartanál. Akkor iszlak meg, amikor érzem, hogy ettől életben maradok, és nem pazarolni akarlak. Boldog volt, nyugodt, de még mindig azon gondolkodott: a medve hogy került oda? Sohasem hallott semmilyen történetet a vadászoktól, arról, hogy az erdő népe, az állatok rájuk támadtak volna. Igaz tudta, hogy a

vadászok az esti tüzeknél csak egymásközt beszélnek a vadászatról és a harcokról. Gyerekek előtt ezek a dolgok titkoknak számítottak. De, hogy került oda a medve? Rájött! Ha ő figyeli az erdőt, az erdő is figyeli őt. Elfogadta, hogy az erdő küldte a medvét. Azt nem tudta, hogy miért pont medvét, de ez nem is volt a számára fontos. Úgy gondolta az erdő sokkal bölcsőbb, mint ő és tovább nem kereste a magyarázatot sem arra, hogy hogyan került oda a medve, sem arra, hogy hova tűnt a medve. Vidáman nézett a negyedik nap hajnalába, amint az egyre jobban kezdett kibontakozni. Ez a nap is úgy telt, mint a többi. Estére újra előjött az éhség és a szomjúság, szédült, fájt a gyomra, egyre gyengébbnek és gyengébbnek érezte magát. Hirtelen elszállt belőle minden erő, érezte nincs tovább. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy feláll, és odamegy az anyjához. De az öreg hangja jutott eszébe, és a menekülés gondolatát elhessegette. Remegő kézzel nyúlt a tál felé, mind a két kezével megfogta, lassan, nyugodtan emelte föl, amennyire erőtlenségétől tellett, az érzései irányítatlanul, szabadon szárnyaltak. Hallotta, amint a tudata mélyén a víz ismét megszólal: "Jól csinálod! Most már ihatsz!" Arra már nem emlékezett, hogy letette-e a tálat, elájult. Nem tudta meddig volt ájult, de mikor kinyitotta a szemeit és felébredt még éjszaka volt. Körülnézett, a törzsből mindenki aludt. Újra átfonta karjaival a térdeit, állát a lábaira tette, nézte, amint a hamuban egy-két parázs az éjjeli szélben vörösen felizzik. Arra gondolt, vajon melyik izzó parázs lesz az, amelyik reggel a törzsnek visszaadja a tüzet? És vajon ő is egy ilyen parázs, aki azt várja, hogy láng-ra lobbanjon? Valahol, mélyen a dzsungelben újra hallotta a tigrisét. Már nem kellett neki külön odafigyelnie a tigrisre, elég volt csak rá gondolnia, és már tudta, hogy hol van. A feje fölött, fenn az égen, magasan a fák lombja fölött hatalmas madarak sziluettjét látta szállni az égen. Ahogy észrevette őket, már érezte is, közeledik a hajnal, és a madarak a hajnal elé repülnek. Nyugalom és béke szállta meg. Egész napja ebben a furcsa révületben telt el. Mire leszállt az éj, már nem gyereknek gondolta magát, de tudta, még nem is felnőtt. Még nem igazi vadász, valami, ami a kettő között van, valami, ami most kezd élni. Az éjjel folyamán még kétszer ájult el, de reggel felé már kitapasztalta azt is, hogy ha az ájulás alattomos közeledését ki akarja védeni, csak a gyomrát kell figyelnie, és azt a gyenge remegést, ami onnét fut fel a fejébe. Rájött, ha befelé is úgy figyel, mint a dzsungelre, akkor többet nem ájul el, és mikor újra jött a furcsa érzés, időbe észrevette, és nem engedte, hogy elhatalmasodjon rajta. Nyugalommal megszüntette az ájulást. Eljött a hatodik reggel. Valami szokatlan dolog történt. Ugyan nem vette észre elsőre, már jól elmúlt a nappal fele, mire tudatosodott benne: mindenki őt figyeli. Igaz, csak egy-egy rejtett pillantással, de mindenkinek a szemén ott ült az aggódás ugyanazon formája, mint amikor a vadászokért aggódnak, kik

párás hajnalokon a messzi vidékekre indulnak, hogy vajon elég élelemmel térnek-e vissza? S sikeres lesz-e a vadászat? Fáradtsága nem reagált le mindent a tudata számára, de figyelt, érzett, és boldog volt, hogy életben van. Egy-egy pillantást vetett a lenyugvó Napra, mikor észrevette, hogy az öreg vadász ott ül mellette. S rettenetesen boldog volt, amint hallotta a fejében a vadász gondolat hangjait:

-„Ifjú ember! Most már a törzs tagja vagy! Most születél meg valójában. Idáig csak egy kölyök voltál az erdő népe közül. Kölyök, mely itt élt a törzsben, de ettől a pillanattól fogva nem az erdő vad kölyke vagy, hanem ember, tagja a törzsnek. Most menj aludni! Holnaptól kezdted tanulni a vadászatot!”

Az utazó ott maradt a tűz mellett, nem beszélt senkivel, nem nézett az anyjára. Csak nézte a tüzet. Néha egy sós könny gördült végig az arcán, és mikor már senki nem volt a tűz körül, csak ő egyedül, felállt, s elindult oda, ahol ezelőtt aludt. Anyja feküdt a régi bőrökön, az övé üresen állt. Egy pillanatra úgy érezte, hogy oda kell feküdnie, de ahogy nyúlt a keze a bőr felé, az öreg hangja csengett a fülében: te már nem az erdő népének vad gyermeke vagy. Ember vagy, a törzs tagja.

Érezte, már nem feket a régi helyére. Megfogta a bőrt, vállára terítette, s a langyos éjjelben elindult megkeresni a helyét. Egy mogyoró bokor alá feküdt, és mielőtt elaludt volna szemei a tűz pislákoló parázsára tévedtek. Most nem ült senki a tűz mellett. Tudta, mások is követik majd a példáját. De tudta azt is, hogy nem mindenki bírja ki. Mély aggódás fogta el, de érezte, nem segíthet a következő tűznél ülőnek.

Mély, bársonyos álomba zuhant. Elmúlt pár hét. Várt, de nem mert odamenni az öreghez, érezte, türelmesnek kell lennie. Gondolkodott. Megpróbálta feleleveníteni magában a régmúlt idők önfeledt vidámságát, de nem tudta. Fiatal volt még, de nem érezte magát már gyereknek. Néha egész mélyre bement a dzsungelbe, mint aki vár valamit. De igazából nem tudta, hogy mit, s ettől egyre nyugtalanabb lett. Az ilyen napokon nehezen és zavartan aludt. Érezte, valami ismeretlen dolog készül.

Egy párás hajnalon, mikor a közeli patakhoz ment le inni, furcsa érzése támadt. Mintha valaki figyelné. Körülnézett, de senkit nem vett észre. A pataktól tétova léptekkel elindult vissza a táborhoz. Az ösvény hatalmas nagy fák között vezetett, kellemes virágillat lengte be az erdőt. Újra érezte, hogy valaki figyeli, de ismét nem vett észre senkit. A madarak hangosan csiviteltek, fenn az égen magasan sasok köröztek. A lombok alatt egy holló suhant át, némán, nesztelenül. Az utazó egy furcsa, ködszerű gomolygást vett észre maga előtt az úton. Mintha egy emberi alak lenne, megtorpant és valahol az agya egy ismeretlen zugában számára eddig ismeretlen érzés kezdett el egyre közelebb jönni a felszín-

hez. Az érzéssel együtt a félelem is egyre kezdett el nőni benne, nem tudta eldönteni, hogy elfusson, vagy maradjon. A gondolatai a menekülés felé irányultak, de tudatos énje súgta neki, hogy maradjon és figyeljen. A jelenés pár pillanat után széteszlott. Az utazó még hosszú ideig bénultan állt az árnyas fák között, lélegzete nyugtalan és vad volt. A madarak csivitelése térítette észhez, érezte, hogy az, amit látott az megpecsételte a sorsát végleg és visszavonhatatlanul. Furcsa hiányérzete támadt, hogy a jelenés megszűnt, ezzel a hiányérzettel indult el a táborba vissza. Már majdnem elérte a tábort, mikor észrevette, hogy az ösvényen - a tábortól egy jó kőhajításnyira - egy kidőlt fatörzsön ott ül az öreg vadász. Gondolataiban egyre csak az hangzott: "Gyere ide, ülj le mellém!" Nem is akart, de nem is tudott volna ellenállni a gondolatnak. Az öregtől egy karnyújtásnyi távolságra ült le, és nézte az öreg nyugodt, derűt sugárzó arcát. Az öreg vadász törte meg a némaságot:

- Láttalak az előbb, mikor elküldtem hozzád szellememet. Láttam nem féltél, bár gondolataid között ott bujkált a menekülés. Bölcsen cselekedtél! Megtanítalak a vadászat titkára, hogy méltó tagja légy a közösségnek.

Mind a ketten felálltak és nyugodt léptekkel elindultak befelé a dzsungelbe, csak az öreg beszélt végig. Halk, nyugodt hangon kezdte:

- Te és a világ, az egy és ugyanaz, de hogy része légy a világnak, arra méltóvá kell válnod. A méltóság nem azt jelenti, hogy uralkodsz a világon, hanem azt, hogy vigyázol a világra. De ahhoz, hogy tudd, hogy mit jelent vigyázni, tudnod kell, mi a világ, és mi az: a világ nem csak füvekből, fákból, madarakból, állatokból áll, hanem ezek összességéből. Mindennek, ami a világban van, meg van a maga szelleme, lelke, és mindennek joga van az élethez. Neked, mint vadásznak csak az a dolgod, hogy fenn tudd tartani az egyensúlyt népünk és az erdő népe között. De ahhoz, hogy az egyensúlyt fenn tudd tartani, érezned kell ezt az egész rendszert, amint él és lélegzik. Soha nem szabad vadásznod, ha nagyon éhes vagy, vagy ha félelmeidet kiterjeszted a világra. Gondolataidnak könnyűnek kell lenni, mint a pókfonál, és a legkisebb rezdülésre is érzékenyen kell figyelned. Az éhség a vadászatban elvonja szemedtől a látás szabadságát, ha nincs más mód valamiféle folyadékkal, vízzel, vagy növények nedvével, rövid időre csillapítsd éhségedet. De tudd, hogy ha iszol, ha nagyon éhes vagy, csak rövid időre veszi el éhségedet, és ha utána el találnál aludni fájdalmas lesz az ébredésed, mely magával hozza minden vadász ellenségét az óvatlan félelmet. Ha egy mód van rá mindig, akkor menj vadászni, mikor tested, szellemed nyugodt. Most csak figyelj, amit mondok, még egyszer nem fogom elmondani, de bármikor kérdezhetsz, és minél többet kérdezel, annál több mindent tudsz, és annál nagyobb vadász leszel.

Órákon át csendben, hangtalanul mentek. Az öreg néha megállt, figyelt, de nem szólt semmit. Gyönyörű volt az erdő, vadak lépten-nyomon, színpompás madarak, a virágokon gyönyörű pillangók, méhek. Az öreg megállt, szinte alig hallhatóan csak annyit mondott:

- Figyelj!

Az utazó állt, szinte torkában dobogott a szíve. Megszólalt a fejében az öreg hangja: „Nyugodt légy!” Az utazó valami furcsa áramlatot érzett az öreg felől s egyre nyugodtabb lett. Majd egyik percről a másikra elméje mélyén egy feléje közeledő medve képe bontakozott ki benne. Látta, amint jön felé, de nem érzett félelmet, nyugodt volt, tudta, hogy ez csak a képzeletében van, de mi van, ha mégse. Ahogy ezt végiggondolta, tőlük egy kőhajításnyira egy hatalmas fekete medve ment át a fák között. Az rájuk se nézett, nyugodtan, méltóságteljesen ballagott útján.

- Láttam a medvét, de nem hittem gondolataimnak.

- Meg kell tanulnod, hogy értsd az erdő népének nyelvét! Meg kell tanulnod mindenre figyelni! Minden beszél hozzád, minden elküldi hozzád gondolatát. A medve köszöntött téged, s ezért mutatta meg magát. De ha benned harag és félelem van, és óvatlan vagy, a medve elbújik, és harcolni fog veled, mert érzi rajtad, hogy nem vagy méltó az életre. Biztos lehetsz benne, hogy akkor meg fog ölni.

Az utazó szája elé emelte jobb kezét, az öreg vadász elhallgatott. Csend lett. Nagy, mély csend, a madarak sem csiviteltek. A gyomorból lassú mindenre kiterjedő remegés lett úrrá a testen, mintha a mindent felölelő halál lépett volna a dzsungelbe. Az utazó nem ismerte ezt az érzést, soha nem volt alkalma érezni ilyet. A törzs, ahol lakott védett hely volt. A vadászok gondoskodtak a biztonságról. De itt az erdő mélyén nem volt védelem, csak az öreg vadász volt, és ő. Látta az öreg arcán a nyugalom semmit nem változott. Valahol mélyen a dzsungelben alig hallhatóan egy páva rikoltott, majd sokkal közelebről másik. Az erdő népe egymásnak adta a hírt, hogy a mindenek felett álló halál vadászni indult. Pajkos, lágy szellő futott át a fák között, messzire vitte a pávák kiáltását, és a csend maradt utána. Az utazó az öregre nézett, az öreg vadász nyugodt volt, de izmai megfeszültek, lassú, nyugodt mozdulatokkal pásztázta szeme az erdőt. Majd felemelte lassan a kezét, kinyújtotta maga elé, s mutatóujjával a távoli fák közé mutatott. Az utazó követte a kéz mozdulatát, s szeme az irányba kereste azt, amit az öreg észrevett. Eleinte nem látott semmit, aztán hirtelen valami megmozdult a fák között. Egy világosbarna árnyék, itt-ott sötétebb foltokkal, lassan mozgott, mint, hogyha nem is létezne. Nesztelen, zajtalan lépte, mint a kéretlen halál; az utazó felismerte; az erdő népének legnagyobb ura megy a fák között, a kardfogú tigris. A felismerés mindent átható félelemmé, majd az életért menekülő rettegéssé alakult át. Szemeit nem tudta levenni a zajtalan,

- szinte a világgal foltként egybefolyó - élő árnyékról. Szíve egyre gyorsabban kalapált, a rémület a gerincén kúszott felfelé. Minden izma, idegsejtje azt ordította: „Fuss, menekülj! A fák között a halál jár!” De lenyűgözte a látvány, nem látta a tigris szemét, tudta, a tigris sem látja őt. A méltóság, ami a tigrisből áradt lenyűgözte, ez az élet, az, ami ebből árad. Ez az igazi hatalom. A rémület szinte sikolyként szakadt ki belőle, mikor észrevette, hogy a vad valójában feljük indult. Már bőrén érezte a tigris leheletét, pedig az még egy kőhajításnyira volt tőlük. Látta már sárgásbarna szemét, ahogy őt nézi, képzelete tovább csapongott, szinte már repülni látta, amint ítélező mancsával lesújt felé. Az öreg gondolata térítette észhez: „Nem szabad félned! Tiszteld s ő is tisztelni fog téged! Nem menekülnöd kell, mert akkor utánad megy, és megöl. Ő retenthetetlen nagyúr, ura az erdő minden lakójának, ítélezik élet és halál felett. Ha látja rajtad, hogy félsz, akár tőle is, biztos lehetsz benne, hogy megöl. De ha bátorságod legyőzi testedet, és részévé válsz az erdőnek, akkor el fog menni melletted.”

A tigris már csak pár méterre volt tőlük, hangtalanul járt, csendben, némán. Az utazó csak nézte és ámult, a látvány magával ragadta. Ahogy lépett a vad, úgy vált egyé az erdővel. Lassan minden félelme elmúlt, már nem akart menekülni sem, már nem akart semmit, csak nézte, ahogy a hatalmas állat dinamikus néma léptekkel közeledik feléje. Nézte a hatalmas szemfogakat, melyek mindenki számára jól láthatóan nőttek ki az állat felső állkapcsából, lefelé, túlnöve az alsó állkapocs alá. Érezte a vad erős illatát, látta közvetlen közelről bajsza minden szálát. Egy pillanatra a vad ránézett, a tigris szeme szinte átszúrta az övét, csak egy pillanat volt, de az utazó számára, mintha örökké tartott volna. Csak nézte, és valami mély nyugalom áradt szét benne. A tigris halkan morrant egyet, ez a morgás sem tudta kizökkenteni az utazót ebből a nyugalomból, csak annyit érzett, hogy most dőlt el az, ami a számára az életet és a halált jelenti. A hatalmas tigris lassan továbbment, majd egy ugrással eltűnt a bokrok között. Mind a ketten, - az utazó és a vadász - még mozdulatlanul álltak, tudták, a lángoló szempár még figyeli őket. Szép lassan visszatért az erdőbe az élet. A pillangók elkezdtek röpködni, a madarak mindenre kiterjedő halk beszélgetésbe kezdtek. Ahogy távolodott a nagyúr, úgy lett a csivitelés egyre hangosabb. Az öreg vadász mozdult meg elsőnek, jó öt méterre lehetett már az utazótól mikor az észrevette, hogy az öreg már távolodik. Sietős léptekkel eredt utána, nem bírta magába tartani a kitörést csak vissza fogni próbálta. Halk, erőteljes hangon mondta:

- A halál múlandó.

Csend lett újra, egész nap nem beszéltek egymáshoz. Az éjszakát egy sziklával borított kis dombon töltötték. Az öreg este csak annyit

mondott neki, hogy nyugodtan és mélyen aludjon, mert holnap szükség lesz minden erejére. Hangos madárcsicsergésre ébredt, de még sötét volt a fák között. Valahol messze keleten bíborcsík hasította ketté az éjszakát. Nyugodtnak érezte magát, pihentnek. Elindult fel a dombtetőre, és félúton járt, mikor észrevette, hogy az öreg már fent van. Megállt mellette, nézték a hajnalt.

- Ifjú vadász! Tegnap láttad a halált, ma meg kell tanulnod érezni! Nem holnap, ma! Ha ma nem megy, már nincs holnap. Soha nem tudhatod, hogy az az alkalom, amit elszalasztasz az nem az utolsó-e a számodra, melynek elengedésével halálba sodrod magad és néped. Mindig minden pillanatot vegyél úgy, hogy az megismételhetetlen. Most itt állsz velem ezen a dombon. Ide már hosszú nemzedékek óta járnak a vadászok tanulni az élet titkait. Látod ott, lent, a végtelen teret, melyen hatalmas állatseregletek élnek napjaikat. Egyik sem tesz olyat, ami felesleges lenne, olyat, ami a másik élőlényt zavarná. Minden lény beszélget a másikkal. A tigris tegnap beszélt veled, és te félelem nélkül beszéltél vele. A beszéd nem a szavak játéka, a szavak arra valók, hogy elüsd az időt, és arra, hogy komolytalan dolgokat kimondj, de tanuld meg, a komoly dolgok mindig hangtalanok. A gondolat már akkor reagál, mikor te csak erőt gyűjtesz arra, hogy kimond. Amikor gyűjtöd az erőt, már nem fogod kimondani azt, amit gondoltál, csak valami gyenge utánzatát annak. Ez azért van, mert a magad hangjára akarod fordítani azt, amit gondolsz. De a gondolat, az eljut mindenkihez, ha nem figyelsz, akkor is! Most tanuld meg, hogy a vadászhoz, hogyan és miképp jutnak el az erdő népének gondolatai. Ebben a világban, amit itt lent a völgyben látsz, bőven van étel a törzs minden tagja számára. Sőt túl sok is, de ha csak azt veszed ki, ami kell, és nem azt, ami már nem kell, akkor az erdő megnyílik előtted. Érzed, hogy hol van az a vad, amelyik felkínálja számodra magát, hogy neked és a törzsnek ételmet biztosítson. Ha vadászni mérsz, mindig gondolj arra, hogy csak akkor lesz sikeres a vadászat, ha tiszteled az életet, nincs benned félelem, nincs benned harag, dac vagy büszkeség. A legfontosabb dolog nem az, hogy te mindenképpen életben maradj, vagy a törzs mindenképpen életben maradjon, mert sose tudhatod, hogy te mennyire vagy része az egésznek, vagy a benned lakó félelem által mennyire rekeszted ki magad az egészségből. Minden él, lélegzik, gondolkodik, minden érez. Csak azt a vadat viheted haza, amelyik felkínálja magát, halálával hozzájárul a törzs életben maradásához. Csak élni kell, de nem minden áron. Ha méltó vagy az életre, akkor az életed annál nyugodtabb és hosszabb, ha méltatlan lennél, a tigris megölt volna. Most engeddd el félelmeidet, gondolataidat, és nem fontos a meddig, csak figyelj! Figyelj az alattunk elterülő völgyre, csak összpontosíts az erdő népére, és ha valahol megérzed a nyugodt halál elmúlásának jelenlétét,

ott lesz a zsákmány.

Az öreg vadász leült a fűbe, s mint akinek semmi dolga az életben, - szemmel láthatóan gondtalanul, s nyugodtan -, csak szemlélte a világot körbe mindenütt.

Az utazó figyelt, érzékelt. Gondolatok kavarogtak a fejében, törekedett, hogy belül nyugodt legyen. Minél lassabban fújta ki a levegőt, szeme annál nyugodtabbá, és a világ annál tisztábbá vált körülötte. Bármelyik vadra, amelyikre ránézett, úgy érezte, hogy a vad szemével lát. Érezte, mintha a hátán fújná a szórt a szél. Érezte illatukat, gondolatukat. Valahol a tudata mélyén megszólalt egy furcsa hang: „Nekem mennem kell! De testem itt hagyom nektek. Találj meg, és testem táplálja népedet!” A hang gyengének és távolinak tűnt. Az utazó nem tudta megérezni az irányt, bármennyire törekedett rá, a hangot sem hallotta újra. Próbált segítséget kérni az öregtől, de úgy döntött még egyszer megpróbálja. Lassan elkezdett koncentrálni, a lent elterülő völgy minden zugára. Semmi jele nem volt a sikernek, majd valahol, hirtelen mélyen a völgyből halk sóhaj szállt felé. Határozott, nyugodt léptekkel elindult le a völgybe. Nem nézett hátra, érezte az öreg nem jön. Már jó mélyen lenn járt a völgyben, megállt, körülnézett, figyelt, hogy merre kell neki menni. Újra elindult. Határozott, erőteljes léptekkel. Egy vízmosás keresztezte az útját hatalmas vadcsoportokkal. Úgy ment át a vadak közt, mintha az a legtermészetesebb dolga lenne a világnak, s csak csodálta a vadakat, méltóságuk, s nyugalma láttán. Nem gondolt a vadászatra, már biztos volt benne, hogy megvan, amit keresett, s hogy többre nincs szüksége. Kierve a vízmosásból egy sziklatömbre felkapaszkodva szemei előtt óriási távlata nyílt meg a völgynek. Tudta, hogy amit keres, az valahol ott a horizont határán van. Leugrott a sziklatömből, s elindult az érzett irányba. Gondolatai egyre nyugodtabbak, és egyre energikusabbak lettek. A Nap már jókora utat megtett az égen, mikor egy bokros részre ért. A bokrok közt egy - még szinte élőnek látszó - gazella testét látta, ahogy feküdt a fűben. Ahogy egyre közelebb ment hozzá, csak rágondolt arra, hogy vajon él-e, és már jött az érzés, hogy nem. A vadhoz lehajolt, s halkán megszólította a vad szellemét: „A te időd lejárt, elmentél, de itt hagyta tested, hogy népünk tovább éljen.” Kezét a vad nyakára tette, végigsimította. Nézte a fénytelen szemeket. A lemenő Nap sugarai zöld színre festették az eget, és bíbor keretet húztak a felhők köré, felnyalabolta a vadat, átvette hátán, és elindult vissza az öreghez. Az út nyugodtan és zavartalanul telt, néha hatalmas elefántok között sétált, máskor meg antilopok és szarvasok csoportja legelészett körülötte. De ő csak ment és boldog volt, boldog, de egyben nyugtalan is, vajon mi mident kell még megtanulnia ahhoz, hogy igaz vadász legyen. Miért kell a vadásznak az élet titkait ismerni? -kérdezte magában,

és észre sem vette, már ott állt a domb lábánál, ahonnét elindult. Lassan előjöttek a csillagok, közeledett az éjszaka. Az öreg vadász még mindig ott ült a fűben, mikor az utazó felért. Letette a vadat, leült s nézték, amint az éjszakai dzsungel megelevenedik. Messzi távolban oroszlánokat, tigriseket lehetett hallani, a vizek környékén népes elefánt csordák mentek inni.

- Milyen érzés a vadászat? - kérdezte az öreg vadász, de a választ meg se várva folytatta: - Hogy miért kell az élet titkait megismerni egy vadásznak? Ez jó kérdés! Kérdés-e egyáltalán, hogy ahhoz, hogy méltó légy az életre, ismerned kell-e az élet titkait? Ha nem ismered, mi az, amit vársz? S ez csupa félelem lesz, melyet az ismeretlenség homálya vesz körbe, félelmed tudatlanságodba süllyed, tudatlanságod pedig nyugtalan halálad eredményezi. Ne feledd, ifjú ember, nem az a fontos, hogy te mit gondolsz a világról, az a fontos: a világ mit gondol rólad! Emlékezz, mikor találkoztál a tigrissel, nézted hatalmas fogait, és félelmed majdnem átvette szellemed fölött az irányítást, csupán csak azért, mert te úgy gondoltad, hogy a tigris ölni készül. De látod a tigris mást gondolt rólad, meghagyta életed, holott lehet, hogy egy másik vadászon te ölnöd meg őt.

Az ifjú vadász döbbsen hallgatta az öreg szavait, pedig mióta visszajött a vadászatról semmit nem kérdezett, s az öreg azokra a gondolataira válaszolt, melyen elmélkedett a vadászatról visszafelé jövet.

- Most is érzem gondolataidat, ne csodálkozz semmin, ez maga az élet! Minden, ami körülöttes van: a fák, a madarak, minden élő és életelen, a tűz, a víz, a szél, vagy épp egy másik tagja a törzsnek, szavak nélkül beszél hozzád. A gondolatok maga az élet.

Az öreg felállt, s elindult vissza a táborba. Az utazó nyugodtan ballagott mögötte. Hajnal volt, mire a törzshöz értek már mindenki fent volt, az élet nyugodt mederben, napi ritmusban folyt tovább.

Hosszú évek teltek el, az utazó nagy és kiváló vadász lett. Az a bizonyos első vadászat mély nyomot hagyott benne, s rengeteg kérdést. Érezte, hogy tudni szeretné ezekre a kérdésekre a választ az életről, a gondolatokról, de mindig benne maradt egy aprócska hang, melynek eredetét soha nem tudta eldönteni: „Hosszú út vár még rád, mire minden kérdésre megkapod a választ, hosszú út vár még rád, mire tudója leszel jó és rossz dolgoknak.”

A hang mindig ugyanazt mondta, s volt idő, amikor zavarta, volt idő, amikor nem akarta hallani, volt idő, amikor menekült a hang elől, de egy dolgot soha nem tudott: elbújni előle. Csak egyre jobban erősödött benne az érzés: ott a tűz mellett, valami megtörtént, aminek a vége nagyon messze van.

Egy párás hajnalon az öreg vadász gondolatait hallotta a fejében,

hogy hívja magához. Egy folyóparton talált rá, messze a törzstől, a dzsungel mélyén. Már messziről úgy látta, az öreg körül valami furcsa remegés látható, mint nyáron a forróságban a puszták fölött. Leült az öreg mellé, s hallotta fejében az öreg gondolatait.

- Nagy, s híres vadász lettél! Lassan én elmegeyek, te maradsz itt utánam, s neked kell a vadászoknak az élet titkát megmutatni. Tudom, jól fogod csinálni! Még fogunk találkozni, egy másik helyen, másik időben, sokszor fogok neked segíteni, rengeteg harc, jó, és rossz dolog vár rád, de soha ne feledd az erdő népének szabadságát, soha ne feledd a tüzet, az elhamvadt lángot, a szélfúttá parazsat, soha ne feledd az első leckét! Most menj, majd valahol újra találkozunk!

Elhaltak a gondolatok, az utazó válaszolni szeretett volna, de az öreg leintette kezével, és ő érezte, ez több volt, mint egy egyszerű intés, valami meleg bizsergés futott rajta végig, és nem tudta a gondolatait megfogalmazni. Felállt, és elindult fölfelé a folyóparton. Szikrázóan sütött a Nap, kék volt az ég, s valahol mélyen a dzsungelben oroszlánokat lehetett hallani. Már messzi távolodott el az öregtől, mikor először visszanezített. Megdöbbenve látta, hogy az öreg feláll, s elindul a víz felé, rálép a vízre, ahol a parti fővenyt nyaldossák a hullámok, de a Nap vakítóan a szemébe sütött, és nem látott semmit. Megdörzsölte hunyorgó szemét, csak fény volt mindenütt. Mire jobban körülnézett, az öreg már nem volt sehhol. Csak állt némán, döbbenet, valahogy érezte, hogy az öreg nem érhetette el a mélyvizet, de azt sem értette, hogy hova tűnt. Egy napig maradt a parton, mikor hazaért a törzsbe, már mindenki tudta, mi történt az öreggel. Gondolatait messze előre küldte, leült a fák árnyékába, s az elmúlt idők jártak a gondolatai között. De érezte, ezeket el kell engednie, és tovább kell menni, mert nem az a fontos, hogy ő mit gondol a világról, hanem az, hogy a világ mit gondol róla. Sokszor kelt fel a Hold, s nyugodott le, és közben figyelte az ifjakat. Mígnem egy csendes hajnalon az egyik fiún észrevette a szellem jeleit, miközben az önfeledten és nyugodtan játszik. Látta rajta, hogy nem sokára ő is a vadászok után lopakodik, és neki majd le kell őt ültetni a tűz mellé, mint ahogy valamikor ő is odaült.

Az évek múlásával a törzs erősödött, a vadászatok mindig sikeresek voltak. Az utazó a törzs öregje lett, de még most is, így fehér hajjal ott volt minden vadászaton. Jó és bölcs vadászok nemzedékét tanította meg az élet titkaira. De - még így, öregén is - az első tűz benne égett. Nem talált olyat a vadászok között, akinek elmondhatta volna titkait, bár a lelke mélyén érezte, hogy ez csak neki szól, csak róla szól. Sok olyan dolgot érzett az erdő mélyén, amiről a vadászok még csak nem is álmodtak, aztán egy hűvös hajnalon érezte, eljött az ő ideje. Nem szólt senkinek, mindenkit egyformán közelállónak érzett a törzsből, de nem

tudta megtenni, hogy gondolatait bárkivel megossza. Érezte, ennek így kell lennie. Elindult a párás, ködös hajnalon, nézte a tábor ébredését. A ködfüggöny hamar elrejtette, szinte senki nem vette észre. Az útján pillangók, szitakötők kísérték, lassan ment, néha megállt pihenni, emlékeibe előjött az első kalandja a tigrissel, az első vadászatok, az élet, amit leélt. Minél jobban mélyebbre ment az emlékekbe, érezte, annál közelebb van hozzá az, ahová készül. Néha hangokat hallott, de nem figyelt rájuk, nem akart elmenni, nézte az erdő népét, a fákat, maradni szeretett volna. Nyugodtan, boldogan, ahogy eddig élte életét. Kapaszkodni akart az életbe, de tudta, hogy az kilátástalan harc lenne. Bot nélkül járt nyugodtan, méltóságteljesen, néha megérintett egy korosabb faóriást, csendesen rámosolygott: „Te feletted is eljárt az idő!” - gondolta, majd tovább sétált. Ismeretlen helyre tévedett, még nem járt a dzsungelnek ebben a részében. Élete elmúlt negyven évében szabadon élt, az élet számtalan formában megnyilvánult előtte, nyugodt, boldog, kiegyensúlyozott életet élt. Most, hogy közeledett az ismeretlen felé egy-egy nyugtalan csíra tört feléje. Néha úgy tűnt, hogy az erdő népének hangját távolinak hallja, nagyon távolinak. Néha harsogóan közelinek. Hullámzott körülötte minden, néha gyengének, máskor nagyon erősnek érezte magát. De az idő rácáfolt gondolataira, lábai fáradtak, gyengék lettek, a levegőt egyre lassabban és nehezebben vette. Egy hatalmas fa törzsének támaszkodva leült, de már, mikor leült tudta, ez az a hely, amit számára a végzet kijelölt, ő innét már nem megy tovább. Nem hiányzott neki senki, ő is az erdő népe volt, s tudta, hogy az erdő népe közül bárki ugyanezt teszi, ha eljön számára ez az idő, s ők, vadászok ezt az időt szokták vadászatok alkalmával figyelni.

- Lehet, hogy az erdő népe közül már egy vadász engem figyel? - elmosolyodott, s a fák lombjain túl a kék eget figyelte. Megnyugtatta a kék ég látványa, szemei egyre nehezebbek, teste egyre fáradtabb lett. Már nem bírta felállni. Szempillái lassan lecsukódtak. Nem érzett fájdalmat, nem érzett semmit, túl volt mindenben, látta saját magát kívülről, amint a teste a fának dőlve lent maradt. Nem értette mi történt, fogni, kapaszkodni próbált, de mindenben átsiklott a keze. Nem értette, miért maradt a teste a fának dőlve, és őneki miért van mégis egy másik teste, de úgy gondolta káprázik a szeme. Elindult vissza a táborba. Nem tűnt fel neki semmi útközben, talán csak az, hogy egy kicsit könnyebben ment. Mikor beért a táborba, kicsit zavarta, hogy senki nem áll vele szóba. „Talán nem látják?” - gondolta, de nem tulajdonított neki nagy figyelmet. De estére már rájött, hogy valami történt, ami miatt a többiek nem látják. Egyre jobban szeretett volna valakivel beszélni, de ez a kísérlet hosszú ideig eredménytelen volt, bár néha úgy tűnt neki, hogy ha nagyon figyel valakit, akkor az meghallja az ő gondolati hangját. De

aztán látta, hogy nem történt semmi. Hosszú hónapok teltek így, és beletörődött az állapotába, érezte ő már egy másik létben van, de azt nem tudta, hogy mi is fog történni vele.

Belefáradt a próbálkozások végeláthatatlan sorába, és úgy döntött elvonul a dzsungelbe. Hosszú ideg ment, a Hold nagyon sok változáson ment át, sokféle törzset látott, és hatalmas állatokat. Mikor egy sziklaszirt közvetlen szélén üldögélt lassan felfénylett körülötte minden, és kavargó gyors mozgás vette kezdetét. A világ, mely láthatatlan volt, kezdett távolodni, és egyre jobban elvesztette színeit. Vakító fény vette körbe, melyben gyors áramlatokat érzett. Az áramlás megszűnt és kiterjedés nélküli állapotba került. Hangokat halott, de nem látott senkit. Az első hang mély és nyugodt volt. Kimérten, de tiszta nyugalommal szólt hozzá:

- Már időtlen idők óta figyelünk. Most eljött az ideje, hogy szellemed és lelked fejlődésében előbbre lépj! Békében és nyugalomban leélted életedet, jó ember voltál. Most elindulsz az életek hosszú során át, eleinte megtapasztalni jót és rosszat, majd tapasztalatot szerezni jóról és rosszról, hogy tudd a titkokat, és az út végén megtedd azt, mit meg kell tenned, hogy felébredj! Sok mindent fogsz látni, csodák és a végtelen lét világa nyilvánul meg előtted. Nem mindenki lesz együtt, akikkel eddig együtt voltál, de majd érzed, hogy kik azok, akik hozzád közel állnak. Nagyon mélyről fogsz indulni, nagyon nehéz és fájdalmas lesz az út. Most itt, ahol vagy, közénk nem jöhetsz, de az út végén, mikor felébredsz, s tudod, hogy mi az igazi szabadság, tudni fogod azt is, hogy te és mi az egy, és ugyanaz. Nem mindig fogunk így beszélgetni, az emberek világában sok idő telik el, sok ezer év, amíg újra találkozunk. De mindig lesznek jelek az úton, melyek arra figyelmeztetnek, hogy lásd, szemmel tartunk! Most indulj, és az út végén itt újra találkozunk.

A hangok lassan megszűntek, a fény fehérrel azúrkékre, majd sárgára változott. Majd fájdalmat érzett, és rózsaszín ragyogást látott mindenütt. Óriási sebességgel áramlott, nem tudta hol van, de azt érezte, hogy vannak körülötte valakik, s ezek a láthatatlanok segítenek neki. Mondatokat, hangokat hallott: „Mélyről fogsz indulni, amit eddig tudtál, mindent elfelejtesz, harc lesz egész életed.”

A hangok elmúltak, a színek megszűntek, sötét lett, csend, mély fekete csend.

. . . Megszületett. . .

Öt éves koráig semmi nem történt, nyugodt, önfeledt gyermekkorra volt. Izmos, erős kisfiú volt ismét. Nem emlékezett létének előző állapotára, bár attól csupán csak röpké ezer év választotta el. De az élet még mindig ugyanabban a mederben folyt, a vadászok még mindig ugyanúgy vadásztak, és ő még mindig valahol a Himalája déli lejtőin,

előző élethelyétől pár száz kilométerre öltött újra testet. Gyermekkorában újra a tűzhöz kellett ülnie, újra végigjárta a vadászat útjait, szinte semmi nem változott ezer év alatt, legalábbis szemmel láthatólag. Igaz, valahol messze, nyugaton, a hegyek között furcsa gondolkodású, agresszív nép közeledett feléjük. Kevesen voltak, gyorsan mozogtak. Ők nem ismerték a gondolat erejét a vadászatban, ha láttak valakit az erdő népe közül, kövel dobálták agyon, vagy husángokkal támadtak rá. Az erdő népei közül még a legbátrabbak is óvatosan kikerülték őket, vagy ha harcba szálltak velük fékeveszetten harcoltak. Az utazó és népe még nem érezte a veszélyt, úgy éltek gondtalan életüket, mintha csak ők lennének a világon, s az erdő népei, a vadak, s úgy vélték békéjük örökké fenn marad. De a fejlődés más irányt vett. Az utazó húsz éves korában egy reggel arra ébredt, hogy a Nap, ahogy kelt fel fekete koronggá változott. Nézték, ahogy a Hold eltakarja a Napot, s újra éjszaka lett. Döbbenetes csend borult a tájra, érzéseik félelemmel párosultak, s nem tudták mi történik. A Napfogyatkozásban felragyogtak a csillagok, és nem tudták, hogy a nappali éjszaka meddig tart. Ám percek múlva a Nap fényes korongja már kezdett látszani, a madarak újra csiviteltek, az élet kezdett a régi mederbe visszafolyani. De mégis más lett minden, valahol a lelkük mélyén megszólalt az erdő népének óvó hangja, a páva, s tudták, hogy ez nem a fák között leselkedő halálra figyelmeztet, ő a végzetről szól. Estéknként, mikor összeültek a tűznél, furcsa, óvatos pillantásokat vetettek az éjszakába, ugyanúgy kiterjesztették érzékeiket a tér minden irányába, mint amikor vadászatban vannak. Félelmük és óvatosságuk lassan gyarapodott, aztán egy felhős éjjelen rájuk tört a rémület. Furcsa, ismeretlen szagot éreztek meg, nem tudták mi az, nem tudták beazonosítani, csak azt érezték belőle, hogy az életükre tör. A szag messziről jött, csak gyengén és halványan érezték. Hajnalig ült mindenki a tűz körül, csendben, vagy csak néha suttogtak halkán egymáshoz. Mikor felkelt a Nap elindultak abba az irányba, ahonnan a szag jött, szinte hallhatatlan neszként suhant izmos testük a fák közt, mikor egy patak partján a folyókanyarulatban megpihent homokágyon két lábnyomot találtak. Ugyanolyan volt, mint az övék, csak kicsit keskenyebb, s a nyom mellett mély csíkot láttak a homokban, s tudták a gyerekek játékból, hogy ez olyan, mint amikor valaki egy botot húz maga mellett. De tudták azt is a nyomból, hogy az, aki itt járt, az nem gyerek, hanem felnőtt, s az nem botot húzott, hanem fegyvert. Nem láttak még soha hasonló formájú nyomot, hiába volt olyan, mint az övék, érezték, ez más. Ez a nyom a törzs életét végleg megváltoztatta. Gondtalan életükre rányomta bélyegét a félelem, és megszűntek azok az éjszakák, amikor mindenki aludt, tudták, most már a békét fenn kell tartani, a nyugalomhoz őrzők keltenek.

...

A lányom gazdája egy vékony testalkatú, fehér bőrű ember volt. Egyedül volt. Valamikor régen magára maradt. Vagy harcban, vagy egyszerűen csak kiközösítette a horda. Kezében hatalmas dárdát hordott, a végén obszidiánból pattintott kőhegyet. Ő már tagja volt az újkornak, igaz még kevesen voltak, de rettenetesen agresszívak. Bármit képesek voltak megtanulni annak értése vagy értelmezése nélkül. A lányom gazdája soha nem maradt egy helyben, mindig mozgásban volt, s mindig halált hagyott maga után. Közömbös, kegyetlen fajta. Csak egy dolog volt a számára fontos, hogy ő győzzön. Nem vette észre a nyomait követő vadászokat, nem értett a gondolat vadászatához. A vadászok hosszú napokig követték, jó kőhajításnyi távolságról, már az összes gondolatát, félelmét ismerték, de nem akarták bántani. Csak annyit tudtak, a harc elkerülhetetlen lesz. És ez be is igazolódott. Az egyik ifjú vadász óvatlan volt, s túl közel merészkedett az idegenhez. Az meghallotta a halk lépteket, úgy tett, mintha mi sem történt volna, tovább ment, csak lassabban. Majd egy óvatlan pillanatban, lándzsáját maga elé tartotta. Az ifjú vadász még soha nem látott olyat, hogy két vadász egymásnak rontott volna. Csak állt, mozdulatlanul, ahogy az idegen előreszegezett lándzsával eléje fut. Nem értette, miről van szó, soha nem kellett neki küzdeni, ezt a szót nem ismerték. Valami furcsa remegést érzett a gyomrában, ahogy közeledett feléje az ismeretlen. Már látta a szeme színét, hallotta, ahogy zihálva fut, aztán hirtelen egy tompa ütést érzett a gyomrában, odakapott, és ahogy lenézett látta, a dárda átfúrta testét. Ahogy fújta ki a levegőt, már halott volt. Az idegen kihúzta a testből a vértől csöpögő fegyvert, s körülnézett. Akkor vette észre, hogy vagy húsz izmos, ugyanolyan ember állja körbe, mint akit az imént ölt meg, és mind fegyvertelen. Dárdáját magasan az ég felé emelte, s mély torokhangon a vadászok számára ismeretlen hangokat adott ki.

Az utazó döbbsen rá elsőre, hogy mi történt, soha nem ölte meg, nem is tudták mi az. S most közülük egy - fajukból az első -, küzdelemben elmúlt.

Az utazó ránézett az idegenre, s valahol a tudata egy ismeretlen zugában a félelem elszabadult. Úrrá lett rajta, s átvette az irányítást a teste fölött. Nyugodt, kimért léptekkel indult el az idegen felé. Minden erejét összeszedte, s csak egy dologra koncentrált, hogy az idegen ne tudjon megmozdulni. Tudta, hogy sikerülni fog, tudta, mire odaér, az idegen csak áll és képtelen lesz mozdulni. Egy karnyújtásnyi távolságra állt meg tőle, s ugyanazzal a mozdulattal, amivel a tigris, vagy az oroszlán csap az áldozata felé, ugyanazzal a villámgyors mozdulattal csapott le az idegenre. A súlykülönbség az ő javára szolgált, - ő csupa izom száznegyven kiló volt, az idegen látszatra is csak félig volt olyan súlyos.

Az ütés hatalmas erejű volt. A dárdát tartó kéz azonnal elernyedett, az idegen már halott volt mire összeesett. Az utazó most értette meg, hogy mi történt, olyan dolgot csinált, amit előtte soha senki nem tett meg törzsében. Tudta, megszegte a törzs törvényét, a vadászat törvényét, az élet titkának törvényét. Hátra se nézett, úgy indult el a dzsungel felé. Egy hosszú pillantást vetett a földön fekvő testekre, s tudta, nincs visszaút. Tettéért a törzs kitagadja. Valahol a lelkében fájt, ami történt, de tudta, ezt meg kellett tennie. Napokig csak ment, s érezte, közte és az erdő népe között valami megváltozott. Eleinte nem tudta mi, de aztán rájött. A vadak kikerülik, érzik rajta a halált, érzik rajta, hogy ölt. Nem tartják méltónak az életre. Oroszlánok, tigrisek, medvék kerültek vele a találkozást, ám érezte az utazó, sorsa megpecsételődött. A legnagyobb úr már a nyomában jár. Halála gyors volt, de fájdalmas, a kardfogú tigris első ütése csak mély vágásokat ejtett rajta, percekig csak nézték egymást, majd egy villámgyors mozdulattal megszűnt létezni.

Szinte ugyanazokat az életeket élte le egymás után évezredek alatt. Még mindig ugyanazon a helyen született újjá, csak kisebb-nagyobb távolságok változtak. Még mindig a vadászok népéhez tartozott, a korszaknak ők voltak az uralkodói. Bár az újkor embere egyre nagyobb hordákban közeledett feléjük, de még mindig életek mentek el úgy, hogy a vadászok törzsei és az újkor hordái nem találkoztak. Ez a nyugalom látzólagos volt, a béke tengere alatt egyre nőtt az eljövendő változás ereje. Az eltelt tízezer év alatt lassan a vadászok a vadászat stílusát elkezdték tovább fejleszteni, képességeik felhasználása már nem csak a vadászatra szólt, hanem néha már másra is kezdték alkalmazni a gondolat erejét.

...

Az utazó ismét vadász volt. Fiatal, erős, energikus. Ebben az életében nő. Tudta, hogy ez az élet nem olyan, mint a többi, nem a küzdelemtől szól, hanem a harcról, s tudta, hogy mássága, amit magában rejt a törzs számára hatalmas változást fog elindítani. Elmúlt már húsz éves, mikor egy felhős, Holdtalan éjszakán valami történt, ami a számára érthetetlen volt, döbbsen állt előtte, de megpróbált szembeszállni félelmével.

Azon az éjszakán nyugodtan feküdt le aludni, ám valamikor az éjszaka közepén arra ébredt, hogy egyre erősödő szél tépázza a fákat. Első mozdulatával megpróbált a bőrökkel betakarózni, ekkor vette észre az első jelet, aminek nem tulajdonított nagy jelentőséget: csak ő ébredt fel, a törzs többi tagja aludt. Úgy gondolta őket nem zavarja a vihar. Betakarózott, összehúzta magát a prémekek alatt, s megpróbált elaludni. Közben a szél egyre hangosabban zúgott. Ekkor vette észre a második jelet: nem mozognak a fák. Felült, figyelt, s csodálkozott, hogy mi történik: fúj a szél, de mégse, és minden mozdulatlan. Torkában egyre

erősödő félelem kezdett el kiteljesedni, és gondolataiban felbukkant halványan egy sejtelem: ez neki szól. Körülnézett, de nem látott senkit. Kiterjesztette érzékeit, de semmit nem érzett. Arra gondolt, talán tévedett, s csak álmodta az egészet, elindult vissza alvóhelyére. A tűz még mindig parázslott a tábor közepén. Ahogy közeledett a parázs felé, és szeme sarkából figyelte a fel-fellobbanó lángokat, egy alak körvonalát vette ki, amint a tűz mellett ül. Tudta most senki nem készül az élet titkainak a felfedezésére, így gondolatát tovább folytatva, azt vélte, hogy valaki a törzsből - ugyanúgy, mint ő - nem tud aludni. Mikor közelebb lépett már látta, hogy találgatásai csak játékok csupán. A tűznél egy ismeretlen férfi ült, aki - az utazó számára ismeretlen - fehér ruhában volt. Leültek egymás mellé, és szótlánul múltak a percek. Az utazó gyengé zsidbadást kezdett érezni a teste minden részében. A férfira nézett és látta annak karizmatikus szemét. Éjszaka volt, csend volt, néha pislákolts csak a láng. Megszűnt a szél, valami mély, nyugodt, hűvös nyugalmat érzett. Hosszú ideig nem szóltak egymásnak semmit, csak a csend borult rájuk. Valahol távol az erdő mélyén farkasok vonyítottak, s daluk messzire szállt. Hosszú órák múltak el így, s az utazó egyre jobban érezte, hogy valami mély - a számára ismeretlen - erő járja át. Ez az erő más volt, mint amit a gondolatvadászatok alkalmával használtak, ez az erő más volt, mint amivel üzenetet küldtek egymásnak, ez az erő hatalmasabb, tisztább, egyértelműbb volt, és valami időtlen mélységet hordozott magába. Ez az erő túlmutatott mindenben, amit az utazó eddig értett a világból. Ez az erő a számára döbbenetes és félelmetes dolgokat rejtett. Érezte valami nagyon nagy dolog van készülődésben, érezte most eldőlt valami, ami hosszú-hosszú év-tízezredekre meghatározza sorsát. Igaz az időt nem tudta meghatározni, hogy mit jelent, csak annyit érzett, hogy örökké más lesz minden, az örökkévalóság tükrében más lesz minden. A férfi nyugodt hangon megszólalt:

- Régóta figyellek, lépteidet, tetteidet, és gondolataidat is nyomon követtem. Te, néped egyik legkiválóbb vadásza vagy. Messziről jöttél, messzire mérsz, megtanultad idáig azt, hogyan kell az életet élni, mit jelent, az, hogy egység, egész, s mit jelent az, hogy te vagy a része az egésznek. Most elindultok valami más irányba, s te megalapítasz valamit, amit én most átadok neked. Lassan, óvatosan fogod ezt az egészet továbbadni, nemcsak ebben az életedben, hanem sok-sok életen keresztül, de ezáltal tanulsz te is, fejlődsz, mert az, amit most kapsz, információ, tudás, mélység, magaslats, azt el fogod felejtteni. Hosszú-hosszú életek útján fogod mind felszínre hozni. Nem az a fontos, hogy én ki vagyok, az a fontos, hogy te hova tudsz eljutni.

Az utazó a férfira nézett, megdöbbenve látta, hogy ő már akkor válaszol a kérdésére, mikor ő még csak nem is gondolta ki. Tehát nem a gondo-

latát látta, hanem valami egészen mást, a lelkét. Azt, amit ő és népe, vagy a vadászats népe soha nem tudott érezni, soha nem tudta, hogy mi az. Nem értették igazából azt a szót, hogy lélek, annyit sejtettek, hogy a halál után, hogy a szellem valami ismeretlen helyre kerül. Az idegen mélyen az utazó szemébe nézett.

A mélységbe megnyílt a tér és a végtelen, az idő más formátumot öltött, a test, az anyag, a korlátok elvesztették jelentőségüket. Hatalmas csillagködök jelentek meg, ismeretlen arcok, ismeretlen emberek, ismeretlen világok. Hatalmas hegyek, erdők, hatalmas szökőárak, vulkánkitörések, távoli bolygók, gigantikus égi objektumok. A szemek egymásba zuhantak, erők kavarogtak, hangok, érzések, színek, formák. Ez az egész olyan volt, mint egy újjászületés, vagy talán felébredés, vagy eszmélés. Az utazó mikor észhez tért, már nem találta maga mellett az idegent. Egyedül ült a tűznél, nem értett semmit, nem értette, hogy mi történt. Fáradtnak, gyengének, de lelkiekben nagyon-nagyon erősnek érezte magát. Felállt, elballagott alvóhelyére, lefeküdt, s mély, álomtalan álomba zuhant. Már kora délelőtt volt, amikor felébredt, s az volt az első gondolata, hogy furcsát álmodott az éjjel, valami ismeretlen férfiről, nem tudta hova tenni. Úgy gondolta, ezt az egészet álmodta. Valami furcsa érzés, valami vágy megmaradt benne. Vágy az iránt a szabadság iránt, amit nem tudni hol, nem tudni mikor érzett. Hosszú napok múltak el ez alatt az idő alatt, és semmi nem történt. Majd egy váratlan pillanatban az utazó ráébredt valamire: a gondolat nem csak a vadászatra jó, nem csak a vadászats közben lehet kommunikálni vele, hanem valami sokkal mélyebb dolgot, a jövőt meglátni. Leült, érezte, hogy belőle mélyen, a lelkéből valami különleges erő áradt fel. S ez az erő különféle hangokká, információkká, mondatokká áll össze. Leült, becsukta szemeit, megnyugtatta légzését, s halk, nyugodt légzéssel elkezdett koncentrálni. Nem akart ő mást, csak tudni a jövőt, azt, amit érzett, hogyan megy, hogy működik, mi történik belőle. Hosszú ideig semmi nem történt, csak színek kavarogtak a szemei előtt, hangokat nem hallott, mély, meditatív állapotban volt. Ezt a meditatív állapotot egyébként a vadászats gyakran használták, a nagy vadászatsokra való felkészülés alkalmával. Hosszú ideig ez a meditatív állapot biztos jelet adott nekik mindig arra, hogy merre kell menni a vadászatsban. A színek, formák, hangok lassan kezdtek alakot öltetni. Megnyilvánult arcok, jelenetek, történések bontakoztak ki belőle. Egy új ismeretlen emberről, soha nem látott eszközökről, soha nem látott eseményekről. Az utazó idáig úgy gondolta, hogy népe a tökéletes boldogságban él. De ez a kép magához térítette, és tudta, minden megváltozott, tudta, itt valami végzetes dolog történt. Elkezdte népét felkészíteni, hogy mindenki meg tudja tanulni azt, hogy milyen látni a jövőt. Elkezdte felkészíteni a népét arra, hogy milyen, amikor

nemcsak a vadászatra használják a szellem erejét, a gondolat erejét, hanem az élet más területeire is.

Egy idő múlva ezek a jövőkép-elemzések már egész komoly mértéket öltöttek. Napokra előre pontosan, hónapokra előre pontosan olyan információkat tudtak tényként elfogadni, melyek később a valóság formájában realizálódtak. Tehát megtanulták a tökéletességét annak a folyamatnak, ami a jövő felismeréséhez kellett. De ez az idilli kép nem tartott sokáig, lassan-lassan elérkezett a nagy harc ideje, aminek ők, a vadászok most már felkészülten, óvatosan, és tudatosan várták az idejét. Forró és fülledt volt a levegő, közeledett a monszun. A fák levelein, bokrok ágain kövér páracseppek gyűltek össze, majd lassú, lomha utazással elindultak a föld felé. Az utazó térdére támaszkodva ült a vadászat dombján, ahonnan a vadászok az állatok mozgását szokták figyelni. Most nem vadászott senki, egyedül volt. Azon elmélkedett, vajon miért van az, hogy most az ő törzsére fognak ismeretlen emberek vadászni. Gondolataiban számtalan magyarázatot próbált keresni, például azt, hogy elfogyott az élelem, vagy sokan vannak, de minél jobban fürkészte a jövőt, annál jobban érezte a félelmetes választ: csupán az ölés örömeért. Mikor ez tudatosodott benne, hosszú, mély, hallgatag, gondolat nélküli figyelésbe merült. A Nap már lenyugodni készült, mikor elindult vissza a törzshöz. Féltette és aggódott a világáért. Mint nő az aggódás sokkal mélyebb és erőteljesebb volt a számára. Egyre több miért indult el tudatában felfelé, s mint páracseppek a fűvön a rémület hatására, amit a miért válasza sugott, mind elpárolgott. Visszaért a törzsbe, mindenki a tűz körül ült, s az utazó valahogy megérezte, valami történt, melyre mindenki tőle várja a választ. Ő volt az első, aki járt a jövőben, ő volt az első, aki átadta a társainak a titkot. Ezzel együtt társai mindig, minden esetben tőle várták a megoldást. Érezte az elsőkre nehezedő magány súlyát, de tudta, nem szaladhat el a felelősség elől. A megoldást neki látni kell, legyen az bármi. Mikor nagyon fáradtnak és gyengének érezte magát, ilyenkor, mikor lefeküdt aludni, álmában egy férfit látott kinek szemében egy világ forrt. Odalépett a tűzhöz, leült, maga alá húzta a lábát, és csak várta a kérdést, mert tudta, hogy lesznek:

- Mit tegyünk? Nemrég a vadászok újra látták az ismeretlen nyomokat innét négy napos járóföldre! Mit tegyünk, hisz láttuk a jövőt?! Ezeknek a nyomoknak a gazdáit számunkra a végzet tüzét hordozzák!

Csend maradt a kérdés után, csak a madarak hangját lehetett hallani, hisz az erdő népe számára a halál jelenléte a világ legtermészetesebb dolga. És ők, a törzs most rákényszerül, hogy szembeszálljon a halállal. De látták a jövőt, és tudták, nem fognak győzni. Az utazó csak annyit mondott halkán:

- Ha kell, megvédjük magunkat, muszáj megszegni őseink hitét,

de nem ölünk, ha nem kényszerítenek rá minket. De megvédjük magunk, világunk és az erdő népét, ha arra nincs más mód.

Feljöttek a csillagok, az éjszakai erdőben a baglyok felelgettek egymásnak. Néha egy álmos páva sikított egyet, hiénák és farkasok vonyítása szaladt a fák között. Az utazó érezte, már csak napok vannak hátra, s eljön a halál. Élelemre nem volt gondjuk, víz is volt bőven, a vadászok nem mehettek el egynapi járóföldnél messzebbre a törzstől. Mivel látták a jövőt, tudták, a harc a törzstábor helyén éri őket utol, itt talál rájuk. Így múlt el három nap. S a negyedik nap hajnalán, mikor a csillagok fénylőn szórták szikrájukat, erős, szúrós, savanykás szag riasztott mindenkit álmából. Az újember szaga, a halál szaga. Tudták, rájuk találtak. Érezték, figyelik őket, érezték, a támadók kihasználják, hogy ők nem akarnak harcot, és minden pillanattal közelebb merészkednek.

A harc Napkeltekor kezdődött. A vékony, világos bőrű idegenek fardárdáikkal – szinte, mint fékevesztett ragadozók – rohanták le a törzset.

Rövid, véres küzdelem után az idegenek ott maradtak a vadászok táborhelyén. A vadászok túlélői elmenekültek a dzsungelbe, de tudták, már nem élnek sokáig, sérüléseik mélyek és végzetesek. Hosszú ideig pihentek egy patakparton, s figyelték, hogy követik-e őket. Az utazó több sebből vérzett, s ahogy megmozdult, a bordái között lévő ujjnyi sebből patakokban folyt a vér. Tudta, hogy nem éli meg a másnapot. Csak a hajnalra gondolt, fájdalma egyre erősödött, de gondolatai még mindig a népén jártak. Vízet szeretett volna inni, de már nem volt ereje eljutni a patakig, egyre gyengébbnek, egyre erőtlenebbnek érezte magát. A dzsungel lombkoronája óvón borult föléje, virágok illatoztak körülötte, egyre szomjasabb lett. Mintha a fák érezték volna szenvedését, valahonnan a lombok magasából kövér harmatcseppek zuhantak rá. Mohón gyűjtötte össze kezével testéről, s egyre azon járt az esze, hogyan tudná népét megvédeni a pusztulástól. De a halál gyorsabb volt, mint a gondolata. Még zihálva kapkodott levegő után, de egy görcsös fájdalommal szíve megszűnt dobogni. Elméje anyagtalan zuhanást érzett, nem volt mélység és magasság. Kellemes, megnyugtató meleg vette körbe. Nem érzékelte a fényt, csak az állapotot, a békét. Egy dologban volt biztos, hogy teste már nem él. Három árnyat vett észre maga mellett, de inkább igazából csak hangoknak a jelenlétét érezte, melyek látszólagos testet öltöttek, és szóltak neki:

- Hogy miként tudnád népedet megvédeni? Nos ennek eldöntése nem a te dolgod. Minden egy magasabb terv része, ezt a mindent a jövőben Istennek nevezitek. A lét hosszú fejlődésén meg kell tanulnotok, hogy a tudás szabadsága mit jelent! Apró kis halandó életekben mindig lesz egy lecke, amit ti sorsnak neveztek. Mi szabadságnak nevezzük. A sorsod a következőben az lesz, amit már választottál magadnak, mint

gondolat, amikor a halál utolért. Miképp lehetne megvédeni? Eljövendő életed sorsa az lesz, hogy megalapozod a védelmet, de nem te tartod fent. Mikor az alap, és ahhoz szükséges tudás készen áll benned, és ezt átadad az utánad jövőknek, újra utol fog érni a végzet. Csupán csak egy dolog miatt, hogy megtanuld, hogy bármi, amit elkezdesz csak akkor lesz szabad, ha tőled függetlenül létezni tud. Az életben megalkotjátok rendszerét az újjászületések emberi megközelítésének. A rendszert a sorsfejlődés tanulmányának fogjátok nevezni. Eddigi életeidben tapasztalatot szereztél arról, hogy az élet és a gondolatok milyen mély szinten függenek össze, hogy valójában a gondolat szabja meg az életet és nem az élet a gondolatot. De ennek pontos és tökéletes elsajátítása egész végig elkísér, amíg az anyag világában jelen leszel. Mi most eldöntöttük, hogy mit kell tenned, mikor megszületsz. De ez nem azért van, mert mi önkényesen határozunk a sorsod felett, csupán tudjuk, hogy a vágy és az akarat még elhomályosítja elmédet, és tiszta szabadsággal nem tudod eldönteni, sem felismerni, hogy sorsod fejlődésének érdekében, mely születési formák lennének a tökéletesek, hogy tanulj! De eljön az az idő, mikor megkérdezzük véleményedet, és eljön az az idő, amikor te döntesz sorsod felett. Most ezt a beszélgetést el fogod felejteni. Sorsod, mikor anyagba zárva leszel a legfontosabb kérdésre fog irányulni: a jövő védelmére. Tudd, népetek csak akkor marad fenn, ha nem legyőzni akarjátok ellenfeleiteket, hanem magatokhoz ölelni, és eggyé válva tanítani őket. Jól gondold végig, mit teszel, és most indulj, és felejts!

Az utazó érezte, hogy enyhe hideg fuvallat szalad rajta keresztül, és zsibbadást érzékelt gondolatai között. A következő pillanatban már semmire nem emlékezett az előbbi beszélgetésből.

. . .

Mint kislány született újra ismét. Helye és ideje még most is csak kis eltérést mutatott az előző élethelye között. Ebben az életében is a vadászok népe között élt. Kora gyermekkorában már kitűnt társai közül gondolkodásmódjával. Néha napokra eltűnt az erdőben, mint kisgyermek, s a nyomait a legtapasztaltabb vadászok is nagy ritkán tudták felfedezni. Valami furcsa, ismeretlen vágy sugárzott belőle, ami akkor nyilvánult meg először, amikor a tűzhöz ültették, hogy az élet titkait érezze. A hatodik napon, mikor az öreg vadász odament hozzá, ő csak halkan annyit kérdezett: nem maradhatnék? Az öreg vadász nem szólt neki, tiszteletben tartotta a felnőtt vadász komolyságával kérdező gyermeket, és magára hagyta. Még három napig ült a tűznél, és mikor végzett nem várta meg az öreg vadászt, érezte, lelke legmélyén, hogy mikor kell felállnia. Gyenge és nagyon fáradt volt, de testén az izmok felett gyakorolt önuralma mások számára láthatatlanná tette a fájdalmat és a fáradtságot. Érezte a többiektől feléje áramló tiszteletet és gondolataikat, mely

arra irányult, hogy a vadászok népe között nem volt senki, aki önként maradt volna a tűznél, aki kilenc napig kiállja az élet titkának felismerő próbáját. Az idő múlásával nem csak egyszerűen vadász lett, hanem a törzs vezetője. A szó mindenféle értelmében ura életnek és halálnak.

Ezekben az időkben a törzsek gyakran csaptak össze az idegenekkel, és egyre terjedt köztük az ősoktól rájuk maradt jövő meglátásának a folyamata, melynek segítségével tudatosan irányították életüket. Az utazó rávette népét, hogy ne meneküljenek az idegenek elől, hanem vegyék fel a harcot, hogy tovább fenn tudjanak maradni. Mert érezte, ha minél tovább menekülnek, az idegenek annál tovább üldözik őket. Eleinte súlyos összecsapások voltak, de az utazónak lett igaza, az új horda és a vadászok népe békét kötött egymással. De a béke mindenki számára csak látszólagos volt. Az új horda megrémült a vadászok tudásától, ahogy azok a szellem erejét, a gondolat erejét használták. Kémeik az esti tüzeknél adták tovább a hordán belül, hogy a vadászok népe csak gondolat alapján megmondja, hogy milyen vadak vannak ott, ahol ők járnak. Az új horda eldöntötte, mindenképpen csak ők győzhetnek, és a látszólagos békét arra használták, hogy felkészüljenek a nagy összecsapásra.

A vadászok népe érezte, az új horda minden gondolatát, de hittek az utazónak és készültek az Élet beleolvadásába.

A harc sokáig nem alakult ki. Ugyan a törzs és a horda nyugodtan megvolt egymás mellett, az nem jelentette a béke állandósulását. Az utazó egyre jobban érezte, gondolatai mélyén, hogy a horda egyre nagyobb feszültséget halmoz fel. A vadászok már régóta nem foglalkoztak azokkal a jelekkel, melyek arra mutattak rá, hogy a támadó horda figyelni vadászataikat. Az utazó megtanította a népét az elme használatára, és a tiszta jövő látásra, hosszú napokat töltött figyelő állapotban és csak tanulmányozta azt, amit lát. Rájött, hogy miképp tudja népe szabadságát tovább vinni, és érezte, a tudás, ami a kezükben van az nem a véletlen műve. De tudta azt is, hogy ez nagyon nagy ár, és titok, melyet nem mondhat el senkinek sem. Egyre többet törte a fejét azon, hogy miképp lehet kivitelezni azt, amit meglátott, nem a jövőt akarta megváltoztatni, csak megtenni azt, amit a végzet kijelölt a számára. Tudta, hogy nem lesz könnyű, és valójában ő csak kivitelezője valaminek, és nem irányítója. Ahogy egyre több mindent értett meg a világ dolgaiból, egyre mélyebben látta a jövőt, rájött, hogy amit lát az ugyanolyan valóság, mint az, amiben most él. Mikor saját magát látta a jövőben bármilyen formában, rájött, hogy az egy új élet. Ekkor tudatosult benne, hogy a halál az valójában egy átmeneti állapot, és azért van rá szükség, mert a fejlődő szellem így tudja megtapasztalni az élet legfontosabb lényegét: a tudatot. Rájött, hogy minden valójában csak elfogadás kérdése és nem az

irányításé. Mivel a gondolat sokkal nagyobb erő, mint a tudat bármilyen más cselekvése. Rájött a megoldásra: népét csak akkor mentheti meg, ha a vadászok népe és az új hordák nem behódolnak egymásnak, hanem egyé válnak, és egy közösséget alkotnak. S a közösség eredményeképpen a majdan megszületendő emberek már magukban fogják hordozni a vadászok népének lelkét és így népe tovább él. Ekkor értette meg, hogy nem az anyag, a látható világ a legfontosabb a világon, hanem ami a látható világot létre tudja hozni. Tisztán látta a jövőnek azon részét, amikor jelenlegi törzsét az új horda legyőzi, de látta azt is, hogy az új horda nem mindenkit fog megölni. Marad egy maroknyi csapat – nők, férfiak, gyerekek vegyesen – akikre az új hordának szüksége lesz, akiktől megtanulják majd az alapjait az élet titkainak. S ezen felül elindult a két csoport keveredése, mely lehetőséget ad a vadászok népének arra, hogy lelkeik újra testet öltsenek.

A harc durva és kegyetlen volt. Minden úgy történt, ahogy az utazó előre látta. Halála gyors volt, érzékelhetetlenül gyors. A halál után újra találkozott a hangokkal, az árnyakkal, kik elmesélték neki újra anyagba zárt élete legfontosabb tetteit. Elmondták neki, hogy most egy olyan útra indul, ahol a tudás, amit megszerzett, alapjait kell kiépítenie az ösztönök és a vadság világában. Már nem fogja tudni új életében tisztán használni a szellem erejét, mert ezt a képességét hosszú-hosszú időre lezárják benne az ember felett lévő világok azért, hogy ne kívülálló legyen lent, hanem egy adott korszaknak elindítója. Jelen életének legfontosabb gondolata az lesz, hogy sejtést kapjon arról – és a sejtést továbbadja – hogy az anyagot átszővi valami ismeretlen erő, mely az ember számára eddig érzékelhetetlen volt.

. . .

A hangok elmúltak, narancssárga fény ölelte körbe az utazót, mozgásba lendült, az irányt nem érezte, csak annyit tudott, hogy egyre gyorsul.

Harmadik fejezet

A mai Irak területén született újjá. 60000 évvel ezelőtt, egy vad, kegyetlen, agresszív közösségben, ahol az élet legfontosabb megnyilvánulása az volt, ki kit tud fizikailag legyőzni, és ki mit tud elvenni a másiktól. A közösség mindenféle ok nélkül képes volt bárkit megölni, és képesek voltak áldozataikat megenni. Az utazó férfi volt, vad, izmos, erős, és kegyetlen. Törzsében a legnagyobb félelem a szellemektől való félelem volt. Ez a nép irtózott a halál gondolatától, a visszatérő holtaktól. Halottaikat úgy temették el, hogy megpróbálták őket megakadályozni, hogy kijöjjenek temetkezési helyeikről. Ajándékokkal halmozták el a halottakat, csupán csak azért, hogy azok békében nyugodjanak ott, ahol vannak, és ne háborgassák az élőket, mert azok rettegnek tőlük. Ez a nép nem értette a világot összefogó egység fogalmát, életét egyszerűnek és megismételhetetlennek tartotta, az uralkodás volt létük legfontosabb alapja. Az utazó sokszor járta a folyóvölgyeket, szavannákat gazdag zsákmány reményében vadászatain, de ezek a vadászatok a legtöbb esetben sikertelenek voltak. Hosszú hetek múltak el úgy, hogy a vadászat kínlódás és fáradtságos munka volt. A vadász érezte a lelke mélyén, hogy talán van más módja a vadászatnak, de gondolatai soha nem jutottak el olyan mélységig, melyben értette volna a vadászat más módjait. Már kezdett fáradni, öregedni, mikor gondolataiban felcsillant a reménysugár, nem ő volt a közösség vezetője, nem ő volt a legjobb vadász, de lényéből sugárzott valami, ami a csoport többi tagjait mindig arra vezette, hogy odafigyeljenek arra, amit mond. Az utazó nem akart senkit vezetni, csak élni, és vadászni. Sokat gondolkodott azon, hogy a vadászok miért nem sikeresek a vadászatban. Csak sejtette, hogy magában a vadászatban van a hiba, nem tisztelik eléggé a vadat. Álmában jött a dolgokra a magyarázat: „Ha az emberek félnek a halott ember szellemétől, és annak áldozatot visznek, akkor talán a vadnak is van szelleme, s azt kellene rabul ejteni.”

Reggel, mikor felébredt, nem értette az álmát, csak sejtette, ezt kell tenni. A homokba egy szarvast rajzolt, nagyon mélyen, - szinte önfeledt lelki nyugalommal – koncentrált a szarvasra. Akarta, hogy lássa, akarta, hogy elejtse, és csak rajzolt. Először kicsit, aztán ez nem tetszett neki, majd akkorába rajzolta le, amekkora a szarvas valójában. Minél jobban beleélte magát a rajzba, annál jobban öntötte el a vágy, hogy elejtse a szarvast. Úgy érezte az, amit lerajzol az a szarvas szelleme. És, ha jól lerajzolja látni fogja magát a szarvast. Mikor kész volt a mű, elindult vadászni, és a vadászat sikeres volt, elejtette a szarvast. Mikor visszament törzséhez, elmondta nekik mit tett, senki nem hitt neki. Az utazó ezzel nem törődött. Egy sziklafalra újra lerajzolta a szarvast, órákon át

készítette, kővel és faszén darabkákkal, megdöbbenve látta társai szemében, a szarvas képének a felismerését. Szinte élethűen rajzolta le, majdnem egy élő állat jelenlétét érzékeltette a törzs számára. Mikor végzett az utazó csak ott állt a rajz előtt, nézte a sziklafalat, és nem tudta, mit kell tennie. Ösztönösen mozdult a keze a dárdája után, teljesen magával ragadta a hév, s lopakodni kezdett a rajz felé. Gyors, határozott léptekkel, mintha attól félne, hogy a rajz megelevenedik és elszalad. Mikor már csak méterekre volt a rajztól, fogta a dárdáját és többször egymás után a rajz felé döfött. A törzsben, mindenki csendben figyelt. Az utazó úgy érezte, megfogta az állat szellemét, érezte gondolataiban, hogy a szarvas szellem elvezeti a szarvas testhez. Ismét elindult vadászni, és vadászata ismét sikeres volt. Innétől fogva a törzs, amikor ínséges idők köszöntöttek rájuk mindig lerajzolták a szarvas szellemét. Az utazó a törzs legbölcsebb, és tiszteletre méltó személye lett. Megtanította népét arra, hogy a vadászat nem csupán abból áll, hogy zsákmányt kell szerezni, hanem egyé olvadni a világgal. Érezte, hogy az, amit elindított, önálló életre kelt, és már a vadászok tőle függetlenül is – bármerre jártak a világban – lerajzolták a szarvas szellemét. Az utazó halála után a törzs hosszú évezredekig használta ezt a technikát, s a technika segítségével, s más utazók tanácsaival együtt lassan megalkották világképüket isteneikről, az életről, a halálról, és a szarvas képétől eljutottak addig, hogy már tisztelték egymást és a harcban elesetteket annyira, hogy már nem ették meg társaikat. A szarvas képétől a kultúra eljutott az eszközök használatán át az edények készítéséig, a szövésig, fonásig, és a védett élőhelyek kiépítéséig. Az utazó ezek alatt az évezredek alatt, gyakran született újjá, de még életeinek legfontosabb tanulnivalója az volt, hogy felismerje a világ egységes voltát. Mikor nyugodt körülmények között már nem a vadászat lesz a számára fontos, hanem az ember, akkor fog előbbre jutni. Minden egyes halál alkalmával érzések, hangok áramlottak feléje, melyek rávilágítottak, hogy mi az, amire következő életében figyelnie kell.

30000 évvel ezelőtt a mai Észak-Mongólia területén született újjá. Még mindig tartott a kőkor, de már érzékelhető volt az eljövendő vallások rituáléja. Az utazó nő volt, harcias, és vadász. Hosszú ideig senkit nem bírt elviselni maga mellett, mindent egyedül akart csinálni, és vadászatain csak egyedül járta az erdőt. Ám egy viharos éjszakán törzsének minden tagját – pár ember kivételével – elpusztított a hegyekből lezúduló áradat. Rajta kívül pár vadász tudta csak túlélni a katasztrófát, és ők eleinte keresték a halottakat, hogy méltó módon el tudják őket temetni, háborgó szellemeik ne zavarják az élőket. De a vihar elülte után az utazó - nem tudta miért -, csak tudta, hogy senkit nem fognak megtalálni. Ezekben a korokban az emberek érzelmileg nem olyan

mély szinten kötődtek egymáshoz. A szerelem, a ragaszkodás, vagy akár a házasság fogalma szinte ismeretlen fogalmak voltak. Mindenek felett az ösztönök uralkodtak, és az ösztönök a faj fennmaradását irányították. A vadászok kis csoportja az árvíz elvonulása után nem éhezett. Gödrökben, mélyedésekben hatalmas halak maradtak hátra, bőven volt mit enniük, a víz óriási pusztítást végzett az állatok között. Hosszú hónapokig vándoroltak északra, s eljutottak egészen a mai Szibéria déli részéig. Ezeket a helyeket akkor még hatalmas erdőségek borították, az erdőkben hatalmas medvék, kardfogú tigrisek, barlangi oroszlánok, farkasok uralkodtak. Az emberek kis csapatai csak nyomokban fordultak elő néha. Az utazó és a vadászok egy hatalmas, fákkal körülvett ligetbe értek, s úgy gondolták, ott töltik az éjszakát. Napnyugtakor, mikor készültek biztonságos alvóhelyet készíteni, meghallották a hangot, a farkasok hangját, amit már nagyon sokszor hallottak. De ez valami más volt. Soha nem félték a farkasoktól, gyakran lesték el, ahogy azok vadásznak, és technikájukat beépítették a saját vadászatukba. Tisztelték a farkasokat, de soha nem akartak közelebbi kapcsolatba lépni velük. Ám ez a hang más volt, valami megmozdult az utazóban. Valami érzés kerítette hatalmába az utazót. A hang, amit hallott kíváncsivá tette, szeretett volna menni a hang után, végignézni, ahogy a farkasok játszanak, vadásznak, ahogy együtt mozog a falka. De aztán letett erről a gondolatról, és hallgatta az erdő csendjét. Napokon át nem volt mit enniük, éhesen, nyugtalanul bolyongtak az erdőben. A farkasok végig kísérték őket, néha egész közel voltak egymáshoz. Éhségüket, hogy csillapítsák fák levelét, és a növényeket kezdték el rágni. Egyre gyengébbek, és egyre erőtlenebbek lettek. Egy hajnalon friss gőzölgő zsigerillat csapta meg az orrát. Apró fenyő csemeték között kúszott előre a szag irányába. Egy apró tisztást vett észre tőle ötven méterre. Farkasok zsákmányoltak valamit, ami már felismerhetetlenül szét volt szagatva. Nem mert közelebb menni, csak figyelte őket, tudta, hogy a legelső gyanús jelre a farkasok rátámadnak. Figyelte az állatokat, s észrevette, hogy egy nőstényfarkas egy darab hússal eltűnt a közeli bokorban. Utána ment, s észrevette, hogy az állat nem eszi meg a húst, hanem valahová viszi. Összeszedte maradék bátorságát, s úgy döntött elveszi az állattól. A tölgyekkel borított völgyhajlat felé igyekezett a farkas, az utazó két-háromszáz méterről követte. Figyelte, ahogy a farkas eltűnik egy kidőlt fa gyökerei között lévő kotorék lyukba. Közelebb lopózkodott, bentről morgás jelezte feléje, hogy tiltott helyen jár. Az éhsége és az ösztöne mindennél erősebb volt. Az utazó szembeszállt a veszéllyel, nem törődött azzal, hogy a szél a szagát a kotorék felé viszi, nem törődött lépteivel neszével, enni akart, és bármi áron. Nem kellett sokáig várnia az összecsapásra, a farkas, mint a villám támadt rá a kotorék mélyéről. A farkasnak a lendülete az utazótól egy méterre

megettört, a farkas úgy szokta meg harcaiban, hogy az első ilyen mozdulattal megfélemlíti ellenfelét, s rábíri a menekülésre. Az utazó tudta, hogy hosszú és nehéz küzdelem áll előtte, a tölgyek felett magasan sasok köröztek, a fák lombkoronáján hollók figyelték a viadalt. Az utazónál nem volt fegyver, pusztá kézzel szállt szembe a kölykét védő nőstényfarkassal. A küzdelem egyre fárasztóbb, s egyre nehezebb lett. A farkas még nem tudta azt a távolságot áttörni, ami számára a biztonságos támadást eredményezi, az utazó a farkas nyakába és hátába kapaszkodva birkózott az állattal. Pörögtek, forogtak a földön, mind a ketten tudták, hogy a harc az életükért szól. Egyik sem tudott biztos fogást találni a másikon, izmaik egyre erőtlenebbek lettek, tüdejük egyre hangosabb volt. Az utazó teste teli volt karcolásokkal, horzsolásokkal, a küzdelmet megszakították egy pillanatra, szétugrottak, álltak egymással szemben, mindegyik erőt gyűjtött, készültek az összecsapásra. A farkas két lépés után meglódult, felugrott a levegőbe, az utazó reflexszerűen kapott a levegőbe maga elé, s az állat torkát megszorította. A lendület erejével tovább fordulva a farkas testét egy fa törzsének csapta. Az ütés azonnal végzett az állattal. Az utazó a fa tövéhez tette a farkast, fáradtan, ziláltan, verejtékben úszva, de büszkén, és dacosan, öklét rázva a kimúlt farkas felé elindult a kotorékhoz. Azt tudta, hogy nincs ott még egy farkas, mert a falka minden felnőtt tagja most a zsákmány körül van, és lakomáznak. Egyéni csatáikat vívják a túlélésért. Leguggolt a kotorék elé, s jó derékig behajolt, majd kinyújtotta kezét, s a kotorék sötét mélyén tapogatózott a falat hús után. Éles fájdalom nyilallt a kezébe. Kölyökfarkashoz illő hörgés és morgás. Az utazó, ahogy érezte a fájdalmat, ráfogott újabb támadójára, s egyetlen mozdulattal kivette a kotorékból. Egy kicsi, még enni alig tudó farkas kölyköt tartott a magasba, s nem értett semmit, hogy miért vesztett. Mert ugyan tudta, hogy a farkast megölte, de már tudta azt is, hogy hiába, mert a húst, amiért harcoltak, azt már megette a kölyökfarkas. Csak nevetett, hogy az élet, a küzdelem nem azt adta neki, amiért küzdött. Nézte a kölyökfarkast, s úgy érezte hibát követett el. Nem tudja mit, csak hibát. Aztán arra gondolt, ha megtartja a kölyökfarkast, akkor ez a hiba megoldódik, és így a kis farkas is életben marad. A kis farkassal a kezében elindult vissza társaihoz, s ahogy egyre kezdett közeledni hozzájuk, annál jobban érezte, hogy az az érzés, amit a farkas dalával kapcsolatban érzett, mikor hallotta a falka szavát, most már értelmet nyert. Ő magát farkasnak tekintette, a farkast vele egyenrangú vadásznak. Pár órával gyaloglásba tellett, mire rátalált arra a pontra, ahonnan elindult a farkasok felé. Üres volt a táborhely, nyomot sem talált, hogy társai hová tűntek. Igaz eléggé éhes s fáradt volt ahhoz, hogy higgadtan, nyugodtan tudja felismerni a nyomokat. Egyedülletében nem érzett magányt, ebben nagyban segített neki a farkaskölyök. Már

nem kellett vinnie a táborhelynél, mikor letette, a kölyök nem szaladt el. Első pillanatban úgy gondolta, elmegy, megkeresi társait. Az utazó elindult, és a kis vidám farkaskölyök ott sertepertélt körülötte. Három napba tellett, mire elfogadta a tényt, hogy egyedül van. Felhőtlen, meleg, száraz napok voltak, azokban az időkben nem egy könnyű kirándulás volt, ha egy ember magára maradt a végtelen erdő mélyén. Tudta, minden energiájára szükség van, mert mostantól nem ő vadászik, hanem őrá vadásznak. Mindent megtett azért, hogy életben tudjon maradni. Minden ehetőt, amit ismert kereste és megette. Útját egy hatalmas folyó keresztezte, a folyó folyása mentén a folyóval azonos irányba elindult. Óvatos volt, a vadászat alatt szerzett tapasztalatából már tudta, hogy ez a legveszélyesebb hely. A régmúlt időkbe törzse is gyakran járt vadászni a vizek partján élő állatokra. Éjszaka általában valami magasabb fán, vagy sziklahasadékban húzta meg magát. Mikor a Nap már magasan járt, csak akkor haladt előbbre. A legveszélyesebb számára a hajnal és az alkonyat volt. Tudta, hogy az erdők hatalmas urai ilyenkor vadásznak a legjobban, s a déli Napban minden állat lusta és nyugodt. Kétszer telt meg a Hold, s kísérte figyelemmel az utazót, mióta magára maradt. A hatalmas folyam partján nem volt problémája az élelemmel. Az egész vidék olyan volt a számára, mint a terített asztal, csak végtelenül egyedül érezte magát. A kis farkas nagyon gyorsan nőtt, s egyre jobban ragaszkodtak egymáshoz. Az utazó tudta, mindegyiknek szüksége van a másikra. Néha álmaiban még előjött a harc képe, amint az anyafarkassal küzd, s álmában, számtalan esetben fordítva dőlt el a csata, de sajnos ez nem segített a megtörténten. Az utazó semmilyen nyomát nem látta embernek. Hosszú, magányos napjain a túlélésért vívott harcban érzelmei a világ felé egyre kifinomultabbak lettek. Minél jobban figyelt ösztöneire, annál jobban, könnyebben oldotta meg az élet dolgait. Álmában gyakran hallott hangokat, melyektől mindig félt. Volt idő, amikor a hangokat valóságos személyeknek gondolta, s volt idő, mikor szellemek játéknak. Volt idő, mikor rettegett tőlük, s volt, mikor vágyott rájuk. Beköszöntött a nyár, fülledt, meleg, s néha hatalmas portölcsérek szaladtak a földtől az égig, a folyót szegélyező száraz fűvű dombok között. Néha éjszaka tigrisek, oroszlánok hangját hallotta, a távolban hatalmas mamut csordákat látott. Lassan elmúlt a nyár, az égen hatalmas csapatban ismeretlen madarak repültek, a folyóparti nádas hemzsegett a vadak kavalkádjától. Lassan kezdtek hűvösödni a hajnalok, tüzet rakni nem tudott. Éjszaka megpróbált közel bújni a farkaskölyökhöz, de az mindig menekült pár pillanat után, s tőle két-három méterre külön vackot készített. Egy párás, ködös napon, mikor kagylókat gyűjtött gyomra éhségének csillapítására, emberi lábnyomokat vett észre a víz partján. A nyomok látványától jobban megrettent, mintha bármilyen vadat látott volna. Hosszú hónapok

óta nem találkozott már emberrel, és már kezdte azt hinni, hogy csak ő él egyedül a világban. Leguggolt a nyomok mellé, s csak nézte, s gondolatai egyre jobban kavaroztak. A farkaskölyök játéknak vette, azt, amit az utazó csinált, s elkezdett ugrálni körülötte. Az utazó bosszús legyintéssel csapott a farkas felé, de nem találta el, a kölyök ettől még játékosabb, még pajkosabb lett. Majd hirtelen fölkapta az orrát, hátán, gerincén a szőr égnek állt, s kezdett egyre intenzívebben türelmetlen lenni. Az utazó észrevette, hogy a farkas mondani akar valamit neki arról, hogy valami közeledik. Az utazó, ahogy guggolt a nyomok felett, kezét a földre támasztotta, és ő is elkezdett a levegőbe szimatolni. Nem vett észre semmit. A farkas kölyök egyre jobban jelezte feléje nyugtalanságával, hogy kezd a hely veszélyes lenni. Az utazó és a farkas a hónapok alatt, mit együtt töltöttek, kialakítottak egymás között egy kommunikációs rendszert, jelzések hosszú sorát, ami kettőjük kapcsolatából egységet kovácsolt.

Most, amikor a farkas érezte az ismeretlen szagot, az utazó azonnal vette a jelzéseket, minden izma és idegsejtje a védekezés és a támadás lehetőségeit mutatta. Majd lenézett a parti fővenyre és döbbsen hatolt belé a felismerés; az ő nyomai is ott vannak. Tudta, hogy már nincs ideje a nyomokat eltüntetni, egy villámgyors helyzetfelismeréssel kereste azt a menekülési irányt, ahol nyomtalanul eltűnhet. Közben a farkas négy-öt méteres távolságon belül egyre ingerlékenyebben kezdett el futkározni. Mintha azt várná az utazótól, hogy döntsön már: menjenek vagy maradjanak? Ránézett az utazóra, majd elnézett a parti fővenyen túl a kőrisek, tölgyek és fenyők borította ligetre, s elrohant abba az irányba, amerről a szagot érezte. Az utazó észrevette, hogy a folyón lefelé - tőle egy jó kőhajításnyi távolságra - hatalmas fatörzsek vannak kidöntve és összetorlódva, amit valamikor a folyó egy áradás alkalmával tett ott le. Belegázolt térdig a vízbe, s a nád között a térdig érő vízben, gyors iramban elfutott a fatörzsekig. Tudta, hogy a vízben elvesztik a nyomot, hatalmas kidőlt fatörzsek közé bújt be. Riadt, de éber tekintettel figyelt mindent körben. Biztos volt benne, hogy a farkas most hosszú ideig nem jön vissza, kiismerte, hogy az ilyen veszélyek alkalmával csak akkor szokott előjönni, ha már biztonságosnak érzi a környéket. A Nap már hanyatlóban volt a folyam túlsó partján, s mindent narancssárgára festett az elköszönő Napsugár, a víz felett hatalmas halászsasok, rétisasok köröztek, a víz fölé hajló ágak között kék jégmadarak figyelték a felszínhez közelmérészkedő halakat, s villámgyors bukórepüléssel csapódtak a vízbe, hogy szigonycsőrükkel eltalálják őket. A folyón lefelé az utazótól még jól látható távolságra hatalmas barlangi medve jött a vízhez egy boccsal együtt. A túlsó parton a nádasban sakálók csaholását hallotta. Néha a szél újra feléje sodorta az ismeretlen illatot, de semmit nem tudott benne felismerni,

ami ismerős lenne. Kezdt megnyugodni, s a zibbadás és a mozdulatlanság hatására elálmosodott. Úgy érezte, hogy egy pillanatra elbólintott, mikor hirtelen feleszmélt, és körülnézett, észrevette, hogy a Nap már lenyugodott, de még jól láthatóan világos volt. Ekkor tűnt fel neki újra a szag, erősen, töményen, jól érzékelhetően. Körülnézett, de nem látott senkit, majd a szél valami hangfoszlányokat sodort felé. A hangok egyre erősödtek, egyszer csak előbukkantak a hangok gazdái, egy csoport ember jött feléje. A part felől jöttek, amerre a farkas elszaladt. Tízen voltak, mind körülbelül ugyanakkorák és ugyanolyan erőteljesek voltak, mint az utazó. De valami megkülönböztette őket az utazótól, derekukra, vállukra bőroket csavartak, és kezükben csonthegyű dárdák voltak. Elöl a többinél láthatóan idősebb, őszes hajú és őszes szakállú tapasztalt vadász ment. Az utazó nem a koráról szűrte le a tapasztaltságát, hanem ahogy ment. Minden egyes lépésével a medve nyomát próbálta utánózni, látszott rajta, hogy sok csatában vett már részt, és hogy öreg korát annak köszönhetette, hogy tudta értékelni az életet. Látszott rajta, hogy bőségben él, testtartása nyugalmat sugárzott. Az öreg azonnal észrevette a fővenyben az ismeretlen lábnyomot, tudta, hogy az a lábnyom, ami a folyóparton jött végig, az idegen nyom. Nem a törzséből való, míg a másik nyom az a törzséből, az egyik fiatal vadásznak a nyoma, aki elindult élete első kalandjára, hogy megismerkedjen a vadon titkaival. Ahogy ránézett a nyomra tudta, hogy egy nőé, s tudta azt is, hogy fáradt. A farkasnak a nyomát nem értette, hogy miért van ott, úgy gondolta, hogy a nő beteg, és a farkas talán azért követi, mert vadászik rá. De aztán rájött, hogy ez nem így van. Mert ahogy egyre jobban nézte a nő nyomait, látta, hogy energikus, mert a lábujjknál lévő talprész sokkal mélyebben van a homokban, mint a sarkak nyoma. Így kiolvasta a nyomból, hogy a nő fiatal, és erős. De még mindig nem értette a farkast, mert ahogy jobban körülnézett látta, hogy a farkas és a nő együtt jött, és két, különféle irányba mentek el, de a nő nyomait nem találta. De ahogy olvasta a nyomokat, és látta, hogy azok a víz felé mennek, érezte, csel van a dologban, s hogy az idegen őt figyel.

Az utazó végignézte a vadászokat, nem érzett felőlük agressziót. Nem félt tőlük, de úgy döntött, hogy rejtekén marad. Az öreg vadász, mikor végignézte a nyomokat, felállt, s elindult a dűnék felé, ahonnan jött. A vadászok csoportja követte. Aznap éjjel az utazó végig a farönkök között volt. Búvóhelyét hajnalig nem hagyta el, a farkas sem jött vissza, aggodalma egyre nőtt. Az nem okozott neki megterhelést, hogy egész éjjel főtt van, máskor is csinált ilyet, hogy keveset aludt, és éber. Hajnal volt, mikor előmerészkedett rejtekhelyéről, elindult visszafelé, abba az irányba ahonnan jött. Az ismeretlen illatot, amit az ismeretlen vadászokkal azonosított, újra megérezte, félelme újra kicsírázott, megfordult,

s elindult a folyón lefelé. Ahol a medvéket látta kicsit lassított, - óvatosabb lett -, de nem állt meg. Egész nap nem evett, nem ivott semmit, úgy érezte mennie kell, hogy minél távolabb kerüljön. Aggódott a farkasért. A Nap már hanyatlóban volt, amikor egy pillanatra visszanezett, s úgy látta, hogy a farkast látja a part menti bokrok között, de mikor észrevette, hogy ez a farkas nem az ő farkasa, akkor tovább ment. A szél felőle fújt, és nem felé, s nem vette észre a part menti fák között megbúvó vadászokat. Ketten voltak, és már várták az utazót. Az utazó tovább ment, ők a fák között követték. A folyó menti fák az utazó elöl egy kis öblöt rejtettek el, amit az utazó nem vett észre. Az utolsó pillanatban lett figyelmes hangos gyerekzsivajra, beszédre, és a füst illatára. Félénken félrefordította fejét a hangok irányába, és ágakból, levelekből hosszú náddal borított építményeket vett észre az öböl partján körbe. Középen hatalmas hamutömegbe vörös-kékes lánggal állandóan paráslott a tűz, az építmények között lévő fákra halak, vadak és madarak voltak felfűzve száradásra. Odébb egy másik tűz volt rakva, amire fél-száraz növényeket dobtak, és a tűz zöld faágakkal volt körbevéve, mint egy cső, s a füstbe, ami közöttük áramlott fölfelé, ugyancsak halak, és más ételek voltak felfűzve füstölésre. Az utazó egy pillanat alatt felmérte, hogy hibát követett el, már látta a két vadászt, akik követték, látta a gyerekeket, akik feléje mutogatnak, és a közeledő vadászokat, élükön az őszeshajúval, akit az előző napon látott. Tudta, nem tud megmenekülni már, bár első gondolata az volt, hogy a vízbe szalad, de mégis ott maradt, nem ment sehová. Leguggolt, térdét átfogta, és várta a fejleményeket. A vadászok megálltak tőle tízlépésnyire, körbevették, de legkisebb jelét sem mutatták annak, hogy bántani akarják. Az öreg vadász lépett hozzá közelebb, beszélt hozzá, de nem értették egymás szavát. A vadászok ott maradtak körben, az öreg elment a táborba, s kis idő múlva egy fa tállal jött vissza, amibe jókora darab füstölt hal volt. Letette az utazótól egylépésnyi távolságra, majd szó nélkül hátat fordított, és visszament a táborba. Mikor a vadászokhoz ért, valamit mondott nekik, majd hátra fordult a még guggoló utazó felé, rámosolygott, és bement a táborba. A vadászok követték. A Nap lassan közeledett a látóhatárhoz, s az utazó ott ült a tál előtt, ismét főtt volt egész éjjel és nem nyúlt az ételhez. Hajnalra a víz felől hűvös szellő szaladt el mellette, amitől megborzongott. Izmos testét a hideg járta át. Egy villámgyors mozdulattal fölkapta a tálat, és mohón ette a halat. Majd visszaült, a tálat letette maga elé, és várt. Délelőtt az öreg vadász újra eljött, leült vele szemben a parti homokba, és ismét letett eléje egy tál füstölt halat. Az utazó most már nem várt, mohón tömte magába, mikor végzett aprólékos pontossággal csipegette fel a lepottyant darabkákat a homokból. Az öreg csak nézte csendben, némán, majd fogta a tálat, és vissza-

ment a táborba. Rövid idő múlva az utazó észrevette, hogy az öreg megint közeledik feléje egy tál hallal, de most nem jön ki a táborból, megáll a nagy tűz mellett, és leteszi a fűbe. Az utazó ott maradt a parti fővenyen és nézte, amint az öreg leül a nagy tűz mellé. Egész nap nem történt semmi, lement a Nap, a tábor közepén a máglya hatalmas lánggal égett, az utazó betakarózott a parton az éjszaka sötétségével. Sűrű, fekete fellegek közeledtek, s az öreg vadász tudta, hogy az idegen nemsokára bent lesz a táborban. Hajnalra kitört a vihar, és mire a törzs felébredt, és az őrzők is visszajöttek éjszakai őrhelyükről, az utazó ott ült a tűz mellett és ette a füstölt halat. Nyugodtan, ráérősen, biztonságban érezte magát, lassan beilleszkedett a törzsbe, megtanulta nyelvüket, újra találkozott farkasával, bár a farkast soha nem tudta rávenni arra, hogy az bemenjen táborába. De a vadászok látták, amint együtt vadásznak - az utazó és a farkas -, és észrevették azt is, hogy vadászatuk sokkal eredményesebb, mint az övék. Még tíz évig élt a törzsben, itt találkozott először a vonzalom és a szerelem érzésével, itt élt először családban, s itt született először egy fia. Ám egy kora tavaszi hajnalon a befagyott folyón, egy gyilkos roppanás jelezte a közeledő jégárt, és hamarosan az egész tábort jégtáblák, és víz borította be. Csak kevesen élték túl a katasztrófát, és az utazó nem volt az életben maradók között. A halál álmában ragadta el, fia nyolc év körüli volt, megtanította neki mindent, amit tudott, megtanította neki a törzs nyelvét, és az ő őseinek nyelvét. Megtanította vadászni, és arra, hogy tisztelje a farkast, mert, ha azt jól csinálja, és kivívja a farkas bizalmát, könnyebb lesz élete és a vadászat. Halálakor, álmában nem tudta felfogni a halál jelenlétét, a rázúduló hideg vízoszlop, szinte fájdalommentesen bénította le. Mikor teste megszűnt élni, lelke és szelleme tovább szötte az álmot, repült álmában, halványan megjelentek a törzs tagjai, szerelme, gyermeke, a vadászok. De hirtelen minden távolinak tűnt, és megszűntek az irányok, csak a mozgást érzékelte.

Az utazó a halál pillanatával átkerült egy másik létformába, fényeket, színeket, erők áramlását érezte. Néha felvillant mellette egy alak, néha felvillant mellette egy hang, szikrák, csillámok. Nem tudta, hova tart, sejtelve sem volt az egésztől, csak érezte, mintha már járt volna errefelé, nem tudta, mikor, de egyre jobban erősödött benne az érzés, hogy már járt erre. Hirtelen, és váratlanul szűntek meg a kavargás mozzanatai. Mindent sárgás-fehér fény borított be, vakító ragyogás. Egy alakot vett észre, amint közeledik feléje, s úgy tűnt, mintha egy teremben lenne. Lépcsők voltak előtte, ő felment a lépcsőn, és egy csarnokba ért. Az alak tőle úgy húsz-huszonöt méter távolságra jött feléje, magas volt, furcsa fehér ruhát viselt, megállt tőle úgy öt méterre, köszöntötte:

- Légy üdvözölve, itthon!

Az utazó nem értette, hogy miről van szó, az alak tovább folytatta:

- Tudom, hogy most minden zavar, és minden ismeretlennek tűnik, pedig valaha, valamikor már jártál itt. Innét indultál, ide tartozol, közénk. De te azt mondtad tudni szeretnél mindent, s megtenni mindent, s ezért választottál magadnak helyet, s időt arra, hogy elkezd a tanulást. Most leélted életednek egy részét, jártál abban a világban, és abban az idősíkban, ahol az embert az ösztönei vezérik. Mint állat, mindent megtett azért, hogy életben maradjon, a túlélés ösztöne volt a legfontosabb. De nem kell izgulnod, ez az állapot nem erre a korra érvényes, hanem mindig azokra, akik kezdik az utazást. A nagy utazás legfontosabb lépcsői, legfontosabb alappillérei, hogy a fejlődő lélek szembe találkozzon az ösztönök birodalmával, az irányítatlan ösztönök birodalmával. Te túljutottál ezen, nem volt véletlen az, hogy a farkast kaptad ajándékba, nem volt véletlen az, hogy halálaid között volt jó és rossz, erőszakos, s fájdalmas, fájdalommentes, s megnyugtató. Minden valamiért történt, ha végiggondolod, és most, ahogy beszélek veled, egyre jobban jönnek elő ezek az emlékek benned, melyeket valójában mi szabadítottunk fel benned, és te csak lefényképezted őket, hogyha eljutsz idáig, beszélni tudjunk róluk. Hogy miből mit tanultál, hol mit rontottál el? Ha az elején kezdjük, a legelején, a tudatod ott ébredt önmagára, önvalód megismerésére, a lélek, a szellem, és a szabadság titkaira, amikor leültél sok-sok ezer évvel ezelőtt ott a tűz mellé. Ültél, vártál, kusza gondolatok kavalkádja kavargott fejedben, s érezted, hogy itt valami nagyon nagy dolog történik, de nem tudtál tovább menni. Érezted, hogy itt valami elkezdődött, de nem tudtad, hogy mi, csak egy dolgot tudtál, hogy nem szabad felállni a tűz mellől. Érezted, ez a legfontosabb, te nagyon jól kiálltad ezt a próbát, sőt, amikor másodszor ültél a tűz mellé, akkor már olyan dolgokat tettél meg, ami a nép körében, ott, az emberek között legendákat szötte. A legendák arról szóltak - s ezek a mai napig megvannak ott, lent, még most is beszélnek róla -, hogy valamikor valaki, aki olyan dolgot tett meg, s olyan dolgokról beszélt, amit ők nem tudtak elérni. Bár utánad már voltak mások, akik ugyanannyi ideig ültek ott, sőt voltak olyanok is, akik tovább. De ez nem azt jelenti, hogy ez kibebíti a te érdemedet, hanem azt jelenti, hogy te akkora erőt tudtál nekik adni, hogy ők tovább tudtak lépni. Vagy vegyük alapul azt, amikor megszelídítetted a farkast; később azokból a tettekből az emberek egész mást hoztak ki. Olyan állatokat idomítottak, olyan állatokat neveltek, melyek az ember barátjai lettek, a fejlődő szellem társai, a fejlődő lélek segítségei, hogy megérezzék az egység fogalmát, azt az egységét, melyet te először az erdő népénél és a vadászoknál vettél észre. Mikor a vadászok népéhez tartoztál, érezted, hogy ezek nem használnak fegyvert, látod, s tudtad, hogy ők érzik az erdőt, érzik a világot maguk körül, nincs

szükségük arra, hogy bántsák is a világot. Csak azt vették ki a világból, amire nekik szükségük volt, csak azt, és semmi mást. Te ott megtanultad a maximumot, a legnagyobb dolgot, amit lehetett. S ez a dolog nem más, mint csak érezni, csak tenni, csak figyelni, s nem ideológiákat, elméleteket gyártani a világról. Mert az ideológiák, ne felejtse el, mindig csak célok, eszmék, érdekek eredményei. A virág nem azért virágzik, mert te akarod, hanem azért virágzik, mert jólesik neki, és ha te ezt észreveszed, akkor tudni fogod, hogy az öröm benned is benned van, és neked is jólesik. Csak önmagáért virágzik minden, s nem azért, hogy más ember ebből valami vélt eszmét vagy ideát hozzon létre. Most elindulsz egy olyan fejlődési korba - nemsokára -, amelynek legfontosabb pillére az, hogy megtanuld mi az igazi vágy, az igazi vágy. Ha minden jól megy - sok-sok év múlva, amit a Földön el fogsz tölteni abban a világban -, ha sikerül vissza fogsz ide jönni, és tovább tudsz tanulni. A következő leckéd, amit meg fogsz tanulni a birtoklásról szól, majd ha onnan is visszajöttél, itt újra elbeszélgetünk harmadszor, hogy megtanuld a legújabb leckét, a legutolsó, az akarat leckéjét, hogy tudd, mi az, hogy igazán akarni. Mert ne felejtse el, bármi, ha akarod, megvalósul. Most a vágyak világába fogsz elindulni, abba a világba, ahol az emberi élet nem nagyon érték, egy olyan világba, ahol az adott szó nem nagyon fontos dolog. Egy olyan világba, ahol az érzelmet az érzélgősség váltja fel, egy olyan világba, ahol az emberek az istenek képét hetente, időközönként cserélik. Egy olyan világba, ahol ha változik a nézeted a tömeg nézetével kapcsolatban, akkor kiközösítenek. A kiközösítés járhat halállal, járhat kizártsággal. Ne felejtse el, bármikor bármi olyan dolgot teszel, ami a te fejlődésedben, vagy mások fejlődésében akadályt jelent, és nem megoldást, és felismerést, azt visszakapod. Most ez az első életed ugyanolyan tiszta, s ugyanolyan nyugodt lesz, mint valamikor, mikor először ültél a tűz mellett a vadászok népénél. Most nincs rajtad karma, nincs rajtad bűn, nincs rajtad felelősség, és nincs rajtad semmi. Akár ez alatt az egy élet alatt is megtanulhatsz mindent, de ha elrontod, s a viszonyok tengere magával ragad, ne felejtse el; annak eredményeként kapod a következő életet. Nagyon sok jó dolgot tanultál meg eddigi életeid során, megtanultad a szabadságot, a felelősséget, a harcot, megtanultad tisztelni az életet. Megtanultad milyen érzés a halál, megtanultad milyen érzés az élet, a szépség és a szabadság. Most lassan elindulsz, de ha akarod, előtte még pihenhatsz, nézz körül, hol vagy.

Az utazót, meleg, mély szeretet árasztotta el, körülnézett és nem látott maga körül senkit. Ahol az alak állt az előbb, senki nem volt ott. Elindult előre a csarnokba, s egy ajtóhoz ért, kilépett az ajtón, s egy hatalmas rét volt előtte. A réten emberek voltak, úgy érezte, ismeri őket, közeli kapcsolatban van velük. Ahogy figyelte őket, észrevette, hogy ezek

az emberek ragyognak, békések, boldogok, tiszták. Leült egy asztalhoz, fehér, faragott asztalhoz. Sokan ültek körülötte, s észrevette, hogy az, akivel az imént beszélgetett, ugyanennél az asztalnál ül, vidáman, önfeledten. S most nem olyan komoly dolgokról beszél, mint az imént, nevetgélnek, jól érzik magukat. Ő is leült az asztalhoz, mintha valami edény lett volna előtte, ami csillog, s abba valamilyen kékes-rózsaszín folyadék. Ivott egyet a pohárból, és teljesen természetes volt a számára, hogy ezért senki nem fog neki szólni. Jól érezte magát, és tudta, hogy itt senkinek nem fog eszébe jutni, hogy miért iszik abból a pohárból. Érezte, ahogy a hús folyadék lefolyik a torkán, szétárad a gyomrában, nyugalom lepi el. Elméje megtisztul, és érezte, hogy van teste, s ekkor nyilallt belé a felismerés: „Hol vagyok? Hisz én meghaltam, s itt az imént ebben a csarnokban életekről volt szó! Halál előtti életekről, s most meghaltam, s nem születtem meg! De létezem!” S észrevette, hogy a fehérhajú idegen, akit nagyon közelinek érzett magához, őt figyeli, minden gondolatát, és mosolyog. Majd halkán megszólal a férfi:

- Látom, már gondolkodsz! Látom, hogy min! Érezd jól magad, s tudd, ez a lét. Az, amit ott élsz, azok csak apró élet-szikrák, mindig ide fogsz visszajutni, ott bármi történik, mindig ide, csak hol jól, és gyorsan, hol rosszul, lassan. Ez attól függ, hogy hogy élsz, vagy hogy jössz vissza.

Az utazó kezdte sejteni, ez a világ az, ami a mögött a világ mögött van, amit az emberek földi létnek neveznek. S ez a világ, ahol most van sokkal nagyobb kiterjedésű, sokkal szabadabb, sokkal szebb, és sokkal megnyugtatóbb. Itt nincs mitől félni, ez tökéletes, békés és kiegyensúlyozott. Érezte, hogy ahhoz, hogy ezt a világot tisztán tudja átlátni arra a világra szüksége van. Érezte, hogy ide minél több embernek el kellene jutnia, s érezte, hogy rajta sok múlik. Ha minél többnek segít, akkor annál előbb kerül minden egyensúlyba. Néha eszébe jutott egy-egy gondolat, hogy biztos van valaki, aki ezt az egészet koordinálja, de nem akarta tudni. Sejtette, érezte, hogy még nincs felkészülve arra, hogy tudja a választ a kérdésre, hogy koordinálja ezt az egészet. A fehér hajú férfi látványa megnyugtatta, s ez a nyugalom elég volt a számára. Nem tudja mennyi ideig volt ott, nem tudja, hogy mi történt, csak azt érezte, hogy a fehér hajú egyszer csak a fák között, egy árnyas ligetben beszél vele. Vagy lehet, hogy nem is fák voltak, csak úgy tűntek neki, mintha fák lennének. Arról beszélgetett, hogy milyenek voltak azok az életek, hogy milyen volt az, amikor a medve megölte először, miért volt, amikor a kardfogú tigrissel találkozott, miért volt, amikor a jeges ár elragadta. Az első életében a halál gyorsan, hirtelen és agresszíven köszöntött rá. Ebből tudta lefényképezni a váratlan, az ösztön támadásának erejét. A fehérhajú idegen kezének egyetlen mozdulatával a tér előttük megelevenedett, és mint egy üveglapon át végignézte előző életeinek halálát. Nem kavart

ta föl, nem is bántotta, figyelt és tanult, tudta, hogy itt most senki nem kéri számon. Aztán egy újabb kézmozdulattal életeinek más fontos eseményei történtek meg újra a szeme előtt. Amikor ő bántott valakit, s őt bántották. Aztán egy újabb mozdulat; azok a halál utáni élmények, amelyeket nem tudott feldolgozni. Nem értette a zuhanásokat, nem értette a repüléseket, nem értette a színeket, s most látta újra, hogy hol tart. Lelkét, mint fénypont látta csak, s látta, hogy előző életeiben, ahol élt, szellemei ott maradtak. S a fehérhajú elmondta neki, hogy a test az elmúlik, elfújja a szél, a szellem, az mint gondolat ott kóborol az idők végezetéig, de a lelke az mindig visszatér ide, minden egyes alkalommal.

Az utazó próbálta átlátni, és néha sikerült neki, néha nem. Kérdéseket tett fel a férfinak, de néha észrevette, hogy kérdéseinél nincs mellette senki, egyedül sétál egy árnyas ligetben. Máskor újra ott volt mellette az idegen, nem volt kérdés hol volt, hisz az nem fontos. S az sem volt kérdés miért jött vissza, az sem fontos. Ő nem tudott ítélni fölötte, és itt nem is lehet, elfogadott minden segítséget. A fehérhajú idegenből szeretet és nyugalom áradt az utazó felé, a békének és az egyensúlynak olyan tudásszintje, amit az utazó el sem bírt képzelni. Nem értette az idegennek azt a mondatát, mikor azt mondta, hogy innen indultál. Nem tudta elképzelni, hogy ő valaha járt volna ott, de mégis minden olyan ismerős volt. De mégis kereste emlékei közt a képet, melybe kapaszkodni tudott volna ahhoz, hogy az ismeretlen férfi mondata tudatosodjon benne. Minél többet gondolkodott azon, hogy ki lehet ez az idegen, ismeretlen, fehér hajú férfi, annál jobban és erősebben érezte, valahol, valamikor már beszélt, találkozott vele. Nem arra az egy alkalomra gondolt, amikor a Földön ülve az esti tűznél találkozott vele, tudta, már akkor is ismerte valahonnan. Minél jobban erőltette gondolatait, annál több információ jött belőle felszínre. De halványak voltak, mint az őszi ködön átsütő Napsugár. Az idegen újra ott állt mellette, halkán megszólította:

- Ne gyötörd magad! Amiken gondolkodsz, azok titkok! Mert bármilyen furcsa, még itt, ebben a világban is vannak titkok, melyekhez csak azok juthatnak hozzá, akiknek szüksége van rá - ellenben az emberek világával -, ahol a titkokhoz az jut hozzá, aki kíváncsi és csak a tudását akarja gyarapítani, de tenni nem akar semmit. A titkok arra való, hogy tetteid tiszták, és eredményesebbek legyenek, és a tetteid eredményei hozzák magukkal a tudást. Ellenben, ha csak tudni akar valaki, annak nem lesz ideje megtenni dolgokat. Te valamikor már jártál itt, valójában innét is indultál, s mint mondtam, ide is fogsz visszatérni, de hogy elérd, - persze kérdés a számodra, hogy ez mind miért történik, mert ha már egyszer itt jártál, akkor miért kellett innét elmenned? Ez ugyan nem titok, de hogy a tudást tisztán el tudd érni, - én ezért erre nem adok

választ. De annyit segítek, hogy amikor itt léteztél, tovább akartál menni, láttad, hogy itt mindenki nyugodt, kiegyensúlyozott, de láttad azt is, hogy máshol a teremtett lelkek világában sokan vannak, kik készülnek ide. S róják a létezés végtelen útjait. Ezt az utat te nem jártad végig soha, mindig itt léteztél közöttünk, de fejlődő lelked tenni akart, a teremtett lényekért, és saját szabad akaratodból úgy döntöttél, lemész közéjük, hogy segítsd őket. De ahhoz, hogy lemenj, ennek a világnak a képe lelked legmélyebb zugában lesz elrejtve, s csak te férhetsz hozzá, de tested az anyag világában nem tudja kifejezni azt, amit ott fogsz látni. Azt, hogy ez miként működik, láthatod majd másokon is, mert az egy szabály, hogy ha innen elmegy valaki, az itteni énjének tudását az anyag világában csak saját felelősségére használhatja, és csak annyit, hogy azzal ne okozzon másokban fájdalmat, lelki törést, kíváncsiságot, vagy becsvágyat. Látni fogod, hogy a fejlődő lelkek között is az anyag világában sokan lesznek, kik úgy vélik magukról, hogy tudnak titkokat, de ne feledd, aki csak úgy véli, de közben az anyag világának a varázsát teszi meg, annak gyermekes elméje mindig egy dolgot fog mutatni, azt, hogy nem tud semmit. Csak utánoz olyanokat, akik megtesznek mindent. De a kétféle mód között a legnagyobb különbség nem ez. A legnagyobb különbség az abból áll, hogy aki megtesz dolgokat, az érti az utánzó lelkeket, s elfogadja őket. Ellenben akik csak tudni szeretnének, valójában tetteiket a tudás felé az ösztönzi, hogy utánozzanak valakit. Ők nem szabadok, s az, aki nem szabad az nem ért meg senkit, és nem fogad el senkit. Jegyezd meg, te nem azért mész vissza, hogy kíváncsiskodj, hanem eleinte, hogy tanulj, hogy ha eljön az idő, meg tudd tenni, amit meg kell! Az élet és a lét minden fontosabb állomásán átmész, mindenhol tanulni fogsz valamit, fejlődsz, és tudatosodsz! Így fogsz képet kapni arról, hogy pontosan milyen az ember, és így tudod megtenni pontosan, amit majd meg kell tenned. Soha nem leszel egyedül, ahogy megtalált a farkaskölyök, és ahogy te megtaláltad őt, mindig lesz valami, amin elgondolkodhatsz, hogy mi is a fontos és kik vannak melletted! Most elindulsz a vágyak birodalmába, talán ez a legnehezebb, amit a tudatosodó lélek végigjár. Mint említettem egy új ciklusban ez az első köröd, nagyon vigyázz, hogy s mint élsz, mert ahhoz mérten kapod a következő életeket is! Mindig légy éber, tanulj, és soha ne feledd!

Ahogy elmúlt a hang, az utazó már tudta, hogy egyedül van. Ott állt a ligetben, az ismeretlen férfi már valahol egészen máshol járt.

...

Az utazó egy hatalmas csarnokban volt, méreteit nem tudta átlátni, mindenhol hatalmas embermagasságú, átlátszó kristályok voltak, élénk, vakító színekben pompáztak, kék, zöld, rózsaszín, sárga. Egyre beljebb került a kristályok között, furcsa remegés járt át rajta. Nem látott

senkit, csak sejtése volt, hogy itt rajta kívül mások is jelen vannak. Messzebb tőle sokkal nagyobb kristálytömböket látott, melyek között a legkisebbek két-három-embernyi magasak voltak. A kristályok lassan mintha megelevenedtek volna, a fény, ami áradt belőlük, mint egy egyre erősödő csóva egyik kristálytól a másikig szaladt. Az utazót teljesen körülfogta ez a fényháló. A fejében megszólalt egy hang:

- Ez az induló lelkek terme. Most te vagy soron! Lassan készülj!

A hang elmúlt, valahonnan a magasból, a kristályfény-háló energiáiból, melyek valahol fent a magasban gyűltek össze, egy fehér és citromsárga keverékből álló, tiszta fénysugár ereszkedett rá, mely két méter szélességű volt. Az utazót nagyon mély nyugalom fogta el, és egyre hevülő forróságot érzett. Még hallotta a fejében az elhaló hangot:

- Jó utat, vándor! Utadon kíséren a fény, és visszavárunk!

...

Több mint húszezer évvel ezelőtt, a Föld hatalmas klímaváltozáson ment át, melynek eredményeképpen a Föld arculata megváltozott. Globális méretű változás eredményeképpen eltűntek a jégkorszak előtt a Földre jellemző hatalmas állatseregletek, megcsappant létszáma a barlangi oroszlánnak, a kardfogú tigrisnek, a gypjas orrszarvúnak, a masztodonnak. A Föld arculata átalakult. Az átalakulás sebessége a Világegyetem folyamataihoz mérten arányos volt. Az ember tevékenységéhez mérten nagyon gyors és visszafordíthatatlan. A klímaváltozás és a geológiai változás együttesen olyan folyamatot eredményezett, mely lehetővé tette egy teljesen új faj elterjedésének lehetőségét. De ez az új faj nyomaiban már év tízezredekkel korábban létezett, de számottevő mennyisége az élővilág elterjedéséhez mérten nem volt jelentős. Ez a faj tette azzá a világot, ami most lett, ez a faj a benne rejlő agresszió eredményeképpen a Föld arculatára radikálisabb és végzetesebb hatást gyakorolt, mint bármelyik klíma és geológiai változás az évmilliárdok alatt. A mai kor embere genetikai mutációja egy sokkal régebbi kultúrának, és genetikai keveredése egy olyan távlatokban létezett élőlénynek, melyről az ember a mai napig keresi azt a bizonyos kapcsolódó láncszemet, de mind hiába, mert ilyen láncszem nem létezik. A keveredés úgy ötven és húszezer évvel ezelőtt ment végbe, a mutáció pedig tart napjainkban is. Az utazó ezeket a fejlődési folyamatokat fogja végigjárni, hogy teljes képet kapjon arról, amit az ember, teremtsenek nevez, és amiről az ember úgy érzi, hogy ez Isten akarata. Az utazó karmarendszerének újabb sorozatát a bronzkor elején élte, a mai Kaukázus területén, a mai időszámítás szerint tizenhétézer évvel ezelőtt.

Egy kis hegyi törzsből született újjá, barlangokban laktak, de vastagabb ágakból, és fából már építettek szálláshelyeket. A vadászat ebben a világban már nem a legfontosabb létfenntartó tevékenység volt,

helyét átvette az állatok háziasítása. Ebben is a legfontosabb szerepet a hegyi körülmények között jól tartható kecskék, míg az alacsonyabban fekvő völgyekben a juhok játszották. Ezeknek a népeknek már gyakorló hitük volt, vallásrendszerük központi alakja az egy isten vezérlete alatt lévő istenek világa. Kultúrájuk alapja sokkal délebről származott, a mai Törökország, Arábia, és Észak-Afrika területéről. Hosszú vándorlásaik alatt találkoztak más népekkel, s a kereskedés mellett néha eszmék, és hitek is cserélődtek. Ez a nép az évezredek alatt teljesen magáévá tette egy, a mai Irak és a Közel-Kelet területén elterjedté vált népcsoport élet-szemléletét. Ez a népcsoport közvetlen kapcsolatban volt az Atlantiszi kultúrával, és közvetlen örökösei az Atlantisz előtt, a Föld négy és félmilliárd éves története alatt létezett közel százmillió évvel ezelőtt lévő kultúrának, azaz a harmadik nagy civilizációnak. Ők irányadói valójában egy-egy kultúrának, ennek a kultúrának a hatásai, szellemi öröksége még ma is hatásgyakorló a Föld összkulturális rendszerére. Az utazó egy olyan világba érkezett, ami már maga mögött hagyta az utolsó nagy eljegesedést, maga mögött hagyott egy az ösztönökre épülő világrendszert, s elindult a szellem és a világegyetem felé. Ebben a korban kezdtek kibontakozni a reinkarnációról, a karmáról szóló információk. De még hátra volt az emberiségnek egy olyan információ, ami hosszú évezredekre ad gondolkodnivalót, és amely lezárja véglegesen az előző korszakot. Minden egyes korszakváltás, bármilyen fejlett is legyen egy kultúra, mindig valami hirtelen és nagy erővel lezajló, mindenki számára érzékelhető változássorozattal jár, ez a változás az adott korszaknak megfelelően lehet pozitív, vagy negatív változás. Az özönvíz, ami még hátra volt, amely lezárta egy nagy korszakot, és elindított egy nagyot. Magának a víznek nemcsak morális, hanem az anyag világához is kapcsolódó jelentősége volt, mert mint egy tisztító folyamat nem eltüntette, csak rögzítette az özönvíz előtt alakult kultúrákat, rendszereket. Ezek a folyamatok - bár az adott korszakban élő emberek számára - katasztrófának tűntek, de a Föld karma rendszerében érzékelhetően ezekre mindig szükség van, mint ahogy érzékelhető, hogy a következő globális változásának lezáró rendszere a tűz lesz. Ami nem biztos, hogy mindentől való megszabadulást képez, hanem újjáéledést, mint a hamvaiból újjáéledni képes Főnix. Ebben az életében az utazónak egy, az előzőektől eltérő sorsrendszeren kell keresztül mennie, amely magába foglal a vágyak kibontakoztatásához szinte minden olyan fejlődési folyamatot, amelyből mély, morális alapokat tud levonni. Az utazó gyermekkorában boldogan telt, törzse békében élt más törzsekkel, és gyerekkorában hasonlóan a vele egyívású gyerekekéhez gondtalanul és felhőtlenül telt. Amíg a szülői közösségben élt kisebb-nagyobb vitái ugyan adódtak, de ezek mindig abból indultak ki, hogy elképzelései nem egyeztek a szülei

véleményeivel. Nem félt a harctól, küzdelemtől, népe megtanította tisztelni a halált, de volt idő, amikor az utazó ezeket a dolgokat túlzásba vitte.

A fémek megmunkálása még csak ezekben a korokban kezdett kialakulni, és nagyon nagy értéke volt egy-egy fémeszköznek. Gyakran ment bele olyan kalandokba, melyek az életére komoly veszélyt jelentettek. Ezek a kalandok az esetek nagy többségében a nyájakat támadó medvékkel s farkasokkal való találkozásáról szóltak. Amikor egy-egy medve már többször csapott le a nyájra, s a pásztorok elkezdtek vadászni rá, gyakran fordult elő, hogy megelégedtek azzal, ha elzavarták a medvét. Az utazó ilyenkor hosszú napokig figyelte, de volt olyan is, hogy egyedül szembeszállt a medvével, és győzött. Hajtotta belülről a vágy a dicsőség felé, hogy el tudta mondani a törzs többi tagjának, hogy csak egyedül ő tudta megölni a medvét. A törzs öregjei csóválták fejüket, s mindig csak annyit mondtak neki:

- Ezt nem lenne szabad csinálnod! Ha mindig a vágyad hajt előre, csak bajt hozol a fejedre, és nem tanulsz az élet dolgaiból!

A feszültség az utazó és a törzs között lassan de biztosan növekedett. Mire elérte a felnőtt kort már napi szinten voltak a viták és a szavakban történő összecsapások. Az utazó érezte, hogy a baj lassan kezd tetet ölteni. De meg akarta előzni, és egyre jobban készült arra, hogy eltávolodik a törzstől. Nem tudta, hogy miképp teszi, csak azt tudta, hogy elindul. Szülei halálával magányosnak, és nyugtalannak érezte magát. A napi munka nem tudta teljesen kimeríteni, és egyre ingerlékenyebb lett. Voltak napok melyekben arra gondolt, hogy talán nem megy sehová, ő is nekilát az állatokkal való munkához, és saját családot fog alapítani. De voltak ellenkező napok, mikor azt érezte, hogy mennie kell, bárhová, csak menni. Aztán egy kora nyári hajnalon, mikor felkelt és kinézett a pásztorok kalyibájának az ajtaján, s látta, amint a pásztorok elindulnak reggeli teendőik ellátására, csak halkán annyit mondott:

- Én is megyek! Nem tudom hová, de most már biztosan tudom, érzem, mennem kell!

Kilépett az ajtón, s elindult. Egy darabig ment a törzs felé vezető úton, majd mikor kiért egy tisztásra látta a hegyek között elterülő hatalmas völgyet, amerre még soha nem járt. Állt, s néha visszanézett a törzs felé. Majd belépett a hatalmas - fenyők övezte - félhomályba, s elindult az ismeretlen völgy felé. Vagy fél napig ment a völgybe lefelé, hatalmas szarvasokat, medvéket látott, de embert senkit. Tudta, a törzs még közel van, de nem akart visszamenni. A völgy egy idő után keskeny szurdokká mélyült, s az alján bő vizű patak folyt. Úgy gondolta a víz mellett marad, útját a patak partján folytatja. Bár biztos volt benne, hogy itt sokkal

nagyobb veszély leselkedik rá. Néha robajló vízesések mellett ment el, máshol meg a víz mély tavakká gyűlt össze a sziklák övezte mély hasadékokban. A kövek sok helyen vastag moha réteg alá bujtak, és óvatosan kellett kapaszkodnia, mert a moha tele volt vízzel, és a megcsúszás lehetősége minden lépésben benne volt.

Közeledett az este, a fák és kövek világában a fény elhaló pillanattá válott. Az utazó nem ismerte az éjszakai erdő és sziklavilág neszeit, de voltak hangok, melyeket fel tudott ismerni. Igaz ezek voltak kevesebben. Éjszakai pihenésére talált magának egy biztonságos sziklahasadékot a talaj felett úgy három-négy méterre. Biztos volt benne, hogy ott semmilyen támadó nem fog hozzáférni. Igaz nem tudott könnyen felmászni, de az így érzett nehézségek is erősítették éjszakai biztonságérzetét. Mikor lefeküdt azon kezdett el gondolkodni, hogy vajon a törzsben, keresik-e, és ha igen, akkor ki? Vagy lehet, hogy nem tűnt fel senkinek az, hogy eljött? Igaz már régóta utalt arra, hogy el fog menni, de már mindenki kezdte nem komolyan venni, és ez nagyon zavarta. Ő gyakran megpróbálta, hogy elmondja népének, hogy mit is érez belül, de tudta, hogy senkit nem érdekelne igazán. Ebből is táplálkozott a gondolata, hogy elmegy a törzsből. Igaz soha senki nem támadta. Gondolatait hirtelen hagyta abba, mivel eldöntötte, hogy soha többet nem megy vissza. És mivel ez volt az elhatározása, így azt is fölöslegesnek tartotta, hogy a múlt történéseire időt pazaroljon. Bár lelke mélyén volt egy halvány hang, mely arra figyelmeztette, hogy mégis kellene ezekkel a dolgokkal foglalkoznia. De nem figyelt a hangra. Álmából gyakran felriadt, és csak figyelte az éjszakai erdő neszeit, s halotta amint a patakhoz inni jönnek az állatok. Később egy farkas magányos vonítása zavarta meg szendergését, melyre a falka kórusban felelt. Denevérek repkedtek a hasadék környéki sziklafalak magasában. Mikor hajnalodott nem látta a Napot, de lassan bekúszott a fény a fák közé, és lent a szurdok aljában szürke félhomály tett mindent láthatóvá. Mikor előjött a hasadékból, óvatosan mászott lefelé, mivel tudta ilyenkor még sok veszély leselkedhet rá. Leért a patakhoz, és önfelelt nyugalommal ivott. Mikor eleget ivott, elindult, és tovább folytatta útját. Útközben talált enivalót magának, kagylót, csigát, madarakat, és így ebben a bőségben egyre jobban kezdte érezni magát. Már nem bánta, hogy eljött a törzsből, sőt örömet érzett, és egyben bánatot, hogy miért nem tette meg korábban.

A patak lassan kezdett egyre szélesebb lenni, a beléje ömlő kisebb csermelyek bőven hozták bele a vizet, lassú nyugodt folyóvá változott, és csak ritkán voltak tajtékot vető kövek a víz útjában. A homokos parton néha ismeretlen állatok nyomait látta. Egész nap ment és figyelte a környező tájat, néha volt egy furcsa érzése, hogy valaki, vagy valami figyel a bozótból, de nem tulajdonított neki jelentőséget. Máskor ágak

reccsentek a fenti hegyoldalban. Halk morajlásszerű hang közeledett feléje, egyre jobban erősödött, és észrevette, hogy a víz egy mély zuhatagba ömlik alá, és lent ismét nyugodt folyóként halad az útján. Egészen közel kiment a zuhatag széléhez. A mélység és a látvány magával ragadta, és hosszú ideig csak nézte. Egy idő után rájött, hogy itt nem tud lemenni! Nem volt más választása, a víz melletti sziklatömbökön kellett neki valahogy lejutni. Keserves órákba tellett mire lejutott, és a szemébe csapkodó zuhatagi peremtől szinte semmit nem látott. Eleinte kitörölte a szeméből a vizet de később már ezt teljesen feleslegesnek tartotta. Beletörődött, hogy nem látja az utat lefelé. Teljesen az érzékeire hagyatkozva, tapogatózva mászott lefelé. Már az út felét megtette mikor kicsúszott a kezéből a vizes szikla, és zuhant lefelé. A partra esett, a homokos fövényre, szerencsére az ájuláson kívül nem lett semmi baja. De eszmélete nem tért vissza.

Nem tudta meddig feküdt így. Néha visszatért az emlékezete, és érzékelte a környezetét, de aztán ismét megszakadt a kép. Fekete, meleg homály vett erőt rajta. Máskor eljutottak hangok hozzá, de nem értette a jelentésüket. Mozgást érzékelt, és ahogy erősödött a mozgás érzete annál jobban kezdett visszatérni beléje az élet. Lassan kezdtek a fények láthatóak lenni a számára. Érezte, valami meleg helyen van, valamilyen építményben van. Embereket látott amint föléje hajolnak, és gyógyítják őt.

Valaki felemelte fejét, és meleg folyadékot töltött a szájába. A meleg egyre gyorsuló erőként áradt szét testében, és nyugodt mély álomba zuhant. Mikor kicsit feleszmélt újra ez ismétlődött meg, valaki, mint egy árnyék a feje alá nyúlt és valamit öntött a szájába, melytől elaludt. Aztán kezdődött minden előlről. Egyre sűrűbben, aztán egy ébredésnél már fel is tudott ülni az ágyra, és nem kellett inni sem. Körülnézett a helységben és két embert látott a bejáratnál ülni arccal az előttük lévő tér felé. Mikor felébredt kicsi zörejt támadt, ahogy a takarója suhogott, a ház gazdái ezt hallották meg és hátrafordultak.

- Bízunk benne, hogy életben maradsz. Igaz sok minden történt mióta itt vagy, és ezt biztos az ég akarta így, nem a mi dolgunk eldönteni, hogy mi miért történik, mi csak tesszük a dolgunkat. Ha jól érzed magad, kelj fel nyugodtan, és gyere ki a ház elé, a friss levegő jól tesz a testednek és a benned élő fénynek.

Az utazó szó nélkül végighallgatta az öregember szavait, és lassan kibotorkált a ház elé, arra már ők is kint voltak. Az utazó ekkor vette észre, hogy megmentői egy nő és egy férfi, és szemmel láthatóan sok év a korkülönbség közöttük. Gondolta, a férfi úgy rabolta a lányt, és most együtt élnek. De aztán a mozdulatok elárulták neki, hogy nem biztos, hogy erről van szó. A lány gyakran nézett feléje, és ilyenkor elpirult. Az

utazó lassan beilleszkedett a két ismeretlen ember közösségébe. Igaz ők is befogadták, segítettek neki mindenben. Nem csak állatokkal foglalkoztak, bár tartottak néhány juhot és kecskét. De ezek szabadon kószáltak a ház körül, és az utazó nem értette, miért nem mennek el. Mikor ráfeledkezett az állatokra, látta hogy a férfi figyel és mosolyog magában. Mikor már szabadon tudott mozogni és semmi fájdalommal nem erősödött meg, újra egészségesnek érezte magát.

- Mi történt velem, és ti hogy találtatok rám?

A férfi halkán nyugodtan válaszolt, elmondta neki, hogy egy éjjel álmot látott. Álmában egy ember jelent meg neki és az elmondta, hogy menjen el a folyón felfelé, és ott lesz valaki, akinek segíteni kell. A férfi néha nagyokat hallgatott, de közben látszott rajta, hogy válogat gondolatok között. Mit mondjon, és mit tegyen későbbre.

- Miért hiszel ennyire az álmokban? - kérdezte tőle az utazó.

- Mert az álmok jelek, melyek látóvá teszik a szemet, de csak akkor, ha elfogadod azt, amit látsz álmodban.

- De a legtöbb esetben nem tudom megjegyezni azt, amit láttam és reggelre, csak ködös képek maradnak meg.

A férfi elmosolyodott, és halkán annyit mondott még: sok mindent kell megtanulnod, ahhoz hogy elérd a tudást.

Az együtt töltött évek alatt az utazó megtudta, hogy a férfi egy nővel élt együtt és a lány a gyermekük. De a férfi felesége eltűnt az erdőben és soha többé nem találták meg. Mikor a férfi kezdte érezni, hogy lassan lejár az ideje, a lányt rábízta az utazóra. A lány és az utazó között nem kellett sokat várni, hogy a szerelem megszülessen, igaz nem voltak közömbösek egymás iránt.

A férfi halálával magukra maradtak. Szenvedélyük, és szerelmük egyre erősebb és erősebb lett. A vágy szinte teljesen a hatalmába kerítette az utazót, és egyre gyakrabban fordult elő, hogy kapcsolatuk szinte mindennél fontosabb lett, igaz a kapcsolat testi része volt az, ami az utazót hatalmába kerítette. Szerelmük gyümölcse megszületett, erős fiúgyermek érkezett hozzájuk. De ez semmit nem csorbított a vágy erején. Az utazó lassan elérte a vágy azon fokát, mikor csak egész éjjel nézte szerelme tárgyát, és reggel felkelve teljesen képtelen volt az élet dolgaira. Társa egyre gyakrabban mondta neki, hogy vannak más dolgok is a világon, mint együtt lenni. De az utazó mindent a vágy alá rendelt, és nem vette észre az intő jeleket, melyek arra figyelmeztették, hogy rossz irányba halad, és baj közeledik feléje.

Az első jelek álmában jöttek el! Látszatra nem volt semmi jelentősége, csak kusza, zavart képek és színtelen fakó árnyak. Holott az együtt töltött évek alatt a lány megtanította az utazót arra, hogy figyeljen az álmokra, mert azok segítenek eligazodni az életben.

A jelek elkezdtek fokozódni, az utazó ezekre sem figyelt, pedig a második figyelemfelkeltő jelek már nem álmok voltak, hanem a lány egyre betegbb lett. De sem a lány, sem az utazó nem értette mit vették az életnek, mely így bünteti őket. A harmadik jelképek már előre vetítették a közelgő véget, közös gyermekük egyre jobban lázadott, és egyre jobban szembeszállt velük. De az utazó nem figyelt, mert csak a vágy volt a számára fontos, és nem az, hogy a közösséget egyensúlyban tartsa. Aztán egy kora téli napon megtörtént a baj, amire hosszú éveken át jöttek figyelmeztető jelek. Az utazó egy reggel elment fát szedni, és kicsit messzebbre kellett neki menni a szokottnál. Mikor elindult vissza már messziről látta az ég felé törő füstoszlopot, ledobta minden terhét, és elindult futva, rohanva. De már késő volt, csak az üszkös romokat látta, és halottai maradványát. A fájdalom teljesen hatalmába kerítette, és vágya most is uralta gondolatait. Eldöntötte, nem tud tovább élni, és miután eltemette halottait önkezeléssel végzett életével. A halálba való menekülés számára csak látszat nyugalmat adott az első pillanatban. De háborgó szelleme egyre jobban nem engedte szabaddá lenni. Színtelen, torz kavargásba zuhant, és érezte hogy a halál eljövetele az ő felelőssége volt. Ha időben figyelt volna a jelekre, talán még mindenki élne. De most már nem tehet semmit, hisz ő is és szerettei is halottak. Néha hallotta kedvese hangját, de nem tudott a hang felé menni, a vágya becsapta, és helyette kavargó sötét magány zuhant rá. Nem tudta meddig volt így. Csak azt vette észre, hogy derengő, szürke fény közeledik feléje. Egyben érezte, hogy valaki van mellette, nem szól hozzá, csak figyel. Majd egy másik irányból is érezte, hogy valaki figyel. Halk hang jutott el hozzá.

- Hibát követtél el. De most kapsz egy lehetőséget, hogy felismered a hibát, amit elkövettél. Visszamegy a Földre, újra megszületsz! Most is a vágy lesz életed mozgatórugója, és ez addig fog tartani, amíg fel nem ismered a vágy lényegét. A hiba, amit elkövettél az, az volt, hogy önző módon csak magaddal voltál elfoglalva, hogy saját testi léted kielégüljön, és ez hiba. Nem az a lényeg, hogy állati ösztöneid hatalmukba kerítsenek. Hanem az, hogy felismerd a szerelem erejét. Ha ez sikerül, akkor egy lépcsővel tovább mehetsz. De ha nem, akkor addig járod ezt a kört, körbe-körbe, amíg fel nem ismered a vágy és szerelem lényegét. Az önzetlenséget! Most indulj és tanulj, légy éber és figyelmes!

Az utazó bekerült egy szín, fény, hangok övezte világba. Egyedül volt, de érzett maga mellett hasonló tempóval száguldó gondolatokat, amelyek teljesen függetlenek voltak tőle, s ezeket a gondolatokat úgy értelmezte, hogy hasonló lelkek, mint ő, amelyeknek nincs máshová jutási lehetősége. Azt észrevette, hogy szinte mind egy irányba haladnak, s mind mintha egy szinten mozognának. Mikor megszületett, ismét férfiként született újjá egy látszólag nyugodt, békés környezetben. A

közösség - ahova született - foglalkozott állattenyésztéssel, földműveléssel és vadászattal, de a legfontosabb hangsúlyt, és a legnagyobb értéket a kézművesség által megtermelt eszközök jelentették (cserépedények, fegyverek). Az utazó egy ilyen közösségbe született bele, gyermekkor legfontosabb része az volt, hogy szinte mindent megtanult, amit a közösségben tudni kell, az állattenyésztéstől a cserépkészítésem át mindent. Húsz éves koráig gondtalanul telt az élete. Húsz éves kora táján történt az első olyan dolog, ami az egész sorsát meghatározta, és rávezette arra, hogy vajon miért is született meg a Földre? A vágyak egyre nagyobb erővel kezdtek kitörni benne, húsz éves koráig legfontosabb dolognak tartotta az érzelmi kötődést a családjához, testvéreihez, közvetlen környezetéhez. Húsz éves kora táján találkozott egy lánnyal, aki iránt nagyon mély és mindent elsőprő szerelmet érzett. Sem az ő szülei, sem a lány szülei nem igazán akarták ezt a kapcsolatot, mivel úgy gondolták, hogy mind a két fiatal túl felelőtlen a komoly, együttes kapcsolat megteremtésére. Az utazó ezt a dolgot egész másképp gondolta, s úgy érezte, hogy ő és a lány megfelelően érettek ahhoz, hogy együtt tudjanak élni. Hiába történt minden tanács vagy sugalmazás sorsukban szüleik részéről, az utazó és a lány úgy döntöttek, megszöknek, és külön, önálló életet fognak kezdeni. Csak a vágy volt a számukra a legfontosabb, s a vágy testi beteljesedése, amit ugyan titkoltak, s nem ezt tartották a legfontosabbnak, mert mindenkinek azt mondták, hogy ők valóban szeretik egymást és a szerelem a legfontosabb, az érzelem. De igazából a testi vágy, a testi közelség megtapasztalása volt az, ami számukra, tudatukra a legnagyobb hajtóerőt tudta hozni. A testi kapcsolat varázsa szinte megbénította elméjüket, olyan elementális erővel szabadult fel, hogy minden más érzést elsöpört, s túljutott az érzelmek határán az érzélgősség világába, s már-már a testi vágy irányította minden gondolatukat, tettüket. A testi vágyak eleinte nem okoztak semmilyen problémát, kapcsolatuk nyugodt, boldog és kiegyensúlyozott volt. Elmúlt közel tíz év, mikor az utazóban először merült fel az első gondolat - mint halvány fénysugár hajnalban - lehet, hogy nem is az a legfontosabb dolog az életben, hogy a test vágyait az ember kielégítse. Tovább szólni nem tudta a gondolatot, mert nem tudta igazából, hogy miről van szó, csak sejtett valamit, de nem tudta megfogalmazni. Nem voltak intő jelek, nem volt semmi, csak az érzés volt. Bár a lánnyal a kapcsolatuk nyugodtnak, boldognak és kiegyensúlyozottnak tűnt, valamilyen szinten távolodtak egymástól. Az utazó valamikor egész mélyen érezte ezt az érzést.

A távolodásnak nem voltak kifejezetten morális vagy érzelmi jelei, igazából csak a lélekben volt egyfajta visszhang. Nem fordult meg a fejében az sem, hogy egyedül kell tovább mennie, azt érezte, hogy életét együtt fogja leélni a lánnyal. A távolodás igazából abban nyilvánult meg,

hogy valami megfoghatatlan hajtóerő irányította, hogy megérezze saját lelkének erejét. Nem halványult el a kapcsolatuk, csak, mintha más színt kezdett volna öltetni, más hangulatot. Az utazó egyre jobban átlátta, hogy a lányt a vágyai vezérlik, s átlátta a hibáit is, hogy ő is beleesik néha ezekbe a csapdába, a vágy vezérli, s ilyenkor hosszú vívódásokba, és belső harcokba megy bele. A harcok mindig lelki fájdalommal párosultak, s ezeket nem tudta sohasem hova tenni, nem tudta értelmezni.

Az évek múlásával a szeretet egyre fontosabb lett a számára, a testi vonzalom, és annak kialakulása, gerjedése egyre távolibbnak tűnt. Egyre többet kezdtek el olyan dolgok foglalkoztatni, hogy mi az élet, s mi a lényeg? Hogy jön létre az élet, mi alakítja ki az életet? Mi az, amit egyáltalán életnek lehet nevezni? Életének utolsó kétharmadában gyakran voltak olyan időszakai, amikor befelé forduló, s magányos lett. Törekedett az egyedüllétre, s kerülte mások társaságát. Néha napokra elvonult az erdőbe, máskor meg hosszú órákat töltött emberek társaságában, csak azért, hogy figyelje őket. Nem vont le ebből semmilyen konzekvenciát, csak úgy, jól érezte magát benne. Megpróbálta néha utánózni mások gondolatvilágát, mások cselekedeteit, vagy szójárását, s próbálta elképzelni, hogy mások mit miért tesznek. S gyakran találkozott önmaga tükörképével más emberek tetteiben, s rájött, hogy a legtöbb embert vágyak vezérelnek. A vágyak, melyeknek a célja, a legfontosabb érdek, hogy valamit el tudjon érni, általában önmaga boldogságának az érdekében. Ezek az elérések valójában kisebb akarati manifesztációk, megjelenések, s az a legfontosabb bennük - ahogy az utazó ezt mérlegelte -, hogy ki mennyire tudja a saját önvalóját megvalósítani.

Aztán az idő múlásával, ahogy öregebb lett rájött, hogy nem ez a lényeg, s ez a legrosszabban járható út. Bár mindenki úgy látta a környezetében, hogy ez az egyetlen út a megvalósulás felé, de az utazó rájött, hogy ez a legnagyobb csapda. A viszonyokban, és a birtoklásban, az akaratban, s a vágyakban rejlő csapdák azok, amelyek hatalmas felelősséget róhatnak a fejlődő tudat számára. Az utazó ezekkel a kis mimikri játékaival - melyekkel más emberek tetteit, cselekedeteit, szójárását, gondolatait akarta utánózni - érzékelte, hogy ezeknek van valami külső, mélyen szántó hajtóereje, ami valójában arra sarkallja a tudatot, hogy pont az ellenkezőjét tegye annak, amit meg kellene tennie, hogy tovább jusson. Ezt úgy szokta magában értelmezni, hogy ahhoz, hogy valaki fel tudjon menni a lépcsőn, a saját tudata azt sugallja neki, hogy menjen le a pincébe. S az utazó rájött, hogy ezek a gondolatok mind attól vannak, hogy így erősödik a jellem, azaz, mikor tud saját magának ellent állni. S látta emberek pusztulását, látta sorsok tönkremenetelét, minden ember a pincébe ment, és nem akart a padlásra menni senki. Mert a kivételesek, akik a padlásra mennek, azok általában

másféle módon közelítik meg ezeket a dolgokat, és azt ő még nem értette, nem tudta elolvasni. Kevesen voltak azok, akik segíteni tudtak volna neki, bár néha úgy érezte, hogy van mellette valamiféle segítség, de ezt a segítséget nem látta át, nem érezte, és nem tudott vele mit kezdeni. Egyre jobban érződött benne az az érzés, és egyre jobban erősödött, hogy élete párját nem hagyhatja egyedül, s egyre jobban érzett néha öreg korában olyan gondolatokat, hogy azért, hogy így alakult a sorsa, azért ő a felelős. S csupán csak azért, mert valahol, valamit, valamikor egy másik időben elrontott, tönkretett, pusztán csak a vágyai vezérlete miatt, s ezt most büntetésül kapta vissza, hogy tanuljon belőle. Úgy érzi, hogy megtanulta a leckét, úgy érzi rájött, hogy nem a vágyak a legfontosabbak, hanem a vágyak felismerése, hogy a vágy mitől jön létre, s azt el tudjuk engedni, szabaddá tudjon válni. Mikor rájött, hogy valójában ez az érzélem az igazi érzélem, abban a pillanatban nagyon mély szégyenérzetet érzett, büntudatot, s a büntudat gyakran önmarcangoló fájdalommal párosult. Hiába keresett megoldást, soha nem találta meg. Gyakran érezte azt, hogy a kor, amiben él, az nem tud számára olyat nyújtani, amiben ő elérhetné azt a boldogságot, amit boldogságnak érez. S érezte, hogy ez a kor, amiben él, ez valójában egy lecke, egy tanulási folyamat arra, hogy megértse mi az igazi, és mi az, ami lényeges. Az élet fejlődésének folyamán gyakran elmélkedett arról, hogy mi az az erő, ami a vágyakat létrehozza, mi az a hatalom, ami a vágyakat irányítja? S mindig ugyanoda lyukadt ki; a birtoklás. Birtokolni valamit, birtokolni csupán csak azért, hogy önmagának jó legyen, csak önmagát tegye a legfelső szintre, s önmaga mércéjét tekintse minden mérce maximumának. Aztán idővel rájött, hogy ő ezt tette valójában egész életében, birtokolt mindent, birtokolt mindenkit, de igazából csak a vágyaiért. Tehát nem a birtoklás örömeért, s ezzel próbált magának lelki nyugalmat okozni, bár ez a lelki nyugalom mindig eléggé gyerekes és eléggé szegényes volt.

Élete utolsó két-harmadában gyakran csinált olyat, hogy csak fogta kedvese kezét, s nem csinált semmi mást; csak nézték egymás szemét. Ezek a pillanatok valami furcsa, felemelő, elementális erővel hatottak rá, ezekben a pillanatokban valami végtelen létet érzett meg. Ilyenkor mindig átfutott egy kósza villám-gondolat elméjén, hogy ennek a kapcsolatnak nincs vége, ennek a kapcsolatnak még lesz folytatása, önekik még kell egymástól tanulni, nem tudja, hogy hogyan, nem tudja, hogy mikor, de érezte, hogy kell tanulni. S mindig párosult melléje egy furcsa érzés, hogy a tanulás következő része az lesz, amikor kedvese fogja ugyanebben a cipőben járni, amiben ő most, amikor kedvese fogja ugyanazt érezni, amit ő most. S ő akkor már egész más nézőpontból, egész máshonnan fogja látni ezeket a dolgokat, és már szinte várta, hogy

mikor fog odajutni, de nem tudta megfogalmazni, hogy holnap, vagy holnapután, vagy mikor. Igazából azt sem tudta feldolgozni, nem is tudott rálátni, hogy mi az, hogy következő élet. Csak sejtette, érezte, hogy egy emberi élet nem múlhat el nyomtalanul, egy ember nem azért születik meg, hogy csak leéljen egy életet, odébb tegyen egy-két dolgot, elmondjon egy-két gondolatot, s azzal vége. Hanem valami más, sokkal komolyabb dolgokért tud megszületni egy ember, s érezte, hogy ez a sokkal komolyabb dolog ez valami ajándék, valamilyen lehetőség, ahol igazából nem az számít, hogy ki mit tud, hanem az számít, hogy ki mit tud megtenni. S ilyenkor érezte magát roppant gyerekesnek, és roppant kicsinek, mert soha semmire nem tudta azt kimondani, hogy ezt én tettem, hogy ez az én művem, és ez gyakran fájdalommal párosult. Néha, mikor elment olyan emberekhez, akik valami nagyot alkottak, s látta rajtuk az alkotás örömét, akkor soha nem értette, hogy azok miért örülnek ilyen dolgoknak olyan nagyon, soha nem értette, hogy miért tartják a saját alkotásukat olyan nagyon fontosnak. Valahol próbált néha gondolatban rájuk hangolódni, valahol próbált elméjében magyarázatot keresni arra, hogy ő is megtegyen ilyen dolgokat, de soha nem tudott magában akkora lelki erőt összeszedni, hogy ez sikerüljön is. Halála előtt röviddel egy éjjel furcsa dolog történt vele. Álmában megjelent egy férfi, hosszú fehér haja volt, s fehér ruhában volt. Az utazót pontosan olyan érzés kerítette hatalmába, mintha nappal lenne, s ugyanazt érezte, mint hogyha nappal beszélgetne valakivel. Az utazót - amit mondott neki - nagyon furcsán, mélyen felkavarta. Arról beszélt neki, hogy azt az életproblémát, amit ebben az életében kapott, azt valójában azért kapta, mert előző életében ezekkel a gondolatokkal hibát követett el, ezeket a dolgokat rosszul értelmezte, most visszakapta, hogy tanuljon belőle. A tanulásból a fehér hajú idegen levonta azt a konzekvenciát, és levezette az utazónak, hogy igen, megoldotta a problémát, a viszonyokat jól értelmezte, a vágyat jól értelmezte, és most továbbmehet majd egy másik fejlődési folyamatba, ahol újabb nehézségek várnak rá. De ez a másik fejlődési folyamat ez erre épül, tehát nem új sorsot kap, hanem a sorsnak egy másik részét, melyben még önmaga nem választhat, önmaga nem dönthet saját fejlődése fölött, hanem bizonyos folyamatokat kell elvégeznie, hogy tovább tudjon jutni. Amilyen álmokképpen jött a találkozás, ugyanolyan álomszerűen tűnt el. S amikor reggel az utazó felébredt, egész nap azon gondolkodott, hogy most ez álom volt, vagy valami más. Nem tudta meghatározni, hogy mi, végül arra a megállapodásra jutott önmagával, hogy valami szellemmel találkozott, s a szellem mondott neki valamit a jövőről. Annyit tudott, és ezt biztosra gondolta, hogy ezt az idegent már valahol látta, ezzel az idegennel már valahol beszélt, de nem volt - akárhogy is próbált emlékezni, nem volt -

semmilyen képe arra, hogy hol, mikor, milyen körülmények között. Mély tiszteletet érzett az idegen iránt, s nem tudta megérteni, hogy miért segít neki. Soha nem ismerte, úgy gondolta; soha nem találkozott vele, úgy gondolta; az érzés az meg volt, de ez roppant kevésnek tűnt az utazó szemében, és mindig úgy értelmezte, hogy ez a fehér hajú idegen valamit akar tőle. Biztos, hogy valamit akar tőle, és azért segít neki, mert talán valami célnak, vágnak, eszköznek akarja tekinteni.

Aztán voltak pillanatai, amikor elhessegette magától ezt a dolgot, s úgy gondolta, hogy ez a fehér hajú idegen nem is létezik, ő ezt az egészet csak kavargó gondolatai álmának tulajdonította, de ilyenkor mindig benne maradt a lelkiismeretfurdalás, hogy hibát követ el. Mert ez a fehér hajú idegen igenis létezik, s ő igenis beszélt vele, csak nem tudni, hol, és mikor.

Halála napján nagyon mély, nyugodt álomba merült, délben elfogyasztotta ebédjét, még beszélgetett rokonaival, hozzátartozóival, még tervezgette a jövőt, és csak annyit mondott halála előtt, hogy kicsit fáradt és aludni szeretne. Mikor lefeküdt, a halál az álomban jött érte, szinte beleringatta az álomba. Fájdalommentesen és nyugodtan ment át a lét túloldalára. Esméletre akkor tért, mikor felülről látta saját magát, s látta amint a furcsa kavargó színek, enyhén rózsaszínes, narancssárgás formációban magával ragadják és viszik. Egy hatalmas csarnokba érkezett, a csarnok mintha szürke kövekből lett volna kirakva, s három alakot látott a csarnok közepén. A három alak ismeretlen ismerősnek tűnt a számára, itt is úgy tűnt neki, hogy már találkozott velük, és ebben az állapotban már nem tűnt fel neki a teste, fizikai értelemben, de mégis érezte, hogy van keze, van lába, van valamilyen teste, de nem tudja meghatározni, hogy milyen. A három ismeretlen elmondta neki, hogy az életét jól oldotta meg, s hogy a fehér hajú idegen, akivel beszélt, az felkészítette arra, hogy mi lesz a következő feladata, tehát nagyon mélyen elraktározta, elrejtette a tudatában, hogy majd a távoli korban egyszer az lesz a célja életének, hogy ezeket az információkat felszínre tudja hozni. Az utazó semmit nem értett ebből az egészből, de valahol mélyen nagyon bízott ebben a három idegenben. Nagyon mélyen, és nagyon közel érezte magához őket. A három idegen részletesen elmesélte neki: ebben az életében, amit most befejezett, az volt a legfontosabb feladata, hogy a vágyakat át tudja értelmezni, hogy értse, az élet nem arról szól, hogy csupán testek játéka. Hanem valami sokkal mélyebb gondolati halmaza van az egésznek, amit ő pontosan meg tudott fejteni. S a megfejtésből létrejött az, hogy most a következő élete a birtoklásról fog szólni. Nem biztos, hogy érteni fogja az életet, lehet, hogy nagyon kellemetlen és nehéz lesz, de a birtoklás az egyik legfontosabb dolog, amit az embernek meg kell érteni.

Az utazó nem szólhatott közbe, nem mondhatott semmit, nem mondhatta, hogy igen, nem mondhatta, hogy nem, csendben várt, mint egyfajta ítélet előtt. A három idegen csak annyit mondott neki, hogy a következő életében harcos lesz, és harcban fog elesni, az lesz a halála. Nem lesz nyugodt, és nem lesz békés az élete. A három idegen még azt is elmondta neki, hogy ez lesz az első alkalom, amikor villanásszerű képek néha felszínre jutnak benne egy előző életből, amit ugyan nem fog most érteni, de a benne rejlő információkat a tudat egy részében elraktározza. Ezekre nem azért lesz szükség, hogy valamilyen következtetést vonjon le, hanem a tudat, a lélek fejlődése szempontjából, eljön mindig az ideje a fejlődő lélek számára, hogy bizonyos képek, információk tudatos formában előjönnek, és azok rögzülnek, mint egyfajta lenyomat. A három idegen, ahogy befejezte mondandóját, hirtelen és váratlanul tűnt el. Csupán az űr, szürke, gomolygó köd maradt utánuk. Az utazó újra érzékelte a narancssárga fényt, mozgást, s ismét látta, érezte, hogy különféle fényfoltok halmazai haladnak vele egy irányba. Most már biztos volt benne, hogy azok ugyanolyanok, mint ő, és ő is valójában ugyanúgy néz ki, és ők is azt hiszik magukról, hogy van kezük, lábuk, holott csak fények, fények, és fények.

Az utazó nőként született meg a mai Szíria területén. Körülbelül 10000 évvel ezelőtt egy harcosokból álló nomád törzsben. A törzs legfontosabb dolga az volt, hogy bárkit, akivel találkoztak, azt kifosztották, kirabolták, és megölték. És ezért a törzs soha nem tudott sehhol letelepedni, mindig mindenhol menekülnie kellett. Meneküléseik során a sebesülteket mindig hátra hagyták, de legtöbb esetben megölték. Nem voltak irgalmasak sem önmagukkal, sem másokkal, és ez az irgalmatlanság nagyon magas fokra juttatta el a fejlődő tudatukat, a halál fizikai megtapasztalása terén. A halálnak mitikus jelentőséget tulajdonítottak, és egyfajta megváltásnak tekintették. Minden harcos, legyen az akár nő, vagy férfi, a harcba indulás előtt különféle próbákat kellett elvégezniük. Ezeknek a próbáknak nem az volt a jelentősége, hogy ki a legügyesebb, hanem az, hogy ki tud a legbátrabban szembenézni a halállal. Az utazó már egészen kisgyermek korában kezdett készülni a harcra, nem zavarta a halál látványa, vagy a csonkított testek látványa, vagy a haldoklók látványa. Már négy-öt éves korában akkora agresszió, és akkora düh volt benne, hogy az öregek büszkén mondogatták egymás között, hogy jó harcos lesz belőle, s nagy katona. Tizenöt éves korára elsajátította a harcolás minden művészetét, ismerte a rövid pengéjű kis kardokat, töröket, ismerte a lándzsát, ismerte a lovakat, mindent tudott arról, hogy, hogyan kell ölni.

Húsz éves korára a törzs egyik legvérengzőbb harcosa lett, rengeteg embert ölt meg, és soha senkinek nem adott semmiféle kegyel-

met, se nőnek, se férfinak, se gyereknek, se idősnek, se öregnek, senkit nem méltatott a kegyelemre. Amikor már úgy érezte, hogy nagy harcos, és a törzsben mindenki felnéz rá, egy hajnalon odament hozzá a törzs legöregebb embere, és csak annyit mondott neki:

- Eljött az idő, hogy igazi harcosá avassunk. Idáig azt hitted magadról ugyan, hogy tudsz mindent a harcról. De mi most elmondjuk neked, csak ölni tanultál meg, nem harcolni. Ahhoz, hogy igazi harcos légy, a saját kálváriádat végig kell járni. Meg kell tanulnod félni, meg kell tanulnod meghalni, s rá kell jönnöd arra, hogy te nem birtokolhatsz semmit, sem saját életedet, sem másét, és rá kell jönnöd arra is, hogy az igazi harcos erénye nem csak a gyilkolásban van, hanem abban, hogy túl tud élni.

Az utazót ezek a szavak mélységesen felháborították. Ugyan tudott róla, hogy a legjobb harcosok egymás között titokban el szoktak vonulni a hegyekbe, de soha senki nem tudta a törzsből, hogy ezek a harcosok miért, és hová mennek. Bárhogy próbálta kiszedni a visszatérők-ből, hogy mi történt, hol jártak, soha nem beszéltek róla. Holott arról mindig szoktak szót ejteni, hogy milyen csatában voltak, és kikkel harcoltak. De erről soha, senkinek nem beszéltek. Az utazó mélységes haragjában neki akart menni a saját törzsebeli harcosainak, de azok túlerőben voltak. Legyőzték, és a homokba leszúrtak négy cölöpöt, s kezét, lábát kifeszítve kikötözték. Ott feküdt a tűző napon, és minden nap - kínzásképpen semmi mást nem csináltak vele - csak a nyakára és a mellére vizet öntöttek. Nem sokat, csak pár cseppet. És tudta, hogy ezt mind azért teszik, hogy kínlódjon. Az utazó az első napon nem érzett semmiféle fájdalmat, csak hatalmas dühöt és agressziót, tépte a köteleket, de nem tudta elszakítani, rángatta a cölöpöket, de nem tudta kihúzni a földből. Az öreg harcosok ott ültek mellette és nevettek rajta. Vad, obszcén nevekkel illették és semmit nem segítettek neki, minél jobban tépte, rángatta a köteleket, próbálta kihúzni a cölöpöket, annál jobban nevettek rajta. S olykor-olykor megesett, hogy egy-egy gyereknek azt mondták, menjen oda hozzá, és szórjon a szemébe homokot. Ilyenkor ezt a gyerekek nagy élvezettel tették meg, és sivító, visító nevetésükkel körülugrálták. Tudta, hogy minden nap hozzák a vizet, minden nap a nyakára öntik, és melléje, és ő nem kap vizet. Bár néha egy-egy csepp a szájára esett, és ilyenkor mohón nyalta körbe a száját. Elmúlt három nap, azok levették a köteleiről, és vizet adtak neki, inni adtak neki. Mikor levették a kötelekről, a harcosok odaléptek hozzá, és a legidősebb megkérdezte tőle:

- Érezted a halált?

S az utazó vadul a szemükbe nevetett. Erre újra lefogták, de most nem kötözték le, kezét-lábát összekötözték hátul, s elindultak vele a

hegyekbe. Az utazónak a szíve a torkában vert, a gyomra remegett, hol ájulás kerülgette, hol határtalan haragot és dühöt érzett, hol a fogait csikorgatta. De tudta, hogy innen nincs visszaút, innét nincs menekvés, bármilyen módon, ha megpróbál ellenszegülni, akkor megölik. Igaz gondolataiban azzal próbálta magát vigasztalni, hogy úgysem ölnék meg, hisz egy törzsből valók, úgysem bántanak. Próbált arra emlékezni, hogy volt-e olyan, akit saját törzsbelije megölt. S ebben a pillanatban döbben-ten jutott eszébe valami, jutott el hozzá a felismerés, hogy voltak olyan ismerősei, voltak olyanok a törzsen belül, akik elindultak így a harcosokkal a hegyekbe és soha nem tértek vissza. S megrémült, s szeme egyre inkább kutatta, kereste a menekülés irányát. Szeme egyre jobban nézte azt, hogy kinél van fegyver, s kivel tudna elbánni, és kitől tudna fegyvert szerezni. Az utazók öt napig mentek a hegyek között, egy egyszerű kis fennsíkra jutottak, az egész nem lehetett nagyobb egy jó iramodásnyi távolságnál, és itt, egyetlen egy fa állt a hegytetőn. Egy hatalmas cédrus volt a hegytetőn. Az utazót kikötötték ide, és tüzet raktak, egész éjjel mulattak, vidáman énekeltek, és szinte senki nem szólt az utazóhoz. Mikor hajnalodott, mindenki ébren volt, és mindenki az utazóra figyelt, mennyire fáradt, mennyire ideges. Akkor a legidősebb harcos váratlanul felvette bronzhegyű dárdáját, és az utazó felé suhintotta. Az rémülten rántotta félre a fejét, és úgy gondolta, hogy most már meg akarják ölni, és ebben teljesen biztos volt, ám a lándzsa a feje fölött a fába fúródott bele, és ő hiába sikított, hiába kiabált, mindenki csak nevetett rajta. Levették köteleit, leültették a homokba, vizet adtak neki, és megkérdezték tőle:

- Igaz harcos akarsz lenni?

Az utazó nem válaszolt, nem bólogatott, csak felemelte fejét, és nyílt szívvel, lángoló szemekkel mindenkit egyenként végignézett. Majd felállt, megfogta a lándzsát, s leszúrta maga mellé a homokba hegyel fölfelé. Mindenki tudta, hogy ez azt jelenti, hogy igen. A harcosok sorban fölálltak, és azt mondták neki, hogy megtanítunk arra, hogy mi az igazi harc. Legelső dolog, hogy szembenézz a félelemmel, az a legfontosabb, hogy legyőzd a félelmet, s rájössz, hogy az életet nem birtokolhatod, mert nem te osztod magadnak az életet, s nem te osztod a halált sem, te eszköze vagy valaminek, végrehajtója, s nem irányítója.

Az utazó semmit nem értett ebből, de érezte, hogy a harcosok hangot, hangszínt, hangnemet változtattak, valami számára eddig ismeretlen erő áradt feléje. Leültették maguk közé, és ekkor vette észre, hogy a tűzön egy kis agyagedényben valami fő, valami furcsa színű folyadék. Levették a tűzről azt a folyadékot, s odaadták az utazónak. Az utazónak nem volt kérdéses, hogy iszik-e, automatikusan a szájához emelte, és egy jó nagy kortyot ivott belőle. Majd letette a poharat, és

abban a pillanatban, ahogy a pohár földet ért látása megváltozott, minden elkezdett hullámozni, mozogni, a katonák kezdtek más formát ölteni, torzakká válni, és a hangok egyre kezdtek távolodni a katonákkal, a folyóval együtt. Végül megszűnt minden, és az utazó eldőlt, mint egy zsák, ájultan feküdt, kábulatában agya megakadályozta teste mozgását, de elméjét, egy másik világba, egy másik síkra, az általa elképzelt félelmek völgyébe vezette. Gyerekkori félelmei nyilvánultak meg, félt attól, hogy meghal, félt attól, hogy csatába elveszik, félt attól, hogy a halottak feltámadnak, és magukkal viszik őt, félt mindentől. Ebben a káprázatvilágban az utazó csak menekült, őrzöngött, sikogatott s állandóan fegyvere után kapkodott, de valamilyen csoda folytán a fegyvert a hüvelyből nem tudta kivenni. Lándzsáját, ha el akarta dobni, mindig leesett melléje, nem ment sehová. Bármi, amihez kezdett nem működött, bármi, amit kigondolt visszafelé sült el, bármi, amit létre akart hozni, összedőlt, semmi nem működött csak a félelem, és csak a halál közeledett feléje. Félelmei gyakran törtek rá úgy, hogy hátulról leszúrják, és látta, amint a hasán és a mellén átjön a dárda vagy átjön a penge, de érezte a fájdalmat, érezte a rémületet, és nem tudott elmenekülni, bármit tett. Sírt, zokogott a káprázat világában, mígnem rájött, hogy fel kell adnia dacot, a fájdalmat, a zokogást. S ahogy ez megtörtént, káprázatvilágának káprázatgyilkosai ahogy átértek, ő csak ült nyugodtan és a káprázatkatona szemébe nézve várta a feléje súlytó gyilkos csapást. S a csapás megtörtént és ő életben maradt. Abban a pillanatban, ahogy ez megtörtént testének kábult ájulása megszűnt, kinyitotta a szemét, és látta hogy ugyanott ül, ahol előtte, és az összes harcos őt nézi. Ültek szemben vele a harcosok, s újra megkérdezték tőle mind egymás után:

- Biztos, hogy harcos akarsz lenni? Hisz nem is tudod, hogy mire vállalkozol, az igazi harcos az nem csak öl, az igazi harcos az állapot, az méltóság. Miből gondolod, hogy benned ez a méltóság megvan? Lehet, hogy nem tudsz mást csinálni csak kaszabolni. Az igazi harcos a közösségnek, a törzsnek a védelmezője. A klánnak a klán választja ki azokat, akikből az igazi harcosok lesznek. Miből gondolod ezt, hisz te gyenge vagy, elfúj a szél?! Vannak nők, akik sokkal erősebbek, mint te és ők nem lesznek harcosok. Miből gondolod azt, hogy te leszel az, aki a legjobb lesz itt a harcosok között? Egyáltalán harcos tudsz-e lenni? De ebben nincs semmi probléma, mi segítünk abban, hogy el tudd dönteni, hogy harcos leszel-e. Igyál még egy kortyot ebből, aztán majd kiderül, hogy mire vagy képes.

Az utazó szó nélkül újra az edény után nyúlt, újra ivott egy kortyot, letette a tálat, s érezte, hogy még nem hatott a folyadék ereje. De feltűnt neki, hogy a harcosok közelednek feléje, s mindegyiküknél

egy-egy kötél van. Majd hirtelen négyen rárontottak, leteperték a földre, és kikötözték a kezét, a derekát, a lábát. Nem fájt neki, rájött, hogy nem bántani akarják. Hallotta a hangjukat, de már nem jutott el a füléig, hallotta a szavakat, de nem tudta a jelentésüket felfogni, annyit érzett még, hogy mindegyik harcos belemártotta a kezét, tenyerét a folyadékba, s a homlokára rányomta. Nem nagyon fájdalmasan, nem erősen, inkább valami gyengéd, óvó érintéssel. Mikor az utolsó harcos is levette az utazó homlokáról a kezét, furcsa ködszerű fátyol telepedett rá, amelyre mély, álmatag zuhanásba süllyedt. Egy hangot hallott kívülről, s a hang mindig ugyanazt mondta:

- Egyre mélyebbre mész, és egyre fáradtabb vagy, egyre mélyebbre mész. Egyre mélyebbre mész. Egyre mélyebbre mész.

Az utazó egy sziklával övezett erdei ösvényen látta saját magát. Érezte, hogy ott van, fizikailag, szellemileg, lelkiileg, úgy gondolta, hogy az az ő világa, és abban a világban van bent. Nem tudta elvonatkoztatni máshonnan, igaz ott abban a képben nem is volt más világról gondolata, teljes valóságnak fogta fel. A kövek között ment, és néha felszisszent, amikor talpa egy élesebb kőre lépett. Érezte a fájdalmat, és ment tovább. Nem tudta, hogy került oda, nem tudott semmit. A népéről, harcosokról valami halvány emlékképe volt, de nem tudott azzal mit kezdeni. Erős fanyar illat csapta meg az orrát. Abban a pillanatban, ahogy a mély illattal teli levegő átjárta a tüdejét, tudta a választ a szagra: oroszlán. Előrántotta dárdáját, s lassú, nyújtott lépésekkel, amelyeket úgy zárt, hogy a követő lába sose előzte meg az elől lévő lábat, hanem mellé zárta, óvatosan araszolt előre. Dárdáját nem fölfelé tartotta, hanem enyhén, hegyét lejtve lefelé. Hatalmas kövek között ment, két-három ember magasak voltak a sziklák. Láng szellőt érzett az arcában, s léptei egyre lassabbak és egyre óvatosabbak lettek. Nagyon koncentrált mindenre, a környezetre, a külvilágra, gondolataira, a szélre, a Napfényre. Mindent figyelt, mindenben kereste azt a nyomot, ami elárulja neki, hogy honnan és merről jön az oroszlán. A szag egyre intenzívebben, egyre erősebben tört feléje, már hallotta az állat hangját, halk morgását. A morgás erősödött, s bármerre figyelt, nem érezte az oroszlánt, két biztos dolog volt a számára, a szag, és a hang. A szag, ami egyre mélyebben hatolt az agyába, a hang, ami egyre vészjóslóbban tört feléje. Lassan elkezdett a tenyere izzadni, egyre jobban tört rá a rémület, hogy mi lesz, ha nem veszi észre az oroszlánt. Mi van, ha az oroszlán öreg és ravasz, és lesből támad rá, lehet, hogy már figyel is, és ő még mindig nem látja. Az izgalom egyre magasabbra tört benne. S ekkor megpillantott egy árnyékot. Fenn a sziklák tetején egy árnyék suhant át, mire odakapta a fejét, az árnyék eltűnt. Úgy gondolta, hogy az oroszlán az, elindult az árnyék nyomába. Gondolta hátulról elkezdte az oroszlánt követni, és talán be tudja cserkészni, úgy, hogy az ne

vegye észre. De abban a pillanatban, ahogy megtett három-négy lépést már az árnyék máshonnan tört rá. De még mindig nem az oroszlán volt, csak egy árnyék. Az utazó egyre idegesebb lett, egyre agresszívabb, és érezte, hogy ez így nem jó, és most egyre nyugodtabbnak kell lenni, egyre nagyobb türelem kell. S arra gondolt, ha most hibát követ el, akkor az oroszlán győz, s ő itt marad. Senki nem fogja megtudni, hogy meghalt, senki nem fogja tudni, hogy harcolt egy oroszlánnal, senki nem fogja tudni azt, hogy ő egyáltalán hogy került ide. Igaz erre ő sem tudott saját magának választ adni. Arra nagyon büszke volt a lelke legmélyén, hogy egy oroszlánnal áll szemben, mert csak a legbátrabb harcosok voltak képesek arra, hogy szembenézzenek az oroszlánnal. S ő mindig ilyen szeretett volna lenni, nagy volt benne a vágy, a birtoklás, a bátorság, az erő, az akarat, és a kitartás. Mindaz, ami ahhoz kellett, hogy igazi harcos legyen belőle. A hang, az oroszlán morgása egyre erősödött, az illat, az a kesernyés, savanykás illat egyre mélyebben jött feléje. Szinte már elviselhetetlen volt mind a kettő, de még mindig nem látta az oroszlánt. Szikláról sziklára ugorva lopakodott lassan, halkán, s óvatosan, néha megállt egy-két másodpercig és fűlelt, s a szél még mindig az arcába fűjt. Ekkor vette észre az oroszlán nyomait a porban. Elkezdte követni, aztán a nyomok hirtelen eltűntek, és megszakadtak, nem tudta merre menjen. A Napsugarak vakító fényt árasztottak rá. Az ég fakó kék volt, lággy lassú, nyugodt szellő fűjt. Semmi nem mozdult, semmi nem történt; ő és az árnyék követték egymást. Majd váratlanul a sziklák közt megpillantotta az árnyék gazdáját. Hatalmas, félelmetes, sötét fekete színű sörényű oroszlán állt vele szemben. Szinte gigantikus méretei voltak. Az utazó nem bírt rendesen levegőt venni a rémülettől, tudta, hogy itt más választása nincs, itt harcolni kell. Nem futhat el az oroszlán elől, mert az utána megy, és egyébként is az ősök szellemei ilyenkor már figyelik a harcosokat, s ha vesz, akkor a szellemek világa kitagadja őt. Az utazó lassú, araszoló léptekkel megpróbált jobbra kitérni az oroszlán elől, amint az félköröket írva közeledett feléje. Az oroszlán állt egy helyben és csak a morgását hallatta, majd hatalmas ugrással megindult feléje. Az utazó félreugrott, de az oroszlán csapása eltalálta a combján. Megfordult, utána nézett az oroszlánnak, de nem látta sehol. Ránézett a lábára, s a lábából patakokban ömlött a vér. Nem érzett igazából fájdalmat, összeszorította a fogát, nagyon arra koncentrált, hogy neki kell győznie, és menni kell az oroszlán után. De óvatosnak is kell lenni, mert az már érzi a vér szagát. Egyre nagyobb düh és harag halmozódott fel az utazóban, már szinte vágyott arra, hogy megölje az oroszlánt. Gyerekes vágy kezdte el hajtani, hol nevetett, hol a fogát csikorgatta. Már-már biztosra ment, hogy látja az oroszlánt, ahogy a kövek között átsuhan, de mire odaért, ahol látni vélte, csak sziklák, és por volt. Ilyenkor megtorpant, s a halál rémületé-

vel szemében nézett körbe, hátha most támad rá hátulról az oroszlán. A sziklák túloldaláról torkot szorító bömbölést hallott, a réműlet átfonta a gerincét, és már csak arra tudott gondolni, hogy ölnie kell. Mindegy, hogy mit, valamit ölni. Már nem az oroszlán volt a tét, halkán mondogatta magának: „bármi, ami az utamba kerül, megölöm!” Tőle jobbra, a sziklák között átsütött a Nap. A sziklahasadékban gyenge port szitált a szél. Az utazó, ahogy benézett a sziklahasadékba, meglátta az oroszlán farka végén a fekete bojtot, amint ide-oda csapkod. Halkan nevetett, és gondolataiban körbejárt egy mondat: „Megöllek te dög!” Átkúszott a sziklahasadékon, kínos lassúságában semmire nem figyelt, nem vette észre valahol a háta mögött egy újabb morgás szakadt fel, és száll a szélben vészjóslóan. Kibújt a hasadékból, és meglátta maga előtt, ahogy a hatalmas oroszlán háttal feléje, kényelmesen szunyókál a sziklák közti homokban. Nyugodt semmittevással kergeti farkával a legyeket. Az utazó torkából velőt rázó ordítás szakadt ki, keze remegett, szeme vérbe forogott, s rávetette magát az oroszlánra. Nyakszirt fölött döfte bele dárdáját az állatba, s az állat hangtalanul kimúlt. Az utazó elkezdte kézzel-lábbal ütni, és rugdalni az állat testét, majd a hátára fordította, s ekkor sikítva lépett hátra. A saját arcát látta az oroszlán arcában. Önkéntelenül szakadt ki a mondat belőle:

- Vesztettem!

Ebben a pillanatban vette észre a feléje suhanó árnyékot, egy másik oroszlánt ismét, azon is az ő arca van rajt. Tébolyult kacajra húzódtott a szája, de már nem tudott hangot kiadni, az oroszlán egyetlen csapással megölte.

Felült a tűz mellett, s körülnézett, látta, hogy már fent vannak a csillagok, és a harcosok mind mellette vannak. Már nem szorították kötelékei. Egyre feszültebb lett belül. A harag egyre nőtt benne. A harcosok vezetője szólalt meg elsőnek:

- Igen, elbukta! Mert azt hitted magadról, hogy mindenre képes vagy. Nem mérlegeltél semmit, nem figyeltél semmit. Figyelmetlen, és fegyelmetlen voltál. Nem lehetsz igazi harcos. A benned lakozó szellem gonosz, és ostoba. Azt hitted, erősebb vagy az oroszlánnál, nem tisztelted, még akkor sem, amikor az már kimúlt, s akkor sem, amikor magadat láttad benne. A gonoszságod vészjósló jövőt hozhat a klánra, árnyékos harcain megmutatták nekünk, hogy te birtokolni akarod a világot, és a birtokláshoz képes vagy mindenben átgázolni. Mi, a harcosok úgy döntötünk, hogy kitagadunk a klánból, mert nem vagy méltó az életre. De, hogy lásd jó szándékunk jelét, meg nem ölnünk, hacsak nem teszel olyat, hogy arra kényszeríts minket. Meghagyjuk életed, hogy megtanuld az életet értékelni, s igazi harcos módjára élni. Hagyjuk, hogy elhagyj minket, s úgy maradj életben, ahogy tudsz. Többet nem jöhetsz vissza. Bár-

mikor találkozunk, minden harcosnak joga lesz megölni téged, de neked is jogod lesz harcolni életedért. Most állj föl, s indulj el a nagy útra. Hibát követtél el, és a hibát hozd helyre! Mindig, amikor mi harcosok a törzsből eljöttünk ide, a hegyekbe, előfordult néha, hogy az, akit magunkkal hoztunk a szellem, az akarat, és az igazság próbájára, nem tért vissza a többiek közé. Nem te vagy az első, és nem te vagy az utolsó, akit a harcosok nem tartanak méltónak az életre, mert lelke legmélyén önző, és ostoba szellem lakozik. Indulj! És ne nézz hátra!

A szavak egygyé olvadtak a táncoló zsarátnok hangjával, ahogy csillagszikrákat szórt az ég felé. Az utazó nem szólt semmit, hol fázott, hol izzadt, és a harag nőtt benne. Halkan, nagyon halkán csak annyit mondott:

- Becsapatok! Egyszer megöllek benneteket!

Nem nézett senkire, csak a parázsba mélyedt el. Felállt, fogta a lándzsáját, és elindult bele az éjszakába. Gondolatai csak a körül forogtak, hogy minden áron életben kell maradni, nem veszheti el az életet, nem halhat meg. A feszültség túljutott egy holtpontra, s agyának rejtett zugaiból mély, hangtalan, szürke csend áradt szét benne. Teste és agya felett egyetlen szó uralkodott: a bosszú. Lassan, óvatosan lépést váltott, s mint a cserkelő vadász hangtalanul követte a bosszút. Villámgyorsan, és váratlanul megfordult, szembe állt a tűzzel, és úgy jó tizenöt méternyi távolságról tébolyult ordítással rohant a harcosok felé. Az agyára telepedő szürke, tompa fényű mámor elvonta szemétől a látást, és nem látta, ahogy az egyik vadász föláll, és szinte ugyanazzal a ritmussal emeli fel a kezét, és eldobja lándzsáját. Tompa ütődést érzett a mellkasában, megtántorodott, és térdre rogyott. Még élt, amikor a harcosok odamentek hozzá.

- Ostoba vagy! – mondta az a harcos, aki rádobta lándzsáját.

Majd egyetlen rántással kitépte az utazó testéből a fegyvert. Az utazó a hátára esett, s ahogy a lándzsa hegye kiért a testéből, meghalt. Egyre jobban távolodott testétől, nyugodt, de zavart mámort érzett. A bosszú még mindig benne élt. Az életet még mindig nem engedte el, és birtoklón kapaszkodni akart beléje. Már ponttá zsugorodott alatta a messzi táborút, mikor észrevette, hogy nincs egyedül. Két árnyék suhant felé, és védekezni se tudott ellenük, megragadták, és magukkal vitték.

A két szellemalak sokáig repült vele. Az utazó eleinte attól félt, hogy valaki meglátja őket, de aztán rájött, hogy a teste halott, és ezt a gondolatot elengedte magától. Az ismeretlenek még mindig nem engedték el, egy sziklával övezett fennsíkra repültek vele. A fennsíkon két hatalmas száraz fát látott. Úgy tűntek a fák, mintha eleve ilyenek lettek volna, és soha nem lett volna rajtuk egyetlenegy élő levél sem. A két

fa mellett jobbra, a fensík sziklái felé, egy keskeny barlang bejárata volt. A barlangot, valamikor évezredekkel ezelőtt az eső vájta ki. A két szellemalak egyenest nekiröpült a bejáratnak, az utazó, ahogy közeledtek a nyíláshoz, megrémült. Mert úgy látta, hogy csak egy tud közülük egyszerre beférni, de a szellemalakok nem lassítottak, és nekirepültek a szikláknak. Átsuhantak rajtuk, s egy hatalmas teremben találta magát az utazó. Mind a hárman leültek a földre, s az utazó arra gondolt, megkérdezi a másik kettőtől, hogy kik ők valójában. De alig, hogy végiggondolta, gondolataiban már válaszoltak is. De ezeket a gondolathangokat nem értette. A két ismeretlen szellem észrevette, hogy az utazó nem érti gondolataikat. Gondolati kommunikációt váltottak, a szájuk, úgy tűnt mozog, és az adja a hangot. De a mozgással egy időben intenzívebben gondoltak mondandójukra. Ezt már az utazó is hallotta, és úgy tűnt neki, hogy a szellemek beszélnek. Mind a két szellemalak férfi volt, hosszú beszélgetéseik alatt a szellemek elmondták az utazónak, hogy ők mindenben segítenek neki, hogy bosszút tudjon állni. Mert ők valójában nagyon okosak, és nagyon ravaszak, és nagyon nagy hatalmuk van. Elmesélték, hogy valaha ők is a harcosokhoz tartoztak, és őket is a harcosok üzték el. Az utazó egyre nagyobb bizalmat érzett feléjük, bár gondolata legmélyén állandóan ott pulzált egy apró hang: menekülj, menekülj! A szellemalakok megéreztek rajta a kételyt, s halk, nyugodt hangon mondták neki:

- Bízz bennünk, mi bármiben segítünk! És mi nem kérünk ezért semmit! Mi is bosszút akarunk állni! Veled leszünk!

Hosszú órákon át a szellemek elmeséltek egy hihetőnek tűnő történetet arról, hogy ők hogy kerültek ebbe az állapotba, majd elindultak a harcosok népéhez, a bosszú beteljesedéséhez. Mind a hárman egymás után suhantak ki a barlang szűk nyílásán, a Nap már lemenőben volt, az élők világából szinte mindent láttak, hallottak. Mindenre tudtak hatást gyakorolni, és tudták, hogy az élők nem látják őket. Napnyugta végére már ott voltak a tábor fölött. Repültek egy kört a tábor felett, s a tábortól egy kőhajításnyira lévő hatalmas fának a lombjai közé leszálltak. A madarak nem látták őket, csak érezték csupán, hogy gonosz erők jöttek közéjük. Hangoskodva menekültek minden irányba. Megvárták, amíg feljött a csillagos ég, és mikor el akartak indulni a bosszúhadjáratra megdöbbenve vették észre, hogy a törzs legöregebb asszonya az élők szálláshelye és a fa között áll félúton, és a fát nézi. Egy pillanatra megrémültek, és a két ismeretlen szellem közül az egyik vad erővel csapott le rá, száguldott feléje, de az öregasszony tántoríthatatlanul állt. Majd sipító hangon rákiabált a szellemre:

- Látlak téged, gonosz démon! Már akkor is ostoba voltál, amikor éltél! Miből gondolod, hogy hatalmad van fölöttem? Hisz se tested, se

másod nincs, csak dühödből és haragodból nőttél ki! Te nem is létezel valójában, és te akarsz rám támadni?

A szellem megtorpant, és gondolatának bosszú nyilait küldte az asszony felé. Hatalmának bizonygatásaként sűrű porfelhőt kavart, melyben a homokszemek véresre karcolták az emberi bőrt. De az öregasszonyhoz közel menni nem mert. Az öregasszony csak nevetett, majd kezét az ég felé emelve, elkiáltotta magát:

- Mindenség ereje! Hívlak téged, hogy bennem egyesülve az ártó démont elpusztítsam általad!

Határozott, szinte fiatalos fürgeségű mozdulattal leguggolt a földre, s amennyire ki tudta nyújtani a kezét, egy kört rajzolt a homokba. S újra belekiáltott a homokviharba:

- Látod ezt a kört? Te ostoba kis fattyú! Ezen te nem tudsz átjönni, hatalmad csak a körön kívül van, de nemsokára azt is megtöröm.

Leült a kör közepére, zsebéből kis bőrtasakot vett elő, melyben, egy fiolában víz volt, a másikban szárított növények darabjai, és egy másik bőrtasakban emberi csontokból őrlött por. A vizet ráöntötte a szárított növényre, s arra szórt egy picit a porból. Majd kését megfogta, és bal kezén a középső ujj alatt a tenyerét megvágta. A karcolat nem volt mély, csak egy csepp vér jött elő. Rácsöppentette az előbb összeállított szerre. Majd tenyerébe zárta, s hangosan belekiáltott a szélbe:

- Te átkozott démon! Nem vagy más, mint a világ söpredéke! Most jól felbosszantottalak, direkt, hogy haragod felélje minden erődöt, s amit itt tartok a kezemben, azt most a szélbe dobom, és te többé nem leszel!

S azzal a mozdulattal tenyeréből a szélbe hajította az összeállított szert. Egyetlen pillanat alatt megállt a szél, s a szellem, mint szitán átcsöppenő harmat, ezernyi darabra szakadt szét, s eloszlott, mint a köd. A fán ülő két szellem döbbenet nézte végig társuk megsemmisülését. Nem tudták eldönteni mitévők legyenek, hisz ők úgy tudták, őket senki nem látja. Aztán mégis. Az utazónak eszébe jutott, hogy voltak idősök, kik hosszú ideig szokták réveteg tekintetükkel figyelni a fiatalokat, kiknek átadják titkaikat. De őt valahogy ezek az öregek soha nem érdekelték, így nem is tudott róluk, hogy milyen titkot őriznek. A hajnal kezdte az éjszaka függönyét széthúzni, és a sziklák narancssárga fényben fürödtek. Egész nap a fák között maradtak. Nem tudták mi tévők legyenek, társuk elvesztése félelmet hozott rájuk. Úgy gondolták, hogy az élők nem tudnak nekik ártani, s ennek ellenére egy öregasszony mégis elpusztított közülük egyet. Mire leszállt az éj az utazó szellemtársa eldöntötte, hogy mégis bosszút áll. Nem szólt semmit, csak repült a tábor felé. De az öregasszony őt is elpusztította. Az utazó végignézte újra, ahogy egy hozzá hasonló megszűnik létezni. Megijedt, majd elkezdett mérlegelni:

- Vajon hogy jutottam ide? Vajon milyen bűnt követtem el? Hisz én nem akartam más lenni, csak jó harcosa a törzsnek. Miért hagytam, hogy félelmeim ereje birtokba vegyék testem, s elmém? Ez így nem lesz jó! Valamit tenni kell! Nem állok bosszút, ugyan lehet, hogy félek, de azok az emberek ott lent nem ártottak nekem, s lehet, hogy a harcban kegyetlenek, de ők valójában csak segíteni akartak, hogy én is harcosná váljak. A legjobb lesz, ha elmegek.

Ezzel elrugaskodott a faágtól, amin ült, s repült felfelé a magasba. S eszébe jutott, amit emberként az öreg harcostól utoljára hallott: „Ne nézz vissza”! Felnevetett, s halkán annyit mondott magának: igazad van, nem nézek vissza. Szinte megkönnyebbülten suhant a felhők felé.

Lent, a fára újra visszazálltak a madarak, az öregasszony visszaballagott a törzshöz, leült a tűz mellé, s vidáman nevetve az ég felé nézett. A harcosok egy újabb utazóval – közülük eggyel – ismét a hegyekbe készültek.

Fent a felhők fölött halvány kék, fehér, és sárgás színű fénysugár ereszkedett az utazóra. Az megszűnt létezni, s újra a színek, fények kavalkádjá vette körül. Mozdulatlanul mozgott, s mire megszokta az érzést, újra egy hatalmas csarnokban találta magát. Három alak jött felé, köszönés nélkül szólították meg. Az utazó nagyon mély tiszteletet érzett, és képtelen volt másra figyelni, mint amit a bírák mondtak.

- Hibát követtél el. Nagyot, de nem javíthatatlant. Az életet nem értékelni akartad, önző voltál, s úgy gondoltad, van jogod birtokolni. Pedig csak jogod egy van, felismerni annak szépségét. Most hosszú életeken át leckét kapsz arról, hogy milyen is birtokolni az életet. Azok a bölcs sugallatok, amit az öreg harcos gondolatán át ebből a világból súgtak neked, benned süket fülekre talált. A dac, amit kisugározta magadból, megalkotta benned a vágyat a birtoklásra. Nem tiszteltél semmit, és senkit. Rettegtél félelmeidtől, de mi látunk lehetőséget benne, hogy van a jövőnek olyan pontja, melyben tanulsz, hogy mi is az igazi birtoklás. Életeid hosszú sorát a fájdalom lepi el, de mindegyikben ott lesz egy reménysugár, melyben fel tudod ismerni a szabadság erejét. De csak akkor találkozunk újra, ha már nem lesz benned agresszió, és félelem.

A hangok elmúltával a három bíra szinte köddé oszlott, s eltűntek. Az utazó ott állt a csarnokban. Újra színek, hangok vették körül. Ismét repült, nem tudta, hányadszor, de azt tudta, hogy ez nem az első ilyen. Valami halvány gondolat maradt benne arról, hogy valakikkel beszélgetett, s valakik megsziadták, hogy valamit elrontott, de erről csak ködös foszlányok maradtak meg tudata mélyén, és nem tudta igazán fel dolgozni, hogy mi is történt. Néha úgy érezte, hogy ez az egész csak egy álom, s hogy mindjárt fel fog ébredni. Néha voltak olyan gondolatai, hogy ezt az egészet csak ő hozta létre saját magának, és el is fog múlni

rövidesen. Aztán valahogy mégis az álom mellett tartott ki, úgy érezte az egész létezése is csupán csak egy álom, de ez az álom tudatosan az ő irányítása alatt állt, de nem tud vele mit kezdeni. Próbálta ebben az álomképben a gondolatait megvalósítani, próbált hatást gyakorolni, de szinte semmi nem történt. Egyedül, amit el tudott érni, hogy lassítani, vagy gyorsítani tudott. Aztán váratlanul belényilallt egy felismerés, hogy nincs teste, meg kellene születni. Újra hatalmas vonzódást érzett az anyaghoz, újra úgy érezte, hogy neki minden áron élni kell. Ez nem élet, ez valahogy nem jó, nem tudja magát kifejezni, itt hiába szép és jó minden, hiába ragyog minden, hiába vakító, fénylő minden, akkor sem tudja saját magát kifejezni. Alighogy ezt végiggondolta, embereket látott, lent, messzi maga alatt. Hatalmas hegyeket, felhőket, a napot, és egy körülbelül 30-40 főből álló embercsoportot, akik durvaszövésű ruhát hordtak. Az utazó kinézett magának egy alkalmas helyet az emberek közelében, ráült a sziklapárkányra, és onnan figyelgette az embereket. Messze a látóhatár fölött, északon, hatalmas felhők gyülekeztek, és néha a felhők megmegmorajlottak, hatalmas villámok cikáztak. Valamilyen okból kifolyólag úgy érezte, ehhez a viharhoz neki köze van. De ugyanúgy köze van valahogy a Naphoz is, de nem tudta meghatározni, hogy miért. Próbálta elméjében összerakni, hogy milyen köze lehet a viharhoz. Milyen köze lehet a Naphoz. De sehogy nem jött rá a magyarázatra, úgy érezte, hogy van még ideje bőven, erre majd később keres magyarázatot. Most az lenne a jó, hogy minél előbb meg tudjon születni. Valamilyen belső parancs, vagy ösztön vezérlete alapján hirtelen eszébe jutott, hogy ahhoz, hogy ő meg tudjon születni, alkalmas embereket kell keresnie. Megpróbált mindenkit megnézni, s megdöbbenve tapasztalta, hogy az egyik ágakból készített kalyibába fiatal, 4 éves kislány sikítva kiabál az anyukájának, hogy ott van valaki, s közben órá mutat, órá, az utazóra. Ő ekkor jött rá először, hogy talán a gyerekek valamit látnak, amit a felnőttek nem. Az utazó ott maradt ennél a kalyibánál, és meg próbált kapcsolatot tartani a kislánnyal, aki megbékélt vele, és már vidáman nevettek egymásra.

Gondolataik, érzéseik egyfajta hidat építettek ki kettejük között, amelyből az utazó megtudta, hogy már volt egy gyerekük, de az egy ismeretlen betegségben meghalt, amit a szülők gonosz démonok parancsának tartottak. Az utazó tudta, hogy ahhoz, hogy ő anyaggá legyen valamilyen úton-módon két ember szükséges, azt nem tudta, hogy honnan tudja, csak tudta, biztos volt benne. Két ember szerelme által felszabaduló energia egyesülést hoz létre az anyag és az anyagfeletti világok között, s ezekben a világokban felszabaduló energiák lehetővé teszik a megszületendő lelkeknek, hogy az anyag világába át tudjanak jönni. Az utazó az energia felszabadulást, mint egy hidat élte meg. A fogantatás

egyben jelentett számára gyönyörűséget és kint is, korlátokat, és korlát nélküliséget is.

Mikor megszületett, ismét nő lett, nővérével, aki szinte mindenféle értelemben sokkal fiatalabb lélek volt, mint ő, ami egész pontosan nem azt jelenti, hogy időben fiatalabb lélek, hanem, hogy sokkal kevesebb megtapasztalásra való kört, és sokkal kevesebb tapasztalatszerzésre való kört élt az anyag világában, mint az utazó. Hat éves korára kialakult közte és a nővére között, egy nagyon mély, kétirányú telepata kapcsolat, és ez a kapcsolat olyan erőket gerjesztett, közte és a nővére között, mely másoktól eltávolította mindkettőjüket, és az emberek félve, gyanakodva néztek rájuk. Igazából mind a ketten csak foszlányait értették meg a titkoknak. De a közösség összes tagja félt attól, hogy ahol a két lány megjelent, abból semmi jó nem származott, s egymásra gyakorolt hatásuk félelmetes hatalmat jelentett mások számára. Képesek voltak embereket pusztán az akaratuk hatalmával irányítani.

Tizenkét éves korában az utazó és a nővére egyedül maradtak, szüleik meghaltak, egy ismeretlen kór vitte el őket, melyről a törzs között az a szóbeszéd járta, hogy ők ketten tették a szüleikkel. Gonosznak és démoninak tartották őket mindenhol, és próbálták kiátkozni őket. Néha a törzsi gyűléseken már felmerült bennük a gondolat, hogy száműzik őket. De mindig akadt a törzsben, aki megvédte őket csupán azért, mert gyerekek. De igazából senki nem akarta befogadni őket. Az utazó és a nővére, közösen, húsz éves korukra eldöntötték, hogy ők fogják a törzset uralni, s irányítani. Erre a korra már kiépítettek maguk körül egy olyan védelmi pozíciót, ami pusztán szexuális erejükre épült, pusztán arra, hogy vágyaikkal, koncentrációjukkal mások vágyának a kiaknázásával olyan hatalmat tudtak emberekre gyakorolni, amit előtte soha senki nem volt képes. Egyre több ellenséget szereztek, akik főleg a nők közül kerültek ki, és idősebb férfiak közül. De a fiatalok, és az életerős férfiak jelentős része varázslatuk alá került, és senki nem tudott menekülni csapdájukból. Az utazó hosszú évekig irányította a törzset, és irányítása alatt a törzs ugyan gyarapodott, de mindig egyre több csatába kerültek, egyre nagyobb harcokat vívtak, és néha eljutottak addig a fokig, hogy a szomszédos törzsekkel oktalan és céltalan háborúkat vívtak. Csupán csak azért, mert az utazó és a nővére ezt így látta jónak. Már-már örömeiket lelték a gonoszságban, s az öröm megnyilvánulása gyakran kéjes mámort okozott nekik. A halál közelsége, és jelenléte. Ilyenkor, mikor győztek, a csaták után vad orgiákat rendeztek, s az orgiákban egyre nagyobb magabiztosságra tettek szert, melynek hatására egyre nagyobb önbizalmuk lett. Egyre jobban úgy érezték, hogy azt csinálnak, amit akarnak, azon uralkodnak, akin akarnak, és nincs felettük korlátlan hatalma senkinek. Néha voltak pillanatok, amikor más harcosok, vagy más nők megpróbál-

tak rájuk hatást gyakorolni, de ezt mindig megéreztek, és időben megtették a védekező lépéseket. Huszonöt éves korukra a törzs vadászterülete az eredetinek a tízszeresére nőtt, és senki nem volt jóban a közösségükkel, mindenki a gonosz birodalmaként emlegette őket. S már eljutottak arra a fokra, hogy az utazó és a nővére nem tudták elhagyni a törzs központi szálláshelyét, mert már az életük is veszélyben forgott. Néha úgy érezték, hogy boldogok azzal a vagyonnal, amit felhalmoztak, és azzal az áhítattal, amivel a törzs tagjai fordulnak feléjük, de valahol a lelkük és tudatuk mélyén érezték mind a ketten, hogy ez így nem jó. Az utazónak voltak néha olyan pillanatai, mikor arra gondolt, hogy talán ő a felelős az egészért, és lehet, hogy a nővére nem is lett volna olyan amilyen, ha ő nem viszi bele. De ezeket a gondolatokat mindig elhessegette magától. Aztán egyszer megtörtént az, amit egyre gyakrabban érzett, hogy eljön a vég, a változás, a visszavonhatatlan. Egy éjjel álmában egy fehérhajú férfi jelent meg. Narancssárga köntös volt rajta. A férfi csak annyit mondott neki:

- Ismét hibát követtél el, és most ezért fizetsz, és tanulnod kell a hibádból.

A férfi az álomból eltűnt, az utazó zihálva ébredt fel, és ahogy oldalra fordult észrevette, hogy égnek a fáklyák a kalyibák között, és hogy a nővérének a kalyibája lángokban áll. Kirohant, sikítva szikrázott fölötte, dárdát fogott, s rohant a tömegbe, s tudta, hogy nincs itt a gyilkos, tudta, hogyan ölték meg. S most bosszút esküdött ott, a lángok előtt, hogy megkeresi nővére gyilkosát.

Amikor felkelt a Nap, és elhamvadtak a lángok, az utazó ült a tábor közepén a dárdájára támaszkodva, és nem zavarta, hogy esik az eső, nem zavarta a hideg, nem zavarta, hogy senki nem szól hozzá. Csak ült és nem értette, hogy hogyan történt, hogy elvesztette a nővérét. Nem értette, hogy történhetett ez meg, hisz mindenki félt, mindenki rettegett tőlük. Aztán valahogy a gondolatatai között ott volt a válasz is, egyre jobban sejtette, hogy talán az volt az oka, hogy mindenki félt tőlük, nem bíztak se bennük, sem ők nem bíztak másokban. Érezte, hogy nem ez lett volna az életnek a rendje, de úgy érezte, hogy az nagyobb bűn, hogy nincs már a nővére. Egyre jobban erősödött benne a vágy, hogy bosszút kell állni a nővére haláláért, nem érdekelt, hogy mit fog érte tenni, bármennyi embernek is kell meghalnia, ő akkor is megteszi. Arra gondolt, hogy a nővére is ugyanezt tenné. Nem akarta elengedni a nővére halálát, nem akarta a nővére nemlétét elfogadni, egyre jobban úgy érezte, hogy jogtalanság történt, igazságtalanság. S eszébe sem jutott - egy pillanatra sem -, hogy ők hány és hány embernek okoztak fájdalmat, hány és hány embert öltek meg csupán csak azért, mert olyan dolgokra vágytak, amelyek sem nekik, sem a közösségnek nem kellettek. Ezek a gondolatai nem

voltak fontosak, ezeket hamar elengedte, és egyre jobban a dac erősödött meg benne, a harag és a vágy az ölésre.

Estére pontosan kidolgozta a haditervet, s eldöntötte, hogy addig nem tudja nővérét eltemetni, amíg bosszút nem áll érte. Addig nem tudja a nővérét a halálnak átadni, amíg teljesen meg nem tudja nyugtatni saját lelkét. De azt már nem érezte át, és nem tudta átlátni, hogy valójában a nővére már valahol máshol van. Ő az akaratával csak a nővére szellemét tartja fogva, a lelke az már régen megtért a lelkek birodalmába.

Csillagtalán fénytelen éjszaka borult a törzsre. Az utazó ült a törzs közepén a tűznél. Senkinek nem engedett tüzet rakni, letette a dár-dáját maga mellé a földre és semmi másra nem gondolt csak a bosszúra. S minél jobban erősítette magában a bosszút, annál jobban birtokolta nővére testét, nővére szellemét, és annál jobban szomjazott a harcra. Nem engedte meg, hogy bárki elkísérje. Ült jobb és bal kezében egy ököl-nyi követ fogott, és halk kántálással egymáshoz ütötte a köveket. Ringatózott, ahogy guggolt, és a kő csattanásai, mintha valami mágikus hatalmat adtak volna testének, szellemének, melytől ő egyre erősebb, és egyre magabiztosabb lett. A harcban, amire készült, úgy érezte, minden segítségre szüksége van, úgy érezte, hogy kihívja magával a harcba ősei szellemét, s úgy érezte, hogy ehhez a harchoz a szellemek is segítségére lesznek. Volt egy halvány reménysugara a lélek szabadságának benne, hogy talán nem kellene ez a harc, de szelleme akarata nem engedte szabadjára a lelkét, ez a reménysugár hamar megszűnt, kialudt. Addig ütötte a követ, amíg a hajnal el nem jött. Kántált, halkan énekelt magában, bár már a törzs többi tagja azt hitte megbolondult. Mikor a hajnal első sugarai megérintették a fák hegyét, az utazó letette maga mellé a köveket, és csak annyit mondott, halkan és nyugodtan:

- Amíg nem jövök vissza, a kövekhez senki nem nyúlhat, de visszajövök!

Elindult, nem gondolkodott azon, hogy merre kell mennie, bízott abban, hogy a szellemek vezetik, bízott abban, hogy a szellemek megmutatják neki, hogy hová is kell mennie, hol lesz az, ahol a bosszú helye van. Nem hallgatott az erdő jeleire, nem is figyelte, csak a harc szellemét, és az ősök szellemét vitte magával. A legfontosabbnak azt tartotta, hogy az erő, a gondolat, a bosszú lángja egyre jobban lobogjon benne. Útja során úgy érezte sokszor, hogy a nővére vele van, és ő ugyanúgy várja a bosszút, mint ahogy az utazó. Sokszor, szinte kézzel foghatóan érezte nővére jelenlétét, néha, ha megroppant maga mögött egy ág, úgy érezte, hogy a nővére lépett rá. Körülbelül fél napig ment, mikor egy vízmosáshoz ért, s ott megpillantott egy alakot, tőle egy jó kőhajításnyira, de a szél rosszul fúj, hátulról, és a szagát megérezte az ismeretlen. Késő volt már nem volt ideje becserkészni, és az idegen hangos kiabálással,

öklét rázta feléje, majd elindult, elmenekült a fák közé. Az utazó nem rohant utána, csak érezte, hogy ez az idegen nem azonos a nővére gyilkosával. De valamiért vonzotta maga után a menekülő. Tovább követte, és nem értette, hogy az idegen miért hagy el maga mögött szinte nyilvánvaló jeleket, hogy merre menjen. Eszébe sem jutott a harc vak-ságában, hogy elgondolkodjon ezeken a nyilvánvaló jeleken, csak a düh, a gyilkolás ösztöne hajtotta, csak az, hogy saját célját megvalósítsa. Lelke torz mosolyra fordult, szelleme irgalmatlanná vált. Későn vette észre, hogy az idegen egy völgykatlanba csalta be, ahol már várták. Fenn a katlan két oldalán a sziklák között ott bújtak el azok, akik megölték a nővérét, nem látta őket. A szurdok alján hatalmas sziklatömbök között vezetett az ösvény, nem látta ellenségeit, csak érezte, hogy fent vannak, a zajból, mozgolódásokból látta, és néha egy-egy villanó árnyékból tudta kikövetkeztetni, hogy merrefelé bújtak el. Aztán váratlanul kövek zúdultak rá, dárdákat dobtak feléje, hangos kiabálás tört ki. Nem értette a szavakat, hatalmas ordítással elindult, felfelé rohant a lejtőn, és nem figyelte azt, hogy mit tesz, mit cselekszik. Fékeveszett vad agresszióval nem mérte föl a harcot, csak tombolt, ütött és gyilkolt. Mígnem fölért a hegytetőre, és ott, amikor visszanézett látta, hogy körbe hullák vannak, halottak, s a túlélők csak menekülnek. Most, hogy győzött nem érezte a bosszú beteljesülését, magányos lelki fájdalmat érzett, de valahogy nem tudta a harc kielégíteni bosszúszomját. Nem tudta, hogy merre menjen, a nyomok összezavarták, leült egy sziklatömbre, nézett le a szurdokba. Hangosan az égbe kiáltott, mint valami ösztöneitől elszabadult vad, szakadt ki torkán a hang. Már mikor a visszhang is elmúlt, csak nézte, ahogy a falevelek hullanak a fáról, s halk zizzenéssel földet érnek. Majd jön a szél, beléjük kap és viszi őket tovább. S ahogy nézte a faleveleket, érezte, hogy nem teljesedik be a bosszú. De valahogy érezte azt is, hogy nem tudja beteljesíteni a bosszút. Visszaballagott a törzsbe. A törzs meglepett arcát mutatta feléje. A harcosok féltek tőle, az asszonyok undorral és utálattal néztek rá. Beült a kalyibába és hátralévő életét – mint a törzs egy jelentéktelen tagja – élte le. Közel harmincöt éves korára önkezével vetett véget életének. A halál formájának egy bronzkést választott, és saját torkát szúrta át vele, és még így – a halál pillanatában is – nővére képe lebegett előtte. Aztán nézte, ahogy a piros vére tócsává áll össze a földön, aztán térdre rogyott, majd arca előrebukott, és a tócsába esett.

Távolodni kezdett fölfelé, s csak annyit látott, hogy az egyik vadász belép a kalyibába, és nem szól semmit, csak odamegy a nagy tűzhöz, fog egy ágat és rádobja a kalyibájára, ez volt a temetése. Majd a törzs összepakolt, és elköltöztek arról a helyről, melyet később az átkok völgyének neveztek.

Az utazó egy csarnokban találta magát ismét, ahol egyetlen ember

jött feléje. Nem látta, nem hallotta, csak érezte, hogy nincs egyedül. Az ismeretlen elmondta neki, hogy életében újabb hibát követett el. Birtokolni akarta a világot, és ebben partnert is talált. Holott épp azt kellett volna neki felismerni, hogy a társa, a nővére, aki ezt a szerepet vállalta életében, annak nem az lett volna a dolga, hogy ketten együtt a saját lelkükkel és szerelmi erejükkel uralják a világot, hanem, hogy építsék. De mind a ketten rosszul tették, s mivel az utazó volt az, aki a sugallatokat adta a nővérenek, így a bűnt ő követte el. Nem segített a nővérenek sem, ő magát is olyan hatalmakkal ruházta fel, amelyek nem voltak valóságok. Önmagának is olyan hatalmat tulajdonított, amely nem az ő hatalma. Egész életében nem tett mást, csak embereknek okozott testi, lelki fájdalmat, és ez a fájdalom jelentett számára egyfajta örömet, egyfajta kielégülést. Az ismeretlen elmondta az utazónak, hogy a következő élete ugyanilyen nehéz lesz, és kínok között fog eltelni. De a kínokat most nem ő fogja létrehozni, hanem ő fogja megélni.

Az utazó ismét megszületett, anyagot öltött, és a kor, amibe érkezett a Föld történetében az egyik gyöngyszem, az egyik legtökéletesebb kultúra, ahol a művészetek, a tudás, az orvoslás, a csillagászat, a matematika, a szépség iránti érzék talán az egyik legmagasabb fokra jutott el. Ezt a kort úgy nevezik: Atlantisz. Akik létrehozták az ősi atlantida nemzetség leszármazottai, az atlantisziak. A helye, ahol ez a kultúra virágzott, a mai Atlanti óceánban terült el, egy kontinensnyi méretű sziget, melynek létéről sok legenda, és sok mese maradt fenn. Ez a sziget a mai időszámítással, az ember időszámításával mérve hozzávetőlegesen tizenkét-tizenháromezer évvel ezelőtt elpusztult, más időszámításokkal mérve, kicsit régebben létezett.

Az utazó ennek a korszaknak a fénykorában élt a szigeten, ők uralták a világot, járták a világegyetemet, és lerakták az alapjait egy olyan tudásnak, mely hosszú-hosszú időre megszabta, meghatározta az emberi fejlődés mérföldköveit. Ma, itt a XXI. században is az ember nagyon-nagyon sok mindent, - akár az orvoslásban, akár a csillagászatban, akár a matematikában - ezeknek a koroknak a hagyatékára épít, bár tagadja, bár nem létezőnek tartja Atlantiszt, de annak ellenére ez a kor mindenféleképpen rányomta bélyegét az emberiségre.

Az utazó tizenhatezer évvel véve - mai időszámítás szerint nézve természetesen - született meg Atlantisz kis városában, és ismét nőként. Gyermekkorában nagyon vidám, nagyon boldog gyerekként élt, de már a születésekor érdekes dolgok történtek. Mint a legtöbb, a jövőben nyomot hagyni tudó ember burokban született, és amit a legfontosabb jelnek tartottak, hat ujja volt a bal kezén. Ezt, már abban a korban is úgy értelmezték, hogy nem csak emberi képességei vannak, hanem valami plusszal is megnőtt, valami olyan dolognak van a birtokában, vagy olyan

dolgot kell megtanulnia, és megtapasztalnia, ami az átlagember feletti tudást sejteti. Az utazó nyolc éves koráig vígan élte gyerekkorát. Szülei művészek voltak, és ebben a szellemiségben, ebben a nevelési módban élt. Nem korlátozták tevékenységét semmivel, és nagyon boldog, kiegyensúlyozott életformában volt része. Nyolc éves korában nekiállt tanulni. Az akkori tanárok vallási személyek voltak, tehát mai szóhasználatnál élve papok, abban az időben nem igazán így hívták őket, hanem a nép tanítói. Ők felfigyeltek rá, hogy fogékonysága sokkal aktívabb és sokkal gyorsabb, mint a vele egyívásúaké. De voltak jelek, amelyek jelezték ezeknek a tanítóknak, hogy az utazó nem csupán csak azért van itt, hogy bizonyítsa fogékonyságát, hanem van valami, amit itt meg kell tanulnia. Meg kellett tanulnia a vágyait kezelni, nagyon tudott mindenkit szeretni, nagyon tudott mindenkihez vonzódni, s mindenkihez feltétel nélküli bizalommal és szeretettel viszonyult. Tanulmányai során tíz éves korára, folyékonyan írt, olvasott, számolt és a magasabb tudás elsajátításához szükséges csillagképeket, és azok mozgását a meridiánon pontosan ismerte.

Tizenkét éves korában egy véletlen folytán észrevették, hogy nem csak ereje van a gyógyításhoz, hanem hajlama is van rá. Egy nyári délután kint játszottak a tengerparton osztálytársaival, és játék után, mikor leültek körbe hallgatni mesterüket, az egyik tanuló felkiáltott, hogy fáj a lába, mert a tengerparton a fővenybe valami megbökte. Az utazó automatikusan rátette a kezét a sebre, s nagyon mélyen, ösztönös cselekedettel társa szemébe nézett, s nagyon halkán csak annyit mondott neki:

- Fújd ki magadból a fájdalmat, és az meg fog szűnni!

Társa, ahogy kifújta a levegőt, az utazó is ugyanezzel a ritmussal fújta ki magából, és a fájdalom megszűnt. A mestere megkérdezte tőle, hogy tudja-e, hogy mit csinált. Az utazó nemmel felelt, mondta, hogy nem érti, hogy mit tett, csak úgy tette, mert ez jól esett neki, és örömet okozott. Hosszú ideig, azaz egész pontosan a következő év nyaráig senki nem akart komolyabban foglalkozni vele, igazából a mesterek tanácsa eldöntötte, hogy vár egy ideig. Mert voltak, akik úgy érezték, hogy a benne rejlő vágy elviszi rossz irányba, és csak akkor tudnák átadni neki a szent titkokat, ha meggyőződnek róla, hogy vágyain uralkodni tud, testét, lelkét, szellemét kezelni tudja, és el tudja nyerni a végső felismeréshez szükséges energiákat. Tizenhárom éves korában az utazó már a gyógyítás művészetét tanulta, ismerte az üveges, a hólyaghúzás művészetét, mely valójában a meleg levegő vákuumára épül. Ismerte az illatok, aromák művészetét, ismerte az energiák alkalmazását a gyógyításban, ismerte a gyógyfüvek művészetét, s ismerte a gondolat teremtő erejét. Gyógyításai kisebb-nagyobb sikerrel, de egyre fokozódó ütemben bizonyították, hogy

az utazó nem csak érti, amit tesz, hanem érzi is. Olyan belső erők szabadultak fel benne, melyekkel nem igazán volt tisztában, de tanulmányai folytán rájött, s mesterei segítségével által megtapasztalta, hogy a gyógyítás a legmagasabb rendű kommunikáció alapja, ahol emberi lélek találkozik emberi lélekkel, lélek a lélekben egyesül, egyik segít a másiknak, hogy megkönnyebbüljön, és megtisztuljon.

Tizenhat éves korára elismert gyógyítóvá vált és vizsgálatainak eredménye több mint siker volt mesterei számára. Úgy értelmezték sokan, hogy az atlantidák egyik legnagyobb és leghíresebb gyógyítója jött el közéjük. Bár voltak kételyeik, a vágyak vezérelte ösztöneinek tudott parancsolni, de néha nem, és ilyenkor a vágyak vezérelte ösztönök által felszabadított tudatinformáció megbontotta a gyógyítás művészetét. Ilyenkor érezte, hogy ez nem jó dolog, és hosszú magányában napokra, hetekre elvonult a tengerpartra. Hosszú meditációs órákat folytatott, nagy gondot és hangsúlyt fektetett a fizikai erőnlét gyakorlására, és a gyógyításhoz szükséges, mély, transzszerű légzések gyakorlatára.

Tizennyolc éves korára úgy érezte, hogy ezek az energiák, melyeket a vágyai szabadítanak fel a számára teljesen és egyértelműen kezelhetővé váltak, s úgy érezte, hogy magabiztossága annyira szilárd, hogy nincs az a vágy, ami ebben befolyásolni tudná. Mikor a tengerparton magányos, felismerő óráit folytatta, egy mély meditációs transzban egyszer egy fehér hajú férfi jelent meg neki. Átható kékeszöld szeme volt, izmos, arányos teste, és fehér ruha volt rajta. Megszólította az utazót. Lány, nyugodt, de erőteljes hangon megkérdezte tőle, hogy van, hogy érzi magát. Az utazó első kérdése az volt hozzá, hogy te ki vagy. Az idegen nem válaszolt semmit, csak ugyanolyan lány, határozott, nyugodt hangon annyit mondott neki:

- Régóta figyellek, régóta segítek neked. Most te azért vagy itt, ebben a korban, hogy megtanulj a vágyaid felett uralkodni, s most úgy érzed, hogy ez sikerült, de erről nekünk vizsgát kell tenned. A vizsgát összeállítottuk számodra. Az életben olyan helyzetek és életkörülmények fognak érní, ahol teljes bizonyossággal be tudod bizonyítani, hogy vágyaid vezérelnek-e téged, vagy te vezéreléd a vágyaidat. Előző életeidben hibák tömkelegét követted el, de mi, mivel láttunk benned erőt és lehetőséget arra, hogy ne csak felemelkedj, hanem nőj is. Mert azt tudnod kell, hogy a felemelkedés az nem jelent növekedést, de a növekedés mindig arányos felemelkedést is jelent. Mi most felszabadítottunk benned olyan erőket, olyan tudást, melyek lehetővé teszik számodra, hogy a tiszta és tökéletes vizsgát el tudd érní. A fejlődésben lesznek nehézségeid, de ezekben senkitől nem kérhetsz tanácsot, senkihez nem fordulhatsz segítségért, mert az veszteted okozhatja. A problémát, amit az élet eléd állít, csak a saját morális felelősséged tudatában tudod

megállapítani. Nem lesz semmilyen választásod, csak tenned kell, vagy nem tenned. Tehát dönteni, vagy nem dönteni. De soha ne feledd, a döntés is döntés, a nem döntés is döntés. Tudom, hogy most nem érted, hogy mit mondok, de amikor odaérsz, akkor pontosan tudni fogod, hogy miről beszéltem.

Az utazó meditációjából eltűnt az idegen, hirtelen meghallotta a tenger morajlását, kinyitotta a szemét, és csak az az érzés maradt meg benne az előbbi beszélgetésből, hogy ő valahonnét ismeri ezt a fehérhajú idegent. Nem tudja, hogy honnan, nem tudja, hogy ki ez, de valami köze van hozzá. Még fél évig maradt a tengerparton, és fél év után érezte a sugallatot, hogy vissza kell mennie a városba. Mikor visszament megkereste régi mestereit. Elmondta nekik, hogy a nagy meditációjában mit látott. Azok nem szóltak semmit, hosszú ideig hallgattak, majd elkísérték az utazót a legfőbb paphoz, aki egyben az egésznek a kormányzója volt, és az atlantidák nagy királyainak a leszármazottja. Az utazó neki is elmesélte a meditációban történt tapasztalását, s a főpap nyugodt rezignált hangon csak annyit mondott neki:

- Te nem közénk való vagy, de egy vagy velünk. Te tanulni vagy itt, és tanítani. Mi tanulunk abból, amit te mutatsz nekünk, neked tanulni kell abból, ahogy mi elfogadunk téged. Ha meg tudod fejteni, amit most mondtam, akkor sorsod beteljesedett. Ha nem tudod megfejteni, amit most mondtam, akkor lelked hosszú időkre a vágy és a félelem rabjává válik. Dönteni neked kell, de a nem döntés is döntés.

Az utazó döbbenet hallgatta az utolsó szavakat, sokáig úgy gondolta, hogy a fehérhajú idegen a főpapnak valamilyen asztrális képe. De aztán valamilyen sugallatot érzett magában a főpap felől, mintha az olvasott volna a gondolataiban, és rádöbben, hogy nem az asztrális képe a főpapnak a fehérhajú idegen, hanem érezte, hogy a főpap is kapcsolatban áll vele. A beszélgetés után az utazó engedélyt kapott a főpaptól, hogy gyógyításait egyedül végezhesse, és hogy saját gyógyító rendszerét kiterjessze a saját, önálló gyógyítása terén az egész birodalomban, bármerre jár. Erről, ennek a tanúságáról egy aranygyűrűt adott át neki. A gyűrű jelkép, amit később más kultúrákban, mint Ank-kereszt ismertek. Az Ank-kereszt az atlantiszi kultúrák Egyiptomba való átkerülése, a gyógyítás egyik legősibb szimbóluma. Ennek a gyűrűnek az átvétele után az utazó teljesen tisztában volt azzal, hogy ő mostantól engedélyezett gyógyító, akit a szigeten mindenki elismer, és bárkinek adhat tanácsot egyszerű embertől az uralkodóig, a szegénytől a gazdagig. Bár igazából ezekben a korokban, nem voltak se egyszerű emberek, se uralkodók, se szegények, se gazdagok. Az egész társadalomra jellemző volt egyfajta gazdagsági mód. Nem igazán volt jellemző az, hogy az emberek között vagyoni megkülönböztetés lett volna. A megkülönböztetés általában csak

annyira volt érvényes, hogy ki mennyire tartja fontosnak, hogy másokon, vagy többeken segítsen. A másokon való segítséget önzetlen állapotnak tartották, tehát mindenki számára kötelező élmény volt, de nem kötelességből tették az emberek, hanem csak csupán azért, mert a másikat tisztelték és szerették annyira, hogy csak úgy kell neki segíteni, mindenféle elvárás nélkül, mert bármikor ő is viszonzhatja ezt a segítséget. A másik fajta segítség, vagy másik fajta megkülönböztetés a mennyiségi. Az azt szimbolizálta, hogy voltak gyógyítók, akik nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy tanaikat, információikat minél nagyobb körben tudják átadni, ezáltal az emberek között az egység egyre erősebb volt. Ugyanis ők úgy látták, hogy nem a fizikai betegséget kell gyógyítani, nem a lelket kell gyógyítani külön, egy emberként, hanem a tömegek lelkét kell gyógyítani. Sajnos ez a fajta megközelítés a XXI. század világában már nem igazán működik. Ennek az alapjait, a jövő pilléreit rakjuk a XXII-XXIII. században.

Az utazó elvonult Atlantisz hegye közé, hogy hosszú időre elegendő gyógyfüveket gyűjtsön, melyeket kiszárítva apró, aranycsatos, bőrtarisznyákban fog tárolni. Egy évig járta a hegyeket, ez alatt ideje jelentős részét meditációval, fizikai erőnlétét tornagyakorlatokkal, és transz-állapotokat előidéző légző gyakorlatokkal töltötte. Hosszú idő eltelté után visszaért szülővárosába, és a főtéren, a templomuk közelében megnyitotta saját, önálló gyógyító helyét. Ez a hely valójában kicsi, négy méter szer négy méteres kőfülke volt, három oldallal, és az egyik oldalon, az utcára nézőn, égetett kerámiából aranymetszésekkel és tűzzománcokból kirakott lapok voltak, és hatalmas ablak, és egy nyitott ajtó. A berendezés roppant egyszerű volt, kristályokból készített szobrok, melyek a gyógyítás energiáit segítették, voltak hivatottak elindítani. Balra egy márványasztal rózsaszínből, egy márvány kézmosó-kút, melyből már állandóan víz folyt, és egy fekete márvány arany fehér csíkkal, ahol a gyógyfüveket tárolta, s amelyen sebészi eszközei voltak, amelyek általában obszidiánból, márványból, és egyéb kemény kövekből készültek.

Ugyan ismerték az Atlantisziak már a fémek megmunkálását, sőt nagyon kemény fémeket tudtak előállítani, de úgy érezték, hogy a fémek ridegek, hidegek, s taszítja a szervezet őket, s úgy gondolták, úgy érezték, hogy a műtétekhez elengedhetetlen a kő. S a köveket is ugyanolyan élesre és ugyanolyan precíziósra meg tudták munkálni, mint a fémeket. Sokáig nyugodtan, kiegyensúlyozottan végezte gyógyító tevékenységét. Gyógyítása során bárki, aki hozzá fordult, akár testi, akár lelki, akár szellemi problémával, mind vagy enyhülést, vagy olyan gyógy-módot talált, amitől problémái megszűntek, lelke tisztább lett, szelleme pedig egyre több mindent ismert. Irányítónak vált az idők folyamán, s gyógyításai folytán egyre többen jöttek hozzá. Az Atlantiszi gyógyítók leg-

fontosabb ismerve az volt, hogy tevékenységüket ingyen, és önzetlenül tették. Sokszor még az ajándékokat sem fogadták el, ezért az utazó csak annyit tudott tiszta lelkiismerettel elfogadni, ami a saját fenntartásához és a munkájához elegendő volt. Igaz erre egyetlen Atlantiszi gyógyító művész sem volt hajlandó, nem volt jellemző, hogy halmozzák készleteiket. Néha ugyan sor került rá, de mindig azért, hogy terveik megvalósításához egyre nagyobb energiát tudjanak mozgósítani.

Huszonöt éves korában aztán valami furcsa, váratlan dolog történt, ami az utazó egész életét megváltoztatta. Egy meleg, párás délutánon, mikor langyos déli szél fújt a tenger felől, és nézte a lemenő napot, kinn üldögélt az utcán, a főtéren át fiatal, vele egyidős férfi közeledett feléje. Az utazóban, ahogy messziről nézte a férfit semmilyen érzélem impulzus nem mozdult meg, még akkor sem, amikor a férfi ott állt meg előtte, s csak halkán annyit kérdezett tőle:

- Te vagy az a híres gyógyító, aki sok embernek adta vissza az élet szépségének a reményét?

Az utazó csak halkán annyit felelt:

- Én senkinek nem adtam vissza semmit, nem is vettem el semmit, csak lámpát gyújtottam a sötétben, annak, aki ezt kérte.

Majd felállt, s bement. Elkezdte összepakolni gyógyító füveit, s készült, hogy kísértelt estére a tengerpartra, s mély meditációba vonult, hogy elméjét kiürítse, az aznapi ráarakódott gondolati elmetárát. A férfi utána ment, és ekkor érezte meg az utazó az első furcsa ismeretlen érzést. A férfi ott állt előtte egy karnyújtásnyira, ugyanolyan magas volt, mint ő. Magas, barna, izmos, talán a mai inkákhoz lehetne hasonlítani. Egymás szemébe néztek és egy pillanatra mindkettőjük számára megszűnt a világ, nem hallották a szelet, nem látták a Napfényt, nem hallották a madarakat az emberek zsivaját az utcán. Csak egymás szemét látták, s az utazóban ez a szem, ez a tűz, ami az ő szemébe zuhant, felébresztette a szerelmet, a vágyat. Az utazó vadul reagált a dolgokra, dacosan, szinte némi agresszióval csak kérdezett:

- Segíthetek valamiben?

A férfi halkán annyit válaszolt:

- Ezt neked kell eldöntened, te vagy a gyógyító! Tehát segíts rajtam, mert érzem, haldoklom.

Az utazó a gyógyfüveket visszatette és kérte az idegent, hogy feküdjön fel az asztalra. Az felfeküdt, ő a fejéhez ment, mind a két kezét rátette az utazó a jobb és bal oldali halántékára, halkán nyugodtan annyit mondott, hogy csukja be a szemét. Lány, szárított növények izzó illata szállt a levegőben. Az utazó arra koncentrált, hogy a levegőben lévő aroma elbódítsa a férfit, nyugodt, enyhe gyógyító transzba juttassa. Az utazó egyre intenzívebben koncentrált, s ahogy fogta a halántékát a fér-

finak, egyre jobban érezte, hogy akarata átszáll a férfira, koncentrációja egyre erősebb lesz, és a férfi egyre lazább, egyre elernyedtebb testhelyzetben fekszik. Halántékán a vér egyre nyugodtabban dobol, és belezuhant a transzba. Az utazó kivetítette saját testét a férfi mellén majd ránézett annak lelkére, s látta, hogy a férfi valóban haldoklik. A halál okozója egy sok évvel ezelőtti esemény, mikor a tengerben fürdött, s valami ismeretlen korall megszurta, s a sós vízben ugyan a heg sterilizálódott, de a szűrés mélységéből olyan mélyre hatoló anyagok kerültek a szervezetébe, amelyek lassú gyulladást idéztek, és ezt a férfi csak sok évvel később vette észre. Az utazó végignézte a férfi tudatában, hogy hol, miképp, és hogyan szúrta meg, és azonnal látta, hogy az a rózsaszínű vöröses korall, mérget tartalmaz, ami lassan szívódik fel a szervezetben. Minden gyógyító ismerte és használta is ezt a korallt bizonyos fajta betegségeknel, de csak nagyon kis mértékben, nagymértékben halálos adag volt. A férfi nagyon mély sebet kapott, s ez lassan de biztosan őrlődött benne. Az utazó, amikor megállapította a betegséget, megszüntette a transzot, a férfit felültette s csak annyit mondott neki: „Látta a halálát, de azt, hogy akarja-e hogy segítsen neki, azt neki kell eldönteni. Most menjen haza, elmélkedjen a halálon, elmélkedjen az életén és a létén, és ha valóban akarja a segítséget, akkor holnap reggel Napfelkeltére jöjjön vissza.”

A gyógyítás után, mikor az ismeretlen férfi elment, s az utazó csendben rakosgatta gyógyító műszereit, egy egyre erősebb és intenzívebb gondolat kezdett a tudatában felszínre törni. Aggódást és sajnálatot érzett az ismeretlen férfi iránt, próbálta magában a gondolatot legyűrni, de egyre jobban érezte, hogy valami olyasmit érez, amit nem lenne szabad éreznie. Mikor ez a gondolat felismerésre került, kilépett rendelőjének ajtaján, s elindult a tengerpart felé. Leért a parti fövényre, nézte, hogy a Nap leszáll a tengerre, s langyos meleg szél fúj a tenger felől. Hagyta, hogy a szél a haját simogassa, szinte kéjes élvezetet élt át. Kezére támaszkodott, arcát a szél felé fordította, s egyre jobban arra próbált magyarázatot keresni, miért van ez az érzés? Mi dolga neki azzal a férfival, ha egyáltalán dolga van vele? Vagy talán valamilyen hibát követett el hosszú meditációs gyakorlataiban, melyek arról szóltak, hogy megismerje önmagát, önmaga gondolatainak erejét szabályozni tudja. De lehet, hogy hiúságában és beképzeltségében csak becsapta saját magát, és valójában azokat a gyakorlatokat nem is tudta végigcsinálni? De aztán meggyőzte magát: „Nem, nem, az nem így van. Hisz akkor nem kapta volna meg az engedélyt arra sem, hogy gyógyítóvá váljon.” És amikor ott a Napnyugta varázsában ült a parti fövényen, s hallgatta a hullámok morajlását, eszébe jutott egy hang, és szemei előtt megjelent egy arc is. Csak egy arc, fehér hajjal, és mélyreható nagyon fényes szemekkel. Most

is úgy érezte, mint hogyha ezek a szemek átjárnák testét és nagyon mélyen belé néznének, és hallotta, amint a hang mondja neki: „Mi összeállítottunk neked tanulnivalót!” Az utazó akkor értette meg, talán ez a lecke, most kell megtanulni. S milyen jó, hogy erre így rájöttem, így egész könnyű lesz tanulni. Úgy érezte, hogy már szinte tudja is, hogy mit kell tennie, csak értelmeznie kell a gondolatait, amit a férfi iránt érez, vágyait, melyek hevítik gondolatát, és akkor minden a helyére kerül. És akkor már, mint ember tudja szeretni, és nem valamilyen vágy fűtötte gondolat vezérli majd a szerelmet, hanem a tiszta, és őszinte felismerés. Ezt a gondolatsort elfogadta, s nyugodt, kiegyensúlyozott lelki békével elindult lakására.

Még messziről elkísérték a tenger hullámai, a hangokat egészen a főtérig hallotta. Gyönyörű volt az ég, mélykék, narancssárga színekkel, már néhol lehetett látni egy-egy fényesebb csillagot. Kellemes virágillat szállt mindenfelől. A főtéren még nagy volt a nyüzsgés, tanítványaik követték mesterüket, szerelmesek sétáltak kézen fogva, egyszóval zajlott az élet. Az utazót a látvány felüdítette, boldoggá tette.

Az utazó a főtértől három utcányira lakott a gyógyítók negyedében, tágas három helységből álló lakásban élt. A ház mögött kicsinyke kert, s a kertben három barackfa. A barackfák között fehér színű, mintás, faragott kövekből egy asztal négy székkal. Hazaért, kiment a kertbe, közben az éjszaka ráhúzta fekete leplét a nappalra. Az utazó úgy érezte, hogy gondolatait helyrerakta az ismeretlen férfival kapcsolatban. Mélyeket s intenzíveket szívott a friss levegőből, gondolatai összegezték az aznapi cselekvéseket, gyógyításokat, beszélgetéseket. Elmélkedett rajta, hogy kinek mennyit tud még segíteni, s kinek mit kell mondania, hogy megismerje saját belső egyensúlyát, s felismerje a világ külső egyensúlyát. S ez által megtalálja önmaga helyét a világban. Gondolatai összegzése után az utazó bement a lakásba, elvonult meditációs fülkéjébe, és mély, hosszú meditációs transzba esett. Nem volt kíváncsi sem a jövőre, sem a múltra, sem az okokra, sem az okozatra, csak pihenni akart. Nem akarta érzékelni a külső és belső egyensúlyt, mert ő, mint gyógyító már tudta, hogy nem létezik külső és belső egyensúly, csak egyensúly létezik. Csak arra volt szüksége most, hogy ebben az egyensúlyban érezze a testeken a lelket, érezze a tökéletességet. Meditációja nagyon nagy erővel hatott rá, a nyugalom, a felismerés szabaddá és kiegyensúlyozottá tette ismét.

Mikor végzett a meditációval lefeküdt hálólhelyére, és mély, nyugodt álomba merült. Nem látott álmképeket, csak aludt. Pihenten, frissen ébredt, reggel elvégezte légző gyakorlatait, koncentráció növelő gyakorlatait, s megtisztította magát az éjszaka rárakódott elementáloktól. Félrevonult ismét meditációs fülkéjébe, és egy erősítő meditációs

gyakorlatot végzett. A reggeli meditációs gyakorlatnak a lényege, hogy az izmok, mind a test, mind a szellem, mind a cselekvést irányító tudat, s a lélek, mely a tudatnak adja a sugalmat, mellyel szinkronba kerülve tudatosan irányították. Ezeket különféle izommozgásokkal végezte el, különféle tornagyakorlatokhoz hasonló lassított mozgásokkal. Ezek a gyakorlatsorok egy órát vettek igénybe, és az egy óra elvégzése után elindul, hogy újra megkezdje napi tevékenységét, a gyógyítást. Mikor kiért a főtérre meglátta a kis gyógyító szentélye előtt álló férfit. Ugyanaz a férfi volt, s újra érezte az utazó azt az erőt, azt a vágyat, amit előző nap késő délutánján érzett a férfi iránt. Abban a pillanatban, hogy meglátta, nagyon mély és erős gondolatot érzett az iránt, hogy csak megfogja a férfi kezét és fusson vele. De valahogy a lelke mélyén megszólalt egy kicsinyke hang, és ő ezt a hangot észrevette, és felfigyelt rá, és a hang csak annyit mondott neki: „Ha ezt megteszed, akkor, amit idáig elértél azt mind elveszted, mindent elvesztesz.”

Az utazó ezt megfogadta, s rezignált, nyugodt arccal, ment be a szentélyébe és invitálta be a férfit. Beszélgetésük csak a betegségre irányult, a gyógyító tevékenységek között ez állt a legfontosabb helyen. Az utazó, mikor a férfi távozott, megkönnyebbülést érzett, nem kívánt semmit, nem gondolt semmire, csak érezte, hogy talán tudja uralni a helyzetet, de nem volt benne egészen biztos.

Azon a napon rengeteg munkája volt. Az emberek különféle lelki, szellemi és testi bajokkal fordultak hozzá. Minden bajra tudott gyógyírt, minden tevékenységét az önzetlen segíteni akarás, és a sorsok törvényeinek a tiszteletben tartása járta át. Legközelebb a gyerekek és az idősek álltak hozzá közel, bár ebből a két korosztályból volt a legkevesebb betege. Általában középkorúak keresték meg, főleg lelki és szellemi problémákkal. Ezeknek a problémáknak a megoldásában nagy hírnevet szerzett magának, bár soha nem volt szüksége az efféle elismerésekre. De egyéb más problémákkal is megkeresték, és azokban is nagy segítségeket tudott nyújtani. Azt tanulóévei alatt már megtapasztalta, hogy minden testi tünetnek lelki oka van, s a lelki okokat a sorsok értelmében két fő részre lehet osztani: előző életek sorsai, és jelen életek sorsai. Az atlantiszi kultúrákban a reinkarnáció nem egy elterjedt nézet volt, bár ismerték. Az atlantiszi tudományok szerint az élet reinkarnáció szerinti értelmezése csak az alacsonyabb fejlődési szinten lévő tudat számára fontos. Mivel az atlantisziak értelmezésében az ember él egy halhatatlan életet, amely örökké tart, és a halál valójában csak figyelmeztetés, hogy a fejlődő tudat valamit igen elrontott. Azokban az időkben az emberek életkora nem hatvan-hetven évben volt átlagolva, hanem hosszú-hosszú évszázadokat élt meg egy tudat. De voltak olyanok, akik a tudás olyan fokára jutottak el, hogy évezredekig képesek

voltak egy testben élni. Egészen más irányból közelítették meg akkor a betegségeket, igaz, ebben a kultúrárendszerben sokkal kevesebb beteg ember volt, mint manapság.

Az utazó, ha egy nap már négy-öt betegséggel találkozott, akkor azt a napot már nagyon elfoglaltnak érezte. Az atlantiszi kor általánosan elfogadott, s a tapasztalatok bevált folyamatai alapján egy jó gyógyító, a gyógyító napokon, napi két-három beteggel foglalkozott. A gyógyítás meghatározott időkben történt, kora délelőtt, és késő délután. Ezeket az időpontokat a Nap zenithez közeli magassága szabta meg. A Napnak központi szerepe volt az egész kultúrárendszer körében, a gyógyítástól a mindennapi élet dolgain keresztül. Az atlantisziak a kora délelőttöt és a késő délutánt tartották a legjobb, gyógyításra alkalmas időpontnak. A gyógyítási folyamatok hatásmechanizmusa, legfőbb irányai az emberi kommunikációra illetve a tudat feszültség pontjainak az oldására épül. Előszeretettel használtak feszültségoldásra illat és aromaterápiát, különféle töménységű, és összetételű füstterápiát (melyeknek késői utódai a füstölő rudak). Kristályokat, egyéb ásványokat operációik, szervgyógyításaik területén használtak. Ismerték, és alkalmazták a magnetizációt, melynek jelentőséget főleg szervek újránövesztésénél tulajdonítottak. Ezek a gyógy módok a mai kor embere számára ismeretlenek, mivel a mai kor embere nem ismeri még egy-egy adott élő organizmus vagy látzólagosan élettelen anyag kohéziós és magnetizációs erejét. A magnetizációt a beavatott gyógyítók saját tudatukkal is létre tudták hozni, tehát képesek voltak saját tudatukkal, koncentrációjukkal kisebb töréseket, nyílt sebeket, vagy egyéb ilyen jellegű sérüléseket azonnal ható gyógyulásra bírni. Alapfeltétel volt gyógyítóknál a hipnotikus transz erejének az ismerete, és alkalmazása. A gyógyítók soha nem a betegséget kezelték, mint részeredményt, hanem a beteget egységnek tekintve, a betegséget az egység felbomlásaként értelmezték. A gyógyítóknak nem volt kötelező magányban leélni életüket, hogy csak a gyógyításra tudjanak koncentrálni, intenzív társadalmi életet és egyensúlyban lévő családi életet éltek. A magány csak azokra a gyógyítókra volt jellemző, akik a gyógyításon túl olyan lelki fejlődésbeli folyamatokkal foglalkoztak, melyek az élet többciklusú területeivel is foglalkoztak. Ezekből a gyógyítókból alakult ki később a társadalom vallási vezető rétege, illetve a szenátus törvényhozó testülete. Ők voltak azok, akik képesek voltak egy-egy dolognak olyan mélységét és távolságát meglátni, amit a nagy tömegek nem érzékeltek. Az előbbre jutás a társadalom ranglétráin - akár a papi kasztba való bejutás, akár a szenátusba való bejutás - soha nem egyéni elhatározás alapján ment, hanem az adott rendszer vezetőihez, egy-egy csoportnak kellett benyújtani egy indítványt arról, hogy van köztük valaki, aki méltóvá válik, hogy magasabbra jusson. A demokrácia,

ami mélyen áthatotta az egész társadalom lényegét megvesztegethetetlen volt, csak olyan emberek kerülhettek magasabb pozícióba, akiknek szelleme nyílt, és tiszta volt, és hagyta, hogy erről mások bizonyosságot szerezzenek. Manapság ez egy idealizált demokráciának tűnne, holott abban az időben a bizalom alapfeltétele volt, hogy egy szenátorjelölt nyugodt lelkiismerettel leült a szenátorok elé, és hagyta, hogy azok a tudatában lévő és a gondolatait gerjesztő nyilvánvaló és rejtett okokat tisztán, s egyértelműen láthassák. Így már nem tűnik idealizálnak ez a társadalom. Érzékelhető, hogy a tudásnak egy olyan fokán voltak, a bizalomnak, és az őszinteségnek olyan távlatait ismerték, ami az Atlantisz utáni kultúrákban szinte teljesen ismeretlen, vagy csak nyomokban fordul elő.

Az atlantiszi kultúra legfőbb értékének az embert tartották, és ennek az értéknek a kifejezésére szinte mindent meg is tettek. A legfontosabb emberi tevékenységek közé tartozott a művészet, az orvoslás, a színház, és minden olyan más tevékenység, amivel segíteni, javítani lehet az emberek életén, vagy a bennük rejlő békét meg lehet szilárdítani. Nagyon nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy a gyerekek nyugodt, kiegyensúlyozott környezetben tanuljanak. Az iskolákban kis tanulócsoportok készültek az életre, egy-egy speciális mester vezetésével. Az atlantiszi nép ugyancsak a nagy szigeteken élt eleinte, de aztán később, kultúrájuk hanyatlása idején - amikor már előre látták a katasztrófa közeledtét - más kontinenseken és más helyeken is megtelepítették a kultúrájukat, és téve ezt csupán egyetlen egy szándék vezérelte alatt: ha ők valamilyen oknál fogva megsemmisülnének, tudásuk, kultúrájuk fennmaradjon és segítse a Föld egészét.

Legelső kultúrájuk, ami Atlantison kívül létrejött az az egyiptomi kultúra volt, Ázsiában több ponton: Indiában, Tibetben. Bár az indiai kultúra már más gyökerekre is támaszkodik, kínai és japán irányzatai is előfordultak, illetve a Dél-Amerikai sziget-világban is elhelyezték nyomaikat. Tudásukat zárt rendszerekként kezelték, titkaikat szigorúan és kitartóan őrizték.

Az utazó ilyen morális feltételek és körülmények között érte el a gyógyító szintet és vált egyre elismertebb és egyre tevékenyebb gyógyítóvá. Gyakran volt olyan érzése, hogy ő ezt az egészséget nem véletlenül teszi, s hogy őneki ebből egyrészt szellemi fejlődésében továbbjutási lehetőség rejlik, cselekedeteiben másrészt valami olyan dolgot követett el a múltban, amelynek még erre az életére is van kihatása. Ismét elmúlt egy nap, gondolataiba merült, s a nap ugyanúgy zajlott. Este séta a tengerparton, mély meditáció a meditációs kamrában, s készülés a holnapra. Ismét álmatlan álomba aludt, reggel nyugodtan és kiegyensúlyozottan ébredt. Mikor elindult gyógyító szentélyébe, hatalmas,

kellemes boldogságérzés áradt ki belőle. Gondolatai még mindig a reggeli légző, és meditációs gyakorlatok körül jártak, amikor érezte, hogy valahol mélyen, tudata egy rejtett zugában megmozdul egy érzés, s jelzi neki, hogy ez a nap rendkívüli. Az érzés egyre erősödött benne, egyre jobban figyelt rá. Kiért a térre, messziről látta gyógyító szentélyét, belépett az ajtón, elkezdte gyógyfüveit kipakolni, kezét az állandóan folyó hideg vízben lemosni. Érezte, hogy valaki belépett mögötte a helyiségbe, hátra sem kellett néznie, érezte, hogy a férfi jött be. Megfordult, köszöntötte a férfit, s már látta rajta, hogy eldöntötte: igen. Igen, szeretné, ha meggyógyulna. Az utazó felfektette a férfit az asztalra, kezét a homlokára tette, majd megkérte, hogy a mennyezeten lévő ábrákra koncentráljon. Majd fogta a kezét, és a férfi jobb és bal halántékára tette. Az utazó ezután a férfi jobb oldala mellett végigsétált. Lassan, nyugodtan felvette a férfi légzésritmusát, s amikor a férfi kifújta a levegőt, ő is kifújta, és a kifújásokkal egyidőben jobb kezének mutatóujját végighúzta a férfi jobb felkarjának egy pontján, majd az alkarjának egy pontján, majd a hasfal jobb oldali részén, majd a comb jobb oldali részén, és az alsó lábszár jobb oldali részén. Majd a baloldalon is ugyanezt végig tette, és mire leért a bal lábszárhoz, a férfi mindenféle szavak vezérelte transz nélkül, vagy irányított hipnózis nélkül, mély, hipnotikus transzba süllyedt. Az utazó rátette mind a két kezét a férfi hasára, ott, ahol az élet erőközpontja van, és arra gondolt, nagyon mély, és nagyon intenzív energiát juttat a férfi élete mélyébe. S ez az életerő lehetővé teszi, hogy a betegséghez hozzáférjen. Eleinte érezte, hogy a mérge, hatalmas erőtartalmúakat gyűjtött össze magának, és a szervezet ellenállóképességét legyőzve szilárd ellenállásra készül. Egyfajta harc folyt a férfiben; a gyógyító erők és az ártó erők harca. Az utazó nem akart küzdeni, csak sugározta a kezén keresztül az energiát. Érezte, hogy a kezén keresztül az energia eleinte rózsaszínű, majd kékre, majd fehérre változik. Érezte, hogy az energia egyre mélyebbre megy, nézte a férfi arcát, s látta, hogy eleinte szürke, majd egész falfehér lesz, majd utána kivörösödik, s verejték cseppek gyöngyöznek a homlokán. Ekkor levette a kezét, és a férfi szívére tette. Oda, ahol minden érzelmek középpontja van. Abban a pillanatban, ahogy rátette, ismét mély aggodást érzett a férfi iránt, s ez az aggodás csak nőtt benne. S elkövette azt a hibát, amit a gyógyítók ritkán követnek el; már mindenáron meg akarta gyógyítani a férfit, de, amikor ezt végiggondolta, már tudta, hogy hiba, hisz ezt nem teheti meg. A következő lépésben ugyanígy energiát juttatott a szívbe, s ennek hatására figyelte, látta amint a férfi szájának színe élénk pirosról lilára változik, s ekkor, mikor ez a szín már kezdett egész mély árnyalatot vetni, jobb kezének középső ujját a férfi nyaka, baloldali részének egy pontjára helyezte, és enyhe nyomást gyakorolt rá. Abban a pillanatban a száj színe kezdett hal-

ványulni, nagyon lassan, és gyengén, a verejtékezés kezdett erősödni, majd egy pillanat után a verejtékezés furcsa, erős, savanyodott szagot árasztott, s jól érezhetővé vált az egész helységben. Az utazó ekkor levette a kezét a férfi szívéről és nyakáról, újra rátette mindkét kezét a férfi homlokára, s nagyon intenzíven arra gondolt, hogy a jobb kezében lévő energia átjut a bal kezébe, de ez alatt a férfi elméjét, szellemét, és tudatát feltölti, szinte újjáéleszti. Mintha új erőt, új információt adna neki. Egyre intenzívebben koncentrált, s tudta, hogy az előbbi hibának a lehetőségé most is bent van, mert a gondolat, amit akkor gondolt az benn maradt az aurájában, s ez a gondolat képessé válhat arra, hogy átmegy a férfi gondolatába. S ott, ha a férfi akarja, akkor el tud kezdeni, épülni. Az utazó próbálta teljesen kiüresíteni elméjét, és egyre intenzívebben gondolt arra, ami ilyenkor minden gyógyító dolga és gondolata legyen; csak segíteni a másiknak, és közben üresnek kell lenni az elmének. Az utazó figyelte a férfi pupillamozgását a szemhéján keresztül, és látta, hogy az első pillanatokban nagyon intenzív és nagyon gyors szemmozgás volt látható. Majd minél erősebb és intenzívebb lett az energia, és minél tisztább, a pupillamozgás annál egyértelműbben nyugodott meg és annál mozdulatlanabbá vált. Mikor a pupilla elérte a körülbelül hatvan-százhusz szívdobbanás közti időt, akkor az utazó levette a férfi halántékáról a kezét, odaállt melléje, és az előbbi mozdulatokat visszafelé elvégezte, először a bal sípcsonton húzta végig a kezét, majd a bal combon, majd a has bal oldali részén, majd a bal kéz alkarján letről fölfelé, majd a felkaron bal oldalt letről fölfelé. Ugyanezt elvégezte a jobb oldalon is, és amikor a férfi jobb felkarján megérintette és végighúzta a kezét, abban a pillanatban, ahogy elvette, a férfi kinyitotta a szemét, nézte tovább a mennyezetten látható ábrákat, s az utazó halkán, nyugodtan csak annyit mondott:

- Nem szabad felkelned, majd szólok! Addig lassan, nyugodtan szívd be az orrodon a levegőt, tartsd bent tizenkét szívdobbanásnyi ideig, s körülbelül ugyanennyi idő alatt fújd ki!

A férfi úgy tett, ahogy az utazó mondta. Mikor elérkezett a tizennegyedik légvételhez, az utazó annyit mondott a férfinak:

- Most váltsál ritmust, most három szívdobbanásnyi idő alatt szívd be a levegőt, nyolc szívdobbanásnyi ideig tartsd benn, és nyolc szívdobbanásnyi idő alatt fújd ki! Ezt csináld meg hússzor, és utána felülhetsz!

A férfi elvégezte a szükséges gyakorlatokat, felült, arca egészségesen rózsaszín volt, vidámnak, kiegyensúlyozottnak tűnt, szemei csillogtak, s ránézett a sebre, ahol annak idején megszurta a korall, s a sebnak a nyomát csak egy aprócska rózsaszínű heg jelezte. Megnyomkodta az izmokat a seb környékén, és semmilyen fájdalmat nem érzett. Nagyon

sóhajtott, és belső békéjét kezdte el figyelni, s ott sem érzett semmilyen feszültséget. Felállt, megfogta az utazónak mind a két kezével a jobb kezét és halkán, nyugodtan megköszönte neki. Az utazó nem bírta az idegen szemébe nézni. Érezte, ha ezt megteszi, akkor igen nagy hibát követ el, de ha nem teszi meg, akkor meg tiszteletlen lesz vele szemben. Így tehát úgy döntött, hogy a szemébe néz, és abban a pillanatban, amikor a két szempár találkozott életre kelt közöttük a szerelem. Úgy ragyogott mindkettőjük szeme, mint egy tengerszem, amint havas hegycsúcsot ölelnek körül, vakító fehér hósapkákat. Szempilláik, mint havas hótaréjok a messzi távolban, mely a végtelen ég felé száguld. Talán egy örökkévalóságig nézték egymást, vagy csak egy pillanatig, mindkettőjüknek a torkában dobogott a szíve, gyomruk összeszűkül, és egyre erősödő remegés indult el fölfelé, majd szétáradva agyukban hatást gyakorolt testük minden porcikájára. Új életerő tört rájuk, új életigenlés, mely tiszta szerelem. Abban a pillanatban mindketten felismerték, hogy vonzal-muk szinte visszavonhatatlan, megváltoztathatatlan, nem testi alapokon nyugszik, hanem valami máson, ami a lélek és a szellem birodalmában van. De az utazó, gyógyító lévén próbált magának racionális magyarázatot találni, próbált kifogásokat keresni, - hogy ő gyógyító, és ő nem adhatja át magát tudatosan ennek az érzésnek. Mindenféle módon, gondolatban törekedett arra, hogy távol tartsa magától a szerelmet, de lábai egyre gyöngébbek, és egyre erőtlenebbek lettek, s egyre jobban érezte, hogy nem tudja megtenni. Valami erős köteléket érzett, mely összekötötte az idegen férfival, érezte a férfi gondolatait, és tudta, hogy a férfi is érzi az övét. Keze elindult a férfi keze felé, megfogta, s halkán csak annyit mondott neki:

- A mi találkozásunk nem mindennapi találkozás, a végtelen térnek valami célja van azzal, hogy mi találkoztunk, s ez a cél, ez talán lehet egy ajándék.

Tudta, hogy az idegen érti, amit mond, elengedte a kezét, s az utazó lesütött szemmel, nyugtalan tekintettel várta, hogy az idegen mit fog neki mondani. A férfi halkán, nyugodtan annyit felelt:

- Aminek meg kell történnie az megtörténik, s az életben minden perc ajándék, amit elfogadunk, és ismerünk. Nekem most mennem kell, de ha a sorsunk úgy vezérli életünk, akkor még találkozunk.

A férfi kilépett az ajtón, az épület elől visszánézett, meleg mélybarna szemeivel mosolyt küldött az utazó felé. Aztán megfordult és eltűnt a tér forgatagában. Az utazó már most úgy érezte, hogy hiányzik a férfi, úgy érezte, hogy a vágy egyre jobban elhatalmasodik rajta, de nem törődött vele. Semmi mást nem akart, csak közelében lenni a férfinak, csak fogni, csak hallani a hangját. Azt tudta, hogy a gyógyítók ugyanúgy élnek, mint a többi ember, s nem kell emiatt magányba vonulnia, de

tudta azt is, hogy ha egy gyógyító magasabb dolgok felé törekszik, akkor bizonyos gyakorlatoknak az elvégzése érdekében ezekre a dolgokra, a magányra szüksége van. Hosszú ideig nézte a tér forgatagát, figyelte az embereket, hátha feltűnik újra a férfi. Furcsa meleg remegést érzett a gyomrában, kezeiben megtelt a vér, gondolatában egyre fontosabb szerepet foglalt el a szerelem. Egész napja így telt, tette a dolgát, de amikor ideje engedte, álmait a férfi szötte át. Mikor végzett a nappali munkája során, s félrevonult esti meditációjára meditációs kamrájába, kicsit már lehiggadt, megnyugodott, és tudta, hogy ő azzal, hogy ezt a szerelmet így érzi, érzékelni kell azt is, hogy itt valami másról van szó, és ez az egész valami más rendszert érint. De csak próbálta érzékelni, és nem tudott igazából ráérezni, nem tudta megfejtetni, hogy igazából mi lehet az a valami más. Mikor végzett a meditációjával, és készülődött esti fekvéséhez egyre többet azon gondolkodott, hogy mikor fogja legközelebb látni a férfit, s hol fog vele találkozni.

A Nap mikor felkelt, ő már ott volt gyógyító szentélyében, nem akarta azt az alkalmat elszalasztani, hogy hátha, a férfi nem találja ott. Nem tudta hol lakik, nem tudta kicsoda, nem tudta, hogy mivel foglalkozik, semmit nem tudott róla, de nem akarta, hogy a nap úgy múljon el, hogy nem találkozik vele. Délig nem történt semmi, délben úgy döntött, hogy abbahagyja a munkát, és kísértelt a tengerpartra. Messze, nagyon messze elment a lakott településtől, s a parti fővenyben a sziklák között sétált. Hallotta a tenger mormolását, nézte a sirályokat, a szivárványt, ahogy a sziklákon szétszobbanó víz, felhőkké válva táncra hívja a Napsugarat, és a férfira gondolt. Már kezdett a Nap lefelé menni, amikor úgy érezte, hogy valaki figyel, s a háta mögött valahol messze, benn a parton, a dűnék között, ott lehet valaki, aki őt nézi. Elindult abba az irányba, s mikor felért az első homokdűne tetejére, akkor látta, hogy a dűnék között egy férfi áll. Elindult feléje, s ugyan nem látta még az arcát, de már tudta, érezte, hogy újra találkoznak. Gyors léptekkel szaladt le a dűnén, szinte futott a férfi felé, megállt előtte, megfogták egymás kezét, s lesétáltak a tengerpartra. Nem szóltak egymáshoz, csak nézték a vizet. Hosszú órákig csak nézték a vizet, ahogy a Nap alá bukik a tengernek. Lassan elindultak vissza a város felé, s mindenféléről beszélgettek a visszafelé vezető úton, munkájukról, az életről, a szépségről, s a vonzalom egyre mélyebben átjárta őket.

Az utazó szabadnak érezte magát a szerelemben, boldogság öntötte el, tiszta, önzetlen boldogság. Egész nap, egész éjjel együtt voltak, ültek és beszélgettek, nevetgéltek, simogatták egymást, míg el nem jött a hajnal. Az utazó megtudta, hogy a férfi egyedül él, és kereskedő, de hogy mivel kereskedik azt nem árulta el, azt sem, hogy hol, szárazföldön, vagy a vizek útján. Őszinték voltak egymáshoz, és nyíltak, de a munkájáról

nem akart beszélni. Néha említette, hogy távol, világok között járt, és sokfelé megfordult, kalandos élete volt, s a legjobban az óceánt szereti, ott érzi jól magát. Az utazó csak nézte a férfi arcát, szemét, mozdulatait, s határtalan szerelemet érzett. Így múltak el a hetek, hónapok, mígnem egy napon a férfi azt mondta az utazónak, hogy most el kell neki mennie egy hajóútra, és ha visszatér, akkor közösen építenek egy házat, és ha az utazó is úgy akarja, akkor további életüket együtt folytatják.

Azon a napon nyugodt volt az óceán, de a felkelő Napot nem lehetett látni. Szürke párapamacok mögé bújt a Nap, és a párafelhők csak a délelőtti folyamán engedték fogságukból a Napot. Az utazó kinn állt a mólónál, s nézte amint a férfi hajóra száll, s a hajókorlátnak dőlve integet, ahogy a hajó távolodik. Érezte az utazó, hogy többet nem látja, pontosan, tisztán, egyértelműen érezte a férfi elment az életéből, és soha többet nem jön vissza. Mélységes fájdalmat érzett, hol elfogadta az érzését, hol próbálta megmagyarázni, hogy csak a félelem és a szerelme ereje diktálja neki ezt a hangot, és hogy vissza fog jönni, az, akit szeret.

Aztán eldöntötte, hogy az első alkalommal, amikor belép meditációs kamrájába, megnézi a jövőt, hogy pontosan mi fog történni. Aznap nagyon feszülten és nagyon nyugtalanul dolgozott. Nagyon feszülten és nagyon nyugtalanul végezte gyógyító munkáját, s tudta, hogy ezt nem lenne szabad, hogy az érzelmei ennyire ráragadjanak a gyógyítására. S próbálta magától távol tartani azokat a gondolatokat, amelyek nem engedték szabaddá elméjét, és a gyógyítás szentségét befolyásolják. De egyre jobban érezte, hogy nem tud szabadulni a gondolattól, hogy most látta utoljára azt, akit szeret. Kora délután befejezte a gyógyítást s egyenest a lakására sietett. Az úton illatoztak a virágok, emberek mentek a dolgukra és vidám csevellyel futkároztak a gyerekek. Asszonyok kacaját hallotta, férfiak beszélgettek, kereskedők árulták portékájukat, zajlott az élet. De ő, mintha kívül lenne ettől a világtól, mintha a félelmei nem engedték volna, hogy azonosuljon az életével. Hazaérve elvégzett egy meditációs légző gyakorlatot, megmosdott hidegvízben, amiben a ráakódott feszültségeket testéről lemosta, s törölközés nélkül hagyta, hogy teste így száradjon. Mikor megszáradt belépett meditációs kamrájába, s mély transzmeditációs, hosszú, szabályozott légzésfolyamatokkal elérte azt a mélységet, ahol a jövő ki tud bontakozni előtte. Visszament abba az időpillanatba, amikor a hajó eltűnt a láthatáron, s lelki szellemi énjét összezsugorítva asztrál testét kivetítve az anyagi világ fölé, a magasból, messziről figyelte, ahogy a hajó szeli a hullámokat. Látta kedvesét a fedélzeten, hallotta a hangját, s nézte a hullámokat. S az aggodás egyre erősebb lett benne. Messze keleten hatalmas viharfelhőket vett észre, de a felhők nagyon messzi voltak, s ő csak a magasságból látta, hogy kezdődik a baj. Tudta, hogy lent a matrózok, és a hajón ülők nem látják

a felhőket. Első pillanatban arra gondolt, hogy megpróbálja őket valamilyen asztrál erő gerjesztésével figyelmeztetni, hogy térjenek el az útiránytól, mert óriási vihar közeleg. De aztán tudatosodott benne régi mesterének a szava, hogy nem változtathat a jövőn, bármit is lát azt mindig el kell fogadnia, bármit is hall, azt titokként kell kezelni, hacsak maga a hang, vagy a kép nem teszi lehetővé, hogy másoknak is elmondja. Nézte, ahogy a hajó befut a viharba, nézte, ahogy a vihar egyre jobban dobálja a kis törékeny járművet, s látta, ahogy egy hatalmas villám belecsap a hajó orrába, s tűz üt ki rajta, s lángokba borulva elsüllyed a népe. Látta, amint a matrózok, az utasok, köztük kedvese tengerbe ugrik, s látta, hogy nincs remény, a víz hideg, a vihar nagyon nagy, s csak percek kérdése, hogy a hullámsír fölöttük összezárul. Végignézte kedvese halálát, utánament a vízbe, asztrál teste követte, amint az élettelen test egyre süllyed lefelé. Nézte, amint kedvese teste valahol mélyen a tenger fenekén megpihen a homokágyon. A látomás felzaklatta, gyors szemrebbenéssel nyitotta ki szemét, s lépett ki meditációs kamrájából. Leült a kertbe, kedvenc helyére a rózsáihoz, csak sírt, sírt és sírt. Már tudta, hogy miért érezte azt, amit érzett, a képet elfogadta olyannak amilyennek látta, és úgy érezte, élete legnagyobb fájdalmát élte át. Eldöntötte magában, hogy ebben az életében ugyan még boldog lehet, de szerelmes már többet nem. Ő volt az egyetlen, aki hozzá tartozott, ő volt az, aki a lelke másik fele volt. S most valahol máshol jár, más térben, más időben, és tudta, hogy itt, ebben az időben már nem találkozhat vele. Ebben a pillanatban, mint kínzó vashegy, mint izzó gondolat jutott a tudatába: az, akit szeret, már halott, s röpke szerelmük, mely pár hónapig virágzott csak, tragikus véget ért. Erőt vett magán, ahogy ült megpróbálta kiélesíteni gondolatait, érezte, hogy erősnek kell lennie, és meg kell nyugodnia. A sorsot megváltoztatni nem lehet, nincs mód rá, és nincs hatalmában ez a dolog, hisz ez csak a legnagyobbaknak adatik meg. S ő, mint gyógyító nem nyúlhat bele ezekbe a törvényekbe, még ha képes is lenne rá. Bár villanásnyi ideig átszaladt néha egy-egy gondolat arról, hogy talán, ha megpróbálná... talán, talán. Játszott a gondolattal, de aztán elvetette magától, s rájött, ezt nem teheti meg. De eldöntött egyet. Azt megnézheti még, hogy a jövőben fognak-e találkozni, életük másik pontján, egy másik testben, egy másik világban, egy másik időben újra lehetnek-e egymáséi.

Újra megfürdött hideg vízben, sokáig és hosszan állt a fejére folyó hidegvíz alatt. Várta, amíg a hideg víz hatására gondolatai teljesen rendeződnek, s már nyugodtan tud levegőt venni. Mikor kilépett a víz alól, hagyta, hogy teste teljesen megszáradjon, s elvégzett egy pihentető légzést, egy koncentrációnövelő légzést, aminek az volt a lényege, hogy gyakorlatban is be tudja bizonyítani magának, hogy mennyire és milyen

fokon tud megnyugodni. Mikor érezte, hogy már elég nyugodt, és elég erős ismét, és elfogadta a sors döntését, belépett meditációs kamrájába, és mély transzmeditációba került ismét, de most a célja az volt, hogy az idősíkok között asztrál testben utazva meglássa azt a jövőt, amelyben ő talán találkozik még a férfival. A folyamat legfontosabb lépése a visszafojtott légzéssorozatok voltak, melyek hatására mélyebbre és egyre mélyebbre került. A folyamat lényegében lassú, tudatosan lelassított, fokozottan szabályzott légzésritmusokból állt, melynek a lényege, hogy egy révületszerű kábulatba zuhan, de teljesen tudatánál maradva képes átlátni az idő síkjait. Korokat látott, amelyeket nem értett, embereket, akiket nem ismert, s egyszercsak a jövő egy távoli pontján, ott érezte a férfit ugyanabban az idősíkban, amelyben ő is élt. Csillagok között hajóztak, kint a messzi űrben, olyan dolgokat látott, amelyeket akkor, és ott nem értett, de tudta, hogy ezek oda, és abba a korba tartoznak, ami a majdnem kialakuló jövőben van benn. Tudta, hogy ők ketten ott ismét fognak találkozni, s ahogy nézte az asztrál idő elteltét, rájött, hogy ott csak ő fog emlékezni szerelmükre, a férfiban csak egy érzés lesz. Látta magában, hogy ő ott férfi s az a férfi, aki itt Atlantiszon a férfiként élt, ott, a jövőnek abban a síkjában nőként van jelen. Végignézte az élete kulcsfontosságú pontjait, s mély rezignált nyugalommal jött ki a meditációs transzból. Örömet érzett, de egyben fájdalmat is, hogy mennyi időt kell még várnia arra, hogy újra boldogok legyenek, s ott a jövőben ismét egymáséi legyenek.

Mikor kijött a meditációs transzból, eldöntötte, hogy ez a nap lesz élete egyetlen ünnepe, ez a nap, amire egyetlenegyszer emlékszik egy évben a boldogságra, és a szerelemre, még akkor is, ha a sors kegyéből kifolyólag ismét boldog lesz, és ismét együtt tud élni valakivel, ez a nap akkor is ünnep marad a számára. Ekkor értette meg, és érzete át a szerelem végtelen erejét, úgy érezte, hogy ettől a felismeréstől bölcsebb, nagyobb tudású, kiegyensúlyozottabb, és nyugodtabb lett. Megértette, ahogy a jövő képeit nézte, hogy a szerelem az nem egy olyan dolog, amihez ragaszkodni kell, hanem olyan, amit átélni kell, és felismerni, hogy a benn rejlő szabadság teszi széppé és pótolhatatlanná. Érezte, hogy ha akkor és ott megteszi azt, hogy befolyásolja a jövőt és figyelmezteti a hajósokat a közelgő veszedelemre, akkor semmi más nem történt volna, mint hibát követ el a világegyetem törvényeivel szemben. Megváltozott volna olyan sorsokat, melyeknek más elrendelése volt, s így ő beleesett volna az akarát, a vágy és a birtoklás csapdájába. Mert nem engedte volna, hogy a saját hiúságából szabadulva más sorsok szabaddá váljanak, hanem saját hiúsága által vezérelve más sorsokat irányítva történjen meg, amit ő akar. Felismerte, hogy a szerelem az elengedésből áll, még akkor is tudni kell elengedni, ha az, akit szeret a halálba indul. Nem mondhat

neki semmit, nem befolyásolhatja, csak szeretheti, és csak tisztelheti azért, hogy ő ezt a sorsot választotta.

Ezután a meditációs gondolatok után az utazó úgy érezte, hogy fényesebbnek látja a világot, tisztábbnak elméjét, és belül olyan erőt érzett, amit még sosem. Megértette, hogy az érzelmek okozta vágy, az nem ugyanaz, mint a szabadság által kifejlődött érzélem. Az igazi szerelem az valójában szabadság, állapot, amely magával hozza az értelem tisztaságát. Értette, hogy ez a vágytalanság, törekedni a szabadságra, törekedni a boldogságra, elfogadni a boldogságot, felismerni a boldogságot, de nem az elképzelt ideák által vezérelni a boldogságot, mert az már tudatos vágy, akarati vágy s az önmagában véve hibát okoz.

Felállt, kísértált a kertbe, nézte a feje fölött a csillagokat, melyek fényesen ragyogtak, s roppant közelinek érezte magát az éghez. Érezte, ha akarná, bármelyiket meg tudná érinteni. Ettől a perctől fogva, hogy közelinek érezte magához a csillagokat minden megváltozott a tudatában. Olyan dolgokra jött rá a vágy megértése által, amelyekre soha nem volt rálátása, olyan dolgokra, amelyre mesterétől csak utalásokat kapott. S ekkor jött rá, hogy hiába kérdezett volna akkor bármit, mint ahogy kérdezett is ostoba kérdéseket, hogy mi a vágy, s hogy kell vágyakozni, most már rájött, hogy azok tényleg ostoba kérdések voltak, s nem lehet elmondani, nincs rá emberi szó, ezeket érezni kell, nincs rá más mód, csak tisztán és egyértelműen érezni. Érezte, hogy ez által tudása gyarapodott, szabadabb lett. Lefeküdt, s álomtalan álomba zuhant.

Reggel, mikor felébredt ugyanúgy folytatta munkáját, mint az ezelőtti éveken át, s hosszú ideig magányosan élte napjait. Majd egyszer, egy kora tavaszi napon, mikor a virágok már gyönyörű, szép, pompás színt hoztak a világra, egy kopott ruhájú nagyon öreg férfi lépett be gyógyító szentélyébe. Rekedt hangon csak annyit kérdezett tőle:

- Tudsz rajtam segíteni?

Az utazó ránézett a férfira, szemébe nézett, s ugyanolyan halkán és tisztelettudóan annyit mondott:

- Hát, ha te hagyod, akkor megteszem, amit tennem kell. Mert készen állok rá, de neked is készen kell állnod rá.

A férfi halványan elmosolyodott, hogy a gyógyító nő tisztelete az embernek is szól, és a kornak is, amit megélt, annak a sok ezer évnek, ami mögötte van. A férfi leült az asztalra, lábait vidáman, szinte pajkosan lóbálta, aztán egy villámgyors mozdulattal megragadta az utazó jobb karját, és erősen megfogta tenyerét, majd mélyen és áthatóan belenézett, majd elengedte az utazó kezét, s leugrott az asztalról, szinte fiatalos fürgeséggel kilépett a gyógyító szentélyből. Majd vállhegyen hátraszólva, de magabiztosan, tudatosan és meleg bársonyos hangon csak

annyit mondott az utazónak:

- A következő újholdkor, Napfelkelte idején legyél a főváros legnagyobb gyógyító szentélyében!

Majd elindult az aggastyán a tér felé, hátra se nézve eltűnt a tömegben. Az utazó döbbenetben állt, csak az öreg hangja hallatszott a fülében: "a következő újholdkor". S abban a pillanatban, ahogy végig-gondolta, a gyomra remegni kezdett, kezei színtelenné váltak, s az Ank-keresztes gyűrű elkezdte szorítani az ujját. Úgy érezte, hogy a gyűrű beleolvad a testébe, úgy érezte valami nagy dolog készül, amire fel kell készülnie, de a felkészüléshez nagyon sok időt kell igénybe venni. Minden hozzá forduló betegnek elmondta, hogy ő most szívesen segítene bárkin, s végezné tovább a dolgát, de el kell mennie, s minden betegnek megmondta, hogy forduljanak a legközelebbi gyógyítóhoz bizalommal. Hisz ők is nagyon jól tudnak segíteni, sőt talán jobban, mint ő.

Ezután kilépett a gyógyító műhelyéből, a téren át elindult le, a tengerpartra, haza sem ment. A tengerparton elindult nyugatnak, túl a sziklákon át, túl a homokdűnéken át, ahol megállt egy pillanatra, és a rég halott kedvesére gondolt. Leült ott, ahol először ölelte át, fogott egy marék homokot, s hangosan elkiáltotta magát:

- A jövőben találkozunk! Tudom, mert láttam.

Azzal a homokot az ég felé dobta, s ahogy a homokszemek elszálltak, halkán csak annyit mondott:

- Most mennem kell, az én sorsom is beteljesedik. Nincs visszaút, nem nézhetek hátra, mennem kell!

Túl a sziklákon át hatalmas öböl terült el. Az öböl mögött pálmafák sorakoztak, s a pálmafák kör alakban helyezkedtek el. Holdtalan éjszaka volt, egész éjjel nem rakott tüzet, nem csinált semmit. Napokon keresztül, amíg az újhold el nem jött egyfolytában meditált, légző gyakorlatokat végzett, testkontroll gyakorlatokat végzett, izomkontroll gyakorlatokat végzett, és készült a meghívásra. Mikor a Hold már majdnem elérte a legnagyobb állapotát, s néha a Holdkeltekor a kövér Hold szinte csobbanással bukkant elő az óceánból egyre izgatottabbá vált, s ilyenkor sokkal több meditációs, koncentrációs gyakorlatot kellett neki elvégezni, hogy megnyugtassa saját lelkét, szellemét, és elméjét.

Majd eljött a várva várt nap, s az utazó elindult a fővárosba. Az útja nyugodt, és sima volt. Néha úgy érezte, hogy valaki figyel, de mikor megpróbálta a figyelés eredetét kideríteni, mindig azt érezte, hogy nem emberi eredetű, hanem az asztrál világból figyelik, minden lépését, vagy cselekedetét. Mielőtt felkelt volna a Hold az utolsó napon, s eljött volna a következő nap Napfelkelteje, amikor a gyógyító szentélyhez kell menni, beérkezett a városba. Nem kért szállást sehol. A fórum főterén gyönyörű szép szökőkutak voltak, hálót szőttek sorban. A legtöbb szökőkút

delfineket ábrázolt, vagy valamilyen virágformát öltött, hatalmas fehér márványból faragták ki őket, tíz-tizenöt méter magas volt mindegyik szökőkút, s a víz belőlük két-háromszor ilyen magasra lövellt. A fórum száz méter sugarú kör alakban helyezkedett el, s a fórumon a szélénél körben egy méter széles csatorna volt. Kis apró fahidak, kőhidak váltogatták egymást, körben a csatorna felett. S a fórum közepén egy hatalmas rózsaszín kékes és fehér árnyalatú kőből faragott obeliszk állt. Ez az obeliszk napóráként szolgált, ami mérte az idő múlását, de jelezte az ősök tiszteletét is, és a halhatatlanság oszlopaként ismerték. Az utazó letérdelt az obeliszk elé, és egész nap imádkozott. Majd, amint lebukott a Nap, ismét meditációs ülését vette fel, s hajnalig egyfolytában transzban volt. Nem a jövőt nézte, csak kiüresítette gondolatait. Nem tudta igazából, hogy mi vár rá, csak sejtette, valamit akarnak tőle. Eljött a hajnal, a fórum déli részén egy kis fehér kőhídon ment át, a kőhíd mögött egy széles, hosszú utca volt. Az utca végén tizenkét oszlopból álló csarnok volt, ez volt a gyógyító szentély.

Az utazó mire odaért már nagyon sok ember volt a szentély előtt, s mind utat nyitott. Az emberfolyosóban, ahogy ment, úgy érezte, hogy egy ismeretlen világba lép be, amiről ugyan tud mindent, de eddig csak külső szemlélője lehetett. S most oda meghívták. Nagyon erős tiszteletet és alázatot érzett, s enyhe remegés suhant át a gyomrán keresztül egészen a tudatáig. Mikor belépett a gyógyító szentélybe látta, hogy az ajtóval szemben ott van a főpapok tanácsa, a szenátusból azok az emberek, akik a gyógyítást irányítják, vagy a gyógyító tevékenységekkel állnak kapcsolatban. S a nézők között, a padsorokban, a legelső sorban környezetének legjobb gyógyítói foglaltak helyet, s városának polgárai közül párat felismert. Tudta, hogy merre kell mennie, nem gondolkodott, csak ment előre és a tőle jobbra-balra lévő padsorok közül a jobb oldalon, a legelső padsoron, az első helyen, volt egy üres hely, oda ült le. Ismerte a mellette lévő embereket, voltak köztük gyógyítók, művészek, színészek, mesterek, akik tanították az ifjakat. S tudta, itt valami nagy dolog készül.

Majd ekkor a főpapok közül egy felállt. Fehér köntösben volt, rajta félkörben a gallér drágakövekkel volt kihímezve, aranydiadémot viselt, s kezében egy hatalmas kék kőből faragott Ank-kereszt. Halkan, de erőteljes hangon csendre intette az összegyűlteket, majd intett, hogy az első felszólaló elmondhatja mondanóját. Ekkor a bal oldali padsorok közül felállt egy ember, és hosszú beszédében elmondta, hogy ő egy várost képvisel. S a városának tagjai úgy döntöttek, hogy közülük egy mester, ki az ifjakat ott tanítja, méltó a város polgárai szerint, hogy az ország legfőbb szenátusának tagja legyen. A főpapok ezen elgondolkodtak, megvitatták pro és kontra, majd úgy döntöttek, hogy elfogadják, maguk közé valónak fogják tekinteni. Majd a főpap ismét intett, és a bal

oldali padsorok közül is egy ember felállt, és ő is elmondta, hogy egy várost képvisel, és a város polgárai úgy döntöttek, hogy közülük egy méltó a szenátus tagságára. A főpap felállt, közelebb hajolt társaihoz, de jól hallhatóan beszélgettek. S a beszélgetésük lényege az volt, hogy jövő évben újra megvizsgálják ezt a kérdést, mert ők úgy látják, hogy ennek az embernek még vannak olyan dolgai a közeljövőben, melyeket le kell rendeznie magában és környezetében, ahhoz, hogy tiszta és nyugodt szívvel a szenátus tagja tudjon lenni. Ezek a dolgok főleg a magánéletében érvényesülnek. Mert nem az a fontos, hogy mennyire akar segíteni a világon - hiszen az már túlzás ha valaki nagyon akarja -, hanem az a fontos, hogy azt önzetlenül teszi. A főpapok tanácsa úgy döntött, hogy ennek az embernek egy évig ezen kell gondolkodnia, s majd egy év múlva ismét eljöhöz ide, hogy a főpapok tanácsa eldöntse, hogy méltó-e a szenátus tisztségére.

A következő felszólaló mielőtt kinyitotta volna száját, elkezdte volna mondani mondanóját egy szempillantásnyi ideig az utazóra nézett, majd a főpapokra, s erőteljes, nyugodt hangon elkezdte mondanóját:

- Hosszú évek óta él városunkban egy gyógyító, aki segít mindenkin, nagyon jól érti a sebek kötözését, nagyon jól érti a belső szervek operálását, a lélek titkát, a szellem gondjait. Nagyon jól tud segíteni mindenkin. S a városi vezetés úgy döntött, hogy nem csak a szenátus tisztségére méltó, hanem méltó a legfőbb gyógyítók tanácsának a tagságára is.

Az utazóban benn akadt a levegő. A szavak, amit honfitársa mondott neki és a főpapok tanácsának, döbbenettel öntötte el az utazót. Őt a legnagyobbak közé akarják sorolni, az egyszerű gyógyítót. Nem tudta végiggondolni micsoda megtiszteltetés, a sírás kerülgette, de ura tudott lenni a gondolatainak, és a sírásnak. Mély, nyugodt lélegzéssel megnyugtatta elméjét. Nem hallotta, hogy miről beszélnek, csak azt látta, hogy a főpap feláll, magasba emeli az Ank-keresztet, majd halk, erőteljes hangon annyit mond:

- Úgy legyen! Mi is így látjuk! S aminek meg kell történnie, az most meg is történik. Méltóvá vált a tisztre. Úgy legyen!

Az utazó alig hallotta az elhaló hangokat, szemeiből könnyek folytak, s a könnyek végtelenjében, ott látta kedvesét a homokágyon, és tudta, ha ott megteszi azt, hogy asztrál varázslattal befolyásolja őt, és kihozza őt a bajból, s megóvja életüket, akkor most nem segíthetne még többnek. Nem juthatna el oda, ahová eljutott, sőt lelke rabul esett volna a vágy és a félelem csapdájának, hogy mikor veszti el egy másik úton azt, akit szeret. S most értette meg igazából, hogy mi az igazi vágy, és mi az igazi méltóság. Az utazó felállt, a padsorok közé lépett középre, és oda lépett a főpapok tanácsa elé, fél térdre ereszkedett, fejét lehajtotta, s

halk, szinte alig hallható hangon csak annyit mondott:

- Amíg létezem lelkem, szellemem az egység kovácsa lesz.

Majd felállt, s mélykék szemével az előtte ülő főpap szemébe nézett. Az halk nyugodt hangon csak annyit mondott neki:

- Nem is tudod, hogy mi az, amit most mondtál, de rövidesen olyan titkoknak leszel a birtokában, amely túlmutat téren és időn, túlmutat a varázslaton, túlmutat bármin, amin egy halandó test el tud gondolkodni.

Az utazó hallotta a szavakat, s egyből gyönyörűség és öröm fogta el. De az öröm nem a saját munkája eredményére irányult vagy tudására, hanem a becsületre és tisztességre, hogy mások méltónak tartják a feljebbjutásra. Érezte, hogy annak, amit a főpap mondott óriási súlya van. Nem tudta elképzelni, hogy mi az, amire célzott, úgy gondolta, hogy az élet titkaival kapcsolatban már mindent tud, és mégis most nem értette, hogy a főpap mire célzott. Az ünnepség után már nem mehetett haza saját lakásába, az általa kijelölt bútorokat, tárgyakat, eszközöket, mindent elhoztak a fővárosba, az új lakásába. A régi lakását egy másik gyógyítónak adta ajándékba gyógyító szentélyével együtt, akit ő jelölt ki, hogy utódja legyen szülővárosában a gyógyításban. Az utazó a fővárosban az első hetekben berendezte új lakását, hosszú időt töltött a meditációs csarnokban, ahol egyszerre több magas rangú gyógyító és vallási vezető egyidőben szokott meditálni. A meditációs csarnok fehér márványból épült húsz-huszonöt méter hosszú csarnok, tíz méter széles volt, két oldalán fülkék sorakoztak végig. Egy-egy fülke ötven-hatvan centi magasan volt a talajtól, és kb. egy méter mélyre volt a falba bevágván. Minden fülke előtt egy hatalmas márványoszlop volt, amely fölért a mennyezetig, és a gyógyítók, s vallási vezetők ezekben a fülkékben töltötték meditációjukat. Ezek a meditációk gyakran a lélek olyan mélységei felé irányultak, amikor már az idő, a tér, a forma megszűnt létezni, az egész valami kavargó, örvénylő színek világába jutatta el a meditálót. Az utazó három hétig volt itt mély, elvont meditációban, átlagosan Napkeltétől Napnyugtáig. A harmadik héten a meditációs csarnok vezetője a reggeli meditációnál már várta, s megbeszélte vele, hogy ahhoz, hogy a tanulását el tudja kezdeni, és tovább tudjon lépni, három éves félrevonult magányra van szüksége, amit egy erre kijelölt szigeten kell elvégeznie kint a tengeren. Az utazó szó nélkül teljesítette a ráháruló feladatot, három évre magányba kiköltözött a szigetre, ahol semmilyen kényelmi feltétel nem volt biztosítva, és a három év alatt semmit nem csinált, csak napi monoton rendszerességgel végezte meditációit, tornagyakorlatait, légző gyakorlatait. S minden egyes gyakorlattal közelebb került egy dologhoz, hogy a valóság és a való világ között óriási a különbség, és hogy semmi nem történik véletlenül, mint ahogy a fáról

sem véletlenül hullik le a levél, mikor elszárad. Mert vannak száraz levelek, amelyek nem hullanak le, s vannak száraz levelek, amelyek az első langyos széllel hosszú útra kelnek. Az utazó a három év magányában olyan erők mozgatóására tett szert, és olyan tudásnak jutott a birtokába, amiről azelőtt elképzelése sem volt. Gyakran érezte a szigeten, hogy nincs egyedül, eleinte félelme vezérelte gondolatát, ilyenkor a főpapok tanácsától kért segítséget, és ez a segítség mindig valamilyen csalóka ábránd formájában jelentkezett. Érezte a jelenlétüket, de érezte azt is, hogy bármit, amit gondolt, akár jót, akár rosszat, ők mindenre helyeslően mondanak választ. Szinte mindenre olyan választ kap, amit ő jónak ítél, aztán egy idő után rájön, hogy a válaszok nem így működnek. A tanulás nem úgy működik, hogy minden kérdésre igen a válasz, vagy minden kérdésre jó dolog a válasz, vagyis jó folyamat. Hanem vannak a tanulásnak olyan mélységei is, amelyek fájdalmat, gyötrődést, s kint mutatnak az első folyamatban, de ha valaki túljut ezen a pillanaton, akkor ráébred, hogy sokkal több a benne rejlő tudás, a benne rejlő szabadság, s ez sokkal nagyobb áldozatot követel magának. Voltak pillanatai magányos óráiban, mikor kedvese szerelmét idézte gondolataival, de ilyenkor valójában csak magányát szerette volna elütni, ezeket mindig időben le tudta állítani, hogy ne ragaszkodjon a vágyhoz.

A három év letelte után hajó jött érte, s visszavitte a fővárosba. A parton várták a főpapok, és a gyógyítók erre a célra kijelölt kísérői, s mikor ő lelépett a hajóról ugyanaz a pap, aki három évvel korábban a csarnokban mondta neki, hogy közéjük való, most ott állt, mélyen a szemébe nézett. Hosszú, s kínos percekig szótlánul állt előtte, s az utazónak úgy tűnt, hogy most a lelke mélyére nézett. A főpap hirtelen, de halk, nyugodt hangon szólalt meg:

- Látom rajtad, lelked megtisztult, szellemed szabaddá vált, méltó vagy a tanulásra!

Elindultak befelé a városba, kétoldalt a kísérők, középen a főpap és mellette az utazó. Bármerre, amerre mentek a tömeg megállt, és mindenki őket nézte. S az utazó érezte, hogy hatalmas tisztelet árad felé, és tudása felé is. De ez legkevésbé zavarta, első és egyetlen gondolata csak az volt, amióta partra lépett, hogy segítsen másoknak, hogy segítsen a világnak, hogy a világ eljusson abba a boldogságba, s abba a tudatállapotba, ami az embert megilleti. A kísérők az utazót egészen új lakásáig vezették, ott megálltak, s ő a sorfalak között elhaladva belépett az ajtón. Azokban az időkben a lakásokon nem voltak külön faajtók, mindent gyékényszőnyegek, vagy szőttesek borítottak, s csak, mint függönyt, félre lehetett hajtani. Ebben a kultúrában ismeretlen dolog volt, hogy valaki bemenjen más lakásába, s onnan bármit elvigyen, így tehát szükségtelen volt elzárni dolgokat, szükségtelen volt, hogy az emberek a magántulaj-

dont úgy kezeljék, mint egy rejtett, féltve őrzött kincset. A főpap bekísérte az utazót a lakásba, és egy hónap szabadságot adott neki, egy hónapig nem kell neki semmit sem csinálni. Mondta a főpap, hogy ez alatt az egy hónap alatt pihenjen sokat, és érezze jól magát. Az utazó ez alatt az egy hónap alatt végigjárta barátait, ismerőseit, rokonait, szülővárosát, mindenkit meglátogatott, és mindig volt egy gondolata, és érzése, hogy ezeket az embereket most látja utoljára. Igaz nem mutatta ki, és nem mondta senkinek, de ez az érzés benne volt. Az egy hónap letelte után az utazó elvégezte azokat az asztrál szellemi gyakorlatokat, lelki gyakorlatokat, melyek lehetővé tették olyan dolgokra, hogy saját tiszta akaratóval térben és időben hatás mechanizmusokat tudjon gyakorolni az anyagi folyamatokra, akár élő emberre, akár tárgyakra, amelyek a legmélyebb titkok közé tartoztak. Képesé vált olyan dolgok elsajátítására, melyek az időben való mozgást nemcsak tudatilag tették lehetővé, mint egyfajta asztrál utazást, hanem saját testének az anyagát az idő bármelyik pontján meg tudta jeleníteni. Igaz kis mértékben, tehát rövid ideig egy-egy adott folyamat elérése érdekében, de képesé vált rá, és bárhol, bármikor meg tudta ezeket a dolgokat tenni. Tanulásai alatt közben gyógyított, s gyógyításaival egyre híresebbé és egyre nagyobb tudásúvá is vált egyszerre. Tíz évig élt a fővárosban, amikor elérkezett az a pillanat a számára, amelyik egy gyógyító életében a legnagyobb elismerést jelenti, hogy az ő módszerét - amivel ő gyógyít - azt általánosan elkezdik az új gyógyítóknak tovább adni, tanítják azt, amit ő tesz. A gyógyító, mikor saját tudásának, a gyógyító tudásának tanárává vált, s egy esős délután kinn üldögélt a tengerparton és a tanítás elméletén gondolkodott, eszébe villant egy egyszerű halvány gondolat: ő megértette a titkot, de vajon a világ méltó-e arra, hogy ő ezt a titkot értse? Ezt lenne jó megtudni, pontosan és egyértelműen megfejtetni, hogy a világ mire jó, hogy fejlődik, s a fejlődésnek milyen irányai vannak? Mert érezte, hogy vannak olyan irányok, amelyek a jövőt csak gátolják, s arra volt kíváncsi lelke legmélyén, hogy hogyan tudná meg, melyek azok az irányok, amelyek jók, s melyek azok az irányok, amelyek rosszak. Ahogy ott ült a tengerparton, s szitált a langyos eső, egyszer csak észrevette, hogy egy alak közeledik feléje a parti fővenyen. Az alak messzi volt, csak körvonalaikat lehetett látni, hosszú fehér haja van, s fehér ruhában van. Nézte-nézte egy darabig az utazó a közeledő alakot, de még csak picike méretei miatt az arcát nem tudta felismerni, majd visszanézett a tengerre hosszán, és nagyon mélyen nézte a vizet. Majd újra az alak felé nézett, s az alak ekkor már ott állt mellette. Halkan megszólította az alak:

- Milyen kellemes a csendes esőben, ahogy szitál a víz, nézni a tengert, elmélkedni, hogy mivé lesz a lélek. Elmélkedni, hogy vajon te mivé leszel. Eljöttem hozzád, mert látom gondolataid, s látom, megértet-

ted életed leckéjét. Bár a haláloed ideje még messze van tőled, de azért ha kérdéseidre a való választ keresed, akkor a halál gondolatát kell értened. De vigyázz, nem megértened kell!

Az utazó hallgatta az ismeretlent, és nézte, ahogy a tenger hullámzik, néha olyan érzése volt, hogy közben kicsit világosabb lenne, és talán a Nap is kicsit vidámabban sütne. Az utazó nem látott már maga mellett senkit, mikor körülnézett, az ismeretlen egy pillantás alatt tűnt el. Tudta, hogy nem álmodta, de amikor körülnézett a parti fővenyen a saját nyomait látta. De valahogy ezek a dolgok teljesen természetesnek tűntek a számára. Gondolatai a körül forogtak, amit az ismeretlen mondott neki, az élet lényegére kereste a választ, a halál miéértjére. Élete hátralévő részében legfontosabb feladatának azt tartotta, hogy minél tökéletesebben továbbadja a gyógyítás művészetét. Ezen belül egy speciális területe is volt, a hipnotikus módon történő gyógyítás. Hosszú évszázadokig élt, és mint egy különc senkivel nem tartott fenn komoly, mély baráti kapcsolatot. Sokkal fontosabbnak tartotta azokat a dolgokat, amelyek a szellemnek, és a léleknek a szabadságát jelképezik. Az emberi viszonyokról az volt a véleménye, hogy azok csak a test, a lélek, és a szellem dolgai, nem lehet kifejezni azzal a szóval, hogy barátság, mert itt sokkal többről van szó, és ez már kapcsolat, eggyé válás. Míg a barátságok megszületnek, és elmúlnak, ezek a kapcsolatok az érzésben továbbélnek.

Nyolcszáz éves korában érte utol a halál, fizikai teste előregedett, bár még egészséges volt, de már készült a halálra. És a halála előtt egy évvel már pontosan tudta, mikor, hogyan fog meghalni. Látta, hogy álmába belealszik, s mikor eljött az idő, még tervezte a jövőt tanítványaival, de ő már tudta, hogy a tervek csak az ő számukra lesznek megvalósíthatóak, hisz ő továbbmegy egy másik útra.

Halála után hosszú évszázadokig senki nem volt, aki ugyanolyan szintre vigye a gyógyítás művészetét, s ugyanolyan mélységét érje el a lélek megismerésének, és felszabadításának, mint amit ő tett. Atlantisz fővárosában szobrot emeltek neki fehér márványból aranytalapzaton, s a szobor álló helyzetben, jobb kezében egy Ank-keresztet ábrázolta.

A halál pillanatában az utazó mosollyal az arcán, és megnyugvással a lelkében, mint aki megtette azt, amiért megszületett, és felismerte azt, amiért megszületett, úgy halt meg. Nem látta magát felülről, nem látta a külvilágot, szinte becsukta maga mögött az ajtót, úgy ment el. Egy hatalmas fehér csarnokban találta magát, egyetlen alak állt vele szemben. S csak azt kérdezte tőle: „Emlékszel-e a tengerparti beszélgetésre?” Az utazó halkan annyit mondott neki: „Igen, emlékszem, és tudni szeretném a miéértjét a halálnak!” A hang annyit felelt:

- Tudásod még csekély ahhoz, hogy eldöntsd hova készülj, de

segítünk. Olyan helyre fogsz megszületni, ahol méltó módon meg tudod tapasztalni, és fel tudod ismerni, hogy a halál, az hogy közeledik, és miért.

Az ismeretlen eltűnt, az utazó narancssárga örvénybe került. Egyedül érezte magát, de nem magányosnak, és nem boldogtalannak. Tudatosan ment az egyáltalán nem ismert cél felé, tudatosan, amit valakik úgy ajánlottak fel neki. Csak tudta, hogy azok, akik felajánlották neki, azok mindig is voltak, mindig is léteztek, és abban bízott, hogy talán egyszer ő maga is el tud jutni, olyan szintre, hogy tudatosan meg tudja határozni, hogy útja merre menjen tovább.

A mai időszámítás szerint hatezer évvel ezelőtt az ókori Egyiptomban született újjá, mai nevén, Abu-Szimbel-ben. Fiúként született meg egy kereskedő család gyermekeként. Gyermekkorában ugyanúgy élt, és ugyanúgy játszott, mint a vele hasonló gyerekek, ugyanúgy áhítattal nézte a fáraó menetét, és ugyanúgy dobálta kővel a rabszolgákat. Előző életeiből semmi nem maradt meg benne, teljesen zárt rendszer volt minden. S valamiért már gyerekkorában is mély vágyat érzett a halál minden megjelenése iránt, s néha gyerekkorában, majd ifjúkorában is beteges vágyat érzett, hogy öngyilkos legyen. De ezeket sose tette meg, mert az elhatározásai sosem voltak komolyak, csak mindig az volt benne, kipróbálni, hátha valami olyan titoknak kerül a nyomába, valami olyan titkot kellene felismerni, ami által el tudná érni a halhatatlanságot. Abban a kultúrában már nagyon nagy divat volt, azon gondolkodni, vagy olyan csodaszereket begyűjteni, amelyeken keresztül az ember elérhetné a korlátlan halhatatlanságot. De az akkori kultúra vezetői már tudták, hogy ez mind csak hiú ábránd, és a halhatatlanság elérése az ember számára szinte megmászhatatlan hegynek tűnik, elérhetetlen álomnak, olyan váagnak, amit az ember képtelen tudattal feldolgozni. Az utazó ilyen ifjúkori évek mögött, húszas éveit táján eldöntötte, hogy orvos lesz, és munkája egyetlen célja nem lesz más, mint megismerni a halál igazi arcát, feltérképezni, érteni, és felismerni, hogy kihez, miért, s mikor jön el. Tanulmányai folyamán nagyon gyakran kicsapongó életet folytatott, s ezért korán eltanácsolták a tanulástól. Így elkéséredésében újra előjött benne az öngyilkossági vágy, de ezeket felismerve mindig rájött, hogy valójában nem ő akar meghalni, hisz ő szereti az életet, csupán csak a halált szeretné megismerni. Ilyenkor mindig elgondolkozott azon, hogy vajon miért van benne ez a vágy, de sosem találta a magyarázatot, csak érezte, hogy meg kell tennie, csak érezte, hogy ez az egyetlen dolog az életben, ami a számára a legfontosabb, a halál arcának a megismerése. De züllött és kicsapongó élete folytán egyre mélyebbre került a társadalom ranglétráján, szülei kitagadták, barátai nem álltak vele szóba, magányosan élt, ott aludt, ahol az éjszaka érte. S a leg-

fontosabb az volt a számára, hogy a napi innivalóját meg tudja teremteni magának. Ennek érdekében bármilyen munkát elvállalt. A legérdekesebb dolog az volt a számára, hogy italhoz tudjon jutni, többször elvállalta azt, hogy a leprások völgyében, a betegek hozzátartozói által küldött ételmezt, ruhaneműt leviszi a völgybe, némi ajándék fejében. Letette a megjelölt helyre, és soha nem lett semmi baja. Ezt az alkoholnak tudta be, ugyanúgy, mint ahogy korának orvoslása, s hite ugyanúgy ebben erősítették meg, hogy az alkohol az, ami elűzi ennek a betegségnek a megjelenését. Bár a lelke mélyén sejtette az utazó, hogy itt valami másról van szó, de ezt nem tudta pontosan meghatározni. A szerencse váratlanul köszöntött rá, egy félmámoros délután átmulatása után a Nílus partján egy tamariszkusz fa árnyékában üldögélve nézte, ahogy a Nap lebukik a sivatag dűnéi között, s látta, amint a hajón a Níluson egy halottat engednek útjára, az egyik vallási szektának a képviselői. Abban az időben sokan, sokféle módon temetkeztek, voltak, akik a halottaikat elégették, voltak, akik papirusznád hajóba fektették őket, és a Níluson engedték le, voltak, akik bebalzsamoztatták halottaikat, s kőszarkofágokban a sivatagban temették el őket, vallásuk vagy hitük vezetői által kijelölt szent helyre. Többféle irányzat volt.

Az utazó, mikor itt üldögélt és félmámorosan nézte a lemenő Napot, egy kopasz, vékony, közepmagas férfi lépett feléje. Leült, és csendben, szótlánul ültek egymás mellett. Különösebb témájuk nem volt, ám az utazó ráérezte, ez az ismeretlen csak puhatolózik, valamilyen munkára keres valakit. Az utazó elmesélte neki élete történetét. Igaz nem azért, hogy segítsen rajta, csak hát jól esett neki, hogy valaki meghallgatta! Az idegen egyfolytában beszélt, és az utazó egyre jobban érezte, hogy az idegen valamit akar tőle. Halkan megkérdezte tőle:

- Én ismeretlen vagyok a te számodra, te is ismeretlen vagy az én számomra. De valamiért a sors összefonta életünk napját, és te valamit szeretnél tőlem. Mond meg mi az, és mondd meg azt is, ha már életünk napja így összefonódott, mi a te neved!

Az idegent meglepték a szavak, volt valami mély bölcsesség abban, amit a mámoros részeg mondott neki. Úgy érezte, megtalálta a megfelelő embert, aki elég nyugodt, s elég türelmes, s elég kitartó arra a feladatra, amire fel szeretné fogadni. Nyugodt hangon válaszolt az utazó kérdéseire:

- A nevem Nebet-Né. És amire meg szeretnék téged kérni, az valójában nem más, mint egy munkát szeretnék neked felajánlani. Ámon, a Nagy Isten, a Nap templomában a halottak hajóját díszítem fel a nagy útra, és most társakat keresek magam mellé, kik segítségemre lesznek, hogy a halottak méltó módon lépjenek fel a napbárkába, s jussanak át a Nílus bal partjára. Halottmosókat keresek, de olyanokat, akik meg tudják

tölteni a szent kanopus edényeket, és nem félnek a szellemet rabló démonoktól, mikor a szarkofágba elindul útjára a napbárkán az örökkévaló felé, ki bevégezte földi porhüvelyét.

Mikor befejezte mondandóját, csak ült nyugodtan s várta, hogy a mámoros arcú mit mond neki. A válaszra nem kellett sokáig várnia:

- Az én nevem nem fontos, hisz a neveket elfújja a szél, mint a sivatag homokját, s az, hogy ki vagyok, az sem fontos, csak egy csepp vagyok a vízóra végtelenjében. A munkát, amit ajánlasz, elfogadom, mert soha semmi nem állt hozzám közelebb, mint Ozírisz, és Ízisz, az életből átjutni a halálba, és a halálból átjutni az életbe. Szüleim kitagadtak, senkim nincs a világon, csak egyetlen társam, a vágy, hogy megértssem a halál gondolatát. De ne kérdezz tőlem semmit, én megteszem, amit kell, és te is tedd meg, amit kell. A munkámmal nem lesz bajod, és nem félek a lélek-rabló démonoktól, hisz lehet, hogy magam is egy démon vagyok, aki a halál árnyékát keresi. Nem lehet tudni halandó embernek, hogy a nagy égi-bárkán ki miért utazik. Ámon titkait halandó nem értheti, de nem is fontos, hogy értse, lehet, hogy csak. . . . Itt elakadtak szavai, pillanatokra hallgatásba merült. De később folytatta:

- Igaz nem is fontos, hogy mi mit gondolunk az életről, hanem az a fontos, hogy az élet mit gondol rólunk. Ámon a nagy Isten, ő dönti el, hogy kinek-kinek élete hajója merre megy.

A Nap lebukott a látóhatár mögött, még ültek egy darabig egymás mellett, nézték, ahogy a színek kavarnak az égen, narancssárga, bíborvörös, zöld, mélykék. Az utazó lelkén nyugalom lett úrrá, úgy érezte, elérkezett oda, ahová készült. Ámon a nagy Isten Nebet-Né képében lehetőséget ajánlott neki, hogy szembe találkozzon a halállal. Még aznap beköltözött a templomba, mikor belépett a templom keleti ajtaján úgy érezte, végleg maga mögött hagyta a világosságot. S átadta magát a halottak birodalmának. Elkezdte tanulmányait: megtanulta szagról, tapintásról megkülönböztetni a test oszlását gátló balzsamokat, a pólyázás mesterségét, a fürdető kádakat mivel, s milyen mértékben kell feltölteni. Megtanulta a halotti szövegek írását, olvasását, melyek elkísérik a szarkofágra vésve a halottat a holtak birodalmába. Munkája során nem barátkozott senkivel, és a templomot sem hagyta el. Egyre többet tanult, de tanulása a templom papjai számára szokatlan módon történt, nem olvasta a régi tekerceket, hanem maga készítette jegyzeteit olvasta újra, és újra. Jegyzeteiben leírta, hogy milyen halálnemben milyen szervek károsodnak, ezeket mind végig tudta nézni, mikor a szent kanopus edényekbe rakta bele a halott szerveit. Jegyzetei egyre nőttek, s lassan a templom papjai gyógyító munkájukhoz elkezdtek elkérni tőle feljegyzett adatait. Háta mögött úgy nevezték, titokban, a holtak bírálója, ki emberként született meg középük. Az utazó ezeken a neveken,

mikor fülébe jutott, csak mosolygott, s mindig arra gondolt, ostobák és tudatlanok, mind tudni szeretnék a Szfinx titkát, de tenni rettegnek. S ő csak tette tovább a dolgát, írta jegyzeteit. Nem tett különbséget szegény és gazdag között, közember és főrangú között, minden tetem elfért egymás mellett a fürdető kádban. Néha beszélt hozzájuk:

- Míg éltetek, testetek korlátokat szabott közétek, s csak késve vettétek észre, mikor a Hold ezüsthéne rátok nevetett, hogy ti mind egyformák vagytok. S itt csak szerepet játszottatok, melyben testetek volt ruhátok. Én itt állok, s erre, mint élő jöttem rá. Ti odaát vagytok a halál kapuján, lelketek az égi-bárkán ül, de szellemetek most sem érti azt, amire én testben szenvedéseim által méltóvá váltam: a felismerésre. Vajon mi mindenre kell még nektek keresztül menni, hogy tudjátok, testetek csak eszköz, hogy lelketek örökké legyen!?

Munkája során katalogizálta a halál pillanatában beállt izomtorzulásokat az arcon, mert úgy érezte, hogy az a halál tükörképe, ahogy rámosolygott a haldoklóra. Észrevette, hogy azonos torzulások azonos szervi problémákat jeleznek előre, így sokszor már a halott arcáról le tudta olvasni, hogy miben, és hogy miért halt meg. Nem tett különbséget soha semmilyen ember között, munkája során látása egyre gyengült, melynek oka a templomban uralkodó állandó félhomály. Nehezen tudta elviselni, ha a halottak között nők, és gyerekek voltak, akik erőszakos halállal haltak meg. Ilyenkor hajlamossá vált, arra, hogy újra a mézsör után nyúljon, és bódító álomban kiűzze magából a fájdalmat. Mindig elképzelte, hogy ezek a gyerekek, s ezek a nők milyen boldogan s nyugodtan tudnának élni. Ami feltűnt neki, hogy a gyerekek arcán, mindig mosoly van, a nőknél nyugalom. Szinte elfogadták a halált, és sok halotton látta, hogy nem is védekeztek ellene. Életében két nagy járványt élt meg, s mind a két nagy járványról szilárd meggyőződése volt, hogy Ámon, a nagy Isten megharagudott az emberekre, mert azok önzőek, és ostobák voltak. Ilyenkor a halottak termében a bűz elviselhetetlen volt, a járványok korai szakaszában, amíg volt hely a halottmosó kádakban vagy a kádak környékén halmozták fel a tetemeiket. De akkor is ez történt, ha zavargások törtek ki a városokban, vagy háború volt. Amíg lehetett próbálták mindenkinek megadni a balzsamozás szentségét, sokszor addig várva, amíg a test oszlásnak nem indult. Ilyenkor a halottmosók illatosított füvek kivont olajában áztatott vászont kötöttek a szájuk elé, amely megsűrte a kellemetlen szagokat. Igaz, a légzés is sokkal nehezebb volt, de ez megvédte őket a fertőzésektől is, és a levegőben terjedő más halálos betegségektől.

Az utazó ötven évig végezte ezt a munkát senki nem élt már azok közül, akik vele együtt kerültek a templomba. Az újak, akik az idő változásával kerültek oda, tisztelettel néztek rá, elismerték tudását, böl-

cességét, és a munkához való határtalan türelmét. Még akkor is tette a dolgát, és írta a jegyzeteit, amikor mindenki más pihenni ment. Egész életében bármilyét megosztotta bárkivel, csak a jegyzeteire volt kényes. Mindig, mikor megkérdezték tőle, hogy kinek írja, mindig csak annyit mondott: „Talán az utókor megfejti titkait”. Halála napján még reggel, mikor felkelt, s összehajtotta pokrócát, érezte, eljött az utolsó nap. Eszébe jutott tévedésekre épülő ifjúsága, szülei kitagadták, kikkel azóta sem találkozott, s őrájuk most is ugyanolyan szeretettel gondolt, mint gyerekkorában, és nem haragudott rájuk azért, amit tettek vele. Magának motyogva, halkan megjegyezte:

- Remélem Ámon, a nagy Isten megbocsátja bűneiteket, és maga mellé vesz benneteket égi-bárkájára. Én nem haragszom rátok, hisz nincs is miért haragudni, ti megadtátok nekem az élet lehetőségét, s én ostobán, s önzőn harcoltam ki szabadságomat. Talán nektek lenne okotok haragudni énrám, mert megvontam tőletek a lehetőséget, hogy úgy szeressetek, hogy béke legyen benne. De az életünk így alakult, a szent szkarabeusz megjelölte életünk pályáját a sivatag homokjában már jóval születésünk előtt. Talán rövidesen ismét találkozunk, bár megmondom nektek őszintén, a mi sorsunk csak eddig volt közös. Tanultunk egymástól, míg tanulni lehetett, s ha újra találkozunk Ámon fényesítse meg elménket, hogy érezzük a szeretet erejét.

Kisértált hálóterméből, megmosta kezét a növények, s kígyómérgek keverékéből előállított fertőtlenítő folyadékban, mint ötven éven át minden reggel, s elindult napi munkájára. A mosókádak között esett térdre, érezte, ahogy elszáll belőle az erő, de még tudott gondolkodni. Leült, nekitámasztotta hátát a kád oldalának, s gyengülő szemével látta, amint társai sietnek feléje. Halkan megszólalt:

- Ó szent Ámon! Miért most menjek? Annyi dolgom van még, s oly gyermek az ember! A titkot megfejteni nem maradt időm, csak lábam nyomát hagytam hátra a sivatag homokdűnéin, de mire visszanéztem, elfújta őket a szél. Úgy maradnék még nagy Isten! De hisz tudod te jól, nem azért, mert élni akarok, a magam élete nem fontos! Csak tenni szerettem volna a dolgomat, tenni, és segíteni az embereknek, hogy felismerjék a halált, és hosszan éljenek! Adj erőt, nagy Isten, s lehetőséget, hogy dolgom bevégezhessem! . . .

Gyengülő hangja elakadt, mellére horgasztotta fejét, halkan, lassan szuszogott. Lélegzete hosszú másodpercekre kihagyott, majd újra folytatta beszélgetését Ámonnal:

- . . . Becsaptál, nagy Isten, rútul becsaptál! Egész életemben azzal kecsegtetted, hogy megismerhetem a legnagyobb titkokat, s helyette rothadó bűzű tetemek voltak társaim, és most elveszed életem, s nem adsz több lehetőséget. Hát tudd meg, nagy Ámon, megtagadlak, s itt, a

halál kapujában megmerem tenni azt, mit senki nem tett meg, átkot mondok nevedre, mert becsaptál! Légy átkozott!

Majd elcsuklott a hangja, s átlépett a holtak birodalmába. Döbbsen álltak körül a halottmosók az utazót, és senki sem mert megszólalni. Egyikük sem hallott még olyat, hogy valaki átkot mondott volna magára a nagy Istenre, a világ teremtményére, az élet forrására, a fényre. Az utazó teste is bekerült a kádakba, társai bebalzsamozták testét, s azon gondolkodtak, hogy hova temessék. Mikor az egyik halottmosóság sietve futott hozzájuk, s mondta nekik, hogy megtalálta a halott cuccai között a végrendeletét, melybe csak az volt beleírva, hogy tárgyai és eszközei bárkié lehetnek, de testét ne temessék el. Balzsamozzák be, de ne pólyálják be, és szerveit ne vegyék ki, ne tegyék kanopus edényekbe! Vigyék ki a városból délre, ott, ahol a sivatag a legforróbb, és a homok a legkeményebb! Csak tegyék le a homokra, s a lábához tegyenek egy kőlapot, s a kőlapra csak ennyi legyen ráírva: “Itt fekszik a holtak bírása, ki megtagadta Ámont. Itt fekszik a holtak bírása, ki megköszöni Nebet-Né-nek, hogy sok évvel ezelőtt felfogadta, és segített neki, hogy bekerüljön a holtak templomába. Itt nyugszik a holtak bírása, kit szülei kitagadtak, de megbocsát nekik. Itt nyugszik a holtak bírása, és bárki, aki ezt a követ innen elveszi, azt ugyanúgy fújja el a sivatag homokja, mint ezt a testet, melyet ez a kőlap őriz.”

Végakaratóban még meghagyta, hogy senki nem mondhat érte imát, csak tegyék le, tegyék a lábához a kőlapot, és hagyják ott, és ne nézzenek hátra. Az utazó tudta nagyon jól, hogy a beolajozott test a tűző napon nem kap oxigént. De mivel a hőség nagy, így a száradás sokkal gyorsabb, és sokkal hatásosabb. Tudta, hogy az így kiszáradt szervek ropant törékenyek, és az első nagyobb vihar porrá töri csontjait, és a szél szétszórja testét a sivatagban, s eltűnik nyomtalanul. Csak egy kőlap marad valahol mélyen a sivatagban, mely jelzi, hogy nyomot hagyott maga után.

Mikor testéből elszállt a lélek hangja, látta, hogy egyre felfelé indul. Végig nézte, ahogy társai ott sűrögnek, testét felteszik az asztalra, ahogy kanopus edénybe rakják szerveit, s látta amint berohan az ajtón az egyik fiatal tanonc, és hozza a végrendeletét. Látta, amint utána testét vastagon beolajozzák, balzsamozzák, és elindulnak vele kifelé a sivatagba. Majd elkezdett tovább emelkedni, látta felülről egész Egyiptomot, a Nílust, megkönnyebbülést, boldogságot érzett. Majd egy pillanat alatt eltűnt a kép, és egy csarnokban találta magát, egy hang szólt hozzá, alakot nem látott sehol.

- Ugyan te megtagadtál engem - mondta a hang, majd folytatta -, s úgy gondoltad, hogy magadra hagytalak, pedig ez nem igaz, de ahhoz, amit te tanulni akarsz és tudni, ahhoz nagyon sok mindenen kell

keresztül menned, és nagyon sok mindent kell értened. Az életet és a halált nem olyan könnyű elképzelni a halandó számára, mint ahogy azt az emberek gondolják. A halál az soha nem úgy jön el, mint egy váratlan esemény, a halálra már akkor elkezd készülni az ember, amikor megszületik, s egész életen át egy lassú haldokláson megy keresztül. De minél jobban boldogabb ennél valaki, annál lassúbb a halálhoz vezető út, és annál szebb az élet. Te már hosszú-hosszú életeken át tapasztalod, és tanulod az élet titkait. Előző életeidben voltál gyógyító, melyben kapott tudásként, az általunk adott adományként kezelted az embereket, gyógyítottad a világot. Gyógyításaid új irányba, a morálfejlődés, az egyensúly irányába vitték a lelket. De te tovább akartál menni, és tudni akartál, pedig megállhattál volna ott, és akkor többet nem kellett volna anyaggá visszaszületned, ha elfogadod. De te tudni akartál, és nem fogadtad el, s mi elfogadtuk, hogy te közénk szeretnél egyszer tartozni. Úgy döntöttünk, hogy megadjuk neked a lehetőséget a tanuláshoz, de ez a lehetőség hosszú, kínos, és fájdalmas úton fog keresztül menni. Mindent magadnak kell elérni, ami a tudást illeti. De minden lehetőséget biztosítunk abban, hogy a rejtett titkokat magadból felszínre tudd hozni. Az, amit most megszerzel magadnak, azt nem mi adjuk ajándékkul, de mi tesszük lehetővé, hogy hozzá tudjál férni. De neked kell felismerni azokat a morzsákat, amelyeket mi elhintünk, és ha összerakod, akkor meg tudod fejteni az élet titkait. Segítünk, de nem fogunk rád mindig vigyázni. Fogunk neked biztosítani lehetőséget, hogy tovább tudjál menni, a létezés titkait felismerni, de minden csak rajtad múlik. S nagyon vigyázz, ha hibát követsz el, minden hibáért felelősséget kell vállalnod! Az, hogy megtagadtál, azt nem rovom föl most hibának, hisz tudatlan vagy. Az akarat beszélt belőled, érteni szerettél volna olyan dolgokat, melyeknek csak az alapjai voltak meg benned. Ebben az életedben a halál, amit tanulmányoztál, olyan művet épített fel benned, ami hosszú-hosszú időn át nagy segítség lesz az embereknek. De az első lehetőség az abban fog megnyilvánulni, hogy azokat a könyveket, jegyzeteket, amiket leírtál, azokat te magad fogod újra megtalálni, és te magad fogod őket továbbvinni. De nem fogsz róla tudni, hogy azok a tiédek, de újra a kezébe fognak kerülni, és a következő munkáidnak a tudás továbbvitelére, és további felismerésére azok fognak alapul szolgálni. Most indulj a következő életed felé, amely ugyanott lesz, ahol az előzőt befejezted.

A hang, amikor elhalt, az utazó nem látott mást, csak hatalmas fényt maga körül. Majd elkezdett gyorsulni, bár ő maga úgy érezte, hogy áll, és a világ mozog körülötte. Néha éppen fordítva, hogy a világ áll, és ő maga mozog benne. Nem tudta eldönteni, majd egyre kisebbnek érezte magát, szinte pontnak, majd érzetben megszűnt létezni.

Az utazó előző életének halálához mérten ötven évvel később született újjá, egy kicsiny faluban a nagy sivatag szélén. Közel a Nílushoz, a falu egy oázisban volt, az oázis két nagy karavánút közelében volt. Nem tartozott a nagy oázishoz, amely a kereszteződésében volt a karavánutaknak. Ez túl szegényes, túl kicsi volt ahhoz, hogy a nagy karavánok itt meg tudjanak pihenni. Sem elegendő víz, sem elegendő táplálék nem volt arra, hogy a nagy karavánokat itt el tudják hosszabb ideig látni. Az utazó szegény földműves család gyermekeként született. Kilenc testvére volt, s ő a család tizedik, a legkisebb gyermekeként látta meg a napvilágot. Testvérei, hat lány, és három fiú, mind földművelésből, és állattenyésztésből éltek. Tevéket, kecskéket tartottak, s a földművelés igazából abból állt, hogy a Nílus iszapos árterén némi búzát, rozst termesztettek, melyet megpróbáltak eladni a karavánokban a kereskedőknek. A legnehezebb napi feladat a vízórák feltöltése volt, és a harc a rablókkal, melyek mindig ott portyáztak a kereskedők karavánjai körül. A beduinokkal, a harcos néppel békében és egyensúlyban éltek, de a rablók, akik általában portékájukat vesztett kereskedőkből, kicsapott szolgákból, és elszökött rabszolgákból álltak, nemigen tudták felvenni a harcot, s gyakran történt, hogy a rablók éjszaka rájuk csapva, szinte mindenükből kifosztották őket. Egy ilyen rajtaütés során a rablók fölgújtották házukat, az egész falut szinte kiirtották, s csak páran maradtak életben. Hogy testvérei, és családja életben maradt, egyfajta jelnek, és egyfajta csodának tartotta, s az volt a legfontosabb az egész család számára, hogy valahogy élelemhez tudjanak jutni.

Egy reggel, mikor kiment a vízórák feltöltéséhez, s elvégezte a napi munkáját, ment haza, észrevette, hogy a két nagyobbik nővére nincs otthon. S mikor kérdezte a szüleit, hogy a nővérei hova mentek - mert ő úgy gondolta, hogy nem tudnak sehová sem menni a sivatagban -, az apja csak halkán és nyugodtan annyit mondott neki:

- Eladtam őket rabszolgának, hogy a család életben tudjon maradni.

Az utazót a szavak döbbenettel töltötték el, bár tudta, hogy nyomoruk nagy, arra nem tudott gondolni, hogy a szülei képesek lesznek megtenni, hogy a saját gyereket adják el rabszolgának. Bár valahol megértette őket, hisz a többieknek életben kellett maradni, és az így kapott pénzen újra tudják kezdeni életüket, újra tudnak házat építeni, s újra el tudnak indulni afelé, hogy élni tudjanak. Ki tudnak lépni a nincstelenségből, a nyomorból. Nézte apját, ahogy mondja a szavakat, s látta, hogy könnyek folynak a szeméből, s látta hatalmas vívdáson ment keresztül, melyben döntenie kellett, szinte élet és halál felett. Az egész család egyben marad, és meghal mindenki, vagy pedig kettőt feláldozva a család életben marad. Az utazó döbbenetében az első pillanatban

sírógörcsöt kapott, majd elkezdte apját, anyját ütni, és mindenáron azt akarta, hogy mondják el neki, hogy hová, és kinek adták el rabszolgának nővéreit. De nem kapott választ a kérdésére, s megdöbbenéssel vette észre, hogy azok túriks, ahogy bánik velük. Csak szemükből folyt a könny, és szavak nélkül állták az ütleget. Testvérei nem szóltak semmit, csak nézték, ahogy az események alakulnak. Az utazó elfáradt, leroskadt, kiment a kúthoz az oázisba, leült egy pálmafa árnyékába, és ott üldögélt. Gondolatai egyre jobban ahhoz az irányhoz mozdultak el, hogy el fog menni, ő itt tovább nem tud maradni. Bár megérti azt, amit szülei tettek, de nem tudja igazából elfogadni. Megbocsát nekik, de valahogy benne maradt a gondolat, hogy mi van, ha legközelebb is jönnek a rablók, s akkor őt is eladják. Féltette a szabadságát, úgy gondolta, hogy az sokkal fontosabb bárminél. De arra is gondolt, hogy ha elmegy csak olyat fog tenni, amivel mindenkin segíthet, amivel meg tudja akadályozni, hogy emberek embert rabszolgának eladjanak. Úgy érezte, hogy ehhez senkinek nincs joga, ezt senki nem teheti meg. Úgy érezte, hogy ember embernek nem parancsolhat. Ember embernek csak társa lehet, csak együtt élhet vele, de nem irányíthatja azt. Mikor ezt eldöntötte, és tudatosodott benne, igaz hogy még fiatal volt, szinte gyermek, szó nélkül a szemeibe nézett szüleinek, és halk határozott hangon csak annyit mondott:

- Elmegyek.

Azzal összekapta maradék cuccát. Batyuját vállára vette, és elindult lefelé a Nílushoz. Útközben hatalmas karavánokat látott. A karavánokban voltak mindenféle emberek, katonák, rablók, zsoldosok, rabszolgák, nők, férfiak, gyerekek, kereskedők, tolvajok, szerencsejátékosok, mindenféle népek. Ezeket az embereket kerülte, hosszú ideig egyedül akart maradni, nem akart senkivel foglalkozni, nem akart senkit látni maga körül. Nagyon mélyen érintette a nővéreinek az elvesztése. Leért a Nílushoz, napokig csak bolyongott a víz partján, ugyan volt mit ennie, tudott halat fogni, ismerte az ehető növényeket, néha találkozott halászokkal, de senkinél nem akart megmaradni huzamosabb ideig. Aztán egy nap váratlanul ráköszönt a szerencse. A víz partján a nádasban egy öreg, aggastyán férfira lett figyelmes, aki a nád között növényeket gyűjtött. Leült tőle úgy jó húsz lépésnyire, és nézte az öregot. Az öreg nem szólt hozzá egy szót sem, végezte a dolgát. Az egész nap így ment el. Majd amikor a Nap elindult lefelé égi pályáján az öreg odaszólt az utazóhoz:

- Ha nincs hol aludnod és nincs mit enned, estére gyere velem, és segítek neked.

Az utazó megnémult, fölkapta batyuját, és elfutott a nádas felé. Úgy érezte, hogy ez a férfi talán rabszolgakereskedő, és őt is rabszolgá-

nak akarja eladni, de amikor visszanézett, látta, hogy a férfi nem fut utána, hanem egyenesen megy föl a sivatag felé, majd elindul befelé a városba. Utána lopózkodott, és egész a városig követte, majd bent a városban is, s látta, hogy a férfi magas, díszes, nagy fa kapuval elzárt ajtón lép be. Majd megállt a kapu előtt, és hosszú percekig ott állt. Majd váratlanul kinyílt az ajtó, és az öreg kilépett előtte, s megkérdezte:

- Most bejössz, vagy kinn maradsz? Ha kint maradsz, akkor menj tovább utadon! Ha bejössz, tedd azt, amit gondolsz, de döntened neked kell!

Az utazó szinte ösztönszerűen lépett be a kapun, nem is gondolkodott, s mikor bezárult mögötte az ajtó, akkor jutott eszébe az első gondolat, hogy milyen természetesen és nyugodtan lépett be ezen az ajtón, mintha mindig is itt élt volna. Holott minden valójában teljesen ismeretlen volt a számára. Az öreg, ahogy ment előtte a rózsák között, a ház felé, a fehérre meszelt égetett agyag falak előtt, halkán hátraszólt neki:

- Szenmut vagyok, a kivénhedt katona, most itt élek egyedül. És téged hogy hívnak?

Az utazó nem tudta megmondani a nevét, nyugodtan annyit mondott remegő hangon az öregnek:

- Nincs nevem. Apám, s anyám tizedik gyermekeként születtem meg, és a családban csak az első gyermeknek volt neve, minket, a többi-eket születési sorrend szerint neveztek, így én voltam a tizedik.

Az öreg megállt, lehajolt, megszagolt egy rózsát, majd hátraszólt a fiúnak.

- Ez helytelen. Minden embernek van neve, s azt vagy elárulja, vagy nem. De úgy érzem rajtad, hogy te igazat mondasz, neked tényleg nincs neved. Nagyon nagy baj ez, nagyon nagy. Mától a neved legyen Mizaar, ami egy régi nyelven annyit jelent: elveszett ember. Nos Mizaar, mától, ha akarod, itt lakhatsz nálam. Nem tudom miért teszem, de álmomban megjelent egy alak, és annyit mondott, hogy ma találkozni fogok valakivel, kire oda kell figyelnem. És fontos lehet nekem, hogy odafigyelek-e, vagy sem, de döntenie annak kell, akivel találkozom. Nos hát, Mizaar, én veled találkoztam, s úgy gondolom, hogy te vagy az az alak, akiről az álomban beszéltek. Én öreg kivénhedt zsoldos vagyok, sok harcban jártam, sok Fáraót láttam. Láttam olyanokat, akik hosszú évekig uralkodtak, láttam olyanokat, akik napokig. Láttam jó embereket és rosszakat, láttam oktalán háborúkat, bár igaz egyik háborúnak sincs oka. Láttam olyan dolgokat, amit te el sem tudsz képzelni. Nagyon sok harcban és nagyon sok csatában voltam benn. Egész életemben egyedül éltem, soha nem volt senkim, se feleségem, se gyerekeim. Ezt a házat a harcban szerzett zsákmányból vettem, a zsoldból, amit a Fáraók fizettek nekem

tetteimért. Sok éve már, hogy nem harcolok, és sok éve már, hogy minden időmet virágaimnak adom át. Mígnem pár évvel ezelőtt álmomban megjelent egy alak, és azt mondta, hogy lesz majd valaki, aki öreg koromban gondomat viseli, de csak akkor, ha méltóvá válok rá. Aztán most jött ez az új álom a napokban, s tudtam, hogy eljött az ideje annak, hogy megöregedtem. S te eljöttél, gondolom én, hogy öregségemben együtt legyünk. De tudom, hogy most ez mind furcsának tűnik neked, hisz most találkoztunk még csak a Nílus partján, de talán majd az idő lefűjja emlékeinkről a homokot, és kitisztul minden, és előtűnik a kőszikla, mely megfényesíti elménk békéjét. Mizaar addig maradsz itt, ameddig neked jó lesz. Ha úgy gondolod, itt telepedsz le. Ami az enyém, az a tiéd is, mert én hiszem, hogy az álmok igazat mondanak, és hiszem, hogy téged a nagy ég küldött. S hiszem, hogy engem is a nagy ég küldött feléd.

Az utazó végighallgatta, amit az öreg mondott neki, közben ő is hajolgatva szagolgatta a rózsákat, s csodálkozott az öreg őszinteségén és nyíltságán. Az elkövetkezendő három évben az öreg megtanította írni, olvasni, amennyire tőle tellett, majd rájött, hogy a gyerek sokkal fogékonyabban, és sokkal gyorsabban tanul, mint amit ő át tudna adni, ezért a környék leghíresebb iskoláiba iratta be, ahol a tanárok más Földrészekon tanulták a tudományukat, és más világok kultúráját is ismerték. Az utazó már kora gyerekkorában is nagy érdeklődést mutatott az orvoslás iránt, a növények iránt, az állatok iránt, az emberek iránt, minden iránt, amivel segíteni lehetett az embereken. Soha többet nem ment vissza abba az oázisba, ahol született, s eldöntötte magában, hogy az egy másik élete volt, amit ugyan ebben az életében élt le, de azt belepte a sivatag homokja. Egyszer megtörtént ugyan vele, amikor a városban sétált, hogy látott egy fiatal lányt, mintha a nővére lett volna, a legidősebb, de már nem rabszolga volt, hanem díszes fehér hintón rabszolgák vitték, és futár szaladt előtte. De nem volt benne biztos, hogy a nővére volt az, de mégis úgy érezte, szíve is vadul dobogva jelezte, hogy talán az, de nem mert odamenni hozzá, félt egyrészt attól, hogy csalódik, másrészt félt attól, hogy a gyerekkorának élményei felszínre jönnek, s lelkének fájdalma újra megerősödik.

Tíz év kitartó és kemény tanulás után elérhette a templomi gyógyító fokozatot, és bekerülhetett a gyógyítók templomába, ahol a papok segítségével elvégezhetette gyógyító feladatait. Huszonhét-huszonnyolc éves korában úgy érezte, hogy abban a tudásban, amit a papok tanítanak, rengeteg hiányosság van, s rengeteg probléma, amely nem teszi lehetővé, hogy a beteg igazából el tudjon jutni testi, lelki szellemi gyógyuláshoz. Úgy érezte, hogy neki ebben valami jelentős szerepe lesz, de nem tudta, hogy miért, és sokszor úgy érezte, hogy csak nagyképűsége, vágya mondatja vele, hogy ő ebben még tud tenni valamit. Ilyenkor hosszú időre

kivonult a sivatagba elmélkedni, gondolkodni, de soha nem jött rá semmi olyan igazi, komoly megoldásra. Majd egy alkalommal a halottak házába kellett neki menni, a boncolást tanulni, mikor egy poros sziklafalnak támaszkodva, az bedőlt, s a sziklafal mögött régi pergamentekercseket talált. A tekercseket elolvasta. Egy sok évvel korábban írt jegyzetet talált, amely arról szólt, hogy a halál megjelenése milyen szervekkel párosulva hogyan látható előre. Mivel senki nem találta meg, és nem látta rajta kívül ezeket a tekercseket, ruhája alá rejtette, sietett ki a templomból velük s vitte őket haza. Gyorsan és boldogan újságolta Szenmutnak, az öreg zsoldosnak, kit nevelőapjának tekintett. Hosszú éjszakákon át az olajmécses fényénél tanulmányozta a tekercseket, melyek eleinte hátborzongatónak tűntek és kegyetlennek a számára. Sokat gondolkodott azon, hogy mi vihet rá egy embert arra, hogy ilyen pontosan és részletesen leírja a halál megjelenését az arcokon, s ezeket rajzokkal, ábrákkal illusztrálja. Észrevette, hogy a feljegyzésben nincs semmilyen vallási megközelítés, hanem mind tényeken alapszik. Tanulmányai során egyre mélyebbre került a dolognak a tanulásában, és az értelmezésében. Lassan eljutott odáig, hogy barátain, ismerősein, de akár az utca járókelőin is felismerte a halál jeleit, és azokon is, akik közel kerültek hozzá. Eleinte nem nagyon bízott ezekben a felismerésekben, de ahogy a felismerések egyre gyakrabban bekövetkezett tényé váltak, annál jobban elfogadta a sziklafalban talált kéziratokat - mint egyfajta tény, vagy felismerés -, szinte orvosi pontossággal készített jegyzeteit. Mikor késő éjszakán az olajlámpa fényénél belemerült a jegyzetek tanulmányozásába, egy furcsa látás, de mégis biztosan érzékelhető simogatásszerű szellőt érzékelt bal kézfején. Először úgy gondolta, hogy a huzat, vagy ruhája ért a kezéhez, később ez az érzés még egyszer megisméltődött, s ekkor érzékelte, hogy valamilyen más jelenlét van a szobájában, s ez a jelenlét jelzett feléje. Ahogy ott ült, s az imbolygó lángú olajmécsesnél nézte a kopott lapokat, valahonnan, tudata mélyéről egy információ elindult felfelé a tudata világába arról, hogy van rajta kívül valaki a szobában, valamilyen szellem, vagy valami más. Hite és meggyőződése ebben nem gátolta, korának hitvilágával teljesen egyetértett, s tudta, hogy az elhaltak szellemei azok az élők között bolyonganak. Csak arra volt kíváncsi, hogy ez a szellem miért van itt, és mit akar tőle, pont tőle. De soha nem foglalkozott olyan dolgokkal melyek a titkok birodalmába vezettek, igazából kicsit szerette is az ilyen dolgokat. Minden tudását, minden idejét arra összpontosította, hogy az embereken tudjon segíteni, orvos szeretett volna lenni, s ezért mindent megtett, és annak ellenére, hogy elfogadta ezeket a dolgokat, tényként fogadta el, tudta, hogy nem tud rajtuk változtatni, nem tudja őket befolyásolni, ezért úgy gondolta, hogy megpróbál velük együtt élni. Hisz akkor talán könnyebben tud előbbre jutni. Aznap éjjel későn feküdt,

zavart, nyugtalan álma volt. Álmában azt álmodta, hogy egy hosszú, fehér hajú, fehér ruhás idegen hozzá beszélt, és álmában elmesélte neki, hogy a pergamentekercs hogyan került oda. Csak azt, hogy miképp került oda. Ő próbálta álmában kiszedni belőle, hogy a pergamentekercs kié volt, ki készítette, de erre nem kapott választ. Azt elmondta neki az idegen, hogy ő egy magasabb világból jött, és neki az a dolga, hogy segítse a munkáját, az ő életét szemmel tartsa, segítse, támogassa. Elmondta neki azt is, hogy az, aki a pergamentekercseket írta, már nagyon régen halott, bár szelleme még itt bolyong, egész pontosan a holtak házában. S vele közösen, amikor észrevették, hogy a tekercseket megtalálták, olyan sugallatokat adtak át a tekercs megtalálóinak ötven évvel ezelőtt, hogy azok falazzák be a tekercseket, s miután befalazták, felejték el, hogy hova tették. Mert nem rájuk tartozik, hanem majd eljön valaki a tekercsekért, akié a tekercs. A fehér hajú idegen mesélt neki arról, hogy így még nagyon sok tárgy van elrejtve a világban szerteszét, akár sziklafalakba, akár földbe ásva, és azok közül semmi sem véletlenül van ott, ahol van, és senki sem nyúlhat hozzá, csak az, aki azokat oda tette, vagy az, akinek joga van tudni azt, ami ott van. Az idegen még elmesélte azt is, hogy ha méltatlan kezekbe kerül az az elrejtett dolog, ami ott van, s ami elrejtésre került, akkor azért általában valamilyen büntetés jár. S általában az ilyen sírrablók mindig rossz véget járnak.

A fehér hajú idegen még azt is elmesélte neki, hogy gondosan tanulmányozza át a jegyzeteket, nagyon pontosan és precízen úgy használja őket tanulmányaiban, ahogy azok oda le vannak írva, ne változtasson rajtuk semmit, ne javítson bele, használja fel következő munkájában, mert nagy szüksége lesz rá.

Reggel ziláltan, fáradtan ébredt. S egész éjjel azon gondolkodott, hogy ki volt az a fehér hajú idegen, olyan ismerős volt számára, de most látta őt először életében, s azon is sokat gondolkodott, hogy miért tűnt ismerősnek. Nem tudta igazából beazonosítani, de az érzés az nagyon erősen maradt meg benne, hogy ismeri, s valahol már találkozott vele, talán nem is egyszer, talán többször. Reggel, mikor teáját megitta, álmát elmesélte nevelőapjának. Szenmut csak hallgatta hosszan, és kinézve az ablakon, halkán, nyugodtan, hátra sem nézve megkérdezte:

- És milyen ruha volt rajta? Fehér, térdig érő tunika?

Az utazó halkán annyit felelt:

- Igen.

Erre Szenmut folytatta:

- Ő volt az, aki sok évvel ezelőtt megjelent álmomban, s ő volt az, aki akkor is megjelent, amikor téged a nádasban megtaláltak. Neki hozzád van köze, de nem tartom elképzelhetetlennek azt sem, hogy ő te vagy. Nem tudom ez pontosan mit jelent, de ezt így érzem. Ez lehet, hogy

csak egy bolond öregember gondolata, de valahol úgy érzem, nem tévedek. De talán nem is fontos, hogy ez az alak kicsoda.

Az utazó egész nap csak tanult, és tanult, folytatta orvosi tanulmányait, és közben a gyógyításokon, és a jegyzete alapján elkezdte megírni saját könyvét, amit egyszerűen csak az élet könyvének nevezett. Gyógyításaiban legfontosabb szerepet a szervek megbetegedésének tulajdonította. Nem tudott elvonatkoztatni a gondolat, mint betegség okozó lehetősége felől, nem tudta átlátni azt a részt az egészből, hogy bárkit beteggé tehet egy gondolat, igaz ő maga is ebből a kiindulópontból indította el gyógyításait, mégis mindig arra hagyatkozott, hogy a betegségeket különféle gyógyfűvekkel, vagy egyéb másféle praktikákkal kezelni lehet. Nagyon ritkán folyamadott olyan dolgokhoz, hogy a betegségeket gondolati úton, saját akarattal, vagy koncentrációval olyan hatásmechanizmus alá lehet vonni, amely képes megszüntetni annak létrejöttét, vagy a kialakult folyamatát. Amikor a lakásban egyedül maradt Szenmut halála után, kiderült, hogy az öreg egy hatalmas birtokkal rendelkezett, körben a Nílus mindkét partján. Kiderült az is, hogy az öreg nem egy egyszerű katona volt, hanem valamikor sok-sok évvel ezelőtt a Fáraó testőrségéhez tartozott, s a birtokokat a Fáraótól kapta ajándékba hűségéért, és katonai tetteiért. Megtalálta Szenmut emlékiratait, amelyekben leírta harcait, cselekedeteit, melyekben benne volt az is, hogy néha tett jó dolgokat, néha tett rossz dolgokat. Ezeket verses formában írta le, s azokat amiket leírt, az utazó Szenmut halála után mind rávésette a szarkofágjára. S szinte az egész szarkofág úgy nézett ki, mint egy élettörténet.

Szenmut halála után az utazó nem úgy élte meg a dolgot, hogy magára maradt, hanem tanulmányaiból eljutott már arra a filozófiai szintre, hogy nevelőapja csak testet, alakot cserélt, de ugyanúgy maradt vele, és ugyanúgy együtt élnek tovább, és tudta, hogy szelleme az idők végezetéig ott marad mellette. Csak lelke ment vissza az örök béke, és nyugalom honába, a Nílus túlsó partjára, arra amerre a Nap nyugodni tér. Már elmúlt harminc éves, amikor saját önálló gyógyításba kezdett, írásait, munkáit kőtáblákra készítette el, az agyagtáblákra nádvesszővel írta rá feljegyzéseit, melyeket gondosan kiégetett a napon, és gondosan félretett. De készített olyan feljegyzéseket is, melyeket papirusztekercsekre írt, s ezeket csak saját magának hagyta meg. A többi feljegyzést valahol a lelke mélyén, a tudata mélyén azzal a szándékkal írta, hogy abból a jövőben valakik tanulni fognak. Sokan lesznek, és szükségük lesz rá. Könyvének címén nem változtatott, maradt, "Az élet könyve", és ismerősei és barátai gyakran támadták azzal, hogy kicsit nagyképű, és olyan címet ad neki, hogy már-már szentségtörésnek tűnik, és ő az egyszerű orvos honnét vesz bátorságot ahhoz, hogy megírja az élet könyvét. De

aztán mikor elolvasták munkáit ők is, és a papok is egyértelműen helyeselték a címet, s látták, hogy ami bent van, az hatalmas bölcsességet tartalmaz, és olyan életfilozófiát, amely az embert boldoggá tudja tenni, és boldogságában sokkal nyugodtabban, és egészségesebben tud élni.

Az utazó harmincöt éves kora táján egy meleg, forró nyári délutánon találkozott egy fiatal lánnyal, aki betegségének gyógyításával fordult hozzá. A beteg és orvos kapcsolatából kialakult köztük egyfajta mély szimpátia. A szimpátia egy idő után szerelemmé alakult át, s a szerelemnek házasság lett a vége. Az utazó ebben a házasságban boldogan és nyugodtan élt, házasságából két fia született. A nagyobbik fiú már fiatalon érzékeltette a világgal duhaj, és hirtelen természetét, de azt is, hogy rettenetesen jószívű, de néha meggondolatlan. Korán, tizenhét éves korában katonának állt, s az utazó onnantól fogva többet nem találkozott vele. Másik fia követte a nyomdokait, orvosnak állt. Majd egy balul sikerült gyógyító folyamat következtében mély lelkiismeretfurdalást érezve beállt szerzetesnek, és egész életét ennek a hivatásnak a gyakorlásában élte le. Felesége házasságuk tizedik évében egy baleset következtében meghalt. A piacon, mikor vásárolt, verekedés tört ki, s a tömegben egy eldobott dárda eltalálta. Az utazó méltó módon meggyászolta feleségét, de eldöntötte, hogy életében többet már nem nőül meg, minden idejét munkájával tölti, és így is tett. Kisebbik fiával gyakrabban tartotta a kapcsolatot, és nagyon mély és szoros lelki azonosság alakult ki köztük. Annak ellenére, hogy sok mindenben nem értettek egyet, mivel fia sok mindent lelki, vallási oldalról közelített meg, míg ő ellentétben vele, a betegségeket mindig az adott szerv problémájának tekintette, s nagyon sokszor a betegségek kialakulásáért önmagát, és az isteneket tette felelőssé. Mert úgy vélte, hogy ezek valamilyen szinten büntetései annak, aki megbetegszik. Míg fia ezekről a dolgokról azt gondolta, hogy a lélek jelzése a test felé a betegség. De az utazó ezekkel a dolgokkal nem mindig értett egyet, de ennek ellenére a viszony nagyon jó volt közöttük.

Már elmúlt ötven éves, mikor egy váratlan fordulat rákésztette, hogy elgondolkodjon. Egy reggelen belényilallt a fájdalom, hogy életének egy jelentős részét egyedül élte le, és a gondolat egyre győtrőbben, egyre mélyebben hatolt beléje, és minél jobban gondolkodott, a gondolat annál nagyobb, szinte fizikai kint jelentett a számára. Ekkor kezdett el gondolkodni azon, amit fia mondott neki sok évvel korábban, hogy a gondolat teszi valójában beteggé az embert. De ő akkor ezt nem fogadta el, de most rá kellett döbennie, hogy ez bizony így van. S ő valójában semmit nem tud az igazi gyógyításról, a szervek gyógyításáról sokat, a halálról sokat, de arról, hogy a betegség mitől jön létre, szinte semmit. Ez hatalmas lelki traumát jelentett a számára, s egyre kilátástalanabbnak érezte helyzetét, s egyre nyomorultabbnak érezte saját sorsát. Úgy érezte, be-

csapta saját magát, becsapta a világot, s ekkor döbönt rá, hogy valójában ő csak egy tünetet kezel, egy tüneten próbált javítani, s nem magán a betegségen. Első indulatos rohamában azt gondolta, hogy könyvét, "Az élet könyvét" összetöri, de helyette megváltoztatta gondolatát, befejezte a könyvet, de "Az élet könyve" után írt egy számot, "Az élet könyve első rész" címet adta neki. A befejezőbe csak annyit írt bele, hogy a könyv folytatása a jövőkor gyógyítóira vár. Hisz ez a könyv, ez csak egy alap arra vonatkozóan, hogy hogyan s mint kell a gyógyításban a diagnózis alapjait felismerni, és összekapcsolni. De valójában a gyógyítás, az nem testi eredetű dolog, hanem lelki eredetű. Mikor könyvét befejezte eldöntötte, hogy a gyógyítást abbahagyja és semmi mással nem fog foglalkozni, csak elmélkedik, és megpróbálja saját gondolatait megérteni. De ezek a dolgok nagyon nehezen mentek a számára, öreg volt már, nyűgös, s egyre jobban belefásult az egészbe.

Egyidőben a Nílus áradásával, egy hajnali időben, szívroham végzett vele. Napokig senki nem vette észre, mivel beteget eltávolodtak tőle, senkije nem volt már. Kisebbik fia talált rá a nagy lakásában. Ott feküdt az ágyon, arcán láthatóak voltak a halál jelei is. Fia méltó módon eltemette, és szarkofágjára csak ennyit írt:

„Itt nyugszik az orvos, ki kereste a betegségre a választ, s megírta Az élet könyvének az első részét. Itt nyugszik az orvos, aki elindult, hogy felébredjen a lélek fejlődésének végtelen útján”.

Mikor elérkezett hozzá a halál, erős szorító fájdalmat érzett testében, a levegőt ki akarta fújni, de valami a torkában meggátolta, hogy a levegő nyugodtan és szabadon áramoljon. Szemei elhomályosultak, agya eltompult, de az utolsó pillanatban, gondolatában még hallotta, ahogy a fülében dobol a vér. Aztán mindenütt csend lett, hosszú, néma csend. Majd a következő pillanatban látta saját magát felülről, és nem tudta eldönteni, elfogadni, hogy él-e, vagy hal-e. Úgy gondolta, hogy az egész valami álom, valami káprázat, valami színjátéknak az eredménye. Biztos, hogy valaki valamit tett az ételébe. A szolgákra gyanakodott, a piaci árusokra, minden eszébe jutott, csak az nem, hogy beállt nála a halál, és átment a holtak birodalmába. Nagyon nagy agresszió, fájdalom és félelem szabadult fel benne, és minden áron az életbe akart kapaszkodni. Minden áron tovább akart menni, nem bírta elviselni azt a vereséget és azt a veszteséget, hogy ő, mint gyógyító nem tudja saját magát meggyógyítani, és nem tudja az életet igazán irányítani és kezelni. Nem tudta eldönteni, hogy mit tegyen csak azt érzékelt, hogy egyre emelkedik fölfelé. Aztán az emelkedés hirtelen megszűnt, s csak a vágy maradt meg benne, s a körülötte lévő homály, sötétség, foltok, a vágy, mely erősen abba az irányba vitte, hogy megszületni, megszületni, megszületni kell. Következő pillanatban észrevette, hogy valaki van mel-

lette, de nem látta, és nem hallotta, hanem néha úgy érezte, mintha felesége szelleme lenne. De ezt csak egy pillanatra érezte, mert ez a jelenlét is eltávolodott mellőle. Hosszú ideig egyedül érezte magát, néha alakokat érzékelt, néha fényesebb formákat, de ezek sem tudtak rá jelentős hatást gyakorolni. A következő pillanatban, ami lehet, hogy egymillió év múlva történt, lehet, hogy csak egy pillanattal később, észrevette, hogy vele szemben van egy alak, igazából, jobban mondva csak egy szem, egy darab szem, s ekkor érzékelte, hogy ez a szem őt nézi. A szemből valamiféle fényes, erős erő áradt feléje, s az erő állandóan ugyanazt a gondolatot ébresztette fel benne, hogy a lélek mindenütt jelen van. A lélek az mindenütt jelen van, s ezt igazán csak akkor tudja érzékelni, hogyha a lélek erejét, szabadságát magához közel tudja engedni. Ezeket a gondolatokat végiggondolva, és a szemet nézve, egyre jobban elhatározta magában azt a vágyat, hogy újra meg akar születni, de nem tudta, hogy mit tegyen ennek érdekében. A szemből újra erő sugárzódott feléje, s ez az erő szinte hipnotikus módon hatott rá, érezte vele, hogy szinte már meg is született, csak nem vette észre, hogy hogyan, és nem vette észre, hogy mi történt körülötte, mert tudása, szabadsága nagyon csekély hozzá, s az élethez fűződő vágy roppant erős, s elnyomott minden más információt.

Az utazó következő születése ugyanúgy Egyiptomban történt, férfiként született újjá, egy alkoholista tanár, és egy kicsapongó életet élő táncosnő közös gyermekeként. A tanár nagyon sok idejét arra fordította, hogy lelke fájdmával el tudjon boldogulni, az alkohol mámorában keresett menedéket. Igaz egyedül élt, és a táncosnőt sosem vette feleségül, de józan pillanataiban a tanár a táncosnővel közösen szülte a jövőről alkotott ideákat és elképzeléseket, melyeket rendre nem valósítottak meg. Az első borgőzös pillanatukban mindig veszekedés, és feszültség lépett fel köztük, mely meggátolta őket abban, hogy álmaikat meg is tudják valósítani. Az utazó egy ilyen hajnalon született meg, melynek születésekor az apja nem is akarta elfogadni, hogy fia született, sőt azt se nagyon akarta elfogadni, hogy egyáltalán az ő gyereke lenne. A táncosnő hosszú vívódás után tudta csak érzékeltetni vele azt, hogy igen ez az ő fia, és most már maradjanak együtt mind a hárman. Kitartó próbálkozásokat tett ennek érdekében, hogy hármójuk közösségéből egy családot formáljon, de az alkohol, az agresszió ezt mindig megghiúsította, és a táncosnő egy idő után az öngyilkosságba menekült. Az utazó az öngyilkosságra való hajlamot örökölte anyjától, s már gyerekkorában is foglalkozott a halál gondolatával, mint egyfajta menekülés, mert úgy vélte, hogy ez az egyetlen mód, ami meg tudja szabadítani a problémáitól. Nem érezte jól magát testében, nem tudta ezt a dolgot megfogalmazni, állandóan előre szeretett volna menni, de nem tudta hova. Az öngyilkosságot, az ön-

gyilkosságra való hajlamot igaz, hogy anyjától örökölte, de a kilátástalanságra való hajlamot, és a pesszimizmusra való hajlamot az apjától. Így a két szülő közös eredményeképpen egy nagyon furcsa, és roppant nehéz természettel állt az élet kapujában. De az volt egyetlen egy nagy szerencséje, hogy már korán, fiatalon kitűnt kezűgyessége, gyors felfogóképessége, mely a rajzban, a festészetben az ő számára az egyetlen előrejutási lehetőséget biztosította. Ugyan gyakran szült ideákat, hogy ő híres képeket fog festeni, ő lesz a legnagyobb sírkamrafestő, de ezek az ideák mindig eltörpültek azok mellett a tények mellett, amelyek arról szóltak, hogy az első nehéz pillanatban nem tudja ezeket a dolgokat kivitelezni. Később különféle spekulációkba kezdett, hogy ezekkel a dolgokkal meg tudja valósítani azokat a terveket, amelyeket úgy gondolt, hogy fontosak, amelyekről úgy vélte, hogy nélkülözhetetlenek az élet továbbvitelében.

Huszonöt éves korára az utazó elismert festőnek számított, de igazából munkát senki nem akart neki adni elviselhetetlen természete, és kicsapongó életvitele miatt. Gyakran a festészet maradt a számára az egyetlen menekülési irány. A képek egyre gyakrabban olyan témák köré csoportosultak, ami az ember és az emberfeletti világok kapcsolatáról szólt. Hosszú órákig ült üres vásznak előtt és semmi mást nem csinált, csak a kavargó színekről álmódott, amelyek a fehér vászonra kerülnek majd. Persze természetesen ezeket soha nem festette meg. Mindig úgy gondolta, hogy azokat valahol egy másik síkon festi, valahol a tudatának egy másik lényé, szelleme az, aki azokat a képeket egy másik világban készíti. Az utazó ezekre a festett képekre mindig úgy képzelt, mint álmokképekre. Ahhoz, hogy fenn tudja magát tartani nagyon gyakran kényszerűségből elvállalt olyan festészeti munkákat, amelyeket nem igazán akart, és nem érzett magához közelállónak. De érezte, ahhoz hogy életben tudja magát tartani, ezeket meg kell tennie. Előfordult nála, hogy kicsapongó életében problémák megoldására a mézsör okozta mámorba került. S ilyenkor újra, ugyanúgy, mint anyja, vagy apja nekiállt rózsaszín ideákat és álmokat szülni arról, hogy mi mindent fog elérni az életben. De aztán, amikor eljött a józanodás pillanata, és fejfájás következtében, és a hányinger gyomorégető feszültségében ráeszmélt arra, hogy elmúlt a mámor, újra feladta álmait, újra elérte azt a pillanatot, hogy nem tudja saját magát megvalósítani.

Már elmúlt negyven éves, amikor egy hajnalon álmában egy képet látott. A kép gyönyörű szépnek tűnt: hajók a Níluson. A hajók után a vízzel szemben egy halottat szállító temetési hajó megy, és úszik felfelé az árral, vitorlák nélkül, minden nélkül. Mikor az utazó reggel felébredt ezen az álmoképen gondolkodott egész nap, sőt másnap, harmadnap, s hosszú heteken keresztül. Nem tudta eldönteni, hogy hogyan lehet az,

hogy egy hajó, amin utasok ülnek, emberek ülnek az a víz után megy, és egy hajó, amin egy halottat visznek mindenféle segítség nélkül a vízzel szemben megy. Úgy gondolta, hogy ebben Isten gondolata van bent, s úgy gondolta, hogy a nagy Isten ezzel az álomképpel valamit üzen az ő számára. Úgy gondolta, hogy ez egy jel lehet, melyet, ha most el tud fogadni, az egyik nagy lehetőség az ő számára, ha nem tud elfogadni, akkor élete teljes egészében kisiklik, teljes egészében holt vágányra kerül. Próbálta értelmezni az egészet, de minden egyes kísérletezéssel, magyarázkodással rájött arra, hogy ezek csak holt vágányok, itt valami egészen másról van szó. Valamiről, ami nem is biztos, hogy festészet, valamiről, ami nem is biztos, hogy az anyaggal, a világgal függ össze, valamiről, ami sokkal inkább neki szól egyszemélyben. Az utazó elkezdett gondolkodni, s ahhoz hogy tisztán a gondolatait meg tudja zabolázni, s rájöjjön arra, mi az álomkép lényege, egy jóshoz fordult. S a jós csak annyit mondott neki, hogy az álomkép az Isten üzenete, és arról szól, hogy ő elindult visszafelé, de a jós nem tudta megmondani, hogy hová, s az utazó sem tudott ráérezni. Mikor a jóstól eltávozott, és kifizette neki az áldozati pénzt, azon gondolkodott, hogy most ő bolond, vagy a jós a szélhámos, vagy senki nem tud semmit, ez az egész világ teljesen érthetetlen és átláthatatlan. De úgy érezte, hogy ez nem igaz, mert van benne valami racionális, csak ő, mint ember ezt nem tudja érzékelni. Pedig ez a racionális lehet az, ami ezt az egész világot működteti és mozgatja. Az utazó eldöntötte, hogy maga fog ennek az álomnak az eredményére járni, maga fog utánajárni. Elkezdett gondolkodni azon, hogy mit tegyen ahhoz, hogy ezek az álomképek érzékelhetőek legyenek.

Hosszú ideig bolyongott Egyiptom földjén, városról városra járt, közben itt-ott festett egy képet, és sehol nem tudott megtelepedni. Voltak városok, ahol született egy-egy gyereke, de mire a gyerek megszületett volna, arra ő már továbbment, s csak később mikor visszatért abba a városba, és találkozott az ott élő ismerőseivel, akkor tudta meg, hogy abban a városban gyermeke is van. Soha nem tudott ezekhez az emberekhez ragaszkodni igazán, se szeretteihez, se barátaihoz, se ismerőseihez.

Egyszer, mikor a sivatagban gyalogolt, vándorlásai során, találkozott egy öreg remetével, s a remete annyit mondott neki, mikor ránézett:

- Látom rajtad, hogy keresed az utadat, de nem tudod, hogy merre indulj, nem tudod, hogy mitévő légy. Én megmondom neked, hogy mit tegyél, a dolgod roppant egyszerű lesz.

A remete ebben a pillanatban mélyen a szemébe nézett, majd folytatta:

- Tanuld meg a saját gondolataidat felismerni, zabolázni a vágyaidat, s meglátod, oda jutsz el, amiről még nem is álmodoztál.

Az utazó kinevette az öreg remetét, majd tovább ment. A Nap for-

rón, és kegyetlenül tűzött a sivatagra, és mikor hátranézett, hogy megnézzé még egyszer az öreg remetét, akkor vette észre, hogy nincs mögötte senki. Nem látta, és mikor elindult utána, hogy megkeresse, hátha valami szikla mögé leült pihenni az öreg, nem találta meg a nyomait, sem az öreget. Sőt megdöbbenéssel vette észre, hogy ott, ahol az ő nyomait találta, és ahol elméletileg az öreggel találkozott csak az ő nyomainak a homokban, és az öregét nem lehet látni sehol. Ekkor kezdett el azon gondolkodni, hogy itt valami történt, és ezt is ugyanolyan jelnek tekintette, mint amit álmában látott. Eldöntötte, hogy az első városban, ami útjába kerül, letelepedik, mert nem véletlenül itt történt ez a dolog, bár nem tudta, hogy ezt miért gondolja így. De biztos volt benne, hogy ennek így kell lennie, és ő ennek most eleget fog tenni. Megerősíti jellemét, határozottabbá teszi saját magát, és legyőzi a saját maga belsejében lévő kételyeket.

Két napig gyalogolt a sivatagban, mikor egy piciny, pár házból álló faluba ért be. A falucska kétnapnyi járóföldre volt a Nílustól, se közel, se távol semmilyen víz, egy árva, nagyon mély kút volt a falu közepén, és hosszú ideig kellett sorban állni, mikor valaki vízért ment. Mert ebből a kútvízből ittak a falu lakói az arra haladó karavánokkal együtt, az állatokkal együtt mindenki. S minden embernek hetente be volt osztva, hogy mikor kell a kútból a vizet fölmerenie, bár akik akarták, azt kiválthatták a falu előljáróinál, valamilyen egyéb más juttatásra. Arra nem volt pénze senkinek, hogy rabszolgákat tartson, a falu ahhoz mérten nagyon szegény volt. Máshol rabszolgák voltak, ott ezekre a munkákra rabszolgákat alkalmaztak, ők voltak a vízmerők. A kútból vizet hosszú farúdon leengedett bőr edénnyel merték föl, és az utazó mikor rákerült a vízmerés ideje, akkor, mindig megpróbált, - eleinte - valamilyen kifogást keresni arra, hogy neki ezt nem kellene csinálni. A falu előljárója egy elcsapott, mámoros természetű szerzetes volt Ámon papjai közül. Félig volt csak írástudó, és hatalmát hol testi erejével gyakorolta, és kicsapongó természetével, hol azzal, hogy átkot mond a falu lakóinak a fejére, ha nem teszik meg, amit kér. Az utazóval is próbálkozott praktikáival, de igazán nem méltatta figyelmébe. Úgy gondolta, hogy egy szerencsétlen bolond koldus, akinek jelenléte nem is árt, nem is használ pozíciójának. Igaz később rájött tévedésére. Egy poros délután, mikor üres óráiban a falu lakóit regulázta, és különféle általa jogosnak vélt adók tervén dolgozott, észrevette, hogy az utazó a kútnál ül, és egy agyagtáblára egy elszenesedett fa darabkájával az arra haladó kicsiny létszámú és elnyűtt karavánt rajzolja. Megdöbbenve vette észre, hogy a rajz valóságos műremek, tökéletessége, felismerhetősége mély nyomot hagyott benne. Ahogy ott állt az utazó mögött, és nézte, hogy az rajzol, eszébe jutottak a templomban töltött szerzetesi tanulóévek. Melyek során ő maga is próbálko-

zott arcok festésével, de mentora lebeszélte róla, s elmagyarázta neki, hogy mások arcának lefestése az nem csak jó megfigyelőképességet igényel, hanem valami olyan pluszt, mely lehetővé teszi az alkotó szellemét arra, hogy hatást gyakoroljon más emberekre.

A falu előljárójának mikor ezek a gondolatok eszébe jutottak, úgy értelmezte őket, ahogy nézte az utazót, ahogy rajzolt, hogy olyan hatalommal rendelkezik az emberek fölött, amit neki, mint a falu előljárójának ki kell használnia. Úgy értelmezte, hogy ha támogatja az utazót munkájában, akkor meg tudja erősíteni pozícióját a közösségen belül, és így a közösség vezetője tud maradni. De mivel nem fejezte be papi tanulmányait az emberi jellemmel kapcsolatban, és csak az orra hegyéig látott, nem gondolt arra, hogy az utazó nem más, mint egy álmodozó idealista, aki saját nyughatatlan lelkének keresi a békét. Az előljáró megparancsolta a falu lakóinak, hogy amikor a vízmerés ideje elérkezik az utazóhoz, akkor az alól a falu lakói mentesítik, és mindig valamelyik más falusi ember mer helyette vizet. Az utazónak ezek a gondolatok eleinte tetszettek, és a tudatlan parasztok között sokszor a saját maga által nem érzékelt módon egyre jobban erősítette az előljáró pozícióját. De a lelke mélyén érezte, hogy ebből a pozícióból előbb-utóbb baj lesz. Az utazó nem magát féltette, hanem a közösséget, mert érezte, hogy az előljáró saját gögjén és hatalomvágyán túl nem képes látni. A faluban töltött hosszú évek alatt az arra járó kisebb karavánok elvitték művészetének hírét más városokba, és sok magas rangú emberhez, melyek gyakran munkát ajánlottak a számára. Az utazó eleinte elvállalta ezt a munkát, de később csak akkor vállalt el egy-egy megbízást, amikor kedve és lustasága engedte. Idealista álmoképeit tovább szőtte és tervezte, s gyakran valóságosnak vélte álmait. Egyre gyakrabban esett bele abba a csapdába, hogy környezete nem vette komolyan, habár munkáját dicsérték és elismerték. A falu nem törődött egy idő után vele és az előljáróval, bár még kicsit félték az előljáró hatalmától, de egyre gyakrabban kezdtek ellentmondani minden utasításának. Aztán egy nap betelt a pohár, és mindkettőjüket elűzték a faluból. Igaz a lázadás vezetője, a falu egyik hatalomra vágyó lakója, próbálta rábeszélni az utazót, hogy később jöjjön vissza, és segítsen neki a falu életében. De az utazó hamar rájött, hogy valójában az új előljáró is csak a saját pozícióját akarja erősíteni vele.

Az utazó hosszú ideig bolyongott együtt a falu elcsapott előljárójával, kiről kiderült az utazó számára, hogy nem is egy rossz ember, csak gyerekkori álmait, vágyait akarta megvalósítani. S mikor kicsapták a templomi iskolából csalódottságában bosszút esküdött az ég ellen, az istenek ellen, s úgy gondolta, hogy ő majd kezébe veszi saját sorsának irányítását, és majd ő megmutatja a világnak, hogy mit tud. De aztán belátta tévedéseit, és hibáit, és ilyenkor úgy is beszélt, és úgy is

gondolkodott, mint egy igazi szerzetes az élet apró dolgairól. Ilyen szabad pillanataiban megtudta az utazó azt, hogy az élet az egy egységes egész, amely a fényből, a Napból indul ki, és valójában ez a fény és ez a Nap bent van minden emberben. Minden emberben ott van a tűz, amely táplálja, élteti akár életek hosszú során át. Az utazó megtudta az elcsapott szerzetestől, hogy Ámon lélekadománya mindenben bent van, fűben, fában, mindenben, de Ámont magát a Földön valahogy az ember képviseli, az ember, aki képes teremteni és alkotni. De elmagyarázta a szerzetes azt is - mert minél jobban beszélt az élet dolgairól, annál jobban előjött benne a szerzetesi énje, s annál bölcsebben látta az utazó hibáit, és saját hibáit - elmagyarázta neki, hogy a fejlődésnek hosszú láncolata van, s a láncolatok valójában Ámon tiszteletére épülnek. Az utazó ezeken eleinte nagyot derült, de később saját gondolatait összevetette azokkal a gondolatokkal, amiket a szerzetes mondott neki, s kiderült, hogy valamilyen formában ő ezeket a dolgokat érzékelté, érezte, csak nem tudott nekik nevet adni. A legnagyobb megdöbbenés az volt a számára, miután a szerzetes elmesélte neki, hogy valójában az állatok között is vannak emberek, de ezek állati testben vannak még, majd a következő életükben lesznek emberré. Mikor az utazó megkérdezte tőle, hogy melyik ez az állat, akkor a szerzetes hosszú hallgatás után csak annyit felelt: „a macska”. Az utazó megdöbben, de amikor a szerzetes részletesen elmagyarázta neki, hogy a macska mi mindenre képes, és miért Isteni megjelenés, akkor elgondolkodott rajta, hogy bizony az ő életében is volt olyan, hogy egy-egy macska szinte emberi módon viselkedett, szinte emberi reakciói voltak, s ezt gyakran ő maga is úgy értelmezte, hogy a macska olyan, mint majdnem egy ember. Vándorlásaik alatt bejárták a környező oázisokat, falvakat, városokat, de sehol nem tudtak igazán letelepedni, igaz nem is nagyon akartak, és nem is mindig értettek egyet a sok helyhez kötött elmélkedővel. A feszültség köztük egyre kezdett növekedni, mikor egy délután az utazó eldöntötte, hogy ő saját maga folytatja útját. Elbúcsúzott a szerzetestől, aki búcsúzóul csak ennyit mondott neki:

- Tanuld meg elmédet lecsendesíteni, s ismerd meg saját magadat!

Az utazónak ezek a szavak ismerősen csengtek, hisz már hallotta őket valahol, valakitől, mielőtt abba a faluba került volna, ahol a szerzetessel találkozott. Most mikor elvált a szerzetestől, és végiggondolta azokat az időket, amiket együtt töltöttek, beszélgetéseiket, úgy gondolta, hogy nagyon sokat megtudott a világról, szinte mindent, s most már képes akár a saját sorsát is irányítani. Kicsit megkönnyebbültnek, boldogabbnak érezte magát. Úgy gondolta, hogy ez alatt az idő alatt sokat tanult, és bölcsebb lett, és bölcsességével életét rendbe tudja tenni. Azt tervezte, hogy elmegy a Fáraó városába, s ott nekiáll dolgozni, és

híres festő lesz. Útközben egyszer rablók támadtak rá, és a rablók elől menekülve a sziklák közé bújt. A rablók nem találták meg és tovább álltak. Az utazó a sziklák között bolyongva, az egyik sziklafalban egy nagyon-nagyon régi vésett hieroglifa rendszert vett észre, mely olyan régi volt, hogy az írásjeleket nem értette, elolvasni nem tudta őket. S mikor elkezdte nézegetni, s letörölni róluk a port, az írásjelek beomlottak, s egy barlang szája vált láthatóvá. Az utazó belépett a barlangba, és valami mély, csendes, hűvös magány érintette meg. A barlang elég tágas és fényes volt, ahogy a nyíláson beszűrődött a fény. Körülbelül harminc méter hosszú, nyolc-tíz méter széles, és ugyanilyen magas volt. Természetes üreg volt, vörös homok kősziklák között a sziklában, s az üreg hátuljában, a legvégén szinte folyamatosan hallani lehetett, ahogy cseppenként cseppen a víz, s alul kis maroknyi tócsában összegyűlve valahol a sziklák között továbbszivárog lefelé. Az utazóra nagy hatást gyakorolt a látvány, az érzet, s úgy érezte, hogy itt kell maradnia egy darabig, itt rendbe tudja szedni gondolatait, s meg tudja tanulni elméjét megzabolázni, gondolatait felismerni. Leült a barlang közepébe, maga alá húzta lábait, s az első gondolata az volt, hogy neki ez honnan jutott az eszébe, hogy ő egyáltalán mit keres itt ebben a barlangban, ki mondta neki azt, hogy itt kellene maradni, hisz nincs itt rajta kívül senki, biztos ezt az egészet csak ő maga találta ki. Aztán mikor fel akart állni, s ki akart menni a barlangból, újra erős vágyat érzett arra, hogy bent maradjon, s úgy gondolta, hogy az a pár nap pihenő, amit itt eltölthet, az nem fog ártani, s attól még a főváros meg tudja várni, nem lesz abból semmi baj, ha kicsit később ér oda.

Az utazó első dolga az volt, hogy körülnézett a barlangban, s nem talált benn semmi különöset, néhány darab edényt, egy köteg száraz fát, némi száraz füvet, némi vászont, ami egy hatalmas kőlapot fedett, talán, mint ágy, és egy pár kovakövet a farakás mellett. Az utazó ösztönösen nekiállt rendet tenni, kitakarított, a bejárati nyílást kicsit nagyobbra vágta, hogy nagyobb, és több fény jöjjön be, s alul hagyott egy körülbelül térdmagasságig érő küszöbrészt, hogy a bogarak, kígyók, skorpiók kívül tudjanak maradni, amennyire ez lehetséges. De igazából, amikor a küszöbrészt vágta, akkor gondolkodott el rajta, hogy ő egész életében nem nagyon félt ezektől a lényektől, igaz nem is nagyon kereste a barátságukat. Közeledett a Naplemente, s ekkor megdöbbenve vette észre, hogy a barlang sziklabejárat hasadéka a szemközti sziklafalnál folytatódik két sziklafal közti hasadékbán, melyen keresztül a nyugvó Nap a barlang belsejébe világít be. Ahogy a Nap elérte azt a pontot, hogy bevilágított a barlang egészébe, az utazó észrevette, hogy a barlang mennyezetére különféle ábrák vannak festve, s mikor lefeküdt a barlang kövére, hogy megfejtse az ábrarendszereket egyre erősödő fáradtság, és

álom lett rajta úrrá. Nézte az ábrákat, és próbálkozott ellenállni a fáradtságának. Próbálta megfejteni, de nem nagyon sikerült neki, csak pár képet tudott elolvasni, azoknak a képeknek is az volt a legfontosabb mondanója, hogy ez, ahol van, egy szent hely, melynek legfőbb lényege, hogy az ember a világot teremtő és a világot alkotó istennel, és önmagával eggyé tudjon válni, s vele együtt meg tudja találni helyét a világban. Még annyit tudott elolvasni, hogy hosszú ideig kell valakinek itt lenni ahhoz, hogy ezt a kapcsolatot felélessze magába, és ha valaki időnek előtte távozik a barlangból, mint kellene, akkor a barlang szelleme nem biztos, hogy jó indulattal fogja elengedni, hanem valószínű haraggal, és indulattal teszi próbára türelmetlenségét. Aztán hirtelen mély álomba zuhant, annak ellenére, hogy a lemenő Nap szinte az arcába sütött. Álmában látta saját magát, amint ott fekszik a kövön, s úgy érezte a testéből kiszállva a barlang mennyezetén lebeg, és onnan nézi lent a testét. Amikor körülnézett látott maga mellett egy idős, hosszú hajú és hosszú szakállú alakot, aki ugyan hasonlít az Egyiptomiakra, de biztos, hogy nem egyiptomi, és egyik környezeti néppel, vagy törzssel sem tudta azonosítani, és amikor ettől az alaktól megkérdezte, álmában, hogy kicsoda, az alak halkán ennyit felelt:

- Nem az a fontos, hogy én ki vagyok, hanem az hogy te mivé tudsz lenni. Én már akkor itt voltam, amikor te még nem is léteztél soha, semmilyen formában, és én még akkor is itt leszek, amikor te már rég nem létezel ebben a formában.

Az utazó nem értette a szavakat, s beszélgetni próbált álmában az ismeretlennel. Az ismeretlen csak annyit mondott neki - hosszú hallgatás után, és a sok hiába feltett kérdésre nem válaszolva -, hogy ő segít az utazónak abban, hogy megtalálja saját lelki békéjét, megtalálja saját lelki egyensúlyát, megérezze önmagában a szabadság erejét. Az idegen azt is elmondta az utazónak, hogy ő mindig itt lesz a barlangban, és ha kell, megvédi a barlangot, ha kell, megvédi az utazót, de csak egy darabig, mert egy idő után ezt magának kell megtennie.

Az utazó hirtelen és váratlanul nyitotta ki szemét, teljesen ébernek és frissnek érezte magát. Látta, hogy a Nap még mindig besüt a barlangba, és ebből úgy gondolta, hogy nagyon rövid ideig aludhatott, és amikor a barlangban lévő árnyékok hosszúra nézett, látta, hogy szinte alig mozdultak el valamennyit, növekedésüket csak egy-két ujjnyi szélességben lehet mérni. De mégis olyan hosszúnak tűnt az egész álomkép, az idő viszont nagyon rövidnek hozzá. Próbálta magának magyarázni, hogy az egészet csak álmodta, de amikor újra az árnyékokra nézett, tapasztalta, hogy amíg a történeteken elmélkedett az alatt is többet nőttek az árnyékok, mint látomása alatt. Akkor az jutott az eszébe, - mint újabb magyarázat -, hogy talán elájult, de ezt a magyarázatot is

elvetette, mivel ez eddig még soha nem történt meg vele, és se gyöngének, se betegnek, se éhesnek, se szomjasnak, se teljesen kimerültnek nem érezte magát. Később próbált újabb magyarázatokat felkutatni, de mindegyikben megtalálta a hibát, és mindegyiket elengedte. Végül nagy nehezen beismerte magának, hogy itt valami olyan dolog történt, amit nem tud magának megmagyarázni. Hol a sziklahasadékon át besütő Naplementét nézte, hol a barlang mennyezetén lévő jeleket. Aztán gondolatai ismét kalandra indultak, és ekkor döbbsent rá egy újabb felismerésre. Mikor a rablókkal találkozott, akkor ő nem is látott sziklákat, csak homokot, homokdűnéket mindenfelé. Elkezdte visszapörgetni emlékeiben az eseményeket, és ekkor jutott gondolataiban vissza ahhoz a pillanathoz, mikor az úttól jobbra hatalmas lankás ívű homokdűnék voltak. S mindegyik nagyon magas volt, s ahogy a homokdűnék között futott, akkor szaladt be a sziklatömböket elfedő dűnék közé. Gondolataiban az után kutatott, hogy valaha valakitől is hallotta volna, hogy ezen a környéken ilyen rejtett sziklák vannak a homok alatt. Ugyan voltak helyek, ahol a homok kökeménységűre préselődött, de látszott a sziklákon eltérő színe és keménysége folytán, hogy ezek a sziklák nem a sivatag homokjából születtek. Hanem ezeket a sziklákat a sivatag homokja csak betemette. Szinte alig hallhatóan a számára, halkán megszólalt egy hang, mélyen, valahol tudata egy szegletében:

- Igen, jól gondold! Minden, amit idáig gondoltál a barlangról, és találkozásunkról az helyes. De az helytelen, hogy találkozásunkról nem akarsz tudomást venni, és csak a kibúvókat keresed, és még ráadásul olyan botfüled van, és olyan tompa elméd, hogy csak akkor hallasz meg, ha már szinte kiabálok. Pedig már egy vízórányi ideje itt kiabálok a füledbe, de te képtelen vagy hallani. Na, de sebaj, én majd segítek, mint ahogy ezt már egyszer mondtam is. De most egyenlőre befejezzük beszélgetésünket, és szép lassan nekiállunk a tanulásnak. Most elmegyek egy kicsit pihenni, mert a te süket füledbe való kiabálás elfárasztott.

A hang elmúlt, az utazó kicsit sértődött lett, és nyugós, hogy hogyan beszélnek vele, mikor igenis ő rendszeren hall. Eleinte azt gondolta, meghibbant, s azért hallotta azt, amit hallott, s ezért volt az ájulás is. Ez a magyarázat nagyon megtetszett neki, s úgy gondolta, hogy minden, ami az életében vele történt, s nem talált rá magyarázatot, ez mind azért volt, mert megháborodott. Gondolta ő, magáról. De azt is gondolta, hogy bízik benne, hogy ezt rajta kívül senki nem tudja meg. Úgy gondolta, az egyetlen biztos jele annak, hogy megbolondult, az az, hogy az előbbi hangot hallotta. Mert hogy gondolatai szerint épeszű emberrel ilyesmi nem történhet meg. Kezdett szinte örömet érezni, hogy, no lám, milyen egyszerű a világ, és ő milyen okos, és bölcs, hogy megoldotta ezt a problémát. Nyugodtan, ezen bölcs gondolatokkal fejében lefeküdt aludni, a

magány nem zavarta, hisz életének jelentős részét így élte le. Szinte megszokottá vált számára, hogy éjszakáit magánya társaságában tölti. Egész éjjel nyugodtan, és mélyen aludt. Reggel már Napfelkelte előtt fent volt, A barlang végében lévő forrásból ivott egy kicsit, majd a félhomályból kilépett a barlang elé. Erős szürkület volt. Az égen még a fényesebb csillagok ragyogtak, a szurdokból nem lehetett ellátni kelet felé a látóhatárra, de azt tudta, hogy arra messzi gyönyörű vérvörös színben izzik a hajnal. Erős vágyat és készletést érzett, hogy fölmásszon a hasadék melletti sziklafalon, ahol a hasadék fölött húsz méter magasán egy másik hasadékot látott, ami közvetlenül a dűnék tetejére vitt. S így nem kell neki az egész kanyont végigjárnia. Nehézségek árán fölkapaszkodott a felső hasadékig, amelyen át könnyűszerrel kijutott a felszínre. Megállt a dűne tetején, s olyan látvány fogadta, melyet még soha nem látott a sivatagban, pedig egész életét a sivatagban élte le. Bármerre járt, és bármerre vándorolt, és bármilyen szépséget látott, az mind eltörpült amellet a szépség mellett, amit most érzett, látott, csodált. Valahol messze keleten, mint egy vércsepp hasította ketté az éjszaka fényeit a felkelő Nap. Csak állt és nézte, ahogy hullámszik körbe a sivatag, mint az idő megdermedt pillanataiként a végtelen homokdűnék. Csak állt, és levegőt is alig mert venni. A csodálattól, a szépségtől elakadt a lélegzete. Csak egy gondolat járt az eszében: „Hogy a sivatag, ami olyan gyorsan visszavonhatatlanul osztogatja halálos ítéleteit, ha ennyire gyönyörű tud lenni, akkor valószínű, hogy az élet és a halál egy töről fakad. És így valószínűleg édes testvérek. Ha viszont azok, akkor semmi ok félni a halált, igaz vágyani sem szabad rá. Élni kell csupán, és érezni ezt a szépséget.” Ott fent a dűnék tetején, ahol a végtelen sivatag vette körbe, érezte az élet csodáját, és nem érezte belül lelkében a félelmet, ami egész életében ott settenkedett körülötte. Egyszerűen boldog volt, és ezt a boldogságot még soha nem érezte. Könnyek gyűltek a szemébe, és torkát szorította a boldogság érzése. Kinyújtotta kezét a válla magasságában, tenyereit függőlegesen tartotta, és szinte táncolt körbe-körbe. Fürdött a fényben és élvezte a béke erejét. Senkit nem látott, és az egyedüllét sem okozott neki semmilyen érzelmi félelmet. A táncban lassan elszédült, egyre könnyebbnek érezte magát. Mámorában egyre gyorsabban kezdett pörögni, életében először érezte magát igazán boldognak. Lassan elvesztette jelentőségét a sivatag, csak a Nap, és a pörgés maradt a számára. Határtalannak és könnyűnek érezte magát, és hangosan elkezdett nevetni. A pörgéstől elszédült, majd hátára esve elfeküdt a homokban, még a homok is kellemesen, szinte ölelően fonta körbe, s úgy érezte megtalálta, amit keresett. A szédülés lassan kezdett elmúlni, egyre mélyebbeket szívott a friss reggeli levegőből, és egyre jobban esett neki, hogy a levegőt minél lassabban fújja ki. Éhségérzete jelezte neki, hogy

most már jócskán elmúlt a reggel, ideje lenne valamilyen enivaló után néznie. Felállt, és ösztönösen, hangosan megköszönte a Napnak azt a látványt, s azt a boldogságot, amit percekkal ezelőtt átélt, majd a hasadékon, amin felmászott, ugyanazon elindult vissza lefelé. Nagyon könnyűnek és nyugodtnak érezte magát, és ott, ahol a felmászás következtében nehézségei támadtak, most könnyűszerrel tudott lemenni. Leért a barlang elé. A szurdok folytatása felől meleg, langyos szél áradt. Egyre éhesebbnek érezte magát, s eldöntötte, hogy előbb iszik egy kis vizet a barlangban, majd utána elindul valamilyen élelem után nézni. S úgy is tett, ahogy eltervezte. A hús vízből nagyokat kortyolt, és míg ivott, az jutott eszébe, hogy milyen nagy ajándék ez az élettől, hogy egy saját önálló kútja van, és, hogy a vízért nem kell hosszú utat megtennie, s akkor iszik, amikor csak kedve tartja. Vidáman, nevetve lépett ki a barlang hasadéka. Elindult arra amerről a szellő jött felé, s útja során érdekes alakzatú kőoszlopokat talált, melyek hol férfira, hol nőre, hol gyermekre hasonlítottak. A szurdok egy több száz méter átmérőjű kör alakú térre vezetett, s azon gondolkodott, hogy ezt a dűnék tetejéről nem is látta. A teret ötven-hatvan méter, de helyenként száz méter magas vörös sziklatömbök határolták. Megállt a tér közepén, körülnézett és sehol nem látott rést vagy hasadékot, amerre a szurdok folytatódna. Úgy gondolta ez a szurdok vége. A tér egyik sarkában, a sziklafalban enyhe bemélyedést talált, és az árnyékban zöld növények tömegét vette észre. Látta, hogy a bemélyedés tetejéről vízcseppek csepegnek a zöld növényekre. Odament a növényekhez, megfogta hatalmas zöld, húsos leveleiket, és ahogy félre hajtotta őket, látta, hogy egy barnás színű, dinnyéhez hasonló méretű és formájú növényből nőttek ki. Egy növényből öt levél nőtt ki, az egyik levélből lecsípett egy darabot, gondosan összehajtotta, és bár benn volt a kétely, - talán mérgező lehet - becsukott szemmel a szájába vette. Arra gondolt: „ugyan nem tudom, hogy ehető-e vagy nem, meghalok-e tőle vagy sem. De életben kell maradni, és oda ennem kell. De ha a nagy ég úgy dönt, hogy ma meg kell halni, hát legyen úgy, ahogy az ég akarja”. Aztán kicsit ironikusan folytatta: „igaz életemben most láttam először egy igazi hajnalt, de hát ne legyek mohó, ha halnom kell, ez legyen a legszebb nap rá”. Aztán lassan, komótosan jól megrágta a levelet, és lenyelte, várta a hatást, és érezte, hogy a rostos, lédús levél enyhén édes, fűszeres ízt áraszt magából. Ez nagyon jól esett neki, és gyomrának is. Úgy döntött, hogy a gumót is megpróbálja, és azt a növényt, amelyikről letépte a levelet, kiásta a homokból. Tíz-tizenöt kilós nagyságú, vastag héjú, barna színű növény hevert előtte a homokban, amelyet egy hegyes kővel kettétört. Sárgászöld belseje volt a gumónak, és szinte folyt belőle a lé. Két kézzel kaparta ki a gumó húsát, s egy egészet evett meg. Mikor megette, enyhe feszítést érzett a gyomrában.

Nagyon jól lakott, de nem tudta, hogy a növénynek enyhe kábító, és alkoholtartalmú hatása van. De még az utolsó józan pillanatában enyhe lelkiismeretfurdalást érzett, hogy ilyen mohón és mértéktelenül evett. De aztán jó szokásához híven megmagyarázta magának, mint egyfajta felmentésként, hogy különben is már napok óta nem evett. Aztán a mámor hatására elszédült a tér homokjába. De nem vesztette el eszméletét, csak mozdulni nem tudott és hangot kiadni. Eleinte furcsa színeket, és hullámokat látott maga előtt a levegőben, majd hangokat hallott. Nem látott senkit, de a hangokból tudta, hogy sokan lehetnek, akik körülötte vannak, nők, férfiak, gyerekek vegyesen. Úgy érezte, hogy egy, a számára láthatatlan város utcaneszeit hallja. Minél jobban beszélni akart és mozdulni, az annál jobban a nehezére esett. Aztán a kábulat lassan kezdett megszűnni, s amilyen hirtelen jött, olyan hirtelen múlt el. Felült, és az első gondolata az volt, hogy most úgy fog fájni mindene, mint amikor sokat ivott a mézsörből. De aztán elmaradt a fájdalom, és helyette nagyon jól és kellemesen érezte magát. Furcsán és gyanakvóan nézett a gumóra. Azt ugyan nem tudta, hogy mi történt, mi váltotta ki a hatást, de abban biztos volt, hogy a gumónak, vagy a levélnek köze van hozzá. Visszaballagott a szurdokba, s elindult barlangja felé. Ismét elért a furcsa alakú kőképződményekhez, és ahogy a képződmények közelébe ért, olyan hangokat hallott amilyen formációnak látta őket. Amelyik férfinak tűnt arról férfihangot érzett, amelyik nőnek ott nőit, amelyik gyermeknek, ott gyermeki zsvajt. A hangokat nem tudta lefordítani, vagy megfejteni, ahhoz nem hallotta őket elég jól, de továbbment mellettük, mert úgy gondolta, hogy ez még mindig a gumó hatása. Visszaért barlangjába, ahol mély álmok nélküli álomba zuhant.

Mikor felébredt éjszaka volt. Kibotorkált a barlang hasadéka át a szurdokba, és ahogy felnézett az égre lenyűgözte a feje fölött lévő csillagok látványa. Állt és nézte a csillagokat, s ugyanazt a lelki nyugalmat és békét érezte, amit reggel, Napfelkelte idején. S már most eldöntötte, hogy minden reggel meg fogja nézni a hajnalt. Amikor vissza akart menni a barlangba, a szurdokból a tér felől nevetés, és vidám beszélgetések halk nesztét hallotta. Első kósza gondolata az volt, hogy elmegy és megnézi, hogy honnan jön a hang, hátha lesz módja beszélgetni valakivel. De aztán egy érzés jutott felszínre benne, melynek mondanója az volt, hogy fölösleges bemennie a szurdokba, ennél többet úgysem hallana, hisz délelőtt se hallott, látni akkor sem látott senkit. Aztán eszébe jutott még az is, hogy tényleg igaza lehet az álombéli alaknak, s egészen biztos, hogy bot füle van, s ezért nem képes megérteni, hogy a hangok miről beszélgetnek. Így hát visszament a barlangba, lefeküdt, s újra elaludt. Reggel időben ébredt, a hajnal első fényénél felmászott a hasadéka, és újra végignézte, ahogy kel a Nap. Ismét táncolt, és ugyanolyan boldognak

érezte magát, mint előző nap hajnalában, csak most sokkal mélyebben hatott rá az érzés. Most már könnyűszerrel, szinte akadálytalanul mászott le a hasadékon keresztül a szurdokba, s azon csodálkozott, hogy egyáltalán nem érzi magát éhesnek, pedig előző nap csak egyszer evett, s előtte napokig semmit. De mivel még nem sikerült neki teljesen régi énjét levetkőznie, erre is megpróbált magának megfelelő magyarázatot kreálnia: „biztos összeszűkül a gyomrom, és azért nem tudok enni.” Hirtelen és váratlanul tört rá a már ismerős hang:

- Te tényleg birka vagy. Te mindig meg akarsz magadnak mindent magyarázni, azt hiszed elég okos vagy ahhoz, hogy minden kérdésre megleld a választ. Pedig így, ahogy elnézlek, csak a rád aggatott rongyok különböztetnek meg a sivatag szélén bolhákra vadászó pirosseggű páviántól. Azért, mert azt hiszed magadról, hogy ember vagy, az nem azt jelenti, hogy valójában az vagy. A pávián is tud kétlábon járni, mint te, de talán, ha eléggé elfogadod a békét, akkor előbb-utóbb valóban ember lesz belőled.

A hang elmúlt, és az utazó egyre dühösebb lett. Most már szinte biztosra vette, hogy megbolondult. De a hang újra megszólalt:

- Már megint okoskods, és igazából nem is tudod mi a különbség az okos és a bolond között. De ha akarod, mi örömmel csinálunk belőled bolondot.

Az utazó dühösen, vadul kiáltott fel:

- Mi az, hogy mi? Ha nem vagyok bolond, akkor kivel beszélgetek? És különben is honnan veszel te ahhoz bátorságot, hogy engem holmi páviánnal hasonlíts össze?

A hang nyugodt, csendes erővel válaszolt:

- Hogy ki az a mi? Majd eljön az ideje, és minden kérdésre megkapod a választ! Hogy én ki vagyok, azt már tudod. Mikor első nap találkoztunk, már akkor megbeszéltük. És hogy miért hasonlítalak a páviánhoz? Hát ez egyszerű, csak nézz magadra, a benned lévő méltóság épp arra elegendő, hogy hisztizz, mint a pávián, amikor valami nem tetszik neki. De az a nagy szerencséd, hogy mi türelmesek vagyunk hozzád, s elnézzük neked, hogy gyenge, esendő, de legfőképp tudatlan vagy.

A hang ismét elmúlt, s az utazó szó nélkül visszakullogott barlangjába. Egész nap nem csinált semmit, csak durcásan bámulta a mennyezetre írt jeleket. Aztán szép lassan elaludt, s hosszan, mélyen aludt. De hajnalra valahogy megint ébren találta magát. Felmászott a kőszirten, a felső hasadékon keresztül ki a dűnék közé, s várta, ahogy felkel a Nap. Egyre izgatottabbá vált, ahogy a hajnali Napsugár első csíkjai áttörték a kék ég végtelenjében úszó párafelhők törékeny rácsait. Mikor a hajnali Nap szétárasztotta a kora délelőtti fényeit az utazó visszamászott a szurdokba, de mint gyengefényű érzés, halványan

tudatosult benne, hogy amióta a hajnalt nézi, és itt él a szurdokban, azóta lassan kezd megváltozni. Nem vágyott semmilyen társaságra, jól érezte magát. A délelőtti folyamán egyszer úgy érezte, hogy újra bemegy a térre, de mivel nem érzett éhséget, úgy gondolta, hogy ez fölösleges. Aztán arra gondolt, hogy elmegy a szurdok bejárata felé, ki a nagy sivatagba, de félelme gyorsan gondolattá változva tudatta vele, mi lesz, ha eltéved, és nem talál vissza. Aztán ez olyan nagyon nem zavarta. “Ha nem kell visszajönnöm, hát nem kell visszajönnöm” - gondolta. “De biztos, ami biztos, inkább megnézem holnap, hogy hol kerültem ide, milyen a szurdok bejárata, de előtte, reggel elmegyek eszek egyet a gumók közül” - gondolta vidáman, mert minden rosszban van valami jó. “Ha eltévedek, legalább teli gyomorral tévedek el, így lesz bennem annyi tartalék, amivel egy-két napig kibírom.” Egész nap nem csinált semmit, izgatottan készült a holnapi napra. Abban a pár napban, mióta itt van, még egyszer sem indult el a bejárat felé, helyette mindig egyre beljebb ment. De most, hogy biztonságban érezte magát, csapongó gondolatatai egyre jobban a múlt felé vonzották. Ennek a vonzásnak volt az egyik jele, hogy most, hogy biztonságban van, kicsit lazábban, könnyedebben kezelte élete dolgait. Mikor eljött a várva várt reggel, végignézte a hajnalt. Majd elment a térre, kissé óvatosabban evett a gubóból, melynek eredményeképp most nem szédült el, de a hangokat hallotta, és nagyon vidám lett. Elindult a szurdokból kifelé, hogy felderítse milyen a környék arrafelé. Mikor elhagyta a barlangját, közel egy órai gyaloglás után elérte a szélső sziklatömböket, amelyek már útjukat a homok alatt folytatták tovább. A szurdoknak vége volt, és nem volt kijárat. Egy hatalmas homokdűne magasodott előtte, melyre fölmászva, ugyanaz a kép fogadta, mint Napfelkelte idején. Hullámzó sivatag körbe mindenütt. Tett pár lépést előre, s úgy jó tíz méter után visszanézve szinte riadtan vette tudomásul, hogy alig észrevehetően látja a szurdok végét. Megtalálta saját nyomait, s elindult vissza, és látta, hogy az eléggé keskeny szurdok tetején futó homokdűnék két oldalt nagyobb távolságról nézve olyan hatást mutatnak, mintha teljesen egybefolyyna a sivatag, és nem lenne sehol semmilyen szurdok. De eléggé kíváncsi és vakmerő volt, és elindult előre a sivatagba. Nem akart messze menni, mert tudta, ha a szurdok biztonságát elveszti, akkor szinte biztosra veheti, hogy a sivatag könyörtelenül végez vele, mint egy betolakodóval. De abban a pillanatban eszébe jutott, hogy ő itt nem betolakodó, mivel a végtelen homoktenger olyan arcát mutatta meg neki, amiről soha senkitől nem hallott semmit. Ahogy ott fönt elmélkedett a dűnék között, észrevette, hogy tőle egy fél vízórányi távolságra fekete folt van a homokon. Abban a pillanatban, ahogy ránézett, tudta, hogy az egy ember. Nem volt kétséges a számára, amit érzett, de teljesen és egyértelműen biztos volt benne, hogy az, amit lát,

az az, és hogy nem téved. Elindult abba az irányba amerre az embert látta, és úgy húzta lábait a nyomokon, hogy jól látható nyomokat hagyjon maga után, és így majd visszatalál a szurdokba. Mikor leért, látta, hogy egy fiatal férfi fekszik a homokban, bőre szinte fekete. Ilyen embereket messziről a déli karavánok között szokott látni. Abban a pillanatban, ahogy megérintette a férfit, tudta, hogy a férfi menekült, de tudta, azt is, hogy a halála nemrég következett be, kifáradástól, és kiszáradástól. Halkan annyit mondott maga elé, szinte a néger férfinak:

-Elbújtál, hogy szabad légy, de a sivatag elvette szabadságodat. Csontodat elfújja majd a szél, és te azt hitted, az a szabadság, hogy arra mérsz amerre akarsz. Így, ahogy elnézlek téged, látom, hogy sorsod csak eddig szólt, de hát milyen jól tudtunk volna mi együtt beszélgetni. De hát a sivatag csak azt a lehetőséget adta meg, hogy méltó módon eltemes-selek téged.

Jó egy órán keresztül szórta az élettelen testre a homokot, majd mikor végzett, saját nyomán elindult vissza. Mikor felért a dűne tetejére, megfordult, s amikor visszanezett, csak a végtelen homoktengert látta mindenhol, és halkan annyit gondolt: „Milyen furcsa az élet! Talán csak Istenek játéka az egész. Kit kimentenek az élet forgatagából, kit kegyetlen játékaikkal a halálba küldenek. De hát igaz, ők tudják, hogy mit miért tesznek. Hisz megmondták, még ha nem is Isten volt az, aki mondta; én csak egy pirosseggű pávián vagyok. Megteszem a dolgom, és talán egyszer eljutok oda, a nagy ég segítségével, hogy az én testemet nem kell eltemetni, mert barátom a halál lesz, ki minden élet forrása.” Majd fölemelte jobb kezét, s nyugodtan csak annyit mondott: a fény vigyázzon rád barátom, ott lenn, a sivatag mélyén. S egy utolsó pillantást vetett a sírra, s elindult lefelé, vissza a szurdokba. Nem gondolt semmire csak ment, nem érzett fájdalmat, örömet, csak egy valamit, békét.

Lassan lépkedett a szurdok poros sziklái között. Nem gondolt semmire, csak ment, és figyelt a benne alakuló változásokra. Gondolatai között azt figyelte meg a legjobban, hogy nem kavarta fel a halál látványa olyan szinten, ahogy az régebben lenni szokott. Igaz soha nem érzett igazi gyászt. Bárki, akit elvesztett, az elmúlás megjelenése a számára inkább valami hiányt jelentett. Mindig úgy vélte - igaz nem tudta miért -, hogy a holtak valójában nem is haltak meg, csak valamilyen isteni parancsnak engedelmességgel tették azt, amit tenniük kellett. Egyre jobban erősödött benne a vágy, hogy ő nem akar meghalni, és ha lehet, akkor el akarja érni az örökké élés állapotát.

A hang ismét megszólalt benne:

- Azt még sok mindennek kell megelőznie, és ahhoz sok dolgot kell megtanulnod. De ahogy látom jól alakul benned szellemed útja. Ha figyelsz, és értelmes leszel, akkor van rá mód, hogy ne csak felülemelkedj

a világ dolgain, hanem lelked növekedése által, fel is nőj oda, ahová szeretnél eljutni.

A hang ismét váratlanul szűnt meg, mintha soha nem is létezett volna.

Az utazó beért a barlangjába, leült a barlang közepére, és közel egy héten át semmi mást nem tett, csak reggel megnézte a hajnal érkezését, és ment vissza elmélkedni. Nem volt igaz más dolga, amit el kellett volna neki végezni, de azért úgy gondolta, hogy minél több időt fordít gondolatai tanulmányozására, annál előbb eljut oda, ahová készül.

Az utazó másnap reggel korán kelt, még sötét volt, fent ragyogtak a csillagok az égen. Kiállt barlangja elé, és csodálta, ahogy a sok apró fényes pont különféle ábrákhoz hasonlított. Ezeket az ábrákat gondolataiban különféle tulajdonságokkal ruházta fel, s eljátszódott azzal a gondolattal, hogy ő maga is egy ilyen csillag. Ahogy közeledett a hajnal és a csillagok fénye egyre gyengébbé, és halványabbá vált, a barlangja feletti hasadékon át felmászott a sivatag dűnéi közé, és újra átélte azt a csodát, amit már hosszú napokon át minden reggel megtett, és amiről tudta, hogy addig, amíg itt lesz, minden reggel meg fogja tenni. Ebben teljesen biztos volt. Minden nap gyerekes izgalommal ébredt, hogy nehogy elszalassza a Napfelkeltét, ahogy a hajnal megtörik az éjszaka csendjén. Mindig magával ragadta a színek, fények orgiája, mindig elszorult a torka, amikor ezt látta, s egyre gyakrabban jutott eszébe az a gondolat, hogy milyen nagy kár, hogy a többi ember ezt nem így gondolja, s hogy ezt a csodát nem látja. Voltak pillanatok, amikor eszébe jutottak gyerekkora képei, szülei, barátai, ismerősei, s egyik iránt sem érzett szánalmat, sajnálatot, igazából semmit. De valahol az az egy zavarta néha, hogy ők ezt a csodát, ha látják is, nem érzik úgy, ahogy ő érzi. Eleinte valamilyen magyarázatot keresett erre is, hogy ők miért nem azt érzik, amit ő érez, miért kell neki ezt máshogy látni, érezni. De rájött, hogy ezt nem kell látni, valójában az érzés vált ki belőle valamilyen eseményt, valamilyen eufórikus állapotot, s ez az eufórikus állapot valójában nem más, mint az élet öröme, élet igenlése, a csoda elfogadása, s a hajnal felismerése. Eljutott addig a pontig gondolkodásában, hogy valójában az élet minden pillanatát ugyanígy kellene felismerni, s akkor az emberek sokkal boldogabbak lennének.

Ezen a reggelen, mikor végzett a reggeli Napáldozattal, visszakeresztelkedett a szurdokba, s elindult hátra a térre, hogy a gumóból elfogyassza szokásos adagját. Mikor a szoborkövek között sétált, észrevette, hogy a kövek más színűek. Úgy gondolta, hogy a bejövő fény a szurdokba ahogy rávilágít, az ad nekik egyfajta más kontúr, és nem is terelte gondolatait más irányba. Kiért a térre, és egyszerre a sziklafalban lévő bemélyedés felé ment. Leszakított egy levelet, és már biztosan elkezdte

rágni. A rágás közben eszébe ötlött egy gondolat, hogy most csak levelet kellene enni, és mást nem, hogy ki tudja próbálni, vajon a levélnek milyen hatása van a szervezetére. A levél is ugyanúgy laktatta, vastag, húsos volt, próbálta úgy, hogy kicsit megszáritotta a napon, s próbálta úgy is, hogy ahogy tépte, úgy ette. Nagyon hamar jól lakott, és a jóllakás után újra jött az az érzés, hogy kezd szédülni, mintha mámoros lenne, kába. Újra elkezdte hallani a hangokat, de most nagyon gyöngén, és ekkor tudatosodott benne, hogy valójában, az, ami elősegíti benne ezt a hallást, az valójában a növényben van bent. Van bent valamilyen anyag, ami ebben őt támogatja. Mikor félretette a leveleket, rájött, hogy a levél ebben csak erősíti, s újra nekilátott enni, de most csak gumókat evett, s most sokkal többet evett meg, mint máskor. Egészen, szinte kifulladásig tömte magába a gumót. Minden áron tudni akarta, hogy a hangok honnan jönnek, s nem egészen érezte magát ugyan felkészültnek arra, amire készült, de mindent megtett volna azért, hogy a hangok birtokába jusson. Magával ragadta a hév, tudásvágy, és képes volt ezért bármit megtenni. Mohón falta magába a lédús termését a gumónak, s még akkor is evett, amikor már erőteljesen érezte a szédülést, csak tömte, csak tömte magába a táplálékot. Majd lassan elernyedte a keze, izmai már nem engedelmessé váltak, csak gondolata volt éber, de teste már nem teljesítette elméje parancsát. Elfeküdt a homokon, majd egyik pillanatról a másikra úgy érezte magát, hogy látja a saját testét felülről, de látja, hogy a testének nyitva van a szeme, mozgatja a száját, s tudta, hogy a teste látja saját magát, amint saját maga felett lebeg. Mintha kettő lett volna belőle, megduplázódott volna. Nem tudta felfogni, hogy ez az állapot miből jött létre, azt sem hogy ez mit jelent valójában, halálfélelem lett rajta úrrá, és minden áron úgy érezte, hogy meghalt, és a pokolba került, és a pokol démonainak valami rossz játékként történik vele az, ami történik. Gondolataiban elátkozta saját magát, a kanyont, minden, ami eszébe jutott, a gumókat, a leveleket, mindent, mert mindent megtett volna azért, hogy visszajusson a testébe. De ez nem sikerült, nem jött össze, bárhogy próbálkozott, egyre csak távolodott saját testétől, hol vissza-került, hol megint távolodott. Aztán egyszercsak azt vette észre, hogy a földön lévő testének a szeme becsukódik, és ő egy fekete önkívületlen állapotba kerülve zuhan. Mikor legközelebb kinyitotta a szemét a homokon feküdt, érezte saját testét, szeme nyitva volt, felbirt ülni, ugyan nagyon nehezen, és nagyon fájtak az izmai. S mikor teljesen felült az első dolga az volt, hogy megtapogatta saját magát, hogy ezt az egészet nem álmodja-e. A következő pillanatban arra lett figyelmes, hogy tisztán hallja a hangokat, sőt érti is őket, és kiszűrte belőle, hogy egy város, vagy egy település forгатagában van, de a forгатagot nem látja, csak a hangokat hallja. Emberek jöttek, mentek, napi életről beszélgettek, vásároltak,

piaci kofák hangját hallotta, egy teljesen nyüzsgő, kész városét, ahol gyerekek futkároznak és játszanak, s ahol mindenki nevet. Megdörzsölte a szemét, és akkor érte a megdöbbenés, mikor a tér közepére nézett, alakokat ugyan nem látott, de különféle foszlányokat, ködgomolygásokat igen, mintha emberek lennének hatalmas ködben, tőle nagyon messze. Teljesen elvesztette ítéloképességét, és újra a halál tört rá, s újra azt érezte, hogy a pokolba került, és a pokol démonai játszanak vele, és becsapták elméjét, megtevesztették szellemét, s szemére valamilyen varázslat folytán ezt a képet bocsátották. Újra elvesztette eszméletét, és mikor az eszméletvesztés megszűnt, kinyitotta szemeit, csak annyit érzékelt, hogy mindene nagyon fáj, ég a gyomra, és nem hallja a hangokat, nem látja a képeket. Föltápáskodott, és nagy nehezen elbotorkált a barlangig, s a barlangban leülve, mély álomtalán álomba zuhant. Csak aludt, és aludt. De valamilyen úton-módon újra felébredt másnap hajnalban, újra ki tudott menni megnézni a Napfelkeltét, s újra ugyanúgy gyönyörködött, s most eszébe sem jutott az, hogy mi történt előző nap reggelén, amikor a gumó terméséből olyan mértéktelenül evett. Most nem érezte éhesnek magát. Mikor leereszkedett a barlangjához, leült s csak az tűnt fel neki, hogy nagyon-nagyon sok vizet iszik, s ezt nem tudta mivel magyarázni. Úgy gondolta, hogy talán megbetegedett, és mégis van valamilyen ártó dolog a gumóban. A gumó termése biztos valamilyen mérget tartalmaz, s most a szervezete száradt ki, s ettől van, hogy annyira szomjas, s már kezdett beletörődni, hogy a halál el fog jönni érte, s hogy nem lesz más választása, csak elfogadni a halált. Bárhová mehetne a kanyonon kívül a sivatagba, itt viszont van még egy kevéske vize, és ezzel a vízzel legalább egy rövid ideig még életben tudja magát tartani. A halálfélelmeiből egy hang zökkentette ki, mögötte szólt, és nem a fejében. Nem mert megfordulni, döbbsen gondolkozott azon, hogy vajon ki található rá a kanyonjára, ki törhetett be az ő személyes világába, kinek lehetett joga, vagy lehetősége, hogy ezt megtalálja. Aztán elgondolkodott rajta, és arra gondolt, hogy talán egy másik száműzött, a világ sorsától elvonuló ember, aki tévedésből, vagy menekülésből került ugyanoda, ahol ő van. Aztán a hang az meg is szólalt, és csak annyit mondott neki: „a gondolataid tévesek, és látszik rajtad, hogy téged még mindig a félelem irányít, és nincs más elképzelésed, csak saját életed féltése. Hát így nem tudsz megtanulni semmit. De ideje, hogy egy-két dologról komolyabban elbeszélgessünk.”

Amikor az utazó hátranézett, megdöbbenve tapasztalta, hogy az a férfi van előtte a barlangban, akit álmában látott. Kortalannak tűnt, olyan magas volt, mint ő, s hosszú derékig érő haja, és szakálla volt. Sötét, mélybarna szemeiből nyugalom, méltóság áradt feléje. Az utazó nem kérdezett semmit, mindenre fel volt készülve. Első gondolata az

volt, hogy biztos megint meghibbant, de ebben a pillanatban, az öregember megszólalt:

- No lám, megint sajnáltatni szeretnéd magadat, most épp itt az ideje, hogy elkezdjünk tanulni, és komolyan venni, ezt az egész dolgot. Az, ami tegnap történt veled, az nem egy egyedi eset, s rosszul gondoltad, nem méreg volt. A méreg gondolata csak azért jutott eszedbe, mert minden áron kapaszkodni akarsz az életbe, s akkor az emberre jellemző módon, ha haldoklik, mindjárt valamilyen okot, indokot keres arra, hogy meg tudja magának magyarázni, hogy miért fog meghalni. Mert akkor talán megbocsátható a halál ha indoka van. Ha nincs indoka, akkor a halált az ember mindig értelmetlennek tartja. Tanuld meg, a halál soha nem értelmetlen, és soha nem lehet indokokkal megmagyarázni, mert a halál az eszköz a tovább jutáshoz, vagy a büntetés eléréséhez. Ha boldogan tudsz meghalni, az azt jelenti, hogy a sorsodat beteljesítetted. Ha gondok közepette tudsz meghalni a fájdalom, és félelem küszöbén, akkor azt jelenti, hogy gyáva voltál életedben, és nem tudtad beteljesíteni sorsodat. Tanuld meg, hogy a halált nem szabad csak úgy nézni, hogy te ítélkezel felette, hogy milyen jó vagy rossz, hogy eljött érted, és nem szabad vágnyi a halálra. A halálban rejlő tudást és bölcsességet kell felismerni, hogy a halál valójában nem más, mint egyfajta díj, egyfajta méltóság, amely a számodra biztosítja az igaz halhatatlansághoz való eljutást. Ugyan voltak a napokban pillanataid, amikor arról álmodoztál, hogy te magad is halhatatlan légy, de ezek mind ostoba gondolatok voltak, mert a halhatatlanságot csak azért akartad elérni, mert ott láttad azt a néger embert, amint a homokban meghalt, s attól féltél, hogy te magad is így jársz és haláldobban kukacok martaléka leszel. Amíg test van, addig van halál is. A test mikor megszűnik, megszűnik a halál is. De kivédhető ez az egész dolog, hogyha tested olyan erők birtokába kerül szellemed és lelked által, mely megvédi testedet a romlás virágaitól. Akkor számodra a halál megszűnik létezni, s többet nem kell meghalnod. De ha ez nem elérhető a számodra, akkor minden egyes alkalommal, amikor azt állítod magadról, hogy te már halhatatlan vagy, hatalmas kínok közepette, és lelki fájdalmakban fogsz belépni a halál birodalmába. Az első lecke, tanuld meg azt, hogy hogyan kell rendesen levegőt venni. Az, ami tegnap történt veled, az nem a méreg hatása volt, s ezt is csak azért tetted, hogy önmagad gyerekes voltát bizonygasd önmagad előtt, és hiú ábránd módjára okot adjál annak, hogy te miért tévedtél ide. Mindig másban keresed a megoldást, holott valójában benned kellene keresni, saját magadban, lelked legmélyén. Nem az a lényeg, hogy mitől mit várhatsz, hanem az a lényeg, hogy te magad hova tudsz eljutni a saját szabadságod által. Érezned kell a szabadságot, és én azért látom rajtad a méltóságot, hogy el tudod ezt a szabadságot érni, mert ahogy reggel a hajnalt nézed, szok-

talak nézni. Ott szoktam állni melletted, igaz te vak vagy, és süket, és ezeket nem veszed észre. De ez nem baj, ezzel nem bántani akarlak, s nem azért mondtam, csupán csak azért, hogy te még éled az életet, és nem éled a létezést. Amikor felismered a létezés titkait, az élet megszűnik a számodra, és akkor leszel igazán halhatatlan. De csak szellemed, mert valójában akkor döbbsz rá, hogy az mindig is halhatatlan volt. Mint ahogy halhatatlan volt sok ezer évvel ezelőtt, amikor a medve agyonütött, és halhatatlan volt akkor is, amikor a farkast megszelídítetted, és halhatatlan volt akkor is, amikor Atlantiszban, a fényes birodalomban gyógyítottál. Mindig halhatatlan volt, csak különféle álmok, ideák vezérlete alatt mindig megpróbáltál magadnak valamilyen irányt szabni, annak érdekében, hogy mit akarsz elérni. S lám, soha nem értél el semmit. Nos, az első lecke, tanulj meg rendesen levegőt venni! Érezd, hogy a levegő az, ami életben tart, s ha rendesen tudsz levegőt venni, nem kell a számodra semmi olyan, ami becsapja elmédet, a levegő, ahogy átjár, átjár veled együtt az erő, átjár veled együtt a Napfény, átjár veled együtt a szabadság. S tested, lelked, szellemed kifényesedik, olyan erőket tudsz vele gerjeszteni, melyek olyan dolgokra tesznek képessé, amelyekről most álmodni sem tudsz. De ahhoz, hogy eljuss a levegővételig, először kezd elemezni magadat. Miért áltál neki festeni, miért áltál neki ideákat kergetni, miért volt olyan a gyerekkorod, amilyen volt, miért tetted azokat a dolgokat? Roppant egyszerű mindre a magyarázat: semmi más nem vezérelt, csak a benned élő szabadságot szeretted volna elérni, melyet igencsak nem tudtad. Mert mindig valamilyen meghatározás alapján kerested ezeket a dolgokat, és te magad is tudtad, hogy ez nem fog működni. Ezért menekültél a mézsör bódító mámorába, és amikor ittál, bódult voltál, szabadnak, boldognak, és rettenetesen naivul bölcsnek érezted magadat. Mint ahogy ilyenkor osztogattad is jó tanácsaidat. De, aztán amikor jött a kijózanodás mámor, mindig rájöttél, hogy tévedés volt ez az egész, de ezt csak magadnak vallottad be. Mindig féltél hiú módon attól, hogy mi lesz, ha mások is rájönnek tévedéseidre. Tanuld meg, a bölcsességet nem akkor kell osztani, vagy mondani, vagy átélni, amikor a mézsör mámorában vagy, hanem akkor, amikor tiszta és friss levegő járja át szellemedet, elmédet, lelkedet, testedet. Mert ez az egyetlen mód, amikor igazán bölcs tudsz lenni. A többi, az csak por, amit elfúj a sivatagi szél. Amint mondtam, a legelső lecke ezeket a dolgokat elemezni, és én segítek neked, bárhol, bármikor, bármiben, itt a szurdokon belül, de ne felejtse el, már most mondom: neked egyszer innen el kell menned, te egyszer olyan dolgot fogsz megtenni népek között, ami hosszú időre, hosszú évszázadokra nyomot hagy maga után. De neked most elképzelésed sincs arról, hogy az Istenek milyen játékot űznek veled, mint ahogy ezt helyesen így gondoltad, csak

azt ne felejtse el, hogy az Istenek a te érted való lét szabadságában játszadoznak, hogy te minél vígabban, boldogabban, és szabadabban elérjed azt, amiről álmodozol. Nem veled játszadoznak, hanem érted, a benned lakozó gonosszal. Azt kell legyőznöd, és bármilyen furcsa, bárhol, bármilyen vallásod lesz, bármilyen hited lesz a jövőben, minden Isten azért támogat téged, hogy ezt a szabadságot felismerd. Még akkor is, ha te támadod ezeket az Isteneket, még akkor is, hogyha gyűlölöd, megveted őket, ne felejtse el, csak egy gonosz létezik, s az az ember maga. Csak az emberi vágy, akarat, s a birtoklás a leggonoszabb dolgok. Ennél gonoszabb dolog nincs. Isten erre nem igazán képes, de föl tudja ébreszteni benne ezeket a dolgokat, s ők maguk tanulásképpen képessé tudnak válni ilyen dolgok színlelésére, vagy játszadozására. De ezeket majd észre kell venned, s észre is fogod venni, hogy azok csak játékok, ők nem igazán tudják ezt a dolgot átérezni. Ezt csak azért mondtam, mert a jövőben lesznek olyan pillanatok, amikor életeid valamelyikében a végtelen térben létezve istenekkel fogsz találkozni. S az Istenek anyagban létezve csak azért kerülnek utadba, egy-egy rövidke pillanatra, hogy téged segítsenek, s egy-egy bajból kihúzzanak. Nos ennyit erről, innentől fogva neked kell végiggondolnod saját életedet, hogy mit miért tettél, kezd egészen a születéstől a tegnapi reggelig. Ha van bátorságod ezt megtenni, akkor tovább tudsz jutni, de ne felejtse el, én minden gondolatodat látom, minden gondolatodat hallom. S abban a pillanatban, amikor az őszinteség szikrája kihunyt benned, én abban a pillanatban megvonom tőled azt a lehetőséget, hogy tanuljál, s így fogsz elpusztulni a kanyon mélyén, úgy, hogy testedet senki nem fogja betemetni. Neved, nem kerül be az élet könyvébe. Nos a legelső gyakorlati lecke: ezután minden reggel keljél Napkelte előtt két órával, majd másszál fel sötétben a sziklafalon, ugyanoda ahonnan minden reggel a hajnalt szoktad nézni. S két órán keresztül, összezárt lábbal, úgy hogy a bokáid összeérnek, s összetett kézzel, úgy, hogy derékmagasságban vannak a kezeid, egymást fedve az ujjaid, becsukott szemmel a semmire, a tökéletességre gondolsz, a nemlét létezésére gondolsz, a békére gondolsz. Ezt a jövőben úgy fogják nevezni, hogy hajnali meditáció, felkészülés a holnapra, felkészülés a napra. Meditáció közben lassan, nyugodtan beszívod orrodon a levegőt, nyolc szívdobbanásnyi ideig tart, míg beszívod, nyolc szívdobbanásnyi ideig benntartod, nyolc szívdobbanásnyi ideig fogod kifújni. Ebből megcsinálsz harmincat, s azután úgy fogod csinálni, hogy tizenhat szívdobbanásnyi ideig beszívod, tizenhat szívdobbanásnyi ideig benntartod, s tizenhat szívdobbanásnyi ideig kifújod. Ebből is harmincat csinálsz. A következőben, amikor ez megtörtént, akkor harminckét szívdobbanásnyi ideig beszívod, harminckét szívdobbanásnyi ideig benntartod, harminckét szívdobbanásnyi ideig kifújod a levegőt. Majd amikor ezzel is végez-

tél harminc alkalommal, akkor ugyanezt úgy csinálod, hogy hatvannégy szívdobbanásnyi ideig szívod be, hatvannégy szívdobbanásnyi ideig tartod benn, s hatvannégy szívdobbanásnyi idő alatt fújod ki a levegőt. Ebből is harmincat csinálsz, ez így összesen százhusz levegővétel, ami nagyon hosszú időt fog igénybe venni. Körülbelül mire végzel, arra kel fel a Nap. Ha netalántán előbb végeznél, semmi probléma, kezeidet újra úgy teszed magad elé derékmagasságban, hogy a jobb kezéd négy ujjá befedje a bal kezéd négy ujját, s a hüvelykujjaid keresztezzék egymást. S nyitott szemmel egyre erősebben törekedve a nyugalomra, és a békére nézed, ahogy a hajnal színei szétfutnak az égen. Abban a pillanatban, amikor az égen a Nap megjelenik első sugarai körében, kinyújtod kezeidet jobbra-balra, mint ahogy ezt tetted eddig ösztönszerűen, s ez az ösztönszerű mozdulat egyébként is mutatja azt, hogy te már valahol ezeket a dolgokat egyszer, mint ajándék megkaptad, de elvették tőled, mert nem az volt a cél, hogy tudjál, hanem az volt a cél, hogy bizonyos dolgokat megtegyél. Most viszont az a cél, hogy tudjál, most újra kell tanulnod mindent. Tehát kinyújtod kezeidet jobbra-balra, tenyereid függőlegesen állnak, és kifelé néznek, majd szép lassan elkezdéd könyökedet és az alkarodat befelé hajtani, tenyereid melled előtt összeérnek, lefelé engeded. Mikor újra eléri a derékmagasságot, beszívod a levegőt, és kezded a légző gyakorlatot. Beszívod a levegőt egészen addig, amíg kint el nem érik tenyereid a függőleges álláspontot, utána, amíg behajtod a kezeidet és a melled előtt össze nem érnek, addig bent tartod a levegőt, s amikor engeded le a kezedet, kifújod a levegőt. Mintha valamilyen vízben úsznál, és cirkulálnád magad körül a vizet. Ezt a gyakorlatot harminchárom alkalommal kell megcsinálnod, mikor ezzel végeztél, akkor mehatsz le. Mikor leértél a barlangba, nem mehatsz el enni, csak minden héten egyetlen egy nap. Mindig, minden héten más legyen az a nap, amikor eszel. A napok közti idő tőled függ és változik, hogy melyik nap lesz az, amikor eszel. Nem az a lényeg, hogy sokat egyél, hanem az a lényeg, hogy érezd, hogy az, amit eszel, abban van annyi energia, hogy egy hétig ki fogod bírni. Tehát még egyszer elmondom, nem az a lényeg, hogy sokat egyél, hanem az a lényeg, hogy annyit, amiről érezni fogod, hogy a következő hetekig kifogod bírni. Nem követhetsz el hibát, az első pillanattól fogva önuralmat kell gyakorolnod. Lesznek olyan pillanataid, amikor érzed, hogy négy-öt nap után olyan éhes vagy, hogy menned kellene enni. Ha megteszed, hibát követsz el, és ezért büntetés fog járni, de a büntetést nem mi adjuk, hanem te adod saját magadnak. Mert a lelkiismereted adja saját magadnak, mert ez a legerősebb büntetés, ami létezik. Minden hetedik nap, amikor ettél, félrevonulsz, kimész a tér közepére, s a téren ugyanezt a légző gyakorlatot elvégzed, és ugyanúgy a csendre, a nyugalomra, és a békére koncentrálsz. Maradjunk a napi gyakorlatoknál. Amikor lejöttél

ide, a barlangodba, leülsz a víz felé fordulva, kezeidet a homokra teszed, lábaidat magad alá húzod, és úgy ülsz. Nyitott szemmel csak nézed, ahogy a sziklafal mennyezetéről a vízcsepp lecseppen, és minden egyes csepp az alsó sziklatömbön szétrobban. Minél jobban figyeled ezt, annál jobban érezni fogod saját belsődben a nyugalmat, a békét, és az egyensúlyt, s gondoldj arra minél többet, hogy te is egy vízcsepp vagy, ami leesett valahonnan, s ami ráesik egy kőre és szétrobban. Minden egyes robbanással millió ugyanolyan vízcsepp lesz, semmilyen különbség nincs köztük, sem életben, sem semmiben, még ha azokat kisebbnek is látod. Az nem azt jelenti, hogy jelentéktelenebbek, tehát ugyanolyannak kell lenniük. Ezen elmélkedj sokat, s ilyen elmélkedések közepette gyakorold azt, amit mondtam. S gondold végig egész eddigi életedet. El fogok jönni újra, ugyanígy testben, ugyanígy fogunk beszélgetni, de én ezek mellett, mindig végig fogom nézni napi gondjaidat, dolgaidat, hogy mit teszel, s mennyire vagy őszinte saját magadhoz. Bármikor, hogyha hibát követsz el, akkor mi ott leszünk, és tudatjuk veled, hogy az, amit tettél, az nem jó. Amikor ezeknek a gyakorlatoknak az ideje lejár, akkor újra fogunk találkozni. Addig pedig az ég vigyázzon rád, és most mennem kell.

A férfi elkezdett a kijárat felé távolodni. Az utazó döbbenettel, de egyben csodálattal hallgatta az öreg szavait, és nem akart se közbevágni, se megszólalni. A levegőt is olyan halkán, és nyugodtan vette, hogy nehogy azzal megzavarja, vagy megsértse az öreget. Szinte hallhatatlan volt a levegővétel számára. Aztán amikor az öreg befejezte, és elérte a barlang bejárati hasadéknak a szélét, az utazó valamit szeretett volna mondani, bármit csak valakivel beszélni úgy, ahogy régen, de a férfi megelőzte, s csak annyit mondott neki:

- Ne ragaszkodj a múlthoz, a múlt az mind tévedés, az idő szabja meg a múltad, az idő az nem létezik, így tehát a múltad sem létezik. De a múltat még a hely is megszabja, és a hely sem létezik, csak te létezel, s ezt nem akartad tudomásul venni. Most tudomásul kell venned. A legfontosabb, hogy megtedd, amit most megtanítottam neked, igaz nincs is más választásod.

Ezzel az öreg kilépett a barlang hasadékán. Az utazó fölugrott, utána akart lépni, s mikor ő is kilépett a barlang hasadékán és körülnézett, nem látott senkit. Az öreg eltűnt, s az utazó ott maradt újra egyedül. Eleinte kiabálni szeretett volna, mert úgy érezte, hogy valaki tréfát űzött vele, de aztán képtelen volt, mert eszébe jutott a gondolat, és azok az utasítások, amit az öreg mondott neki, hogy legyen határozott és erős. S úgy gondolta, hogy ez az első alkalom, hát akkor el kell kezdeni. Nem fog kiabálni, és nem fog siránkozni, meg fogja tenni azt, amit az öreg kért tőle, mert ő el akar érni valamit, s ez így kezdődik.

Az utazó másnap reggel korán kelt, jóval Napfelkelte előtt, a

megadott időpontban, amit az öreg javasolt neki. Amikor kiment a barlangjából látta a feje fölött ragyognak a csillagok, s egy pillanatra belefeledkezve szinte mély vonzódást érzett a messzi fény iránt. Aztán felmászott a hasadékon át a homokdűnék közé, abba az irányba fordult, ahol a Nap majd fel fog kelni, abba a pózba, amit az öreg említett neki, és szép lassan nekiállt a légző gyakorlatoknak. Az első gyakorlatok között a gondolat átvillant elméjén, melynek lényege az volt, hogy ezek a gyakorlatok nem is lesznek olyan bonyolultak, és nehezek, s ő ezeket könnyűszerrel el tudja végezni, s valójában semmi mást nem kell csinálni neki, csak kicsit számolni, csak kicsit odafigyelni, és megy minden magától. Aztán eszébe jutott egy furcsa érzés, hogy ha már ezen gondolkodik, akkor valószínű, hogy a légző gyakorlat nem fogja elérni azt a hatást, amit ő várna tőle, és így nem magát tudja megismerni, hanem csak elmélkedik, s közben csak olyan gyakorlatokat hajt végre, aminek semmi jelentősége, vagy nincs értelme. Így tehát nekiállt és újra kezdte a légzést, ekkor eszébe ötlött egy másik gondolat. Lám ez az, biztos erről beszélt a gondolat, s így tudja magát megismerni, mivel az ilyen gondolatait le tudja győzni. De ekkor megint rájött egy gondolat, hogy ha ezen gondolkodik, akkor se helyes úton jár, ez csupán csak bizonyosság önmagának, amivel meg akarja magának mondani, hogy mi a jó és mi a rossz. Ekkor harmadszor állt neki újra az egész légző gyakorlatnak, s egész végig semmire nem gondolt, hanem átadta magát a légzés önfelelt örömének, és csak csinálta, csinálta, s csinálta. Mikor végzett a százhusz gyakorlattal, kinyitotta szemeit, körülnézett, s megdöbbenve látta, hogy az égen alul, messzi keleten egy nagyon halvány, piros csík hasította ketté az éjszakát. Megállt abban a pózban, amit az öreg említett neki, s nem gondolva semmire, csak a nap elteltének az örömére, csodájának megélésére. Belefeledkezett a színek látványába.

A Nap lassan, komótosan ébredt, s az utazó egyre jobban át tudta magát adni a révületnek, s egyre jobban át tudta magát adni a csodának, és egyre forróbb érzést érzett magában. A Nap mikor már nagyon magasan járt, s már hosszú ideje ott állt az öreg homokdűnék között, megfordult, a hasadékon át lemászott, vissza a szurdokba. Bement a barlangjába, leült a víz elé, ahogy a vízcseppek a sziklafalról cseppenként lepottyannak, s ült, és elmélkedett. Végiggondolta szüleit, végiggondolta gyerekkorát, s minden egyes gondolatban megtalálta saját félelmét, saját oktalanságát, saját gyávaságát. S minden egyes gondolatnál rávilágított arra, hogy valójában ezt az egészséget csak önzése csinálta. De végiggondolta ugyanúgy felnőttkorát, s ott is ugyanezeket a pillanatokat meglátta, hogy valójában az egész dolog azért lett olyanná, amilyenné, mert saját magát helyezte előtérbe, és saját maga fájdalmát ruházta rá másokra, s így próbált meg előnyt szerezni saját magának. De ahhoz gyönge volt,

hogy az előnyt meg tudja tartani, vagy egyáltalán fel tudja ismerni. Gondolatai között azt tartotta a legfontosabbnak, hogy nyíltan és őszintén be tudta ismerni magának gyengeségét, esendőségét, és ostoba voltát. Ebben a pillanatban egyre jobban érzett rá a benne lévő furcsa szabadságra, arra, hogy valójában eddig mindent azért csinált, mert korlátokat, és falakat épített maga köré, s ezeket a dolgokat nem tudta szabadon átélni, csak mások általi vágyakat, ideákat akart ő is megtestesíteni. Erőtlen zokogás tört fel belőle, a barlang padlózatára borult, s hosszú órákon át csak zokogott, és zokogott, nem mozdult el semerre. Majd mikor újra kinyitotta szemét, egyetlenegy gondolat járt elméjében, hogy ő olyan dolgot szeretne megtenni, és meg is akar tenni, ami által másoknak segítséget adva ezt az egész dolgot ki tudja védeni, s ezt az egész dolgot más emberek is ki tudják védeni. Tehát nem lesznek olyan lelki, és morális problémák ember és ember között, hogy egyik ember a másikat birtokolja vagy irányítja.

Hosszú hetek és napok múltak el úgy, hogy azon elmélkedett, hogy mit kellene tennie. Eleinte nagyon nehezen, de be tudta tartani a hét napos táplálkozási időket, de később, ahogy múltak az idők ez egyre könnyebbé, és egyre általánosabbá vált számára, és már semmiféle akadályt nem jelentett. Rájött, hogy ha a légzéseket megfelelően, és tökéletesen végzi, akkor egyre sűrűbben hallja azokat a foszlányszerű hangokat, melyek segítenek neki abban, hogy megérezze azoknak a hangoknak a gazdáját, akik a szurdokban élnek, de az ő számára láthatatlanok, illetve füllel hallhatatlanok. Amikor elvégezte szokásos gyakorlatait, akár a légzést, akár az elmélkedést, akár a táplálkozást, egyre nagyobb belső nyugalmat érzett magában, s ez a nyugalom egyre mélyebben hatott lelkére és szellemére. A táplálkozások közben gyakran tett olyan tudatos kísérleteket, hogy csak kis mennyiségű levelet fogyaszt el, s azt vízzel keveri, vagy csak a növény belsejét fogyasztja el, és azt keveri vízzel, vagy csak a növény héját, és azt keveri vízzel. Figyelte ilyenkor saját maga reakcióit mindegyikből elméletben gondos feljegyzést készített, minden egyes reakciót pontosan megjegyzett, hogy, hogy működnek. Aztán egy idő után egy hajnali meditáció közben, arra a megállapításra jutott, hogy ez az egész valójában csak álca, valójában csak eszköz és rituálé, mert nem az a fontos, hogy milyen eszköz által hova tud eljutni, hanem az lenne a lényeges dolog, hogy eszközök nélkül hova tudna eljutni. S ekkor egyre jobban törekedett arra, hogy csak a légzés által, saját szervezetét megtisztítva a gondolatoktól, amelyek károsak, tehát mint egyfajta tisztított levegő, el tudjon jutni olyan tiszta szellemi létállapotba, amelynek segítségével saját maga is érzékelné fog olyan dolgokat, amelyeket addig képtelen volt látni, vagy hallani. Egyre többször próbálkozott ezeknek a dolgoknak a tudatos érzékelésével, s az első pillanatokban észrevette,

hogy amit gondol, azt meg is látja saját belső szemével, saját belső érzékelésmódjával. Ezeknek a gondolatoknak roppantul örült, s ezeket valósnak, szinte száz százaléknak tekintette, és úgy gondolta, hogy ezek a látomásszerű képek a lét túloldaláról jönnek a halottak birodalmából. S ő már eljutott arra a fokra tudatilag, szellemileg, és lelkileg egyesülve, hogy meglátja a holtak birodalmát, érzékeli a holtak birodalmát, s ez által olyan tudásra tesz szert, ami az ő számára már elegendő ahhoz, hogy más embereknek segítsen. Ezt nagy vidáman kigondolva úgy érezte, hogy bölcsessége és tudása már elegendő, hogy a szurdokban élt magányát befejezze, s életét az emberek között folytassa tovább.

Ahogy ezt végiggondolta, kinyitotta két szemét, s a barlang hátterében lévő kis vízcso bogásznál megmosta arcát. Ahogy fel akart állni, és ki akart menni a barlangból, megfordult, és látta, hogy maga mögött újra a hosszú hajú, és hosszú szakállú idegen áll. Az idegen köszönés nélkül, egyből válaszolt az előbbi gondolataira, s csak annyit mondott neki:

- Látom, fejlődsz, látom jó úton jársz. De az, amit most, az előbb gondoltál az valójában tévedés, mert ezek csak az elméd játéka, úgy is lehetne nevezni őket, hogy beképzeltégek. Magányodban nem bírtad leküzdeni szellemed játéka, ideákat hoztál létre a saját vágyad által, s ezek az ideák, beképzeltégek segítségével a te tudatodban manifesztálódtak. Azért jöttem el, mert ennek a veszélyét látom rajtad és érzékelem, s nem látod át egészen azt, hogy tiszta szívvel, tiszta lélekkel, és tiszta tudattal ezeket a beképzeltékeket, és ideákat le tudod győzni. Nem az a lényeges dolog, hogy azt lásd, amit el akarsz képzelni, hanem az a lényeg, hogy olyan dolgot láss, amit nem tudsz elképzelni. Az emberekre jellemző egy adott dolog; csak azt tudják elképzelni, amiről valamilyen szintű információjuk van, de nem szabad elfelejteni azt, hogy ez az emberekre jellemző, mindent csak készen képesek érzékelné. Azt, amit nem készen kapnak, azt nem tudják érzékelné, csupán csak egy dolog miatt, a hozzá vezető utat nem látják át egészen pontosan. De ha a hozzá vezető utat meg tudod találni, akkor azt is érzékelné fogod, hogy nem a beképzeltégek a fontosak, nem az ideák a fontosak, mert azok mindig egy vágy szerinti megközelítésből indulnak ki, tehát ok-okozat elméletből. A te ideáidnak az volt a lényege, hogy a magányodat nem értelmezted rendesen, bár elindultál azon az úton, és magad körül egy világot hoztál létre. Úgy gondoltad, hogy ez a magad körül létrehozott világ ez a való világot mutatja be, holott valójában semmi köze nincs a való világhoz, s a te ideáid, álmaid kaptak egyfajta létjogosultságot, arra, hogy megjelenjenek. Ezt a létjogosultságot te adtad nekik a beképzeltégek által. Nagyon jól elemezted még így is, pontosan, hogy azok, amiket láttál, azok mennyire közelítik meg a valóságot, s mennyire közelítik meg az álcát. Az álcának nem az a lényege, hogy te elbújj mögé, hanem az a lényege az

álcának, hogy a te gondolatod mások által felismerhetetlenné váljon. Na most te magad elé fogsz állítani egy álcát, saját lelkedet teszed felismerhetetlenné a saját szellemed által. Ezen nagyon gondolkodj el, és nagyon értelmezd végig, hogy valójában kell-e neked az, hogy a beképzeltégek irányítsanak, vagy pedig az kell, hogy a tiszta tudatot tapasztald meg. Ezen gondolkodj el, és elmélkedj tovább.

Ahogy a hangok visszhangja elmúlt a barlangban, arra az öreg is eltűnt, mintha ott sem lett volna. Az utazó levertnek, vesztettnek érezte magát, bár igazán nem volt semmi bántó abban, amit a hosszú hajú mondott neki, sőt most a beszéde is úgy tűnt, hogy barátságos, s most mellőzte a már szinte megszokottá vált lekezelő, vagy támadó hangvitelt, vagy sértő hangokat. Az utazó visszaült, letette kezét a homokra, s elkezdett elmélkedni, hogy vajon ő valójában mennyire a beképzeltégek áldozata lett, a saját beképzeltégeiért természetesen, ezeket miért hozta létre. S ekkor döbbsent rá, hogy valójában minden, amit idáig érzett és hallott, és látott, az saját félelmének egy olyan szintű megjelenése volt, ami a magányról szólt. Nem tudta a magányt értelmezni, mert úgy gondolta, hogy ez kibírhatatlan dolog. Csak akkor tudja kibírni, ha ő maga tölti meg valamilyen olyan dologgal, ami az ő számára kellemessé és elviselhetővé teszi. Tehát ezért a saját élőhelyét, ahol úgy gondolta, hogy él különféle alakokkal, hangokkal népesítette be, s ezeket valóságoknak vette. Még akkor is valóságoknak vette, amikor ezek a lények, az általa kreált világok, olyan tulajdonságokkal rendelkeztek, amelyek szinte azonosak az élőekkel. Tehát nem csak fényformában jelentek meg, nem csak hangokat adtak ki, hanem akár sugallatokat is tudtak adni az utazónak. Amely sugallatok gyakran az élet továbbviteléhez mérten egészen jónak tündek. De az utazó ilyenkor, ebben a gondolatvitelben ráébredt arra, hogy ezeket a sugallatokat valójában ő adta saját magának, mint egy a lelke mélyén megbúvó tudás, kezdett el kicsírázni. S csak a hozzá vezető út volt a félelmek ködébe burkolva.

Másnap reggel, mikor kiment a szokásos hajnali meditációjára, az égen nem látta a csillagokat, és ezt rossz jelnek értelmezte. Felmászott a szurdokba a hasadékon keresztül, s megállt a homokdűnék között, és ott sem látta a csillagokat. Nekiállt, elvégezte szokásos légző meditációját, negyedik nekifutásra tudta rendesen elvégezni. Egyre csak az járt a gondolataiban, hogy nem látta a csillagokat, és ez rossz jel, s valami nagyon rossz dolog fog történni, mert mióta itt van, az eltöltött hosszú-hosszú hónapok alatt ez most fordult elő először, hogy a sivatag mélyén nem lehet látni reggel a csillagokat. Félelme egyre jobban kúszott fel a gerincén, s már kezdte azt érezni, hogy megőrült, s az örület határán lebegve, maradék erejét összeszedve, lehiggasztva saját magát, megpróbált tudatosan a légzésre koncentrálni. Minél jobban koncentrált a

légzésre, annál jobban érezte, hogy kezd felszabadulni. Elvégezte tisztán és egyértelműen a légző gyakorlatokat, elérte azt az állapotot, amit mindig a légző gyakorlat végén szokott, határtalan, testetlen szabadságot, a személytelen én állapotát, de csak egy pillanatra tudta ezt tökéletesen érzékelni. S mikor kinyitotta a szemét, látta, hogy az égen ugyanott van az a piros csík, de pára réteg fedi, s ez a pára réteg nem teszi számára láthatóvá magát a Napot.

Az utazó visszamászott a szurdokba, bement a barlangjába, és nekiállt egész napos meditációjának, de a félelem ugyanott maradt benne. Elkezdett elmélkedni a félelmen, és félelmének okán, és megállapította, hogy ő valójában attól fél, hogy a látvány testi jel, tehát attól félt, hogy a kapaszkodást veszti el, a világhoz való viszonyát. Valójában nem a Napot féltette, nem a csillagokat féltette, hanem saját magát féltette, hogy mi történik, ha ezeket a dolgokat nem tudja érzékelni. Ekkor rájött, hogy az emberi lét egyik legnagyobb csapdája, ha helyhez, és időhöz köti magát. S ő ennek a helynek egyfajta rabja volt, s úgy érezte, hogy ennek a rabságnak egyfajta pillanatnyi mámorító öröme, ha reggel, amikor kilép barlangjából, látja a csillagokat, a felfelé irányuló végtelen tért, és ezzel szellemi szabadságot tud számára biztosítani. S ez a szellemi szabadság megadja neki azt az erőt, hogy tovább tudjon lépni. Gondolatai közben rájött, hogy ez önmagában véve tévedés, mert nem annak kell megadni a szellemi szabadságot, ami látvány, hanem a látvány által kell felismernie a látvány erejében lévő szellemi szabadságot, ami viszont helyhez nem köthető. Tehát akár a barlang mélyén is ugyanúgy tud örülni a felette lévő csillagos ég végtelenje által nyújtott szabadságnak, mintha kinn állna, a barlang előtt. Ugyanis a közte lévő tér, a barlang csak egy anyag, amely az ő számára a meditációt, a gondolatait nem tudja lezárni. Mert a légzések közben is valójában, amikor becsukott szemmel nézi a Napot, az ugyanolyan fontos figyelemösszpontosító dolog, mintha a szemével koncentrálna egy adott dologra.

Amikor ez az egész tudatosodott benne, egyfajta felismeréssel ment át, örömeiben felkiáltott, hogy:

- Megvan, ez az, rájöttem valamire!

Tehát megérezte azt, hogy az élet lényegét nem egy helyben kell keresni, nem egy adott helyhez kell viszonyítani, hanem a helyek által okozott szabadság valójában bárhol, bármikor érzékelhető, bármikor felismerhetővé válik. De tudta azt is, hogy őneki ezt elérni így könnyű volt, mert valójában nem volt itt semmi, ami ezt az állapotot, a felismerését veszélyeztette volna. Ekkor döbbsent rá először mióta a szurdokban van, hogy micsoda nagy szerencsében van része, hogy ő ezeken a dolgokon keresztül tud menni, s micsoda kegye az égnek, hogy az ő számára ezt az egészet biztosították, mint egyfajta tanulási folyamat.

S ekkor döbbsent rá a következő nagy tévedési lehetőségre, az idő csapdájára, mert úgy gondolta, hogy ő azért jutott el erre a fokra, mert eljött az ideje. S akkor döbbsent rá arra, hogy valójában nincs ideje semminek, mert ugye gyakran szokta azt gondolni, hogy aminek meg kell történnie az ügyis meg fog történni, s ekkor jött rá arra, hogy ez az emberi lét egyik legnagyobb tévedése, s egyik legostobább mondása. Mert valójában csak annak kell megtörténnie, s csak az történik meg, ami a továbbjutás, és a szabadsághoz vezető úton a legjobban és a legkönnyebben rávezeti a szellemet arra, hogy mi a szabadság. S ha nem tudja érzékelni, akkor történnek meg ezek az időhöz köthető csapda mondatok, hogy az történik meg, aminek meg kell történnie. Ekkor döbbsent rá arra, hogy valójában semminek nem kell megtörténnie, és pont az a tökéletes, hogy ha maga a tudat a saját szabadsága fejlődése által tudja elhatárolni, hogy mi az, ami meg akarja, hogy történjen. Tehát valójában itt értette meg az utazó, hogy mi a hely és az idő csapdája. Erről alkotott magának egyfajta törvénytárat, egyfajta törvényrendszert, aminek az volt a lényege, hogy a fejlődő tudatnak, ha elindul az úton a fejlődésben, egyetlen egy dolgot nem szabad megtennie, se időhöz, se helyhez, se állapothoz kötődnie. Mert az állapot helyhez és időhöz is köthető. Tudta, hogy azok a tanulók, akik a jövőben hely vagy idő szerint definiálnak dolgokat, azok nem tudnak messzire eljutni. Ahogy erről elmélkedett, már előre érezte, hogy jönni fog a hosszú hajú, hosszú szakállú idegen, s amikor megfordult - ugyan még nem látta -, de már tudta, hogy a gondolatai és az idegen gondolatai már találkoztak, s hogy az idegen nemsokára megjelenik. Amikor ezt a gondolatot végiggondolta, az idegen belépett a barlang nyílásán, és csak annyit mondott, hogy:

- Igen, látom, fejlődsz! Jól haladsz! S csak azért jöttem el hozzád, hogy elbeszélgezzünk, és megmutassak neked egy-két dolgot.

Leültek egymással szemben a homokba. A hosszú szakállú jobb kezével egy kört írt le a kettejük előtt lévő térbe. A kör furcsa módon elkezdett mozogni, hullámszerűen, egyszerre több irányban. Majd mintha megmerevedett volna, kocsonyaszerű anyaggá vált, képek jelentek meg rajta, mely képeken át az utazó hatalmas kőtömbök között embereknek mesél arról, hogy mi történt vele, amikor a szurdokban élt. Saját magát látta ott, csak csupán pár évvel öregebbnek. Az öreg csak annyit mondott az utazónak:

- Ezekről a dolgokról bárkinek, bármit elmondhatsz, kivéve azt, amiről úgy gondolsz, hogy senkire nem tartozik. Mert ez a te szenvedésed és ez a te kínod, és nem adhatod ki magadból. Ennek csupán egy oka van, nem a titok, hanem valami más. Mások is észreveszik azt, ahogy te tanultál, és te milyen kínokon és gyötrelmeken mentél keresztül. Ezt nem fogják számodra megfelelő módon tisztelni, vagy méltányolni, s

velük azonosnak fognak tekinteni. Ami azt jelenti, hogy a te egyedül megélt problémáidat, egyedül átélt viharaidat nem veszik a sajátjuknak, és nem tisztelik annyira a fejlődésedet, hogy magukban egyfajta segítségnek lássák. Te az ő fejlődésükben, mint segítség tudsz jelentős szerepet vállalni. Így ők, ezáltal könnyebben tudnak előbbre jutni. Látni fogod, hogy vannak olyanok, akik olyanok szeretnének lenni a tanulásban, mint maguk a mesterek. Látni fogod, hogy ezek a tanulók nem tudnak sehová sem eljutni, bár látszatra úgy alakul az életük, vagy olyan folyamatokon mennek keresztül a fejlődésben, amely illékony, csalóka káprázatát mutatja annak, hogy elértek dolgokat. De ne felejtse el, ezek ugyanolyan beképzeltégek az ő számukra, mint amilyen beképzeltégekbe te nemrégiben beleestél, s ezek a beképzeltégek eljuttattak téged a látszat tudás csapdájába. De fontos, hogy az, amin te keresztül mész, az csak a te titkod maradjon, és ne add tovább soha senkinek. Csak akkor tudsz segíteni jól valakin, hogyha azt megmutatod neki, hogy ő a saját félelmeit hogy tudja leküzdeni. S soha ne felejtse el, nem tanácsot kell adni azoknak, akik majd hozzád fordulnak, hanem lehetőséget arra, hogy megtalálják saját gyertyájuk fényét, saját sötétségükben. Ha erre lehetőséget tudsz biztosítani, akkor jó úton jársz, és ők is jó úton fognak járni, de nagyon ügyelj arra, hogy ne tudjanak azonosulni azzal, hogy te olyan vagy, mint ők, mert mindig vannak különbségek. S ezek a különbségek fontosak, mert ezek tudják előbbre vinni az egész rendszert, mert az emberek mindig hasonulni akarnak a másikkal. S ezek a hasonulások alapvetően probléma jellegű dolgokból tudnak megalakulni, kialakulni, aminek a lényege, hogy az, amit te meg tudsz tenni, azt mások is szeretnék ugyanúgy megtenni, csak ők nem akarják azt a szenvedést választani, amin keresztül a tudás felismerhető. Nagyon figyelj a jövőben azokra a tanítványaidra, akiknek az a fontos, hogy titkokat tudjanak, s nem az a fontos, hogy titkokat tegyenek meg. Azok, akik tudni akarják a titkokat, azok soha sehová nem tudnak eljutni, állandóan a saját sikertelenségüket látják benned, és saját sikertelenségük okát is rád fogják vetíteni azzal kapcsolatban, hogy te önző módon nem mondtál annyit nekik, amitől ők előbbre tudtak volna jutni. De ezekkel nem szabad foglalkoznod, mert nem ez a fontos, hanem az lesz a legfontosabb dolog, hogy megtaláld azokat, akik tenni tudnak, és előbbre tudnak jutni a saját fejlődésükben. Ha van kérdésed, azt most tedd fel, ha nincs kérdésed, akkor én megyek, s majd valamikor a jövőben, amikor újra találkozunk kell, újra meg fogunk beszélni dolgokat. Nos van kérdésed?

Az utazó halkán, nyugodtan csak annyit mondott:

- Miért pont én? Miért pont én kaptam meg ezt a lehetőséget az istenektől, hogy eljussak idáig. S miért nem mások tudták ezt az egész felismerést megtenni. Miért nekem kell, honnan jöttem én, és hová tar-

tok, hogy ezt a dolgot így módomban áll az istenek kegyelméből megtanulni, felismerni? Mert ez igazából nem is tanulás, hanem saját magam elemzése saját magam előtt, ami az emberi lét számára az egyik legnehezebb tanulási feladat.

Az öreg halkán, nyugodtan csak annyit mondott:

- Erre a kérdésre a választ a jövőben látod majd, és még sok mindent meg kell értened ahhoz, hogy ez tiszta legyen a számodra, meg kell értened az örök most fogalmát, de ez még nagyon messze van. Azt, hogy miért pont te? Hát így alakult, de igaz ez csak vicc volt. Oka van annak, hogy miért te, oka, lényege, ez most maradjon titok, maradjon rejtve. Eljön annak a pillanata, amikor erre is megkapod a választ. De nem azért nem válaszolok most, mert nem akarok válaszolni, vagy nem tudnék, hanem a válasz befolyásolhatná a te egyéni fejlődésedet, mivel még vannak az egódban olyan fonalak, amelyek önzővé, vagy önteltté tudnának tenni. S ezeket le kell győzned magadban. Nagyon jól jegyezd meg, hogy a jó tanár az mindig ott kezdődik, hogy nem a tanítványai vannak sokan, hanem mestereket tud maga mögött hagyni. Te most tanulsz magadtól, magad előtt, s ezáltal a legfontosabb dolog, hogy saját magadat megfelelő módon fel tudod ismerni. Felismeréseidnek az ad táptalajt, lehetőséget, mint a nílusi áradásokon elvetett magnak, hogyha te megfelelő módon értelmezed saját szabadságod értelmében. A szabadság legfontosabb alappillére, amit most már te magad is érzel egyébként, hogy nem anyagi eredetű dologról van szó, hanem szellemi eredetű dolgot jelent ez a szó, hogy szabadság. Tehát nem úgy kell a szabadságot elképzelned, hogy azt teszel, amit akarsz, hanem a gondolataidért vállalod a felelősséget, ez okoz egyfajta szabadságot. S minél jobban érzed a gondolat felelősségét, a gondolat tisztaságának a lehetőségét, annál nagyobbak a távlataid, annál több mindent tudsz megtenni. S nagyon ügyelj arra a jövőben, hogy azok, akiket tanítani fogsz, azok olyan mélységébe jussanak el a tudásnak, amiért neked kell felelősséget vállalni. A mester, az mindig a tanítványaiért felelősséget képes vállalni, bárhol, bármikor az időben bármit tesznek. Kivéve akkor, illetve ez csak részben kivétel, ha a tanítványok megtagadják magát a mestert. De a mesternek akkor is ugyanígy felelősséget kell vállalnia, a felelőség vállalásának nincs határa, igazából sem morális, sem filozófiai értelemben, se lelki, se szellemi értelemben. Mert ha hibát követ el egy-egy tanítvány a mesternek mindig értelmeznie kell magában, hogy a hibára való hajlamot, és lehetőséget nem ő adta-e át, s nem ez volt-e a dolognak a sorsa. Bár nagyon sok olyan tanítvány van, aki a továbbjutáshoz a saját sorsába, a saját fejlődésébe olyan folyamatokat épít be, amelyek nehezebbé teszik a dolgokat. Gondolj vissza előző beszélgetéseink folyamára, mikor te a beképzeltéssel tudtál csak a felismerésekhez eljutni. Azokat a beképzeltéseket is a

benned lévő lények és szellemek kapcsolata tudatosan hozta létre, de emberi tudatodnak csak tudattalanul tudta átadni. Tehát így nem tudott ezekről a dolgokról. A benned lévő örök, és halhatatlan lett, és az sokkal magasabb rendű tudással van megáldva, és ezt a tudást kell neked testesen elérni, tehát testeddel és lelkeddel kell egyé forrni. Lesznek olyan tanulók, akik ezeket a dolgokat máshogy értelmezik, és tudnod kell őket időben elengedni, de az elengedés előtt mindent meg kell tenned azért, hogy rávilágíts, hogy az az irány, amit csinálnak, nem jó irány. De nem szabad sohasem könyörögni, sem semmi olyat tenni, ami által agresszió, vagy erőszak jöjjön létre, s ez által saját fejlődési folyamatuk megáll. És hagynod kell őket akkor is, hogyha saját bajukból nem tudnak okulni, s azt egyre jobban süllyesztik, és süllyesztik, és beképzeltései, ideáik olyan erőt, olyan mennyiségű erőt hoznak létre, ami akár az addig elért tanulásukat is képes megsemmisíteni, és romba dönteni. Most mennem kell, már több kérdésedre nem tudok válaszolni, de hogy hova megyek arról egyszer majd úgyis fogunk még beszélgetni, mert én valójában állandóan itt vagyok, és te is állandóan itt vagy. Nem létezik az, hogy mi innen valahová elmentünk volna, így tehát az sem létezik, hogy valaha ide jöttünk volna. De ezek csak szóvirágok, amiket én most mondok neked, ezekre a választ majd valamikor később fogod megkapni. Igaz, akkor már nem itt leszel, de mint mondtam, az, hogy ki hol van, teljesen lényegtelen dolog, mert mi soha nem jöttünk ide, és soha nem megyünk el innen.

Ahogy a mondatok utolsó betűi eltűntek a hangok világából, az utazó egy szempillantás alatt látta eltűnni az öreget, még csak fel sem állt, ott ültében tűnt el a barlang padlóján. Az utazó megköszönte magában az öregnek, hogy eljött hozzá, és most már egészen más nemből beszélt vele. Egyfajta örömet érzett abban, hogy az öreg kezdi lassan egyenrangúnak tekinteni magát. Megfordult, s a víz felé nézett, és elkezdte meditációs gyakorlatait, elkezdte azokat a dolgokat, amelyek értékelhetően - nem jelképesen, hanem gondolatilag - számára is meggyőződésképpen érzékelhetik a szabadságot. Nagyon mélyen megfogadta az öreg tanácsát, és egyre többet elmélkedett a saját reakcióin, a saját gondolatain, a saját dolgain, s egyre jobban rájött, hogy az ő emberi énye micsoda problémákon ment keresztül, micsoda fájdalmakon és felismeréseken ment át. Ugyan most még nem látta előző életeit, de valahol egyre nagyobb vágyat érzett arra, hogy ezek a dolgok megtestesüljenek. Láthatóvá, és érezhetővé váljanak a számára. De bármit tett, nem igazán működtek, néha hangok, foszlányok átjöttek a múltból, de ezek annyira vadak, és annyira agresszívok voltak, hogy ezután lezárta magában ezeket a dolgokat. Nagyon sok időt fektetett olyan dolgoknak a tanulmányozásába, hogy mi történik a lélekkel a halál után, mi történik a szellemmel

a halál után, és mi történik a testtel a halál után.

Még körülbelül három évig maradt az utazó a szurdokban, mikor egy hajnalon nézte fent a felkelő Napot, és elvégezte reggeli meditációit. Erős belső kényszert érzett arra, hogy nem kell neki visszamenni. Nagyon vonzódott a szurdokba, nagyon mély nyomot hagyott magában afelé, hogy ott maradjon, és ott élje le egész életét. De ez a belső erő, ez a belső készítés valami egészen mást sugallt ki, s ez a sugallat szokatlan volt, és kicsit fájdalmas is. Fájdalmas, mert az utazónak az életében ez volt az egyetlen olyan hely, ahol nagyon hosszú ideig élt. Talán itt élt a leg-hosszabb ideig eddig, itt érezte magát a legjobban, ez volt az a hely, ahol békét és nyugalmat talált, ahol elérte a szabadság emberfeletti világát, s ez volt az a hely, ahol meg tudta fejteni saját gondolatait. Mielőtt elindult volna, nézte a Napot, és azon gondolkodott, hogy valójában ez az érzés jogos-e, vagy valami másról van szó. Nem csak a saját önzése vagy egója vagy hiúsága akarja-e becsapni, vagy saját védelme az, amely emberek, közé akarja hajtani, s menekül valójában a szurdok magányába. De bárhogy elmékedett, és bárhogy meditált is a dolgokon, nem talált magyarázatot arra, hogy miért kell neki elmenni.

Ahogy ott elmékedett, egyszer csak észrevette, hogy lábnyomok közelednek feléje a homokban, de a lábnyomoknak nincsen gazdája. S mikor a lábnyomok megállnak mellette a homokban, újra megjelent az öreg hosszú hajú, hosszú szakállú, de már barátjaként köszöntötte. Az idegen a szokásos stílusában, és modorában köszönés nélkül, mindenféle beszélgetés nélkül már válaszolt is gondolataira:

- Kár elemezned, hogy honnan jön a gondolat, amire te gondolsz, ez már nem a te gondolatod. Hallottál valamit, megérezted valamit, és odafigyeltél erre az érzésre. Ez azt jelenti, hogy az a mélység, ahová eljutottál a tudásban, az lehetővé teszi a te számodra, hogy elindulj, ki, az emberek világába, s azt, amit megtanultál, azt tovább add, és segíts rajtuk, hogy el tudjanak jutni a saját fejlődésükbe. Tanítsd az embereket, és add tovább nekik, s mikor tovább adod, akkor menjél mindig tovább, és tedd a dolgot. Mindig egyre többen legyenek, és egyre többen legyenek, de soha ne a mennyiség zavarjon, vagy befolyásoljon, hanem a minőség legyen a számodra a legfontosabb tényező. Amit hallottál, mint sugallat, azt a létezés irányító nagy Istenek küldték feléd, mert ők méltónak tartanak arra, hogy olyan dolgokat tégy meg, ami eddig a te számodra láthatatlan és érzékelhetetlen volt, de eljutottál hozzá, látod, és érzékeled őket. Az utazó ebben a pillanatban elgondolkodott; hisz ő nem lát, és nem hall semmit, ugyanúgy látja a világot, mint azelőtt, ugyanúgy hallja a világot, mint azelőtt, csak sokkal nyugodtabban, és bölcsebben él meg dolgokat. A saját, lelkében benne élő lelkiismerete oda tud figyelni, s ez a lelkiismeret tud vele kapcsolatot tartani. Az öreg

annyit mondott neki, hogy ez a lelkiismeret ugyan arány dolog, mint méret, de óriási dolog, mint erő. Ez az óriási dolog, ha odafigyel rá az ember, el tudja neki mondani a jót, és a rosszat, a múltat, és a jövőt, s minden titokról képes lefűjni a port, csak figyelni kell rá.

Az öreg eltűnt, de még hallotta a fejében az utolsó szavát az öregnek: „figyelni”. Majd ez a hang is megszűnt. Az utazó elindult a sivatag felé, eszébe sem jutott az a gondolat, hogy mi lesz vele, mit fog enni, vagy inni, csak ment. Leért a dűne tetejéről, és két-három homokdűne találkozásánál volt egy völgy, s visszanézett a homokdűne felé, s látta, hogy fent a dűnék tetején apró portaréjokat fúj a szél, mintha hullámlázana az egész, mintha lassan kezdene eltávolodni tőle a tér, és az idő is, és kezdene visszazökkenni abba a világba, ahonnan elindult. De lehet, hogy azt a világot hozta magával, ahonnan most jött, mint ahonnan gyerekkorában elindult.

Az utazó hosszú hetekig bolyongott a sivatagban, s nem talált egy utat sem, de nem érezte saját magát kiteszítettnek. Ismerte a sivatag növényeit, és tudta, hogy a homok felszínét hol kell megpiszkálni, hogy alatta nedvesebb részt találjon. Tudta, hogy a rajta lévő ruhát, hogyan kell kifeszíteni ahhoz, hogy a harmat, hajnalban, amikor lecsapódik, a ruha mélyén kis tócsákban gyűljön össze, és ezekkel a tócsákkal ő képes volt a szomját oltani. De mivel a szurdokban töltött évek alatt megtanulta, hogy a saját gondolatával és meditációjával éhségérzetét tudja szabályozni, így könnyűszerrel vágott át a sivatagon. Ez nem jelentett számára problémát, körülbelül tíznapi bolyongás után meglátta az első oázist, bement, s mikor az oázisban élő kereskedők megkérdezték tőle, hogy honnan jött, s ő elmondta, hogy merről, és hány napja van úton. Mindenki nevetett rajta, mikor ránéztek, hogy nincs nála semmi. Nincs nála víz kecskebőr tömlőben, és még egy kecskebőr tömlő sem, nincs nála élelem, nincs nála semmi, de viszont szemmel láthatóan egészséges, erős, energikus erőben van. Az utazó nem akarta őket meggyőzni, sőt az sem zavarta, hogy ezek a kalmárok, és kereskedők bolondnak tartják, háborodottnak, aki nem tudja, hogy honnan jött, és valószínűleg ide való a közelbe. Ezt a kalmárok, a kereskedők és az egyéb karavánok meg is mondták neki. Aztán az egyik kalmár a kereskedők között, egy indiai, végighallgatta történetének egy jelentős részletét, és csak annyit mondott neki halkan: „Te velem jöhetsz”. Mondta neki, hogy a Fáraó városába megy, és addig a karavánjával utazhat, és elbeszélgethetnek még együtt arról, hogy mi minden történt abban a szurdokban. Az utazó örömmel vette a meghívást, s élt is a meghívással, s amikor a kereskedővel együtt elindult a sivatagon át a Fáraó városába, részletesen és pontosan elmesélt mindent a kereskedőnek. S látta, és érezte a gondolatait, hogy a kereskedő hol elhiszi, amit mond neki, hol csak mosolyog az egészen. Érezte

az utazó, hogy a kereskedő még nem tart ott szellemileg, lelkileg, hogy ezeket a dolgokat meg tudja érteni, el tudja fogadni. Ő nem akarta befolyásolni, ő nem akarta irányítani. Tudta, hogy az időnek egy távoli pontján, valahol a jövőben újra fognak találkozni, s ez az ember akkor egészen máshogy fog hozzá viszonyulni, egészen más rendszerben, de addig keresztül kell menni neki a saját kálváriáján, saját lelkét fel kell ismernie, s a saját szellemének erejét meg kell tapasztalnia.

Az utazó mikor belépett a Fáraó városába, első útja Ámon templomába vezette, és ott egynapos és egyéjszakás fohászt adott az égnek, hogy megtanították arra, amire kellett, és segítséget adtak arra, hogy egyáltalán életben tudjon maradni, és tanulni tudjon. Mikor végzett a fohással, észrevette, hogy két kopaszra nyírt hajú, és világosbarna kötösben lévő szerzetes áll mögötte, s végighallgatják, ahogy az Istennel beszélget. Mikor felállt, a papok halkán csak annyit kérdeztek tőle, hogy „ki vagy te?” S az utazó ugyanolyan halkán, s ugyanolyan nyugodtan annyit mondott nekik:

- Nem az a lényeg, hogy én ki vagyok, hanem az a lényeg, hogy te miért kérdezed ezt.

A papok meghajoltak előtte, és csak annyit mondtak neki halkán:

- Eljőjj közénk, ezt megüzenték az Istenek! Neked az lesz a dolgod, hogy beszélj hozzánk. Nekünk az lesz a dolgunk, hogy elelmélkedjünk azon, hogy te mit mondasz. A papok már régóta vártak téged, bár volt, aki nem hitte, hogy eljössz, és volt, aki hitte, hogy eljössz. Nem úgy tekintünk rád, mint hogyha te megváltoztatnád a világot, mi úgy tekintünk rád, hogy te segíteni tudsz nekünk abban, hogy mi tovább tudjunk lépni.

Az utazó eztán elfogadta a papok meghívását, és közel negyven éven át tanította a papoknak a szellem erejét, a lélek erejét. S annak, amit a papok tőle tanultak, a legfontosabb mondanivalója csupán csak egy dolog volt, hogy minden ember, az legyen bármilyen rendű, és rangú, bármilyen helyzetben lévő, egyformán tisztelje a másik embert, a fölötte lévő isteneket, s mindenkit, akit csak gondolataival el tud képzelni. Mert ha ezt nem tudja megtenni, akkor a holtak megelevenednek. Megelevenedésüknek nem az a legfontosabb lényege, hogy bűnökké válnak, hanem gondolatává válva beképzelseik halmazát hozzák létre, s ez által valami olyan erőt tudnak létrehozni, ami gátolja és zavarja a tanulót a továbbjutásban. Tanításainak legfőbb lényege az volt, hogy a tiszta szellem a legfontosabb erény, s ez által tisztelni kell bárkit, aki erre az útra lép, és csak az a legfontosabb dolog az ember életében, hogy a tisztelet és a méltóság a helyére tudjon kerülni, de ez csak akkor tud megtörténni, hogyha ezek beképzelsektől és illúzióktól mentesek.

Az utazó nagyon hosszú életet élt le. Halála előtti utolsó éveiben

félrevonult magányába, s csendben, nyugodtan érte el a végzet, ekkor már nem tanított, csak élt. S néha napokra, hetekre eltűnt a sivatagba, és ilyenkor senki nem tudta, hogy hol van. Minden tudását, ami a gondolat erejével összefüggött és a belső én megismerésével, azt mind megtanította, s mind a szeme láttára égették agyagtáblákba, s adták tovább sokszorosítva. Barátai között híres főpapok, híres halott-temető emberek, híres Fáraók voltak. Olyan írástudók, és történészek, akiknek kegyeiért nagyon sokan versengtek. Ők keresték meg az utazót, és ők próbáltak vele versengeni. Bármikor, amikor valamilyen nevet akartak ráakasztani, mindig ugyanazt a mondatot mondta. „Nem az a fontos, hogy én ki vagyok, hanem az a fontos, hogy te ezt miért kérdezed.” Gyakran tekintették úgy a háta mögött, hogy az élet bírása, és csak a tanácsaival egyfajta lehetőséget ad arra, hogy mielőbb el tudják dönteni saját sorsukat. Ezt jelentette az élet bírása. Ezt nem szó szerinti, hagyományos értelemben vették bírának, hanem valójában mindenkiben fel tudta ébreszteni azt az erőt, ami elindította, hogy saját maga felett bírálatot mondjon, saját maga felett ítéletet tudjon alkotni, és saját maga büntetését ki tudja szabni a lelkiismerete által. Illetve mindenki saját magát fel tudja szabadítani. Leghíresebb tana közé tartozott, hogy nem az a lényeg, hogy ki hányszor fohászokodik, hanem hogy mennyire őszinte, és mennyire tiszta a megbánása, amit a fohásaiban intéz.

Halála napján a sivatagban sétált, s a városba vezető úton érte el a halál. Vele voltak barátai és kísérei, és sokáig gyászolták. Hét napig tartott a gyász, szinte a Fáraóknak járó tisztelettel temették el. Halála után tudása nem oszlott el, nem is hamvadt el az idő homályába. Hosszú évezredekken át egyfajta kötelező tananyag volt, nemcsak vallási emberek körében, hanem az utca embereinek is tanítottak részeket, a művészekről, gondolatokról, a szabadságról. S bár sok kalandos gondolkodású ember próbálta azt a szurdokot megkeresni, de bárki, aki elindult nem tért vissza. Bárki, aki úgy vélte, hogy már járt abban a szurdokban, az mind rájött, hogy egyik sem találta meg. Se a barlangot, se a kör alakú teret senki nem tudta megtalálni.

Halála után hosszú időn át az utazó nem született meg.

Következő újjászületése a mai idővel mérve közel öt-hatezer évvel ezelőtt történt meg. Szíriában, mint katona született újjá. Összességében ugyan még nem igazán tudta eldönteni, hogy hova szülessen, de már lehetőséget tudott kapni arra, hogy feltegye magának a következő kérdést, az ott lévőkötől, akik a lelkeket figyelik, hogy mi legyen az egyetlen irány, ahol el tudna indulni a fejlődés útján, ahol egyre több mindent tudna segíteni. Bár ezek a lelkek próbálták meggyőzni, s ezek a tudatformák próbálták meggyőzni, hogy ilyenkor már mindent tud, de ilyenkor ráötlött hogy ez csak egyfajta csapda, mert még nem tud annyi

mindent. Mert ugyan megtanult ott dolgokat, de azok a dolgok parányok azokhoz képest, amit ő tudásnak érez, és amit még érez, hogy meg tudna tenni. Az újjászületéseket felügyelő lelkek lehetővé tették az ő számára, hogy egy olyan életet válasszon ki saját fejlődése által, amely eléggé fájdalommal teli, eléggé harcokkal teli, de mégis olyan sok mindent tud megtapasztalni hősiessége, bátorsága, kitartása által.

Ebben az életében Szíriában született újjá, egy leányanya gyermekeként, aki korán meghalt, s ő utcagyerekként élte le életének korai szakaszát. Később, tizenöt-tizenhat éves korában katonának állt be. Katonai munkája során látták rajta aktivitását, kitartását, hősiességét, és bátorságát, és nagyon gyorsan emelkedett a ranglétrán. Fejlődésének egyik legfontosabb lelki irányának azt tartotta, hogy egy jó katonának nem ölni kell tisztán, hanem bátornak kell lenni tisztán. A bátorság, és a hősiesség volt a számára legnagyobb erény, csak ezeket tartotta a legfontosabbnak. Ő úgy gondolta, hogy a legjobb harcos harc nélkül tudja megoldani a konfliktust, és nem az a legfontosabb egy katona számára, hogy megtanuljon ölni, hanem az a legfontosabb, hogy megtanuljon hőssé válni, s képes legyen saját énjét feladni. Óriásit tudott előbbre lépni lelkileg, de a legfontosabb az volt a számára, amikor nem egyszer képessé vált arra, hogy akár élete kockáztatásával is, meg tudta menteni saját bajtársait. Vagy akár ugyanúgy élete kockáztatásával saját csapatának katonái ellen fordulni, hogy meg tudjon védeni olyan embereket, akiket ők ejtettek foglyul. Mert katonáira, és katonatársaira jellemző volt egy olyan dolog, hogy a foglyokat nem mindig hagyták életben. Felismerte az utazó annak a lehetőségét, hogy az egyfajta lelki szabadságot jelent a számára, hogyha megkíméli mások életét. A lelki szabadság itt abban nyilvánult meg a legjobban, hogy úgy érezte, hogy az embernek nincs igazán joga ahhoz, hogy egy életet kioltson, egy életet elvegyen. S úgy érezte, hogy azzal, hogy a harcban valaki okkal öl, bár soha sem érzett igazán okot az ölésre, de úgy gondolta, hogyha harc van, akkor legyen harc. De ha a harcnak vége, akkor már nem kell bántanisenkit, tehát, ha a harc nem ér itt véget, akkor le lehet tenni a fegyvert. Így tehát nem egyszer fordult elő az, hogy saját katonatársaival került összetűzésbe, ilyen fosztogató munkák alatt. Gyilkos hadjáratokba kezdtek, és az áldozatokat, vagy foglyokat, és az áldozatok hozzátartozóit akarták lemészárolni csupán passzióból, kedvtelésből, és egyéb más időtöltésből. Egy idő után már katonatársai, katonai előjárói is felfigyeltek ezekre a dolgokra. Egyre jobban kezdték a ranglétrán segíteni felfelé, mert úgy gondolták, hogy az, hogy köztük van olyan ember, aki segít másoknak a történetek megítélésében. Az segíti a katonaságot, hogy mások könnyebben alkossanak a seregről kedvező véleményt.

Egész életében csak katonáskodott, és ugyan nagyon magas kato-

nai pozícióig jutott el, de nem tudta életét rendesen és nyugodtan leélni. Egész életében zavarta az a vágy, hogy boldogtalan, és zavarta az a dolog, hogy soha nem tud egy helyben megélni. Nem tudott egy helyben letelepedni, ugyan nem értette soha, hogy miért volt ez. Amikor Isteneihez imádkozott, mindig arra kérte őket, hogy mutassák meg neki az utat, hogy hogyan kell neki békében élni. De ilyenkor mindig jött egy belső érzés, egy nagyon erős, szinte hangszerű sugallat: „neked most nem az a dolgod, hogy otthont teremts magadnak, hanem az a dolgod, hogy megvédj másokat”. Eleinte úgy érezte, hogy ezek valami beépítettségéből adódó gondolatok, de ilyenkor ugyanúgy jött egy másik sugallat: ”ne csapd be magadat, neked most harcolnod kell, és meg kell tapasztalnod, hogy milyen segíteni másokon. Milyen az, amikor a harc nem arról szól, hogy ki kit öldököl, hanem arról, hogy ki kinek tud segíteni. Mivel a harc legfontosabb alapeleme, hogy a segítség felismerhetősége meglegyen”. Ő persze ilyenkor mélyen felháborodott magában, és katonatársai vagy előjárói is mindig azt tartották a legfontosabbnak, hogy ki milyen módon tudja a másik embert megölni, s az mennyire tud élvezetes dolog lenni. Eleinte ő is ugyanezeket a dolgokat csinálta, de később rájött, hogy ezek nem igazán nyújtanak a számára örömet, sem semmilyen kielégülést. Még észrevette azt is, hogy vannak katonák, akik vad duhajkodásba kezdenek egy-egy vérfürdő után, egy-egy ilyen vérfagyasztó dolog után. Dulakodásaik határtalanná tudnak válni, obszcén vadságukban szinte bármire képesek. Ő ilyenkor magányába fordulva félrevonult, s az volt az ő számára a legfontosabb gondolat, hogy hogyan tudná őket ettől megállítani. Mi lenne a számukra az egyetlen mód, amivel rá tudná őket vezetni arra, hogy a harc a segítségről szól valójában, és nem a mézszárlásról.

Mikor elérte negyven éves korát, reflexei már lelassultak, gondolataiban már egyre több mindent afelé akart irányítani, hogy a kardok csengése helyett a szavak csengésével tudjanak egy-egy konfliktust megoldani. De észrevette, hogy ez egyre több ellenzőt von maga köré, és ugyan felettesei és barátai nagyon-nagyon támogatták elképzeléseit, de tudta, hogy a rabszolgákból lett katonák, és a távoli vidékekről hozott harcosok, azok szinte még nomádok és vadak, s képtelenek megérteni azt, amiről ő beszél, vagy amit ő el szeretne érni. Egyre több ellensége ezek közül az emberek közül került ki.

Negyven éves korában érte utol a végzete. Egy katonatársa, aki a nomádok közül való volt, kihívta párbajra, s a párbaj során legyőzte. S az utazó újra visszakerült a halál utáni állapotba, s újra ott állt az élet bírái előtt, akik csak annyit mondtak neki:

- Jól végezted munkádat, de még nem értettél meg mindent a harccal kapcsolatban. Életeid egymásra épülésében az irány az elfogad-

ható, de voltak olyan dolgok, amelyeket túlzásba vittél. Ebben az életedben mindenáron a harc nélküli módokat akartad elérni, s nem vetted észre, hogy vannak emberek, akiknek szükségük van a harcra. Szükségük van, ahhoz, hogy saját szabadságukat megismerjék. Te mindenáron akartad ezeket a dolgokat megtapasztalni, mindenáron akartál dolgokat elérni. Így tehát következő életedben nem tudjuk megadni azt a lehetőséget, hogy te magad válassz. Így hát mi választunk helyetted, és ennek a választásnak az lesz a lényege, hogy következő életedben csak szemlélője légy dolgoknak, és tanulmányozz belőle. Vedd alapul azt, hogy nagyon sok ember csak megszületik egy életbe, és semmi tevékeny dolgot nem tud végrehajtani, mert valójában szemlélője annak az életnek, mert előző életében valamit elrontott. Valamit nem jól csináltál, s ennek érdekében a következő életben ugyanaz a szemed előtt történik meg, ugyanaz a szemed előtt fog végbe menni, csak most egészen máshogy fogod ezt az egészet látni. Nem tudsz beleszólni, nem tudod irányítani, csak szemlélője légy csupán! S ha végigélted ezt az életedet, újra beszélgetni fogunk arról, hogy mit szemléltél végig, és mit tapasztaltál belőle.

Az utazó következő újjászületésének ideje az ókori Perzsiában történt, Krisztus előtt jó háromszáz évvel, Dareiosz király udvarában. Szülei főúri rangban voltak, és közvetlen kíséretéhez tartoztak Dareiosz királynak. A Perzsa birodalom ebben az időszakban gazdag, fényes, és pompázatos időszakát élte. A király, Dareiosz szinte mindent elkövetett azért, hogy kimutassa alattvalóinak, és népének országa pompáját és gazdagságát. A hatalmas szobrokat arany lemezek borították, palotáit sorra építette, kedvezményei, amit a népéért elért, az adókedvezmények, és egyéb más a népének szóló juttatások, azok mind híressé, és elismertté tették. Sok hadjáratot vezettek ezekben az időkben a Perzsák, a környező országok ellen, s ezeket a hadjáratokat rendre megnyerték. Koruknak rettenthetetlennek tűnő serege volt, és szinte nem volt olyan katonaság, olyan hadsereg, amely le tudta volna őket győzni. Kivéve egyet, az Alexandriai Nagy Sándort, aki Dareiosz királyt, a mai Irán területéért térdre tudta kényszeríteni. Majd Dareiosz király menekülés közben saját testőrségének, s közvetlen alattvalóinak gyilkossága áldozata lett.

Ebbe a korszakba született bele az utazó, s ebben a korszakban élte le életét, pontosan úgy, ahogy azt előre elmondták neki. Szemtanúja és fültanúja volt az ókor legnagyobb, talán legdöbbenetesebb történelmi eseményeinek. Igaz ezeknek az okát, okozatát nem tudta, a miértjére és a mertjére sem tudott választ adni, de a maga sajátos gondolatvilágában újra megpróbált valamilyen elméletet találni, hogy az elfogadható válasz legyen legalább az ő gondolata számára.

A kezdet kezdetén, mikor megszületett, egy magas rangú főúri

családba, már kora gyermekkorában arra nevelték, hogy életének legfontosabb feladata csak a köré a dolog köré irányul, hogy ő a nagy Dareiosz király közvetlen testőrségéhez tartozik, és bármi történik, ő a királyt nem hagyhatja el, még az élete árán is meg kell védenie. Tagja lett a híres Perzsa seregnek, a tízezer halhatatlannak, akik a király közvetlen testőrségéből kerültek ki. A tízezer halhatatlan talán az ókor leghíresebb, és legerősebb katonai serege volt. A tízezer halhatatlant nem azért nevezték az ókorban halhatatlannak, mert legyőzhetetlenek voltak, hanem mert minden egyes katona mögött két-három tartalék katona állt. Akik bárhol, bármikor, bármennyien az elesettek helyére álltak a legyőzött katonának a seregben, a tízezer közül. Így egyedül a tízezer maradt tízezer, mert a sereg tartalékában lévő pótlásból azonnal tudták a sereg létszámát fenntartani. Ezért voltak halhatatlanok. S ezáltal a tömeg soha nem változott, mert így pont úgy tűnt, mintha halhatatlanokkal állnának szemben az ellenségek. Ezeket a halhatatlanokat egyedül a thermopülei csatánál tudták a görögök egy pillanatra megfékezni, de a görögök áruháza következtében a thermopülei szorost megkerülve a Perzsák tízezer halhatatlanja hátba támadta a thermopülei védőket. Igaz ez a csata Xerxész perzsa uralkodó idejében történt, évszázaddal megelőzve Dareiosz korát.

Nos egy ilyen különítménynek lett a tagja. Már kora gyermekkorában az volt a számára a legfontosabb dolog, hogy megtanulja a rövid pengéjű bronzkard forgatását, megtanuljon dárdát hajítani, lovagolni, megtanulja a harctudományokhoz szükséges minden fortélyt, hogy bárhol, bármikor készen legyen arra, hogy az életét adja a nagy királyért, Dareioszért.

A Perzsa birodalom óriási volt ezekben az időkben, az Eufrátesztől elindulva feljutott egészen a mai Makedóniáig, Észak-Egyiptomig. S az egész kultúráját az ókori világnak - jelentős részét - birtokolták, vagy legalábbis gazdaságilag hatást gyakoroltak rá. Egészen a Krisztus előtti háromszáz éves első egyharmadáig, amikor hírül jött, hogy a Makedón származású, Görögországban élő Nagy Sándor, aki Arisztotelész tanítványa volt, katonai hódító, sőt világhódító terveket sző magában. S seregével egyre-másra éri el azokat a katonai eredményeket, amelyek révén az akkori világban a Makedónok megítélése egészen más hangsúlyt nyert. Alexandriai Nagy Sándor ókori jelenléte akkor vált meghatározóvá az ókor számára, amikor eldöntötte, hogy elindul a Perzsa birodalom ellen, és eldöntötte, hogy a Perszopoliszi palotát felgyújtja, válaszul Xerxész perzsa király tettére, melyben a görög Akropoliszt meggyalázta mindenestől. Mind a két dologban nem igazán a katonai morál volt a legfontosabb dolog, hanem valamilyen hatalomnak a megtörése. Alexandriai Nagy Sándor gyakran hangoztatta magáról, hogy ő isteni eredetű, és ez

által más jogok illetik meg, mint az egyszerű földi halandókat.

Az utazó végig Dareiosz közelében élt, hallotta a friss híreket. Gyakran, már maga Dareiosz király is isteni eredetet tulajdonított Nagy Sándornak, mivel olyan fiatalon akkora birodalom kiépítésének állt neki, és akadálytalanul tudott előremenni. Bármerre járt, mindenhol csak győzni tudott.

Amikor Nagy Sándor és Dareiosz összecsaptak, a mai Irán területén, Dareiosz serege sokkal nagyobb és sokkal erősebb volt, mint Nagy Sándoré, de Nagy Sándor híres volt, rögtönző, és szinte vakmerő, végletekig menő harci képességek kiötléséről, azaz a meggondolatlanság minden formája - a külvilág szemében - a tarsolyában volt. Egy hegyes vidéken Nagy Sándor Dareiosz királyt egy völgszorosba szorította be, seregével együtt, majd egy egész éjszakai menetelés után, Nagy Sándor seregeit felküldte a hegy két oldalára, s onnan mérte a döntő csapást a Perzsákra. A perzsák már tudták, hogy vesztek, s Dareiosz nagy király menekülésre fogta a dolgot, s menekülés közben az utazó közvetlen védelmére akart kelni Dareiosz királynak, mikor a menekülő főurak, s Dareiosz király összevesztek, és megölték a királyt. Az utazó ekkor lelte halálát a királlyal együtt, és semmit nem tudott tenni, csak végig kellett néznie. Döbbenetes mélységig ért el a tudatába, amikor saját katonatársai fogták le, és ő hiába érezte a hőséget, hiába érezte a kitartást, hiába érezte magában azt, hogy menni kell, és meg kell védeni a királyt, nem bírt menekülni a szorító kezek fogságából. Nem tudott mit tenni, amikor a saját szeme láttára a saját katonatársai, és feljebbvalói a szeme előtt vágták el a király torkát. Menekülőre fogták a dolgot, és tudta, hogy ilyenkor, amikor az emberek menekülnek, már mindenre képesek. Sokan a veszteségért, a harc kimeneteléért Dareioszt okolták, gondolták, hogy ő az oka annak, hogy vesztett a sereg. Úgy gondolták, ha megölik Dareioszt, akkor talán a sereg újra fel tud támadni, és újra erős lesz a Perzsa birodalom. De valahol ez érezhető volt akkor már, hogy egy ókori világnagyság szinte térdre esett, és örökre összerogyott.

Az utazó, ahogy ott szeme előtt látta elvérezni saját királyát, és érezte a tehetetlenséget, a dühöt, érezte azt, hogy valamit kellene tenni, de nem tudja, hogy mit kell tenni. S igazából maga a látvány az, ami mélységes döbbenettel hatott rá. Amikor a király látszólag holtan rogyott össze, akkor tudta, hogy ő fog következni, s ő lesz a következő áldozat. Nem sírt, nem kiabált, nem jajongott, nem csinált semmit, büszkén, férfi módjára nézte, ahogy közelednek feléje gyilkosai. Szavak nélkül tűrte, amikor szíven szúrták. Holtan rogyott össze, és látta, hogy a király szelleme még testéből nem távozott. Mint szellem, az utazó már látta azt, hogy ő elindult felfelé, s látta, hogy a királynak lent kell maradnia. Látta, hogy a király gyilkosai már messze járnak. Ekkor feltűntek a

Makedónok, s egy Makedón katona ment oda, s adott vizet a haldokló Dareiosznak. Majd a vízivás után megjelent Nagy Sándor is, és méltó módon köszöntötte a nagy királyt. A nagy király ekkor halt meg, és szinte barátsággal a szemében tekintett Nagy Sándorra, és Nagy Sándor ugyanígy tett. A nagy emberekre jellemző módon ők a harcot, az életet valahogy egészen máshogy élték meg. Megadták egymásnak a megfelelő méltóságot, a megfelelő tiszteletet, és nem igazán csak a harc volt a számukra a fontos, hanem még sokkal messzebb, és sokkal nagyobb távlatokra láttak, mint az egyszerű halandók.

Dareioszt ott temették el, Nagy Sándor parancsára királyi pompával Paszagadei környékén. A királyok hegyén található ma is a sírja. Így tudta méltó módon kifejezni Nagy Sándor tiszteletét Dareiosz előtt, akit saját emberei öltek meg, és hagytak a sorsára.

Az utazó felkerülve a halál, és a születés közötti állapotba, egy köztes létbe, ismét látta a fényeket, érezte, hogy nincs egyedül, érezte, hogy gyorsan repül valahova, de nem látta, hogy pontosan hová. Nem tudta érzékelni, hogy merre tart. S ekkor mire ezt az egészet fel tudta volna dolgozni, már egy teremben volt. Oszlopok voltak a teremben maga körül, tőle jó tíz-tizenöt méter távolságban, s körülbelül ugyanilyen magasak voltak. Három alak jött feléje az oszlopok felől, s úgy tűnt, hogy az alakok a talaj fölött lebegve közelednek feléje. Mindegyik alak kopasz volt, vékonyak, és hosszú barna köpeny volt rajtuk. Megálltak az utazó előtt, s méltó módon köszöntötték, s megkérdezték tőle:

- Nos, mit tanultál az életben? Láttad-e, hogy nem csak az a legfontosabb, amit te fontosnak tartasz, hanem fel is kell ismerni dolgokat. Neked az lett volna ott a dolgod, úgy gondold, hogy megmented Dareiosz királyt? Nem, neked csak az volt ott a dolgod, hogy te ott meghalj, és végignézz dolgokat, és igazából büszkének kellene lenned arra, hogy végig tudad nézni a történelmet, az emberi történelem egyik legnagyobb alakjának életét. Részesévé tudtál válni ennek az életnek, s végig tudad nézni a halálát is ennek az embernek. Az, hogy ki, mikor milyen formába születik be, és mivé tud válni, vagy kiből lesz király, vagy kiből lesz egyszerű ember, azt saját fejlődéséhez mérten szabja meg. A mostani életedben te csak szemlélőként éltél, szemlélőként voltál jelen. Szemlélődéseidben a legfontosabb dolog az volt, hogy tapasztalatot szerezz. Nem az volt a számodra a legfontosabb, hogy tevékeny, és befolyásoló személyiség légy, hogy tevékeny, alkotó, és maradandó munkát hozz létre, ez más korra tartozik, más korban is volt fontos. Most csupán az volt a fontos, hogy elkövess mindent annak érdekében, hogy szemlélődéseid és helyzetfelismeréseid egyre tisztábbak, és egyre egyértelműbbek legyenek. Persze megkérdezheted, hogy erre miért volt szükség, igaz látszik gondolataidon, hogy ezen elmélkedel. Nos ennek a

lényege roppant egyszerű. Az előző életeidben elkövetett olyan nem helyzet felismerések, melyek a vágyból, akaratból, birtoklásból indultak ki, azok tették lehetővé számodra azt, ugyan, mint negatív irány, felismerd, hogy milyen az, amikor nem tudsz dolgokra hatást gyakorolni. Ez azért negatív irány, mert igazából a te szabadságod le van korlátozva testileg, szellemileg, és lelkileg. Mert ha visszaemlékezel arra, ahogy a nagy király meghalt, akkor ott, te útban voltál közben, tehát nem tudtál semmit sem tenni, csak szemlélője voltál. Ne felejtsd el, hogy ilyen az embereknél gyakran van, amikor átélnek egy adott folyamatot, és nem tudják azt értékelni megfelelő módon, akkor újra megkapják annak a lehetőségét, hogy azt végigtanulmányozzák, de akkor nem, mint személyes, tevékeny alkotó tudatformában, hanem valamilyen gátló környezetben. Tehát, mint ahogy te gúzsba vagy kötve. A gúzsba kötés lehet filozófiai, lehet szellemi, lehet lelki értelmű, lehet fizikai értelmű is, tehát a tehetetlenségnek a megnyilvánulási formája. Az emberek ezt mindig valamiféle fájdalommal gondolják végig, és ez már nagy hiba. Ugyanis itt az előrelépés lehetősége abban rejlik, hogy felismerni kell a gúzsba kötés lényegét, a fájdalom mikéntjét, a tehetetlenség okát. Minden egyes esetben, ha az ember meg tudja fejteni a tehetetlenség okát a gátlás automatikusan megszűnik, és ez által a helyzet felismerésre kerül. Újra visszaáll a helyzet egyensúlya, újra visszaáll, valamilyen értelemben az eredendő béke. De neked most ebből, igazából nincs semmi konzekvenciád, neked ott tapasztalnod, és tanulnod kellett. Tapasztalatszerzésed legfontosabb iránya csak erre az egy dologra érvényes, hogy megtanuld, átéld lelki és morális mélységben, mit jelent maga a tehetetlenség. Egyáltalán tehetetlenség-e a tehetetlenség, nem pedig csak valami olyan dologról van-e szó, amit az ember önző, gyarló vágyaként, abban a hiú játékban akar megszerezni, hogy ő segítőkész, és ő csak segíteni akar. De valójában nem is ez lenne a dolog lényege, csupán csak saját önzése fényét akarja csillogtatni. Ugyanis aki igazán segíteni akar, az elfogadja azt, hogy a másoknak a sorsában bent vannak olyan dolgok, amelyeken nem lehet segíteni, nem szabad segíteni, még néha ez lehet jó is és rossz dolog is, de az a lényeg, hogy a másik fejlődő szellem, ezt a sorsot szándékosan és tudatosan választotta, és ebbe senkinek nincs joga emberi módon beavatkozni. S gyakran a tehetetlenség ilyen módon is meg tud nyilvánulni, mikor az egyik ember a másik választott sorsát befolyásolni, vagy irányítani akarja. Ilyen esetekben nem tud ember akkora szabadságot elérni, hogy felismerje a dolgok valódi lényegét, okát s okozatát. Persze ez most úgy tűnik a számodra, hogy ez az egész úgy működik, hogy mindenki jól belekerül valamilyen negatív körbe, s abból kell kijönnie neki, és ennek a kijövetelnek az a lényege, hogy minél jobban, és határozottabban tud kijönni, annál jobban

fejlődik. Na most ez csak részizagság, és ugye a részizagságok csak fél igazságok, a fél igazságok soha nem igazságok, hanem hazugságok, tehát ez így nem igaz. Az, hogy valaki belekerül egy adott körbe, az vagy negatív, vagy pozitív, csak a szándéka szabja meg. Tehát a szándék valójában a tudat fejlődésének egy szimbolikus megjelenési formája, amit ő az egyhez, az egységhez való tartozását milyen szándék szerint, vagy milyen megközelítés szerint értelmezi, vagy éli meg. A legfontosabb, hogy a fejlődő szellem, és a fejlődő lélek olyan kohéziót tudjon létrehozni, ahol a szabadság kérdése már nem kérdés, hanem tényszerű állapot. Ebben a szabadságban a test és a szellem között kell eljutni olyan felismerés formációkhoz, amelyek segítenek abban, hogy ezek a tudat-szabadság-érzések tudatos élettevékenységgé tudjanak változni. Most a következő életedben, elmész a jövőben előre, az emberi jövőbe természetesen előre. Ott olyan dolgokat kell megtapasztalnod, amelyek ezekre gyakorlatilag is, morálisan is rá tudnak világítani. Tehát, ahol a szabadság már nem kérdés, hanem állapot. Ebben az életedben, ami most rád vár, sok olyan érdekes dolgon fogsz keresztülmenni, amelyek a számodra olyan tudáscsírákat fognak elrejtteni szellemed legmélyén, mely lehetővé teszi a számodra a magasabb rendű tudáshoz való eljutás alapjainak a lerakását. Ebben az életedben, ahová most eljutsz, egy hajózó leszel, és a végtelen tért, a végtelen univerzumot fogod járni hosszú-hosszú éveken át, és szinte eljutsz az anyag és a nem anyag határára, a lét, és a nemlét határára, de a határnál megállva nem tudsz továbbmenni. S onnét visszafordulva lassú, nyugodt, boldog öregkorban éled le életedet, és halálad is ugyanilyen lassú, nyugodt belealvás állapota lesz. A kor, amibe megszületsz Krisztus utáni időszámítás szerint háromezeröttszáz.

Az utazó következő újjászületése úgy történt, ahogy az oszlopok csarnokában az élet titkait őrzők előre megmondták neki. A Krisztus utáni időszámítás szerint háromezeröttszázban született újjá, a mai Európa területén egy átlagos család egyetlen gyermekeként. Az utazó, mint kislány született meg, és már kora gyermekkorában kitűnt zseniális felfogóképességével társai közül, szorgalmával, és mindenkinek felett a csillagokhoz való vonzódásával. Már gyerekkorában előfordult, egy-egy alkalommal, hogy olyan álmai voltak, amit nem tudott hova tenni, amire nem talált magyarázatot. Bárkihez fordult, mindenki csak furcsán és értetlenül nézett rá. Ezekben az álmokban ő azt álmodta, hogy egy sziklaszurdok hasadékában mászik fölfelé a sivatag felé, s nézi, ahogy a Nap felkel, és ez az érzés, ahogy látja a Napot előjönni valami rettenetesen mély, nagy elementális erővel hat rá, s nagyon boldoggá teszi. Egy idő után már tudatosan törekedett arra, hogy ezeket az álmokat át tudja élni, már tudatosan törekedett arra, hogy álmait úgy irányítsa, hogy ezek az

álmok előjöjjenek, szinte már várta őket, hogy mikor fog újra itt a szurdokban felfelé mászni. Eleinte voltak gondolatai, hogy megtudja azt, hogy abban a szurdokban kik vannak, mit csinálnak, ő hogy került oda. De valahogy a felkelő Nap látványa mindig sokkal fontosabb volt a számára, s egy idő után a kereső gondolatok megszűntek, és csak a látvány volt az, ami az ő számára az egyetlen kiindulópontot jelentette.

Aztán később, fejlődési folyamán voltak pillanatok, amikor ezeket a képeket már nappal is látta, érzékelte, és már akkor is hatottak a tudatára. Az ő korában teljesen természetes és elfogadott állapotnak volt betudható, hogy voltak emberek, akik képesek voltak meglátni a múltat, meglátni a jövőt, igaz csak töredékekben, és igaz, ezeket csak nagyon nagy nehézségek árán tudták irányítani, és nagyon nagy nehézségek árán tudták kezelni. Egyre több információt gyűjtött össze magában arról, hogy ezek az álmoképek honnan jönnek, milyen eredetűek.

Tizenöt éves korára úgy gondolta, hogy ezek az álmoképek, egy másik álomsíkon lévő énjével vannak összekötve, amely lehet, hogy az idő egy másik pontján van, de lehet, hogy most történik, és ő egyidőben van jelen itt, és abban a korban, ahol kislány, és abban a korban is, ahol a sziklahasadékon mászik fölfelé. Nem tudta eldönteni, hogy ez miként lehetséges, nem tudta érzékelni, hogy ez hogy van. De tudta, hogy van ilyen, mert tanulmányai során számtalanszor tapasztalta azt, hogy vannak az embernek olyan gondolatai, amelyek a térben elementállá válva önálló életre tudnak kelni, s ez által képessé válnak egyes folyamatok önálló elvégzésére. Az álmoképek egyszer egy túl korai szakaszát mutatták a folyamatnak, mikor ő kijön a barlangból, a barlang felett felnézve a csillagos eget látta maga fölött. A csillagok látványa nagyon nagy erővel hatott a tudatára, valahogy azt érezte, hogy az az igazi szabadság, amikor az ember egy határtalan térben van. S nincs hely, nincs semmi, csak maga a végtelen univerzum. Reggel, mikor ebből az álomból felébredt, tudta, hogy az álmok kapcsolódnak egymáshoz, és tudta, hogy a csillagok látványa, az előtt van, mielőtt ott fenn a homokdűnén épp a hajnalt látta. De azt is el tudta dönteni, szinte vágyat érezve a gondolat kimondása után, mikor reggel kinézett szobája ablakán, és halkán csak annyit mondott:

- Oda fogok kimenni, és ott fogok élni!

Ettől a perctől fogva egész életét csak ez az egy dolog irányította, ez az egy dolog volt csak a számára a fontos, hogy mindent megtegyen azért, hogy hajózó legyen, mindent megtegyen azért, hogy messzi tájakra tudjon eljutni.

Az elmúlt idők alatt az emberiség technikai fejlődése óriási dolgokon ment keresztül, óriási távlatokat ért el, s ekkor már átlagosan, tel-

jesen természetesnek tűnt, hogy bárki, a megfelelő ismeretek elsajátítása után ki tud jutni a világegyetembe. Megfelelő módon képessé tud válni a hajózásra.

Az utazó húsz éves korára megszerezte a navigátori minősítést, és egy nagy távolságú felderítő hajón kapott munkát, mint navigátor. De a lelke mélyén nem ez volt a célja, hogy ő ott navigátor legyen, hanem az volt a célja, hogy megismerje a világegyetemet, és eljusson egyszer oda, hogy saját hajója legyen, és saját hajójával tudjon kijutni a messzi végtelemben. Ezt a munkát öt éven át végezte, és az ember által alkotott világegyetemet teljesen bejárta, feltérképezte, meg is ismerte. Huszonöt éves korára korának leghíresebb navigátoraként emlegették, s megcsodálták azt a ráérző, és beleérző képességét, hogy egy-egy adott irányt, egy-egy adott pontot, ugyan a számítógépek és a biomechanikus processzorai tökéletes pontossággal adtak meg egy-egy koordinátarendszert, de ő a saját beleérző, és a saját ráérző képességével szinte ugyanolyan pontossággal tudta az irányokat meghatározni, a repülés minden egyes fontos paraméterét, csupán csak logikai és érzelmi következtetései által. Minél jobban törekedett arra, hogy érzelmei tisztábbak legyenek, s csak a cél legyen a legfontosabb a szemei előtt, hogy eljutni valahová, annál jobban érezte, hogy a szabadság az valójában úgy működik, hogy az ember el tud vonatkoztatni dolgoktól, és nem ideákat hoz létre, és nem vágyak által keltett gondolatok szabják meg a fejlődésének irányát.

Harminc éves korában érte a legnagyobb megtiszteltetés, saját, önálló felderítő fregatt kapitánya lett. Ez a fregatt közel nyolcszázötven méter hosszú hajó, mely hatszáz méter széles, és hajtóműve egy elektromágneses ionizátor volt, melynek végsebessége képes volt elérni a térugrások előtti állapotban a fénysebességnek a másfélszeresét, a térugrások állapotában pedig képes volt bárhová eljutni a világegyetemben, de ezt a hajtóművet igazából még soha, senki nem tudta kipróbálni. Hajójának legénysége tíz főből állt. Ebbe beletartozott egy másodkapitány, egy biológus, egy orvos, és egy ismeretlen élőlények felkutatásával foglalkozó szakember, és a többi a hajó személyzetéhez tartozó gépészek. A hajó legfontosabb küldetése, az mindig egy ismeretlen életforma felderítése volt, ismeretlen életformák azonosítása, felderítése, és ha lehet, azokkal való kommunikáció alapjainak a lerakása, vagy kiépítése. A hajónak egy-egy átlagos útja fél év, és egy év közti időtartamot vett igénybe. S mindig olyan helyekre mentek, ahol még soha előttük nem járt ember. Az emberlakta világegyetem, ahol az ember előfordult, mint kereskedelmi tevékenységet folytató élőlény, az a Földtől számítva átlagosan három-négyezer fényévnyi távolság. De a nagy kereskedelmi járatok, azok képesek voltak elmenni milliárd fényévek távolába. Mert a legfontosabb dolog itt nem az volt, hogy a távolság mekkora, mert a tér-

ugráshoz, elvileg bármekkora távolságokat szinte ugyanannyi időn belül tettek meg. Hanem az, hogy a kiindulópont, és az ismeretlenség határa erősen lecsökkentette az ember terjeszkedési lehetőségeit. Az ember nagyon kötődött a helyhez, és nagyon kötődött ahhoz, hogy valamilyen úton-módon, az ekkor már szinte misztifikált Föld bolygót legalább gondolati szinten ne tudja elhagyni. Az utazó harmadik útjáról visszatérve egy hosszabb pihenőt adott legénységének, és ő maga közben jelentkezett az akkori navigációs központban, következő küldetésének a feladatára.

A Föld arculata ezekben az időkben egy egységes államformát mutatott, magát a Föld államot; nem léteztek külön önálló, kis szekciókra bontott országok. A Földön a legfontosabb tevékenységnek egy bizonyos fajta technikai, morális fejlődési irányt lehetett tekinteni. Az emberek lehetőleg próbáltak mindent elvégezteni gépekkel, de egyben próbálták azt is, hogy ezek a gépek valamiféle szociális érzékenységgel bírjanak. Az emberek között nem létezett különféle agresszió, nem létezett háború, ami már hosszú ideje, nagyon régóta nem létezett, s nem léteztek különféle indulatok. Szinte egyfajta mámorító tevékenységben éltek, boldogságban, nyugalomban, és egyfajta egyensúlyban. De valahol a háttérben, minden dolgában ott húzódott a félelem azért, hogy kint a világűrben egyre jobban terjedtek a hírek arról, hogy léteznek olyan világok, léteznek olyan fajok, amelyek roppantul agresszívok, és hódító jellegűek, és előbb-utóbb az ember összetűzésbe fog velük kerülni. Próbálkozott az akkori kultúra ezekkel valamiféle kommunikációba lépni, s a kommunikáció jeleként őket megismerni, feltérképezni, de a kapcsolatteremtő hajók soha nem tértek vissza. S ez rettenetesen mélyen és aggasztóan hatott az emberiségre. Ebben a környezetben bízták meg az utazót egy feladattal: olyan messzire menjen, amilyen messzire csak bír, ott próbáljon meg egy élőhelyet keresni, egy lehetséges kolónia létrehozására, amely képessé tudja tenni az emberiséget arra, hogy oda áttelepülve, megoldják azt a problémát, hogy nem kell a hódítókkal szembenézni. Úgy gondolták az akkori társadalom vezetői, hogy sokkal fontosabb, ha így maradnak életben, mintha nekiállnának, és külön önálló harcot vívnának. Az emberi életet értéknek tekintették, de nem érezték azt, hogy ez megfutamodás lenne.

Az utazó a feladatot elvállalta, s ekkor agyán átvillant egy érzés, hogy amikor ott a szurdokban a csillagokat nézte, erre készült. Ez volt élete legfontosabb feladata ebben az életben. S az volt a számára a legmegdöbbentőbb, és legelementálisabb érzés, hogy pontosan tudta, - hogy ott, amikor a szurdokban a csillagokat nézte - ezek a gondolatok, bár ugyan megfogalmazhatatlanul, értelmetlenül, de mint egyfajta sugallat már ott jártak benne. Egy darabig azon gondolkodott, hogy most ő adta magának ott a szurdokban azokat a sugallatokat, vagy a szurdokbeli énje

most sugallja ekkori énjének ezeket a gondolatokat.

A feladatot elvállalta és egy hűvös, októberi hajnalon elindult fregattjával ki a végtelen térbe. Elérte a Naprendszer külső határát, a nagy hajók dokkolási pályáját, startolási vonalát, s onnan indultak a hiper térbe kifelé. Az út a Föld és a Naprendszer között az ő számára hozzávetőlegesen negyed órát vett igénybe, és azzal a sebességgel, és azokkal a navigációs rendszerekkel már nem nagyon kellett tartani a meteoroktól, vagy az egyéb, kozmikus, kisebb repülő objektumoktól. A Naprendszer pályáján túl, a kis bolygók övéen túl ott volt a nagy tér, és általában a nagy távolságra induló hajók innen tudtak startolni. Az emberi kultúra tevékenysége folytán itt hozta létre az egyik legnagyobb, és leggigantikusabb méretű dokkoló állomást. A dokkoló állomás egy hozzávetőlegesen kétezer kilométer hosszú, és ennek a hosszúságnak a kétharmada a magassága. Több százezer ember élt itt, és több százezer ember végezte itt a munkáját. Az állomásnak a neve Hajnalfény volt. Úgy gondolták, hogy ez az állomás még a Földhöz tartozik, de ezen az állomáson túl már az űr, és az örök végtelen van. S itt a hajnal, amikor innen elindul valaki, egy lehetőséget biztosít, s mint a hajnal, amikor a hosszú útról megtért éjszakai vándor megpihen, innen már közel van a valós pihenés is.

Az utazó egy hetet töltött itt legénységével, egy hét alatt feltérképezte azokat a navigációs pontokat, amelyek szerinte a legkevesebb jelét mutatták azoknak, ahol a támadóhajók előfordulhatnak. Kiválasztott magának egy irányt, messze, túl az Andromédán, s elindult. Lassan mikor kioldódtak a dokkolók, s a zsilipen a kapcsolódási pontok, s kezdett távolodni a Hajnalfény állomástól, s még az ablaknál állva látta, amint az állomás ponttá zsugorodik a végtelenben, irányba fordította a fregattot, és rákapcsolta a hajtóműveket. Szinte be se tudta fejezni a gondolatsort, a hajó egy éles narancssárga fényt árasztott maga körül, szinte anyagi jellege megszűnt az egésznek, majd belül felfénylett, és az utazó ebben a pillanatban valami olyan dolgot élt át tudatosan, amit előtte soha senki nem jegyzett fel, amit előtte soha, semmilyen kísérletben még nem regisztráltak, és nem volt dokumentációs nyoma. Elvesztette testét, mindent, ami az anyaghoz kötötte, csak tudattal rendelkezett. S ebben a tudattal rendelkező állapotban olyan érzések kerítették birtokába, amelyek bizonyosságot adtak a számára, hogy az idő és a tér elveszti meghatározó szerepét, és valami egészen más, a szellem, és a lélek birodalma veszi át az egészét. Érezte, hogy most bármi, amit ki tud gondolni, az megvalósul. Az első gondolatában, ahogy ezt végiggondolta képek kezdtek el peregni szeme előtt, hangokat hallott, közben fények cikáztak mellette és körülötte, látott egy embert, amint csupa szőr testével egy folyóparton sétál, élelem után kutat, s ezt az embert hátul-

ról egy medve üti le. Majd gyorsan váltott a kép és akkor látott egy másik embert, ki az egyiptomi Szfinxet nézi messziről, és közben elmélkedik, gondolkodik, hogy vajon kik építhették, s mikor az egyiptomi Szfinxet. Majd látott egy másik embert, amint tévelygő magányában, örület csillogásával a szemében egy homokkő szurdokban sétál, és nem tudja, hogy most él-e, vagy hal-e. Érezte, látta ezeket az embereket, pontosan tudta, hogy ezek az ő előző életei. Látta, amint egyik életében egy dárda fúródik át rajta, látta, amint egy másik életében szerelmi csalódásában csak üldögél, és zihálva kapkod a levegő után, nem tudja eldönteni, hogy életben maradjon-e vagy meghaljon. Látta, és érezte ezeket a dolgokat, de nem tudott rájuk hatást gyakorolni, s ebben a pillanatban, amikor a hatás gyakorlat definícióját akarta magában értelmezni, rájött, hogy valójában nem is lehet, és nem is szabad ezekre hatást gyakorolni. Mert ha hatást gyakorol rá, akkor újra az idő csapdájába esik bele, s az időnek, ahogy már valójában nem létezik, ő maga a saját tudata által szabta a korlátokat, s ő maga a saját tudata által határozza meg, hogy mi az idő, s mi az, ami az időhöz kell, hogy tartozzon. Egyre boldogabbnak, s egyre szabadabbnak érezte magát, valahol a tudata egy rejtett zugában érezte, hogy ő most ugyan egy űrhajóban ül, de az űrhajó szó elvesztette jelentőségét. Inkább úgy érezte, hogy valamilyen eszköz, lehetővé teszi az ő számára, hogy anyaga, teste, és az anyag felépítéséhez szükséges idő áttranszformálódjon. S egy olyan erőt hozzon létre, mely el tudja vinni abba a birodalomba, s abba az állapotba, amit az emberek az örök lét állapotának, vagy a megvilágosodás állapotának neveznek. Abba, ami valójában a mennyország állapota, s így bármi, amit gondol, az működővé válik. Ekkor értette meg, hogy a régi korokban, ezer évvel ezelőtt élt bölcsök miért azt mondták, hogy a legtökéletesebb boldogság az, ha megtalálod saját utad egyensúlyát. Abban a pillanatban, mikor ezeket a gondolatokat értette már, és felismerte a gondolatok jelentőségét, csak a békére és csak az egyensúlyra tudott gondolni, és határtalan boldogság érzése fogta el. S ez a határtalan boldogság érzés olyan eufórikus erővel hatott rá, amiért ő képtelen volt másra gondolni, de nem azért mert bármi leblokkolta az elméjét, hanem mert a tudata nem tudott olyan erőket gerjeszteni, amelyekben a vágy, akarat, birtoklás, az ego különféle megnyilvánulásai voltak jelen. Szabadnak határtalannak érezte magát, s egyre száguldott. De a száguldás hirtelen elkezdett lelassulni, a fényfoltok neonszínről elkezdtek szépen, lassan mattá válni, újra alakok, tárgyak kezdtek kirajzolódni a képben, újra látta maga előtt a műszerpultot, újra látta, amint a végtelen térben ott van az űr az űrhajón túl. S a háromdimenziós kamerák érzékelik a csillagokat, a bolygókat. Ekkor már minden egyes társát látta belülről az űrhajóban, látta, amint azok újra anyagi formát öltenek. S tudta, hogy mindenki a saját tudásához, a

saját lelki szabadságához mérten élte át ezt az élményt. Tudta, hogy ezek egyénre és személyre szabott állapotok, semmi köze nincs az egységhez, mert ezeket nem egységesen élték át a hajózók, hanem mindenki a saját szabadsága által. Tudta, hogy ebben az elmúlt időszakban, a nemlétben, a nem térben, és a nem időben, mindenki a saját félelme által gerjesztett erőiben létezett. S az okozta neki ezt az eufórikus, vagy éppen döbbenetes mély, megrázó élményt. Ahogy ránézett társaira, tudta, hogy mindenki a saját félelmével szembesült, és a saját szabadságát kergette, vagy élte meg. Mikor az űrhajó elérte utazó sebességét, s kilépett a hiper térből, olyan csillagalakzatokat, és olyan csillagformációkat látott, amelyeket azelőtt még soha, senki ember nem tudott megpillantani. Hatalmas gátkörök lebegtek a szeme előtt, de tudta, hogy olyan örületes távolságra vannak tőle, hogy a számokat is kimondani szinte lehetetlen. Kiterjedésük is, ezeknek az égi objektumoknak olyan hatalmas, hogy az emberi elme elképzelni se nagyon tudja. Hatalmas, gigantikus galaxisokat látott maga előtt, hatalmas bolygókkal, csillagokkal, de voltak köztük egész parányiak is, és egész miniatúrák is. Ekkor elméjébe újra előjött az, az érzés, amit az imént élt át, a nem térben, és nem időben, s ekkor rájött, hogy nem a méret a legfontosabb a világon, sőt a méret egyáltalán nem meghatározó, hanem a mennyisége a dolgoknak, és a minősége. A mennyiséget itt úgy értette, hogy mennyi erőt, és mennyi időt tud valaki fordítani arra, hogy minél szabadabb legyen, s minél előbb elérje. A minőséget, azt úgy értelmezte, hogy mennyire tud másokért tenni, azért, hogy azok elérjék az általuk, és a közösség által elérhető legtökéletesebb egyensúly állapotát.

Amikor az űrhajó elérte az utazó sebességét, s már végleg kiértek a hiper térből minden anyag újra, ugyanazt a formációt vette fel, ami az indulás állapotában volt. Ránéztek a számítógépek, és a monitorok kijelzőjére, és látták, hogy minden adatot rögzítettek megfelelően, tudták, hogy a visszaút megfelelő lesz, de abban egyáltalán nem voltak biztosak, hogy a visszaút az egyáltalán visszaút lesz-e. S abban sem voltak biztosak, hogy vissza akarnak-e majd menni. Egyértelműen, és egyöntetűen látta társai szemén, hogy nem mindenkiben van benn az a vágy, hogy újra visszamenjenek a Földre. Sőt azt is érezte, hogy nem mindenki akarja tudatni az otthoniakkal, hogy ők életben vannak, és hogy hol vannak.

Az utazó ezekkel a gondolatokkal nem törődött, elfogadta, hogy mások így ítélik meg a világot, mások úgy gondolják a szabadságot. Úgy gondolta, hogy sokan még a saját lelki fejlődésük, beképzeltégéseik, és saját lelkük fogságában vannak. Mint az, az énje, amelyik annak idején, valahol, valamikor az őskorban harcolt, élt, s megpróbálta a világot birtokolni akkor is, mint nő. Úgy gondolta, hogy ezeken a fejlődési folyamatokon mindenkinek keresztül kell menni, s nem a korszak a leg-

fontosabb, hogy ki ősember, és ki, milyen technikai dolgokat ismer, hanem az a legfontosabb, hogy ezek között az időpillanatok között mikor tudja elérni a legtökéletesebb állapotot, azt, amikor a személytelen én tudattá tud válni. Úgy értelmezte magában a szabadságot, hogy az a lényege az egésznek, amikor a személy elveszti énségét, s a személynek a személytelensége lesz a legfontosabb, s a tudata személytelenül tud tenni dolgokat, azaz az énség nem befolyásoló tényezővé válik, nem gátló tényezővé válik, hanem egyszerűen jelentéktelenné, mint amit elfúj a szél.

Szinte változatlan sebességgel még fél évig száguldottak az űrben, s voltak pillanatok, amikor úgy érezték, s azon elmélkedtek, ahogy nem lehetséges-e az, hogy egy másik idősíkba kerültek át, s nem is abban az anyagi univerzumba vannak, ahol voltak, hanem valahol máshol, egy külön más csatornát nyitottak meg a hiper térben, és azóta egy másik idősíkon egy másik idősíkba jutottak át. Az utazó ezekre a gondolatokra nem válaszolt, valamilyen belső ösztön által vezérelt nyugalom mindig azt súgta neki, hogy jó helyen vannak, és hogy ott vannak, ahová el akartak érni. Fél év száguldás után feltűnt a monitoron egy, a Földnél körülbelül ezerszer nagyobb bolygó, amely Föld típusú volt, s az ember földi életéhez szinte minden alapot biztosított. A levegő oxigéntartalma éppen elegendő volt ahhoz, hogy az ember életben tudjon rajta maradni. A bolygó körüli pályára mikor ráálltak, minden szenzorral azt próbálták kideríteni, hogy milyen életformák vannak jelen a bolygón, s megállapították, hogy a bolygó nagyon fiatal, s nagyon kezdetleges, átlaghőmérséklete az egyenlítő tájékán negyvenöt, és ötven fok között mozog. A sarkokon, az északi, és déli sarkokon hozzávetőlegesen, csak körülbelül plussz tíz-tizenöt fok. A bolygó mozgása nagyon lassú, egy tengely körüli forgása Földi évhez viszonyítva három évig tartott. De a gravitációja, és nehézségi ereje szinte azonos volt a Földével, ennek az oka az volt, hogy a belső magjában lévő vasgömb sokkal kisebb volt méretéhez viszonyítva, így a gravitációs nehézségét nem tudta olyan mélyen befolyásolni. A bolygó belseje egyébként erősen üreges volt, és ezek az üregek is csökkentették a bolygó nehézségi erejét. Hatalmas tiszta óceánok voltak, s átlagosan tíz-tizenöt kilométer magasságú hegyek, de a legmagasabb hegyek elérték helyenként a harminc kilométeres magasságot is. A hegyek legnagyobb pontjain, a legmagasabb hegyeken átlagosan húsz kilométer fölött volt csak hó, vagy hóra utaló jelek, gleccserek csak épphogy képződtek ezekben a hegyekben. S az utazó ebből azt a következtetést szűrte le, hogy ez a bolygó most kezdi az élet útján való elindulást, s mint önálló, élő organizmusok csak ritkán vannak, és ezek is csak növényi eredetűek, s úgy gondolta, hogy ez a bolygó alkalmas lesz az emberi életre. Így, minden óvintézkedést megtéve elindította a bolygóra

az expedíciót.

Az első leszállás alkalmával a leszálló kompban benne volt az utazó, az exobiológus, aki idegen életformák kutatásával foglalkozott, és egy biológus. Mindegyiküknek volt még ezen kívül - az utazónak is természetesen - navigációs, és űrhajós múltja, így tehát ezekkel a dolgokkal teljesen tisztában voltak, legalábbis ők úgy gondolták, és úgy érezték. A landolás előtti pillanatokban, mikor az anyaűrhajóról levált a leszállókomp, az utazó azon gondolkodott, hogy vajon azt az érzést, amit a hiper térben érezték, meg lehetne-e tartani, sőt fokozni lehetne-e, s akkor nem kellene neki visszatérni az anyag világába, és akkor valójában milyen világba érne el, hova tudna eljutni? Milyen létforma lenne az, ami az ő számára akkor és ott meg tudna nyilvánulni? Ezek a gondolatok nagyon-nagyon foglalkoztatták, s eldöntötte, hogy egész életét, és hátralévő munkáját ennek a titoknak a felismerésére fogja szentelni. Mi lehet az, ami ezen túl van? Arra az egy dologra rájött, illetve csak ráérezett, hogy talán a gyorsulásban kell keresni ennek a dolognak a nyitját. De a gyorsulást úgy kell elérni, gondolta ő, hogy mozdulatlanul, ami a legnehezebb a világon. Tehát egy adott pont, amit ő kikövetkeztetett, akkor tudná elérni ezt a tökéletes állapotot, ha elméletileg, és gyakorlatilag is nem mozdul el, de mégis gyorsuláson megy át, és a gyorsulás mértéke olyan intenzív, hogy ez által megszűnik az anyag, ennek következtében olyan erőkk gerjednek, melyek szinte átlényegítik, és szinte átjuttatják egy másik létformába. Bár ezt inkább úgy értelmezte saját magában ott, akkor, hogy az igazi létformába. Mert ott a hiper térben megérezte, hogy valójában minden embernek, minden lénynek, minden létezőnek ez a végleges formája, sőt ebből a formából indult is el, és ez a végleges forma, amibe visszakerülhet. Azt tudta, hogy ott rajta kívül még más tudatok is vannak, akik sokkal bölcsőbbek, mint ő, és ezek a tudatok teszik számára lehetővé, hogy ebben a létformába meg tudjon jelenni.

Gondolatait kizökkentette, és megállásra kényszerítette a dokkolókomp, amikor elérte a bolygó légterét, és a műszerek, kijelzők monitorjára tapadt minden tekintet, és megdöbbenve látták, hogy szinte édeni állapotok vannak, és szinte tökéletes az emberi élet fenntartására. Mikor leszálltak a bolygó felszínére tökéletes tiszta levegő volt, és a levegő tisztasága kicsit szédítően hatott rájuk. Hisz a hosszú ideig tartó űrutazásban megszokták a mesterséges oxigént, és a friss levegő, az eredendően természetes friss levegő olyan tudatállapotba juttatta őket, mintha kicsit mámorosak, kicsit részegek lennének. De aztán egy idő után kijózanodtak, ahogy az oxigén a tüdőbe jutva elindította a gázcsere-folyamataikat. A bolygó egészét tanulmányozó műszerekkel semmilyen olyan élőlényformát nem mutattak ki, se biológiailag, se egyéb más biológiai formációban, se exobiológiában, ami arra engedett volna követ-

keztetni, hogy a bolygón valamilyen olyan élőforma van, ami az emberre káros. Tökéletesnek találták ezt az egészet, és roppantul boldognak tartották magukat, hogy munkájuk sikerrel járt, olyan állapotot értek el, és olyan bolygót fedeztek fel, amiről előtte még soha senki nem tudott, s amely az emberi élet továbbvitelére szinte minden paraméterében tökéletes. Az utazó eldöntötte, hogy minden felmérés, vizsgálat után hajójával elindul vissza, és közli az örömhírt a Földön maradtakkal.

Közel tíz hónap időtartamig maradtak a bolygó felszínén, és közben cserélték a személyzetet a hajón maradtakkal, akik a bolygóra jöttek. Mindig váltották egymást, mert úgy gondolták, hogy ez túl nagy önzés lenne, hogyha csak ők jöhetnének le. Tehát egyértelműen, egyöntetűen eldöntötték, hogy ezt a csodát mindenkinek látni kell, beosztástól függetlenül. Két hónap után a bolygót elnevezték Édennek a bibliai, és mitológiai megközelítés után. Tökéletes volt az egész, nagyon jól, és nagyon boldognak érezték magukat. Két hónap után elindultak vissza. Ugyanazokat a paramétereket forgatták le, amit induláskor a gép rögzített, és úgy gondolták, ha visszafelé kódolják be azokat a kódokat, akkor pontosan oda jutnak el, ahonnan indultak. Ugyanígy beérték a hiper térbe, s a hiper tér alatt átélt folyamatok semmiben sem különböztek az Érzéstől. S ekkor döbbsent rá arra, hogy milyen jól ráérezett arra, hogy valójában a mozdulatlan gyorsulás, s a hiper tér azt jelenti, hogy elég nagy energiát kell ahhoz gerjeszteni, hogy egy adott dolog körül az elektromágneses tér meg tudjon változni, s ez által a mozgás valójában nem kívül zajlik, hanem belül. S valójában el sem mozdultak arról a pontról, hanem valamilyen erővé átalakulva úgy gyorsultak a világűrben, mintha anyagtalannak lennének. Ekkor jött rá az utazó arra a felismerésre, hogy a világűr nagyságait nem lehet anyaggal bejárni, hanem valami olyan technikai erőt, olyan technikai tudást kell alkalmazni, ami lehetővé teszi a mozdulatlan gyorsulás lehetőségét. De tudta, hogy ez csak akkor lehetséges, ha megfelelő távolságra van kezdetben olyan pontoktól, amelyekben kárt okozhatnak, vagy egyéb problémát az energiafelszabadulás következtében. Rájött arra is, hogy az ilyen hajtóművekkel, vagy ilyen szerkezetekkel egy-egy adott bolygó felszínéről még nem lehet indulni. De a jövőben biztos lesznek olyan felszerelések, melyek ezt majd lehetővé teszik, és ezekkel a szerkezetekkel akár időben, térben, akár síkok között, akár a magasabb dimenziók fölött is lehet közlekedni. Habár úgy gondolta, hogy oda már nem szerkezet kell, hanem csupán csak az energiát kell valahogy úgy koncentrálni, és ennek a koncentrált energiának a segítségével lehet ezekben a terekben különféle mozdulatlan mozgást végezni.

A Földre megérkezve az utazó első útja megbízóihoz vezetett, s megbízói nagy örömmel, és lelkesedéssel fogadták, bár közölték vele azt

a hírt, hogy a Földet veszély fenyegeti. Az ellenséges csapatok, és azok a létformák, akik csak terjeszkedni akarnak az űrben, nagyon nagy agressziót mutattak ki, és minden emberlakta kolóniát, ami az útjukba kerül teljesen elpusztítanak. Az utazó erről, nyugodtan, rezignáltan csak annyit gondolt, - s gondolatának erőt se adott igazából, nehogy mások észrevegyék gondolatait, mivel abban az időben az embereknek a telepata képességei elég fejlettek voltak, így hát csak arra gondolt -, hogy minden embernek meg kell vívnia a saját kőbaltás harcát. Ő ezen túl van - legalábbis úgy gondolta, hogy túl van -, és ez olyan büszkeséggel töltötte el, hogy úgy érezte, hogy az ő harca és ezeknek a harca semmiben sem különbözik egymástól, csak ő előbb indult, s mások most indulnak. Bár abban a pillanatban ugyanúgy rájött arra, hogy az előbb, és az utóbb azok időmeghatározók, és nevetett rajta, hisz ez így marhaság. Most kell ezt a harcot megvívni valamiért, neki akkor kellett azt a harcot megvívni valamiért, s a világ így fejlődik mindig. A nagy kitelepülésben csak a legbátrabbak és a legelszántabbak vettek részt, a naivak bíztak abban, hogy az ellenséget térdre tudják kényszeríteni, s azok maradtak a Földön. Több milliárd ember az első hullámmal elhagyta a Földet. Az utazó tudta, hogy mindenki átmegegy a hiper téren, s tudta, hogy ez mindenkinél olyan fejlődési folyamatot indít el, ami visszavonhatatlan irányokat szab meg a szellem, a lélek, a világ, a test megítélésében. De tudta, hogy azok, akik ott maradtak a Földön azoknak nem azért kellett ott maradni, nem azért kellett naivnak lenni, mert nem mertek menni, hanem azért mert még nem jött el az az idő, hogy beléphetnének a hiper térbe. Így tehát nem szánta, vagy sajnálta őket, hanem bátornak, és hősnak érezte őket. Ők a harcnak ezt a formáját választják, és így próbálnak meg szembeállni. Érezte, hogy valamikor ő is részese és szemlélője volt ilyen harcoknak. De nem tehetett semmit, és azt is ugyanígy levonta, hogy ahogy ő akkor nem tudott beleavatkozni a harcok kimenetelébe, úgy ők sem, - akik itt maradnak a Földön -, ők sem tudnak beleavatkozni a harcok kimenetelébe. S nekik most az lesz a sorsuk, hogy szemlélők legyenek. Szemlélők, és nem beavatkozók. Mikor a kitelepítés befejeződött az utolsó napokban, a Föld lakossága már csak úgy kétmilliárdra volt tehető, a legtöbben - hozzávetőlegesen tizennyolcmilliárd ember a Földről - elhagyta a Földet. Igaz, bármelyiket megkérdezték volna, mindegyiknek a tudatában az volt, hogy ez csak időleges, az anyaföldet nem lehet elhagyni, de valahol a hangok remegtek, a szellem félt, a lélek pedig reszketett, mert mindenki úgy érezte, hogy ez végleges búcsú. Nem tudják hova mennek, kötődéseik nagyon erősek voltak, igazából nem merték kimondani, hogy nincs többé visszaút. Oda, ahová mennek, menniük kell, mert a sorsuk vezeti őket, és az ellen nem tudnak tenni semmit.

Az utazó az utolsó hajók egyikével hagyta el a Földet, és a hiper

téren át - már, ahogy közeledett a hiper tér felé -, közeledett a Hajnalfény. S kinézve hajója ablakán már látta a Hajnalfény állomást, s nem látott már több startra váró hajót. Belényilallt egyfajta fájdalom, hogy vajon mi lesz azokkal, akik itt maradtak, valahogy segíteni kellene rajtuk, valahogy megadni nekik a segítséget, hogy ezt a dolgot ki tudják kerülni. S szellemük, lelkük fejlődésében sokkal határozottabb, s szabaddabb irányt tudjanak választani. Amikor hajója eldokkolt, s elindult a hiper tér felé, mint egy kisgyerek várta, hogy újra azt az eufórikus érzést élje át. S ugyanúgy élte meg, mint első alkalommal. Amikor kilépett a hiper térből útja végén meglátta a hatalmas bolygót, már látta lent az épülő városokat, melyek gomba módra szaporodtak. Látta az emberek milliárdjait, s látta, hogy olyan töménytelen mennyiségű emberáradat érkezett a bolygóra - ő úgy gondolta -, hogy szinte az egész bolygó felszínét el fogják lepni. S kiderült, hogy ennek az új világnak csak töredéke az a terület, amit az ember be tudott népesíteni. S csak töredéke az, ahol az ember él, a legtöbb helyen szinte szemmel láthatóan érzékelhető volt, hogy hosszú évszázadokig, hosszú évezredekig az ember nem tudja ezt a bolygót benépesíteni. S így megnyugodott, itt az ember hosszú időre, békére talál.

Élete során többször nem repült már. Repüléseiről, gyakorlatairól könyveket írt, és ezek a kristálykönyvek mind arról szóltak, hogy az ő elmélete szerint van valami a hiper téren túl, ami nem anyag. S ezt igazából nem átjárónak kell alkalmazni, hanem egy állapotként, egy útként kellene értelmezni, és ezt simán, csak egyszerűen az útnak nevezte. Úgy érezte, hogy ezt mindenkinek fel kellene ismernie, s ezért mindent meg kellene tenni, hogy az emberek a hiper tér mélységeit, mint egyfajta szellemi vagy morális mélységet tudják értelmezni.

Halála háromszáz éves korában érte utol, s mivel ő volt a bolygó felfedezője, s első expedíciójának az irányítója, a főváros terén szobrot emeltek neki. S a szobor egy úrhajót ábrázol, melynek ablakából egy női arc néz le. A szobor nem kőből készült, hanem háromdimenziós holografikus márványból, s teljesen tapintható, és érzékelhető volt. Ugyanúgy csillogott a nőnek a szeme a szobron, ugyanolyanok voltak a hajtóművek, mint a valóságban, s a tömeg bármikor arra járt, mély tisztelettel hajolt meg a szobor előtt. Azt mindenki tudta, hogy háromdimenziós holografikus márványszobrot csak a kivételes képességűek kapnak, ez az elismerés legmagasabb formája. Államfők, vagy kiemelkedő emberek, művészek is csak nagyon ritkán kapták meg, és a legtöbb esetben csak olyan emberek, akik az emberiségnek olyan kultúrát, olyan lehetőséget biztosítottak a kultúra továbbfejlődésének, amely egyértelmű és visszavonhatatlan bizonyítéka volt annak, hogy az emberi faj életképes a világ-egyetemben.

Az utazó halála után újra bekerült a köztes térbe, és már várták ebben az állapotban. S itt halála után ismerte föl, hogy ugyanazt az erőt érzi, amit gyorsulás közben a hiper térben, s ekkor jött rá arra a dolgra, hogy ez a gyorsulás, és az a gyorsulás semmiben nem különbözik egymástól. Így tehát valójában ez minden embernek egyfajta vele született képessége, csak a hozzá vezető utat kell felismernie, és ő már szinte gyerekes szabadsággal irányította ezt az egész gyorsulási folyamatot. S amit akart, az történt vele, amit érezni akart azt érezte, amit látni akart azt látta. S tudta, hogy ez nem valami idea, nem valami beképzeltetés, hanem ez az erő, a létezés, az élet tudatos erejének a megnyilvánulása. Ekkor döbbsent rá arra, hogy az ember valójában halhatatlan lény, teste alakot tud váltani, de lelket soha. S a lélek az, ami az egészet koordinálja, és egyfajta irányítóként kezeli. Egy hatalmas csarnokban volt, majd egy hosszú, fehér hajú ember állt előtte. A fehér hajú illő módon köszöntötte, megkérdezte tőle, hogy érzi magát. Az utazó nyugodt, rezignált hangon csak annyit mondott neki:

- Most már jól érzem magam, de látom a szemedben, hogy most már te is jól érzed magad.

A fehér hajú csak nevetett, s az utazó nyugodt hangon folytatta:

- Most már látom, hogy ki vagy te, te és én egyek vagyunk. Te és én ugyanazok vagyunk, te eljöttél hozzám, sok ezer évvel ezelőtt, mikor észrevetted, hogy elindultam a fejlődés útján, és hosszú kínok, kudarcok közepette fejlődésem apró, és kínos részeivel elindultam fölfelé. Föl, a csillagok világába, majd onnan visszatérve le, a lélek mélységeibe. Most elértem azt a dolgot, hogy értem ezt az egészet, elértem, látom, s nagyon szeretném azt, hogy segíteni tudjak másokon. De ennek a segítségnek rengeteg formációja van, így tehát azt is tudom, hogy nem tudok mindent, és tovább kell tanulnom. Ennek a tanulásnak olyan dolgait, és olyan mélységeit kell felismernem, ami ehhez, a belső gyorsuláshoz tud vezetni. Ha segíteni akarsz tovább, akkor próbáld meg úgy segíteni, hogy meg tudjam ismerni az emberi szellem mélységeit, az emberi szellem határtalan erejét.

A fehér hajú meghajolt az utazó előtt, bölcs, nyugodt hangján csak annyit mondott neki:

- Tisztelem kitartásodat, tisztelem azt, amit kérsz. Most, hogy megtehetnéd, hogy már nem mérs sehová, látom szemedben az igazi harcost, látom szemedben az igazi bátorságot, s látom szemedben, hogy most már tényleg másokért akarsz tenni, így tehát kérésedet teljesítem. A következő életedben visszaszületsz, le a Földre, abba az időbe, amikor Dareiosz király és Nagy Sándor seregei találkoztak. Nem leszel látható, nem leszel érzékelhető, csak külső szemlélőjeként átlépsz a világon, átsuhansz. Születésed sem lesz anyaghoz kötött, hanem sokkal inkább

valamilyen energia-felszabadulásként leszel jelen, bár lesznek emberek, akik észrevesznek, de nem kell törődnöd velük. Csak figyelj, és érzékelj, s vonjál le minden tapasztalatot. Aztán, ha visszajöttél, akkor folytatjuk a beszélgetést. Rövid ideig leszel lenn a Földön, csak egy pár hónapig, Földi idővel mérve természetesen, s most már tudod úgyis azt, hogy az idő, az minden korszakban egy relatív dolog. Máshogy mérik az időt kultúrákban, máshogy mérik más törvények között, és máshogy múlik az idő a világegyetem végtelenjében. Máshogy múlik akkor, amikor az ember nem az anyaghoz, hanem a félelemhez köti, s máshogy múlik akkor is, amikor csak anyaghoz köti.

Az utazó megköszönte a segítséget, nem kérdezett semmit, csak elindult. Már érezte és tudta, hogy mi a gyorsulás titka, tudta irányítani. Óriási, elementális boldogságot érzett, s felszabadító erejű volt. S valahogyan a felszabadító erejű boldogság egyre mélyebben hatott rá, és egyre jobban felkavarta.

Száguldott, száguldott, s hatalmas sivatagot látott maga alatt. A sivatag egy völgyrendszert ölelt körbe, két oldalt hatalmas hegyek, sziklák. A völgy két oldalán két szembenálló sereg foglalta el katonai pozícióját. Az utazó átsuhant az emberek között, s látta, amint fönny a dombon a völgy jobb szélén, egy dombtetőn egy fehér, vászon, és selyemborítású sátor, aranyozott rúdjaival ott áll Dareiosz zászlaja, alatta a király. S látja amint a király komoran ül, s az utazó látja a király gondolatait, és érzi a félelmét. Érzi, hogy ez az ember, aki most a király ellensége, akit a világ a leggonoszabbnak tart, az Alexandriai győző, az Alexandriai Nagy Sándor, az, akit Egyiptom népe fáraóként tisztel, őt térdre fogja kényszeríteni. Érezte ezt Dareiosz is, látta rajta az utazó, s látta, hogy Dareiosz retteg, de nem meri kimutatni. Minden gondolata az volt, hogy valahogy békét tudjon kötni Nagy Sándorral. De Dareiosz alattvalói ezt nem tették számára lehetővé, és mindent megtettek annak érdekében, hogy a csata kirobbanjon. Az utazó végignézte Dareiosz vívódását, majd egy pillanat múlva kilibbent a sátorból, s elindult a völgy felé, le, a messze Távol-kelet felé, ahol halvány füst jelezte a hatalmas tömeget. A makedón, görög sereg nem egy nagy létszámú sereg volt, hozzávetőleg negyede csak a perzsa seregnek. A sereg közepén az első sorokban alacsony, göndör, vállig érő hajú, barna bőrű fiatalembert látott, aki egy fekete lovon ült, nyereg nélkül, karddal az oldalán. Tudta, hogy csak ő lehet az, aki ezt a hatalmas királyt ilyen félelembe kergette. Megállt mellette, s döbbenetes érzésként hatott rá a felismerés, amikor észrevette, hogy Nagy Sándor a szemébe néz. Az utazó megszólalt, és csak halkán annyit kérdezett:

- Te látsz engem?

Nagy Sándor meg csak halkán annyit mondott neki:

Igen, de ne áruld el senkinek. Ez egy jó játék. Mi most itt eldöntjük a világ sorsát, hosszú évezredekre, s te azért jöttél ide, hogy megtanulj dolgokat, és én azért vagyok itt, hogy megtegyek dolgokat. A kétőnk útja nem ugyanaz, te tudsz szabadon választani, én viszont tudok szabadon dönteni. Mi eldöntöttük, hogy a világnak milyen irányba kell fejlődni.

Az utazó végignézte, amint Nagy Sándor megsarkantyúzza a lovát, szépen, nyugodtan kilépett a serege elé, s hangosan, szinte, mint egy szél, üvöltve elkiáltja magát.

- Csak az jöjjön utánam, aki hős akar lenni, aki nem az gyáván bújjon el, az vonuljon félre, s majd öregasszony korában elmélkedjen azon, hogy mi mindent ért el.

Majd szépen, lassan megfordult, és elindult a perzsák felé. A sereg egyöntetűen követte, senki nem bírt ellenállni Nagy Sándor szubjektív akarátának. A fekete mén nyugodtan, de mégis szemmel láthatóan harciasan vitte gazdáját. A csata hét napig tartott, a Nap egyre forróbb volt, s mire a csatának vége lett, a perzsa sereg jelentős része megrogyott, s Dareiosz király menekülésre fogta a dolgot.

Az utazó végignézte Dareiosz közvetlen embereinek gondolatát, s látta, hogy szinte mindenki, aki a királyt hibáztatja a vereségért, úgy gondolja, hogy a király pazarló életmódja az istenek haragját kivívta. Az utazó ezen nagyot nevetett, s látta, hogy valójában nem erről van szó. Arról van szó, hogy az alattvalók egyre többet akartak a pénzből, a vagyonból, a hatalomból. S úgy gondolták saját gyávaságukban, hogy majd Dareiosz megoldja helyettük ezt a problémát. Dareiosz viszont látta, hogy ő nem tud másoknak olyan dolgot tenni, ami másoknak jó lenne, így muszáj volt szembefordulnia Nagy Sándorral, még akkor is, amikor tudta, hogy csatát vesz. Tudta, hogy az ifjú harcos olyan erő birtokában van, amilyen erőben ő már nem tud lenni, mert ezekről a dolgokról lekészt, mivel fontos volt számára az, hogy alattvalói igényeit, elvárásait, és álmait ki tudja elégíteni. Tudta, hogy Nagy Sándor ezekkel a dolgokkal nem foglalkozik, s tudta, hogy abban a seregben az egyik legfontosabb idea az volt, hogy a hatalom megszilárduljon, és ez által a jövőnek új arculata induljon el.

Az utazó végignézte a harcot, és a harc után, ahogy fejlődött vissza, fölfelé, újra érezte a gyorsulást. Ott állt újra a fehér hajú ismerőse előtt. Tudta, hogy az emberek a legtöbb szellemi kommunikációt eleinte valamilyen természeti anomáliával azonosítják, úgy gondolják, hogy valamilyen szellő cirógatja meg őket, vagy a bútorokon történő jelzésekről úgy gondolják, hogy annak a kiszáradása vagy egyéb más folyamatai azok, amelyeket így be lehet azonosítani. Tudta, hogy azok az emberek, akik ezt máshogy látják, értik, érzékelik, azok már valamiféle plusszal,

valamiféle mássággal, vagy magasabb rendű gondolkodásnak a csíráival is tudnak rendelkezni. Így valójában ezek a jelzések csak megerősítések a fejlődő térben lévő tudat számára, amit érzékelt, annak egyfajta bizonyoságyszerű megerősítése.

Ezután az utazó hosszú ideig próbálkozott mindenféle formációval, hogy az általa kiválasztott nővel felvegye a kapcsolatot. Akiről csak úgy sugárzott a tér minden dimenziója felé, hogy segítségre van szüksége. Tudatos, asztrál álomszintű kommunikációjuk után meg tudott neki álmában jelenni. S álmában pontosan el tudta neki mondani, hogy miért van ott, és hogy ő valójában a nőnek egyfajta segítője, kísérője, vagy tanácsadója, és egyfajta védelmezője. Tudta, hogy a nő ezeket az álmokat reggelre el fogja felejteni, és csak az érzés marad meg benne, az érzés arról, hogy van valaki, aki nem rendelkezik anyaggal, de mégis ott van, és tud rá vigyázni, és képes az anyagra valamiféle hatást gyakorolni. Ezután, a következő években az utazó minden egyes olyan helyzetben, amikor a nő nem találta az élet dolgaira a választ, döntéseiben nem tudott érdemben határozni, mindig sűgött neki olyan dolgokat, amelyekből képessé vált a jövő valamilyen irányú, tehát pozitív, vagy negatív irányú meghatározására. Ebben a kapcsolatban ezek a döntések nem mindig voltak felhőtlenek, nagyon gyakran a nő, a fejlődőfélben lévő tudatokra jellemző módon, elvitte egy-egy pillanatra a saját egójának árnyékát. S ilyenkor előfordult, hogy a döntés vagy a sugallat negatív irányba ment el, és az nem hozta meg a kívánt eredményt. A nő nem tudta elérni azt a fejlődési folyamatot, amit remélt. Az utazó tudta, hogy ezekkel a sugallatokkal hibát követ el, és hogy ezekért a hibákért őt felelősségre fogják vonni. A problémák akkor kezdtek kicsúcsosodni, amikor a sugallatok által az utazó nem vette észre, hogy a nő egyre jobban a saját vágyának a rabjává válik. S vágyának az volt a legfontosabb alapeleme, hogy bebizonyítsa az embereknek, hogy ő, saját maga mennyivel többet tud másoknál. S lassan kezdte az embereket lekezelni.

Mikor ezt az utazó pontosan előre érzékelt, arra már a hiba megtörtént, s a nőnek a közösségben egyre több ellensége támadt, s az ellenségei lassan kezdték kiközösíteni, s a kiközösítésből előbb-utóbb láthatóvá vált, hogy tragédia lesz a vége. A nőt egy hajnalon ellenségei megfojtották, s az utazó ezután már nem tudott neki tovább segíteni. A nő a halál pillanata utáni állapotban még ugyanolyan szellemtest volt, mint sajátja, ugyanúgy érzékelt, de a nő nem érzékelt őt, és nem tudott vele kapcsolatba lépni. Nem gondolt az utazó arra a tényre, hogy fejlődő tudatok között óriási a különbség, mert nem elég az, hogy valakinek nincs már szüksége az anyagra, azért bizonyos információkat még akkor is fel kell neki ismernie. S ekkor jött rá arra a tényre is, hogy amikor ő

leelőször elkezdett elindulni a létezés fejlődésébe, és érzékelt, hogy körülötte valamiféle tudatok vannak, de csak érzékelt, és nem látta, és nem hallotta őket, akkor valójában mellette más magasabb rendű tudással rendelkező szellemek megjelenési formái voltak. Az ő fejlődési hiányosságai által, számára érzékelhetetlen formában jelentek meg.

Az utazót a nő halála mélységesen megrázta, és sokat gondolkozott azon, hogy hol követett el hibát, amiért ezek a dolgok így meg tudtak történni. Azt érezte, hogy a dolgok így alakulásáért ő volt a felelős, mert olyan sugallatokat adott át a nőnek, amelyek nem igazán tették lehetővé az egyensúly megtartását, a fejlődés ritmusának egyensúlyba tartását. Tudta, hogy a hibáért ő a felelős, és tudta, hogy ezért a hibáért neki újabb nehézségekkel kell szembenézni. Ő ezeket a hibákat nem igazán követhette el. Bár nem gondolta azt, hogy csak ő a hibás, hisz most került először ilyen dolgokkal kapcsolatba, de abban az egyben azért biztos volt, hogy ha valaki egy ilyen feladatot elvállal, akkor már valamilyen szinten, valamilyen módon felelősséget kell, hogy érezzen azok iránt, akik tőle tanulnak, akiknek ő a sugallatot adja. Gondolataiban több érzés és információ keveredett, s ezeknél az érzéseknél, és információknál szinte mindegyiknél az volt a meggyőződése, hogy a saját gondolatai és a saját érzései. Úgy érezte, hogy ő – mivel már abban a tudatállapotban van, hogy nincs szüksége anyagra – már valójában nem mások sugallatait éli meg, hanem a sajátjait. S kezdett ebbe az egész gondolatmenetbe mélységesen beletörődni, és elfogadni, hogy már a saját gondolataiban tud ilyen szinten kommunikálni, mikor váratlanul megjelent mellette a fehér hajú ismerőse. S nyugodt, kiegyensúlyozott hangon mondta neki:

- Ezek a sugallatok, amiket az imént hallottál, ezek valójában nem a te sugallataid, nem a te gondolataid, hanem én sugalltam neked, hogy lásd, még köztünk is vannak különbségek. Azért, mert nem kell anyagba születned, az még nem azt jelenti, hogy mindent tudsz, csak azt jelenti, hogy ez egy tanulási folyamat. Minden tanulási folyamatban felelősséget kell vállalni azért, akinek információt adsz át. Mert az által hibát tudsz elkövetni, ha nem érzed a felelősség súlyát, nem érzed azt, hogy mi minden történhet. A felelősség legfontosabb dolga, hogy elfogadod azt, hogy az, aki tanul, hogyan tanul, mint tanul. Mi az elfogadás legfontosabb lényege? Hogy rá tud vezetni, hogy a saját egóját feladja. Fel tudja adni a halált, fel tudja adni a félelmeit, fel tudja adni a kötődést az anyag világához, és rá tud vezetni, hogy tiszta szabad érzélemmel szabad mindenkinek közeledni a másik lény felé. Legyen az akár az emberi, akár az emberfölötti világokban. Az érzelmeket soha nem szabad összekeverni az érzélgősséggel, mert az érzélgősség az, mindig, minden esetben az ego játéka. Az emberek hajlamosak arra, mikor valakinek ajándékot, vagy

virágot vesznek, hogy már gondolatban arra gondolnak, hogy majd ezt ők is visszakapják, hogy majd hozzájuk is valaki ugyanilyen kedves lesz. Ez valójában nem azt jelenti, hogy tiszta érzelemmel adják azt, amit adnak, vagy teszik azt, amit tesznek, hanem elvárások alapján. Mert gondolják ők, ha másnak boldogságot okoznak így, akkor az majd nekik is boldogságot okoz. Ez valójában nem igaz boldogság, hanem ez csak látszat, érzélgősség. Az igazi boldogságot mindig attól lehet megkülönböztetni a látszat boldogságtól, hogy az igazi boldogság az nem vár el semmit, az csak adni képes, és nem visszavárni, vagy elvárni. Most ugyan hibát követtél el, de ez a hiba nem azt jelenti, hogy visszavonhatatlan bűn. Mi már akkor tudtuk, hogy ebből te mit fogsz kihozni, amikor már ezt a feladatot megkaptad. Előre látható volt, hogy mi lesz ennek a feladatnak a vége, és mi hagytuk pontosan, tisztán, hogy végig tudd élni ezeket a lelki és szellemi gyötrelmeket. Láttuk, ahogy a nő sodródik, láttuk, ahogy te próbálkozol, s láttuk, ahogy egyre jobban törekszel a segítségre. De bizonyos pontokat nem vettél figyelembe. Ezek a bizonyos pontok pontosan azok voltak, amiket az imént soroltam fel neked, az elfogadás legfontosabb mérföldkövei, legfontosabb gyertyalángjai. Most kapsz egy újabb lehetőséget, s ennek az újabb lehetőségnek újra lesz számodra tanulnivalója. A legfontosabb tanulnivalókat majd akkor fogjuk megbeszélni, amikor újra végzel a feladatoddal, és itt újra találkozni fogunk. Lehet, hogy most gondolataid között, sok apró mag között megbúvik egy - amit érzek is rajtad -, hogy mély megrökönyödést, és felháborodást érzel, hogy mi egy emberi léttel - úgy tűnik - játszadunk itt. Holott ez nem is erről szól, és nem is játék volt. De mélyen, nagyon mélyen gondoldj bele! Az a nő felvállalt egy szerepet az életben, te felvállaltál itt egy szerepet a létezésben, s a kettőtök szerepéből mindegyikőtök tanult a másiktól. Annak a nőnek ez volt a sorsa, neked ez volt a sorsod. Mi összeillesztettük életetek pályáját, létezésetek sorsát, s ez által mind a kettőtök eljutott a tanuláshoz egy magasabb fokára és felismerésére. A nőnek a lelke eljutott oda, ahonnan kiindult, pihenni, a traumák általi zaklatottságát nyugtatni, szelleme pedig elindult egy fejlődő úton. Míg te, a test nélküli szellem ráérezte arra, hogy nem lehet mindig mindenkinek csak úgy kiadni információt, mert az óriási veszélyt, óriási hibaforrást rejt magában. Meg kell tanulnod azt, hogy mik azok a legfontosabb információk, amiket halandó testnek át lehet adni. S ezek az információk, mint rendszerek hogyan épülnek fel, s mik azok az alapelvek, amelyek ezeket dominálják. Az első és egyetlen legfontosabb rendszer, hogy minden halandót rá kell vezetni arra, hogy az anyag az, nem egy végleges állapot, hanem egy átmeneti állapot. S ez az átmeneti állapot nem a halállal fejeződik be, hanem valójában a halállal kezdődik. Most indulj, s elmélkedj ezen, s a következő feladatodnak ez lesz a legfontosabb kitétele, ez lesz az egyik

legfontosabb irányelve. Feladataid között fog szerepelni a halál értelmezése, elfogadása, nem elfogadása, az élet határmezsgyéjének érzékelése, hogy az élők és a szellemek kikre gyakorolnak hatást, és a szellemek és az emberek kapcsolata milyen mélységig tud eljutni.

Az utazó ezek után magára maradt, és csak azt vette észre, hogy újra elragadja a gyorsulás. Újra színeket érzett maga körül, hangokat érzett, érezte hogy valahonnan valahová elindult, de ő valójában egy helyben áll. Majd váratlanul egy számára már jól ismert térbe került, embereket látott lent, s tudta, hogy az emberek őt nem érzékelik, de ő pontosan látja, hallja az emberek minden egyes cselekvését, és az emberek minden egyes reakcióját. Tudta, hogy ösztönszerűen kell kiválasztania azt, akire ő kell, hogy vigyázzon, akinek ő kell, hogy a tanító sugallatokat átadja majd. De tudta azt is, hogy ezek az ösztönök nem biztos, hogy az övéi, neki csak hallgatni kell rájuk. Hisz lehet, hogy ezeket a sugallatokat neki is valaki úgy küldi, és ő is ezzel jut hozzá. Elengedte elméjét, egyre mélyebb nyugalomba került, várta a feléje jövő információt. Egyre tisztábban érezte, hogy az a közösség, amit most lát, hall, érez, az nem az a közösség, akit neki tanítani kell. S abban a közösségben nincs bent az a személy, aki az ő számára a feladat kivitelezését jelenti. Továbbindult, és érezte, hogy a mozgása nem csak térben történik meg, hanem időben is.

A mai idővel mérve a Krisztus előtti első századba érkezett, és egy esszénus közösség kis csoportját választotta, valahol a mai Jeruzsálem környékén. Az első pillanatban, amikor odaérkezett, tudta, hogy ez a közösség az. Olyan mély érzéseket, és olyan mély információkat érzett ezzel kapcsolatban, hogy szinte gyerekes hév fogta el. Mintha saját hozzátartozóit, és saját rokonait találta volna meg. Eleinte voltak is ilyen furcsa gondolatai, hogy a saját sorsfejlődésén, azaz karmakörén belül újra megtalálta azokat a fejlődő tudatokat, akikkel valamikor együtt indult, csak ő valamilyen egyéb más okból kifolyólag előbbre járt. Valamilyen más okból kifolyólag ők más utat választottak. Ez az érzése később egyre jobban, és intenzívebben erősödött benne, egészen addig a pillanatig, amikor egy hajnalon, mikor a közösség kezdett ébredni, és ő a közösség tagjai között sétálva figyelte őket, hogy ki lesz az, akit ő kiválaszt a komolyabb információk átadására. Egy közel hat év körüli kislány észrevette, s elkezdett hozzá beszélni. A kislány azon a régi nyelven szólalt meg, amit ő valamikor, régen még a vadászok népénél beszélt. Ő emlékezett erre a nyelvre, mert mint test nélküli szellem, a régi dolgok jelentős része nincs tudatában lezárva. Így az általa átélt dolgok, mint információk a saját tudata számára bárhol, bármikor hozzáférhetőek, de csak így test nélkül. Tudta, hogy amíg eljön ez az állapot, hogy testben is megtehesse ezeket a dolgokat, még nagyon sok mindent kell neki

megtenni. Ő pontosan tudta, hogy az a kislány, az ott, abban a közösségben sok-sok évvel ezelőtt, akkor is kislány volt, és akkor is ugyanolyan közel állt hozzá, és sokat játszadozott vele. A kislány a régi nyelven köszöntötte, s szólt hozzá. S ő a régi nyelven válaszolt hozzá. Ez pontosan meggyőzte, hogy ő megtalálta azt a törzset, akikkel valamikor régen együtt élt az anyag állapotában, és elgondolkodott rajta, hogy eljön-e még az az idő, amikor még együtt fognak élni. Erős vágyat érzett, és erős készletést, és ekkor megszólalt benne egy hang, hogy ezt a vágyat, és ezt a készletést le kell győznie. Tudta, hogy a hang az övé, de tudta azt is, hogy a hang valahonnan, máshonnan kapja az információt. De nem tudta pontosan, hogy honnan, de az öröm, hogy megtalálta a sajátjait, az övéit, a családját, a közösségét, az nagyon-nagyon boldoggá tette. De a hang arra is figyelmeztette, hogy nem az a legfontosabb, hogy most az örömmel éljen, hanem az a legfontosabb, hogy mindent megtegyen, hogy a közösség tovább tudjon fejlődni. S ő most valójában azért van ott, hogy ennek az elvárásnak, a közösség tanulásának eleget tudjon tenni. Érezte, hogy abban, hogy megtalálta a sajátját, megtalálta a közösségét, karma csoportját, jelentős szerepe fehér hajú barátjának van, s valószínű ő tette ezt lehetővé az ő számára. S valószínűleg ez egy igen nehéz lecke, hisz itt már előre tudták, hogy ide küldték őt, hogy ebben a tanulási folyamatban nagyon sok viszonyítási pont van, és nem tud elvonatkoztatások nélkül tanítani. De itt viszont rá lesz szorulva, kötelező lesz neki. Nem hagyatkozhat elsősorban az érzelmire, hanem csupán csak arra, hogy majd valamikor egyszer a közösség boldog lesz. De nem itt és most, mert itt és most neki az a legfontosabb, hogy tisztán és egyértelműen azt a tudást átadja, amit át kell, hogy adjon.

A kislány csak pár pillanatig beszélgetett vele, s az utazó tudta, hogy a közösségen belül senki nem érti azt, amit ők ketten beszéltek, és senki nem is hallja, csak egyedül a kislány. De abban az egyben biztos volt, hogy ez a pár mondat, amit a kislány mondott, mindenki számára ismerős. Utána még hosszú hetekig, hónapokig figyelte a közösséget, és ez alatt az idő alatt mindenkiről minden emlékképet leellenőrzött, és pontos képet kapott arról, hogy ki hol tart. Tudta, hogy a közösségnek az egyik legfontosabb dolga az a lélek fejlődése, és a szellem fejlődése érdekében, hogy egyre több olyan információt érezzenek meg tudatosan, ami bizonyosságot ad nekik arról, hogy ők tovább tudnak jutni a szellem magasabb régióiba. Sokat gondolkodott azon, hogy a közösségből kit válasszon ki magának, akit később tanítani fog. De hamar elvetette ezt a gondolatát, és úgy döntött, hogy mindenkit egyformán segíteni fog. Az egész közösséget védelmezi és tanítja sugallataival. Szinte mindenhol egy időben volt jelen, és kényesen ügyelt arra, hogy a közösség egyetlen tagjával sem alakít ki mélyebb kapcsolatot. Ügyelt

arra, hogy soha nem mutatta kétszer ugyanazt az arcot, ha valakivel álomban, asztrál szinten beszélgetett. Közel azonos megjelenési formációk előfordultak, de tudta, hogy reggel mikor az emberek felébrednek, és megbeszélnek álmaikat akkor csak hasonlítgatni fogják egymáshoz őket, és nem fognak benne azonosságot felfedezni. Az utazó tudta, hogy erre nagyon kell figyelnie.

A közösség tagjaiból azokat, akik elérkeztek a halálpillanatukhoz, az utazó segítette át a halálba, a lét magasabb megnyilvánulási formái felé. Az utazó ilyenkor nem mindig eredeti alakjában mutatkozott, hanem nagyon gyakran olyan formációkat vett fel, ami a haldokló számára könnyebbé, és elviselhetőbbé tette a halált. De észrevette azt is, hogy a haldokló felé gyakran a lét túloldaláról közelednek azok is, akik földi életében a rokonai voltak, és ők már előbb átjutottak a lét magasabb síkjaira. Az utazó ezt a munkát nagyon fontosnak tartotta, s nagyon nagy beleéléssel, és segíteni akarással végezte. Tudta, mivel emlékeiben ezek az információk már lassan kezdtek felszínre jönni, hogy ez a pillanat a legtöbb ember számára nagyon mély tudatos traumát hoz létre. S ennek a traumának sokszor olyan mély gyökerei is tudnak lenni, hogy a következő élet jellegére, sőt megjelenési formájára hatást tud gyakorolni. Tudta tapasztalataiból, hogy azok az emberek, akik a halál pillanataiban hatalmas félelemmel lépnek át a lét túloldalára, azok a következő újjászületésüknél szinte ugyanazt a félelmet viszik magukkal. S ezek a félelmek a következő újjászületésben már, mint betegség, probléma, vagy esetleg, mint téveszme, vagy ideológiai probléma jelentkezhetnek. A halál manifesztációit az utazó nagyon pontosan és egyértelműen akarta érzékeltetni azokkal az emberekkel, akikre vigyázott. De nagyon gyakran szinte csillámokban, gondolatában azért mindig előbukkant, hogy nagyobb segítséget nyújtson a haldoklónak, mint amit kellene. Tudta, hogy ezek mind a vágyából, mind a túlzott féltéséből erednek, és az örömből is egyben, amely kifejezőmódja volt annak, hogy ő boldog, hogy azokkal lehet együtt, akiket valójában a saját közösségének tartott. Ugyan mindenkivel most ebben az újjászületési körben nem találkozott, de a közösség jelentős részét szinte név szerint ismerte. S mindegyikhez fűződött valamilyen emléke, valamilyen érzése, valamilyen története. Gyakran, mikor a közösség tagjai a szellemekről, vagy a lét magasabb síkjairól társalogtak, akkor mindig valamilyen olyan szintű sugallatot adott át nekik, amelyekre ők egyértelműen oda is figyeltek. Tudta, hogy ezekkel a sugallatokkal az adott kultúrának olyan nyomait építi ki, s olyan tudásszintet hoz felszínre az ott élő emberekben, amely hosszú évszázadokra meghatározza a jövő morális irányát. Volt rálátása már a dolgokra bizonyos formában, így tudta, hogy azok az emberek, akik ki merik jelenteni gondolataikat, és merik vállalni saját egyéni szabad-

ságukat, azok mindig meghatározói a társadalom fejlődésének. S azok az emberek, akik csak saját elvárásait veszik figyelembe, s mások óhaját próbálják teljesíteni, azok valójában nem fejlődő lelkek, hanem stagnáló állapotban lévő tudatformációk, amelyek nem merik vállalni saját, önálló identitásukat, így valójában, mintegy kárhozatra vannak ítélve, és nem fejlődésre. De bármikor bármelyik lélek ebből a kárhozatból kilépve el tud indulni saját fejlődésének útján, ha a szabadságát, az önállóságát, és a saját gondolatát egyformán meri vállalni.

Az utazó nagyon fontosnak tartotta, hogy mindenben precíz legyen, és olyan sugallatokat adjon át, amelyekben mindig bent volt a szabad akarat döntésének a lehetősége, a szabad akarat felismerésének a lehetősége. Tehát bármikor, amikor valaki a közösségből valamilyen dologra nem igazán tudta a választ, akkor ő egyértelműen, tisztán és nyugodtan, szinte súgva, halkán elmagyarázta neki gondolataival. Hogyha azt az adott dolgot megteszi, akkor mi a jó és a rossz irány, ami kifejlődhet belőle, illetve azoknak mi lehet a vonzata. Tudta, hogy az emberek ezt nem fogják mindig megérteni, sőt meghallani sem fogják, de mint szellem olyan erővel tudott koncentrálni, és olyan erővel tudott hatni a testre, hogy a testben lévő vágyakat, gondolatokat észrevette, azokat felerősítve, azoknak a gondolatoknak a továbbfejlődésében adott sugallati információkat. Tehát amikor tudta, hogy valakinek nagyon fontos gazdálkodni, és a gazdálkodás kérdéseiben voltak problémák, akkor úgy közelítette meg a dolgot, hogy az a számára érthető legyen. S a saját, az egyén által értelmezett szabad akarat értelmében kivitelezhető legyen. Ha valaki a súgásai ellenére rossz döntést hozott, azt nem akadályozta meg. Szándékosan csak akkor avatkozott bele egy-egy személy sorsába, ha az, meggondolatlansága által olyan veszélyt tudott teremteni, ami a közösség számára komoly problémákat jelentett. Tehát, például volt rá eset, hogy amikor a közösség gazdálkodási területén rablók uralkodtak, s a közösség tagjai kereskedelmi karaván utakra akartak menni, addig, amíg a veszély fennállt lehetetlenné tette a karaván elindulását.

Az utazó hosszú éveken át végezte felügyelő munkáját, sugallataival elősegítette a közösség fejlődését. Gyakran voltak olyan dolgok, amelyeknek kivitelezéséhez nagyon precíz és nagyon pontos ismeretekkel kellett rendelkeznie arról, hogy az emberi jellem hogyan épül fel, és milyen irányai vannak. Ezeket az ismereteket általában intuíció alapján gyűjtötte be, és mivel nem volt anyagi teste, így azok a korlátok nem vonatkoztak rá, amelyek az emberre érvényesek voltak. Volt arra példa, hogy karavánok jöttek a közösség felé, a karavánok között látott olyan embereket, akik valamilyen epileptikus betegségben szenvedtek. S az utazó tudta ezekről, hogy ezek valójában nem betegek, hanem egészséges emberek, csak testük felett szellemüket valami legyőzte, és idegen

szellem uralja testüket. Tudta, hogy ezek a hibák valójában attól jönnek létre, hogy a csoportra vigyázó nagyobb szellemek az adott tevékenységet nem jól, vagy nem megfelelően végzik, így más szellemek az adott testet meg tudják szállni. Ennek a legfontosabb oka az, hogy valójában minden közösségre vigyázó szellemi vezető legfontosabb funkciójának azt kell, hogy tartsa, hogy a közösség az egyensúly elérése érdekében minél tökéletesebben, és minél nyugodtabban tudjon fejlődni. De látva a betegeket tudta, hogy ez nem mindenkinél van így, s ekkor jött rá arra is, hogy nem minden szellemi szinten lévő vezető, vagy sugalmazó rendelkezik egyforma tudással. Néha kényszerből, a dolgok fejlődési, ütemének a megtartásából el-elvégzett olyan dolgokat, melyeknek az volt a lényege, hogy amikor emberek valamilyen vitás ügyben egymás ellen ugrottak, hogy ki tudja ezeket az embereket békíteni, képes volt valamelyiknek olyan információkat és olyan hatásgyakorlatot létrehozni az életében, amelyeknek segítségével, sok évvel később azok az emberek ismét közel kerültek egymáshoz. Gyakran visszaemlékezett egy konkrét példára, amikor volt két fiatal gyerek, mindegyik próbált a másiknál jobb és ügyesebb lenni, a játékokban is és a tanulásban is, és ennek hatására a két gyerek gyakran került egymással rivalizáló kapcsolatba. De látta rajtuk az utazó, hogy a két gyerek között van valamiféle szimpátia, van valamiféle kommunikáció, de mindegyik igazából a közösség gyerek tagjai előtt egyfajta vezető szerepet akart játszani. S ennek a vezető szerepnek a betöltésére mindegyik alkalmasnak ítélte magát. De látta azt is, hogy a küzdelemben az egyik fél nem feladja, csak mintha jobb belátásra tért volna, abbahagyta a küzdelmet, s nekiállt saját útjával, saját lelkével fejlődni.

Az utazó ezt végignézve méltányolta annak törekvéseit, s mikor a másik sorsába kíváncsiskodott, abban is látta, hogy az, mélységes tiszteletet érez a másik, volt riválisa iránt, s ő is elindult egyfajta szellemi fejlődésbe. De egyik sem mert a másik felé közeledni, egyik sem tudott a másiktól, a másik gondolatától igazából elvonatkoztatni. Lelkében mind a két gyerek arra törekedett, s azt szerette volna elérni, ha kialakul köztük egy egyensúly, s az ellenfelekből barátokká tudnak válni. Ebben az adott esetben az utazó pontosan felmérte mind a két gyereknek a gyengéjét, s tudta, hogy melyik mire vágyik. S amikor az egyik gyereknek az életében szerencse alakult ki - persze természetesen az utazó által -, hogy olyan ajándékot kapott az élettől, amiről ő maga tudta, hogy ez neki nem kell, de rivális társának az egy fontos ajándék, vagy játék lenne, rávezette sugallataival az utazó a gyermeket, hogy ajándékozza társának. Ez által létrejött egy kapcsolat köztük, megszűnt a feszültség, s ellenfelekből barátokká váltak, s együtt tudtak a közösség irányító szerepébe beleszólni. Ezeket a folyamatokat nagyon boldogan, és nyugodtan végezte, tudta, hogy ezek a folyamatok a legfontosabbak a

közösség fejlődése érdekében. Néha ugyan érezte, hogy vannak tagok a közösségen belül, akikben valamilyen úton-módon az anyag iránti birtoklási vágy, vagy az anyag halmozatának úgynevezett idea szeretete, káprázata magához vonz a fejlődő szellemnél olyan szellemi identitásokat, olyan szellemi információkat, melyek sugallataikkal növelik a testben a vágy, a hatalom, a birtoklás gondolatát. Ezeket mindig nagy nehézségek, és harcok árán, de képes volt legyőzni. Hosszú ideig vezette a közösséget, és a közösség nem is tudott róla, és ő nem is nagyon vágyott arra, hogy a közösségből kibontakozzon, és a közösségben, mint nyilvánvaló segítség felmerüljön. Csak a halálba indulók találkoztak vele, azok is különböző formációkban. Ennek az oka mindig az volt, hogy a halál után ők is majd visszajönnek, akár álomszinten súghatnak, akár bármilyen más szinten, s ezért nem tartotta szerencsés dolognak, hogy ha ilyen sugallataikban elmondják azt a titkot, amit ő nem akar, történetesen jelenlétét.

Az utazó ezeket afolyamatokat hosszú-hosszú évszázadokig végezte, s a közösség nyugodtan, és tisztán fejlődött. Olyan magasságokba jutottak el a szellem és a lélek fejlődésének úttalan útjain, amely sok más ókori közösségtől megkülönböztette az utazó által vezérelt közösséget. Az esszénusok már az ókorban olyan távlataiba jutottak el a spirituális fejlődésnek, az egyisten hitnek, az ember létének valós felismerésének a rendszerében, hogy azt hosszú évezredekig más kultúrák alapnak tekintették saját fejlődésük folyamataiban.

Az utazó fejlődésének ezen szakaszában rálátást kapott, hogy az a szó, hogy hatalom valójában mit is jelent. Eleinte mikor kapcsolatba került a közösséggel voltak kószá érzései arról, hogy ezt a szerepet azért kapta - igaz ki nem mondottan, csak rejtve -, de biztos arra utaltak, hogy ő már saját tudása felismerésében eljutott olyan szintre, amely ekkora hatalommal párosult. Aztán ahogy egyre jobban múlt az idő, s látta hogy a sugallataira az esszénusok hogy reagálnak, s ezáltal ő is felismerte, hogy valójában neki is súgnak, s így ráébredt arra, hogy ő egy végeláthatatlannak tűnő folyamatnak csak egy porszeme. Rájött, hogy ő valójában ugyanolyan tanuló, mint az esszénusok. Csak ők most tanulják azt, amit ő már régen megtanult, és fejlődési folyamataiban, mint eredményt, tetté is tudta kovácsolni. Míg mások sokszor képesek a tanulás közben egy-egy folyamatban békésen belepihenni, és a hiú ábránd látszat örömeivel becsapni önmagát, hogy fejlődik. Ezen akkor gondolkodott el, mikor elmékedéseiben arról vélekedett, hogy ugyan ő valamikor egy szinten volt a vadászok népével, akiknek ő most mindenféle értelemben véve tanítója, segítője, védelmezője. Ő ezt a feladatot hosszú évszázadokon át csinálja, s látja, hogy a közösség mégsem fejlődött annyit, még megközelítőleg sem, mint ő. Vajon mi lehet az oka? – tette fel magában gyakran a

kérdést. És bár meg volt a joga ahhoz, hogy időben és térben mozogni tudjon korlátlanul, és bármikor, amikor visszament a múltba semmilyen hibát nem látott a közösség fejlődésében. Mindenféle irányból végignézte, hogy mi lehetett az oka annak, hogy ő ilyen messzire el tudott tőlük jutni a morális fejlődésben, amiért ezt a hatalmat megkapta. Elmékedései közben rájött, hogy nem a hatalomról van szó, és ez valójában nem is hatalom, hisz ő csak egy adott folyamatot végez el, s valójában semmi rendkívülit nem tesz. Rájött, hogy még mindig kötődik az anyaghoz, és így valójában még mindig anyagközpontú életet él, és az csak látszat dolog, hogy nincs teste. Mikor rájött a dolgok felismerésére nem tudta eldönteni, hogy örüljön, vagy szomorú legyen. Csak egyet tudott biztosan, hogy a hatalom az nem egy adott cselekvés elvégzéséből áll, hanem annak felismeréséből, hogy elvégezhető-e az adott cselekvés. Érezte, hogy ez fejlődésének olyan területe, a hatalomvágy, amelyet ugyan elméletileg képes korrigálni, vagy azt felismerni, de hogy valójában a hatalomnak mi a belső ereje, azt soha nem érezte, és tudta, ahogy emlékeit felidézte, hogy azokban az emberekben, akikben ez a belső erő meg van, azok óriási dolgokat képesek megtenni. Arra rájött elmékedésével, hogy a hatalom veszélyes fegyver, s ha az ember nem tudja a ritmusát követni a fejlődésnek, akkor azt a hatalom képes lesz összeropantani. Ellenben ha valaki felismeri a hatalom jelentőségét, és nem kicsinyes személyeskedéssel zsarnokságra használja, akkor a hatalom eljuttatja a tudás olyan mélységeibe, amiről jelen állapotában úgy érezte, hogy elképzelése sincs róla. Gondolataiban felmerült annak a kérdése, hogy azok, akik még emberi létben vannak, azok milyen messze vannak ettől a hatalomtól.

- Ezekre a kérdésekre, és gondolatokra nemsokára gyakorlatban megtudod a választ.- szólalt meg mellette egy hang.

Körülnézett, s egy eddig teljesen ismeretlen alakot látott maga előtt. Az alak nem a semmiből lépett ki, hanem szeme láttára a semmi sűrűsödött össze alakká. Az ismeretlen folytatta:

- Mi vagyunk az út végén. S mi figyelünk mindent. Mi vagyunk te, és bármi, amit el tudsz képzelni, minél magasabbra haladsz, s minél jobban növekedsz, annál több mindent fogsz megérteni. Amik ma a számodra nem létező dolognak tűnnek, azok valójában csak ismereteid hiányának jelképes megnyilvánulásai. Mi felügyeljük, ahogy járod az utat, s ismereteid határai, ahogy tágulnak, úgy adjuk az újabb és újabb lehetőségeket, hogy eljuss a következő felismeréshez. A létezés legfontosabb kérdéseivel kerültél szembe, s ez a hatalom. Az utolsó lépcső, amin túl nincs semmi, az utolsó lépcső, mely a legveszedelmesebb. Mindig arra gondoltál, mikor szembe találkoztál nehézségeiddel, hogy ennél nincs nehezebb, de rá fogsz jönni, hogy a legnehezebb és legfélelmetesebb dol-

gok a hatalomban rejlenek. Most, hogy ezeket a gondolatokat fontosnak tartottad, és végig is gondoltad őket, lehetőséget kapsz arra, hogy testben megszületve hosszú, kitartó, és fáradtságos munkával megismerd, majd felismerd a hatalom lényegét. A hatalom nem az anyag függvénye, de az anyag eleinte függvénye lehet a hatalomnak. A legtöbb ember csak az anyagot tartja értéknek, és nem tud elvonatkoztatni, hogy sokszor egy adott helyzetben a jövőt tekintve egy szó vagy egy mondat sokkal nagyobb anyagi értékkel rendelkezik, mint az az első benyomás alapján érzékelhető lenne. Sok esetben azok, akik a magasabb rendű tudásban keresik az általuk titoknak vélt dolgok magyarázatát, azok is sokszor megragadnak az elérhető nagyság anyagi vonzatában. Ez tudatbeszűkülést hoz létre, mely nem alkalmas, hogy a fejlődő tudat felismerje a dolgok igazi voltát. Ez által az anyag bármilyen rendű és rangú megjelenését képtelen eszközként kezelni, csak egy dologra képes: félelmei szaporítására. Látom, gondolataid csírájában ott a kérdés: Hogyan érhető el az igazi hatalom?

Az utazó most találkozott először olyan dologgal, hogy valaki olyan kérdésre válaszolt, amit ő maga még ki sem gondolt. Csak annyit tudott, hogy ez talán egy sokkal későbbi gondolatának lenne az eredménye, de még nem tartott ott gondolatban. Tehát az ismeretlen olyan gondolatra válaszolt, amivel ő maga tisztában sem volt. Nagyon mély tiszteletet érzett az ismeretlen tudása iránt, s az tovább folytatta mondanóját:

- Az igazi hatalom, az egyetlen, az önfeláldozás. Nincs más. Bármi, amit teszel, az csak az ego játéka, hiú ábránd, hogy attól nőni tudsz. De soha ne felejtse el, emelkedni az nem jelent növekedést a lélek fejlődésében. De a növekedés óhatatlanul emelkedést is jelent. Ha eljutsz az út végére, tudni fogod, hogy érheted el az igazi hatalmat, és tudni fogod, hogy az igazi hatalmat nem megtartani nehéz, nem elérni kell verejtékes munkával, sőt az igazi hatalomért még csak fizetni sem kell. Mert az igazi hatalom az a mozdulatlan szabadság, az akarat személytelen ében rejelő tudatossága. Amikor ezt eléred, akkor már nem hatalomnak fogod nevezni, hanem a szó szószerinti értelmében tiszta szabadságnak.

Az utazó mikor végiggondolta az imént hallottakat, és fel akarta tenni kérdéseit, már nem látta az idegent. Eltűnt, mintha ott sem lett volna. Ekkor vette észre, hogy már nem az esszénusoknál van, hanem egy ismeretlen helyen, fehér áttetsző anyagból van minden, és ugyan nem érez, nem lát senkit magán kívül, de valami megnevezhetetlen erejű szeretet árad feléje mindenhol.

Ismét egy alak kezdett a semmiből összesűrűsödni, és lépett az utazó elé. Az idegen nagyon arányos alkatú és szép arcú embernek tűnt. Az utazó körül újra kezdett lassan minden megváltozni, színek, hangok,

fények, érzések kavalkádja vette körül, újra érezte a mozgás nélküli gyorsulást. Tudta, hogy újra elindult egyik tudatállapotból a másikba, egyik létformából egy másikba. A mindent átölelőből a részletbe. Képek, hangok villantak fel előtte, mellette, benne s ezek a képek hol a múltat, hol a jelent, hol a jövőt mutatták neki. Egy pillanatra látta saját magát, amint a tűznél ül, majd látta, amint a farkasokkal táncol, majd látta magát, mint fénypont, aztán a következő pillanatban látta magát, mint a fáraó katonája, majd a következőben újra visszavillant emlékei sora a tűzhöz. Majd látta magát az úrben; emlékeiben érzések, gondolatok kavargtak, s ő csak száguldott, száguldott. S közben, mint hogyha belül, tudata legmélyében egy hang, minden egyes képhez, minden egyes villanás-hoz hozzátett volna valamit, mondott volna róla valamit, elemzett volna róla valamit. S nem tudta sokszor eldönteni az utazó, hogy ezeket a hangokat ő mondja saját magának, vagy a lelkén keresztül súgja neki valaki. Ez a hang nagyon bölcs volt, és nagyon jól tudott mindent, és nagyon jól átlátta a dolgokat. Ez a hang elmagyarázta az utazónak, hogy honnan hová tart, de ezt mindig valahogy elfelejtette. Ez a hang gyámolította, segítette, óvta, támogatta, ebben a térben, ebben a létben, ami a születések közti állapotot összeköti.

Az utazó csak most figyelt fel arra, hogy ez a hang ez valójában mindig is vele volt, és mindig is segített neki, csak ő sokszor nem vett róla tudomást. Vagy nem is tartott ott, hogy egyáltalán képes legyen meghallani. Fejlődése folyamán az utazó egyre többször, egyre mélyebb folyamatokon keresztül került kapcsolatba ezzel a hanggal, s a végén rájött, ebben a születések nélküli, anyag nélküli állapotban, hogy ez a hang valójában az ő lelkiismereti hangja, a lelkének a hangja, az ő való énjének a hangja, az ő igazságának a hangja. Rájött, hogy ő addig, amíg ezt a hangot nem hallotta tisztán, olyan volt, mint egy gyermek, s rájött, hogy a gyermeknek soha nem igazságra van szüksége, hanem boldogságra. Ha igazságra lenne szüksége, akkor el tudna jutni a felismerésig, és akkor el tudna jutni a boldogsáig. De mivel nem tudja az igazságot értelmezni, így automatikusan boldogságra van szüksége, ezt úgy értelmezte magában, hogy minden ember gyermek addig, amíg csak igazságot keres, felnőtté akkor válik az ember, amikor boldogságot keres, mert a boldogság keresése az egyértelműen mindig az igazság keresésének az eredményét hozza magával. De ha csak igazságot keresünk, soha nem lesz boldog senki.

Úgy érezte, hogy lassan felnő, elérni a felnőtt kort, igaz még nem tudta eldönteni sokszor, hogy hol a határ az igazság, és a boldogság között. Nem tudta eldönteni azt sem, hogy egyáltalán van-e határ igazság és boldogság között. Néha úgy gondolta, hogy nincs, más pillanataiban úgy érezte, hogy van különbség. S ez a különbség mindig valamilyen

motivációból ered, az igazságnak valamilyen lényegre törő, emberi értelemben megfogalmazható motivációjáról. Később, amikor másképp közelítette meg ezt a dolgot, akkor rájött, hogy lehet, hogy maga a boldogság az igazság. De az igazság ilyen formátumú megközelítésében nincs motiváció, és ezt nehezen tudta igazán megérteni. Mert nem volt tapasztalata és rálátása. Ilyenkor jutott eszébe az, amit az előző létformába induláskor mondtak neki, hogy vannak dolgok, amelyekről még csak elképzelése sincs, s úgy gondolta, hogy a boldogság igazság-definíciója pontosan abba a témakörbe tartozik, amiről neki még nincs igazi elképzelése.

Érezte, hogy útja, fejlődése ezeknek a dolgoknak a felismeréséhez vezet tovább. Érezte, hogy idáig anyagi életét, anyagba zárt testét igazából a vágyai, és az akarata irányította, elméjében megnyilvánuló ösztönök, és hogy most olyan irányba fog elindulni a sorsa, ami egészen más távlatokat fog az ő számára megmutatni. Érzéseibe lelkiismerete csak annyit súgott neki, hogy ez az út nagyon fájdalmas, és nagyon nehéz lesz.

Az utazó érezte, hogy közeledik az újjászületés pillanata. Nemsokára ismét az anyag világában lesz, ahol elméjének korlátait, a test korlátai szabják meg, ahol minden egyes lépésért, és minden egyes felismerésért szinte emberfeletti kínokon kell átmennie. Igaz ezek a kínok életek hosszú soraira lesznek jellemzőek, de egy életen belül is előfordulnak olyan pillanatok, olyan momentumok, amelyeknek feldolgozásához hatalmas lelkiereje lesz szüksége.

A következő életében az utazó Krisztus után háromszázban, a mai Tibet területén született újjá, egy pásztor család első gyermekeként. Szülei mélyen vallásosak voltak, és nagyon gyermekcentrikusak, és gyermekszeretők. A közösség, amiben élt igazából matriarchális társadalom volt. A közösség feje nem a férfi volt, hanem a közösséget irányító nő, és szinte mindenben ő hozta meg a megfelelő döntést. Az utazó már gyermekkorában erőteljes vonzódást érzett a varázslatok iránt, a misztikumok iránt. Gyakran találkoztak vándor aszkétákkal, kolduló szerzetesekkel, s ilyenkor az utazó mindig elgondolkozott, és elcsodálkozott rajtuk, hogy ezek az emberek, fenn, a magas hegyekben szinte ruhátlanul, és nagyon kevés és minimális élelemmel hosszú-hosszú - szinte emberöltők alatt beláthatatlan - ideig élnek. S elképzelhetetlen volt a számára, hogy, hogy tudják ott magukat fenntartani. Az utazó eldöntötte, hogy ezt az utat akarja ő is járni, szinte gyerekesen vágyott rá, mert úgy érezte, hogy aki ott fent életben tud maradni, annak hatalma van, annak ereje van, s az, valami olyan dologgal rendelkezik, ami közelebb juttatja a halandó testet, a halhatatlan szellemhez, és közelebb kerül az Istenek világához. Az utazó nem tudta, hogy ezeket a sugalla-

tokat valójában a születések közti állapotban kapta, mint információ, és most kezdenek benne kibontakozni. Nem volt még igazi rálátása arra, hogy valójában minden ember mielőtt megszületne a Földre ebben a születések közti állapotban egy-egy ilyen elbeszélés során, ott azokkal a tudatokkal, akik vezérlik az egész rendszert és biztosítják az úton járóknak a lehetőségeket, hogy azok mindenki számára egy-egy ilyen meghatározó folyamatban, szinte kulcsszavanként átadják azt az információt, ami a következő leszületésre kell. Az utazóban ezek az információk abban nyilvánultak meg, hogy kimondhatatlan és megnevezhetetlen vágyat érzett az iránt, hogy előbbre tudjon jutni, hogy saját maga feletti hatalmát ki tudja bontakoztatni. Ő néha ezt úgy értelmezte, ahogy nőtt serdülőkorában, hogy ez által a hatalom által talán ki tud törni abból a nyomorból és szegénységből, s így talán tud segíteni szüleinek és testvéreinek is.

Tizenöt éves korában úgy döntött, hogy egy gyógyító szerzetes mellé áll, de korán belátta, hogy a gyógyítás misztériuma őt nem tudja lekötni. Sokkal mélyebb és fontosabb dolgoknak tulajdonított jelentőséget, mint a gyógyítás. S hiába mondta neki mestere, hogy ez hiba, mert valójában ez lenne mindennek az alapja, hogyha ennek a kínjait ismeri fel, ő úgy gondolta, hogy a legfontosabb dolog az, hogy saját magát győzze le. Mestere csak annyit mondott neki:

- Ez az út, amit te választasz, nagyon nehéz, és nagyon veszélyes, de ha jól csinálod, akkor rengeteg dolgot tudsz belőle megtanulni. De így is, úgy is meg kell tanulnod, hogy gyógyító légy!

Többször utalt rá mestere, hogy az utazó előző életeiben volt már gyógyító, de azokat a tudásokat nem maga érte el, hanem ajándékba kapta, hogy így könnyebben tudjon dolgokat megtanulni. S mivel azokat a dolgokat ott, akkor megtanulta, akár Egyiptomban, akár Atlantiszban, ennek eredményeképpen tudott most eljutni idáig. S most igazából akkor tudna jól fejlődni, ha most a saját akaratából, a saját szabadságának felismerése által tudna olyan gyógyítóvá válni, melynek lényegében azt tanulná meg, hogy minden ember valójában a saját korlátainak az áldozata, s így nem tud szabad lenni, és ezért tudnak rajta a betegségek eluralkodni.

Az utazó a benne rejlő hév, erő által ezeket a morális tanácsokat nem fogadta meg, s két év gyakorlás után, mesterét elhagyva elindult, hogy megtalálja a saját felfelé vezető útját.

Hosszú ideig vándorolt a hegyek között, míg eljutott a mai néven Gangeszként nevezett helyig, a mai néven a Ganga-gleccserként nevezett helyig, és úgy érezte, hogy ott fogja megtalálni azt, ami ebben az életében az ő számára azt mutatja meg, amiért megszületett. Ugyan kis mértékben már tisztában volt a megszületések ok-okozati összefüggésével, tisztában

volt azzal, hogy a reinkarnáció milyen folyamatokat tartalmaz, de átlátni és felismerni a folyamatok összefüggését, teljesen tudatosan felismerni azt nem tudta. Mikor odaért a nagy gleccserhez egyedül volt, nem talált senkit, de volt egy olyan érzése, hogy valaki figyel. Volt egy olyan mély rezgés a levegőben, hogy nincs egyedül. Az első három hétben csak önfeledten, nyugodtan sétált, csavargott, és ténfergett a környéken. Mindenféle módon arra törekedett, hogy megtalálja saját belső békéjét. Néha hosszú meditációkba kezdett, de ezeket a meditációkat nem tudta végigcsinálni, mert a meditációkhoz való légző gyakorlatokat nem ismerte fel, nem tudta értelmezni a saját belsőjében lévő erőt, rendszerét, s ezeket nem tudta szabályozni.

Egy hajnalon, ahogy nézte, ahogy a hatalmas hegyvonulat mögött szépen felkel a Nap, s a hegyek távoli csúcsai aranyfényben ragyognak, látta, hogy lenn a völgyben még minden olyan sötét, párás, s szinte démonikus erővel hatott rá a felismerés, hogy milyen közel áll egymáshoz a dolog, a fény, és az árnyék, a jó és a rossz, s hogy milyen közel áll egymáshoz ez az egész. Akkor döbbsent rá, mikor mély nyugalommal nézte a hegyeket, s látta, hogy a fény egyre lejjebb kúszik, egyre lejjebb kúszik, s mindent megvilágít. Akkor jött rá, hogy ez az egész valójában egy körforgás, ez az egész valójában csak egy folyamat, amit nem szabad erőltetni, hanem valójában felismerni és észrevenni kell, hisz a fény, az magától terjed, és a sötétséget el tudja oszlatni. Nem lehet neki gátat szabni, csak lassítani lehet azzal, hogy a folyamatok lényegét nem ismeri fel. Amikor ott ült, a hatalmas gleccser alsó jégmezőin, közel a forráshoz, ahol a Gangesz ered, észrevette, hogy a gleccser felső végéről, valahonnan a hegyek távoli világa felől egy férfi közeledik feléje. Hosszú haja, és hosszú szakálla barna, csapzott volt, és csomókban lógott rajta. Korát nem tudta megállapítani. Mozgásából ítélve úgy tűnt, hogy talán húsz-harminc év körüli, de amikor közelebb került hozzá, látta az arcán a ráncokat, szeme körül a szarkalábakat, s látta, hogy ez az ember akár többszáz éves is lehet. Megálltak egymással szemben, s az ismeretlen a botjára támaszkodva halkán köszöntötte. Az utazó meghajolt előtte. Nem tudta megfogalmazni magának, hogy miért, úgy érezte, hogy igazából a tisztelet az, ami meghajtotta a derekát, s így ki tudta fejezni. A tisztelet, ami megnyilvánult az aszkéta felé. Az aszkéta csak arra gondolt nagyon mélyen és nagyon intenzíven, hogy az utazó észrevegye, hogy ő tanítani fogja. Ez nem volt kérdés az aszkéta számára, tudta, hogy az útjukat valamilyen nagy erő fonta össze, s ennek az erőnek ő felismerőjeként, s annak információját elfogadva vállalta el, hogy az utazót segíteni fogja. Az utazó tisztán hallotta a fejében az aszkéta gondolatát, de nem értette, hogy ezt hogyan lehet megcsinálni. Csak egy dolgot értett, és egy dolgot érzett, hogy ez a hatalom, amit keres, és ez a tudás, amit keres.

Húsz évig volt együtt az aszkétával, s ez alatt megtanulta azokat a folyamatokat, amelyek megmutatták neki, hogy mi is az igaz hatalom, hogyan is él, létezik az emberi szellem valójában, s hogy mennyire fontos, vagy nem fontos az anyag, a test. Hosszú éveken át monoton technikákkal gyakorolt légző gyakorlatokkal, mély meditációs transzokkal, asztrál utazásokkal a létezés olyan titkai nyilvánultak meg az utazó előtt, amelyekről előtte semmilyen nemű elképzelése sem volt, úgy gondolta, hogy ezek már a varázslat birodalmába tartoznak. De ilyenkor az aszkéta mindig csak annyit mondott neki:

- Ne hidd azt, hogy ez a legnagyobb varázslat, ez mind csak káprázat és illúzió, s itt valójában csak azt tanultad meg, hogy el tudd különíteni a dolgokat, fel tudd ismerni a dolgokat, de az igazi varázslat még rád vár, az igazi mélység még nem nyilvánult meg előtted.

Az utazó húsz év tanulás után úgy érezte, hogy most már akár önállóan, és egyedül is életben tud maradni, meg tudja tenni, azokat a hőfejlesztő gyakorlatokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a hatalmas téli viharokban, vagy a mínusz negyven fokban életben tudjon maradni akár egy szál ágycikkötőben. Képesé vált azon dolgok elsajátítására, melynek lényege az volt, hogy csupán akarátának a koncentrációjával saját fizikai testét egyik pontból a másikba áthelyezze, akár úgy, hogy az látható mások számára, akár úgy, hogy láthatatlan lesz mások számára. Megtanulta önmaga testét megosztani, s olyan káprázat, s illúzió dolgokat tudott megtenni, amelyek már az egyszerű ember, az egyszerű halandó számára mély varázslatnak tüntek, s hatalmas misztikus erőt keltettek bennük.

Az utazó egy gyönyörű hajnalon, mikor meditációs transzát befejezte körülnézett a hófölte ormokon. Csak azt látta, hogy egyedül van, s valami mély belső erő figyelmeztette, hogy innentől ébernek kell lennie, mert mestere végleg elment. De volt egy olyan érzése, hogy az időnek a távoli pontján valahol a távoli jövőben még találkozni fognak.

Az utazó nem érzett fájdalmat, hogy magára maradt, sőt inkább örömet, tudta, hogy a mestere elindult és végzi a saját varázslatát. Tudta, hogy ez, ami történt azért történt, mert azok az erők, s hatalmak, melyek elvezették ide a Ganga-gleccserhez sok évvel ezelőtt, azok most lehetővé tették a számára, hogy saját maga tudásából próbát szerezzen, próbát tegyen, a saját maga által felismert dolgokat gyakorlattá tegye, s ő is majd egyszer, mint mester továbbadja azokat. Minden reggel úgy kezdte a napját, hogy hajnali háromkor nekiállt a szívdobbanások alapján működő légző, transz meditációkat elvégezni, a hozzávaló tornagyakorlatokkal, mély meditációs gyakorlatokkal. Így elmúlt újabb húsz év, és szinte semmi nem történt, látszatra nem öregedett, s elérte azt az állapotot, hogy már nagyon kevés táplálékkal hosszú hónapokig tudott létezni.

Egyre jobban arra törekedett, hogy ezt az időt ki tudja szűrni. Napfény koncentrációkkal elérte azt, hogy a Napban rejlő energiákat magába tudja szívni, ezek az erők egyre jobban feltöltésék, s egyre nagyobb belső erőkészletei felhalmozódjanak. Gyakran keresték fel, amikor levonult a gleccserhez, a forráshoz, s ott elvégezte rituális gyakorlatait. A Napfogyatkozások idején zarándokok, s más olyan emberek is felkeresték, akik tanulni akartak. Így híre messzi földre eljutott, de ő mindig nagyon mélyen csak a belső intuícióira hallgatott, s arra a képességére, amit mesterétől tanult, hogy elég az, ha a tanítvány szemébe néz. A szeméből mindent le tud olvasni arról, hogy az méltó-e a tanulásra, vagy sem. Tudta, hogy a tanulás egyik legfontosabb kitétele a pontosság, s az adott szó, s a szemek csillogása. Tudta, hogy azok a tanulók, akik ezekkel a dolgokkal nem rendelkeznek, azok igazából az egész tanulási folyamatot csak játékként, csak valamilyen misztikus varázslatként kezelik, s nem úgy, mint valójában a lelkek felismerésének a lehetősége.

Egyetlenegy tanítványt nem fogadott egész életében, s mikor már nagyon öreg volt, egy párás késő őszi Napnyugta idején, mikor a monszun egy csendes pillanatában megállt az orkán, fenn a hegyekben, leült lótuszülésbe, s mély meditációs transzba esve szándékosan kilépett testéből, és ugyanilyen szándékosan megszakította élete fonálát, amely a testhez kötötte. Ezt szándékosan tette, s ahogy egyre távolodott a testétől nagyon nagy lelki erőt, és nagyon nagy nyugalmat érzett, boldogságot, hogy most már a halál az ő számára nem jelent igazi akadályt, s hogy olyan dolgot tett meg, amit eddig soha nem volt képes elképzelni. Tudta, hogy most egy nagyot lépett előre, tudta, hogy a következő életeiben erről számot kell adnia, s az lesz a legfontosabb, hogy a hatalom, a félelem mit fog jelenteni a számára, amit most megtanult. Elmélkedéseiben egy hang zavarta meg, amely azt kérdezte tőle, hogy hogy érzi magát. A hang irányába fordult, s fehérhajú barátját látta. Az utazó nyugodt hangon csak annyit válaszolt.

- Jól érzem magam. - majd tovább elmélkedett.

A fehér hajú ismerőse megkérdezte tőle:

- Hol szeretnéd folytatni utadat? Gondolkodj el rajta!

Az utazó egyértelműen válaszolt, gyorsan és határozottan:

- Harcos szeretnék lenni, hogy megtapasztaljam, milyen a halál, s milyen a halált osztani. Tudatosan, szándékosan, milyen az életfeletti megítélése a dolgoknak.

- Rendben van, -válaszolta a fehér hajú, - akkor most innentől fogva dönts el, hogy hová, mikor, s milyen szülőkhöz szeretnél megszületni, s mi ezt támogatni fogjuk.

Ezzel a fehér hajú eltűnt, mintha ott sem lett volna. Az utazó végiggondolta, s arra a megállapításra jutott, hogy Kínába szeretne jutni,

Kínában szeretne megszületni, s szülei legyenek olyan tudatszinten, hogy náluk a lélek motivációja legyen nagyon fontos, a lélek szabadsága, de legyenek egy kicsit naivak, s naivságuk ne tegye lehetővé számukra sok dolog felismeréséhez vezető út kibontakoztatását.

Az utazó, ahogy ezeket a dolgokat végiggondolta, már látta maga alatt, lent, azokat az embereket, akiket kiválasztott szüleiként, egy kaligráfust, és a feleségét. Ezek az emberek nagyon hittek a lélek szabadságában, s úgy gondolták, hogy azt valójában az ember ajándékba kapja az Istentől, és nem kell érte tenni semmit. Az utazó, ahogy figyelte ezeket a gondolatokat, úgy döntött, hogy leckét ad szüleinek, s rávezeti őket arra, hogy a szabadság az nem így működik, hanem azt felismerni kell, mindenkiben eredendően ott van.

Megszületése után az utazó nagyon eleven, sőt néha kifejezetten rossz gyerek volt. Szülei minél több mindent ráhagytak, annál intenzívebben okozott nekik lelki fájdalmat, s a szülők egy idő után rá kezdtek érezni arra a dolgra, hogy nem az a legfőbb szabadság, hogyha csak, mint idea elképzeljük, hogy az úgy is van, és azért nem kell tenni semmit, hanem a valós szabadsághoz vezető utat fel kell ismerni. Rájöttek, hogy a gyerek minél rosszabb, annál jobban kihasználja őket, s azt, amiről ők idáig azt hitték, hogy szabadság, az valójában naivságuk eredménye, s egy csomó dolgot életükben így el is rontottak, s ezeket így felismerve, ugyan életük nehezebbé vált, de sokkal nyugodtabban, és sokkal tisztábban tudtak most már fejlődni.

Az utazó húsz éves korában megszökött otthonról, és beállt katonának, de nem bírta a katonai fegyelmet, közel két év után megszökött onnan, s a rablók közé szegődve tengette életét. Szüleivel többet nem érintkezett, és minden lehetőséget, és minden alkalmat megkeresett arra, hogy látszólagos hatalmát erősítse s ezt a hatalmat minél jobban átélje, kimutassa, kibontakoztassa. Gonoszságának, agressziójának, és fékevesztett pusztításának híre messzi földre eljutott, és már csak az erdők mélyén tudta biztonságban érezni magát. Érezte sokszor magányos óráiban, mikor a tűz mellett üldögélt éjszakánként, hogy nem jó az, amit csinál, de tudta, hogy nem tud kilépni belőle, hisz lelkében valami olyan hajtóerő van, amire nem talál magyarázatot. Ilyenkor lelkiismeretének hangja megszólalt, hogy ezen mind változtatni kellene, hisz nem azért született meg a Földre, hogy bántson embereket, hanem azért, hogy a hatalmat megvédje. Ezt érezte, de nem értette, és nem tudta kibontakoztatni magában.

Ahogy növekedett benne a feszültség úgy hatalmasodott el rajta az aggodás, és később a betegségek különböző formái. Tudta, hogy azért beteg, mert túlzottan keresi lelke nyugalma, de nem találja a hozzá vezető utat. Néha mikor társai nem vették észre, fürkészte tekintetüket.

Nézte a gyilkos arcokat, és próbálta megfejteni titkukat. Azt látta, és tapasztalta, hogy mind a boldogságra törekszik a maga módján, és vannak, akik számára a boldogság kéjes érzése az ölés érzésében nyilvánul meg. Látta, hogy ők még ott tartanak, hogy torz lelkük létét szellemükkel gúzsba kössék, és testük csak játék legyen beteges gondolataik világában. Az utazó egyre több alkalommal keresett magyarázatot a hatalom valós lényegére, de soha nem sikerült neki érezni azt, amit keresett! A halál társai képében jött el érte. Álmában ölték meg, és halála csak azért jött el, mert társai egyre jobban kezdtek félni tőle. Erre tudatlanságuk által okot is találtak maguknak. Mivel az utazó gyakran előre megérezett dolgokat, eseményeket, történéseket. Mikor nyugalmi állapotban volt, akkor látta ezeket az eseményeket, mint egy éber álomlét álomképeiként. Társai néha boszorkánysággal, és az ördöggel való cimborálással vádolták. Ő eleinte nevetett ezeken a dolgokon, de az idő múlásával meglátott valami furcsa fényt a társai szemében, mely arra figyelmeztette, hogy ezeket a jeleket vegye komolyan. De mivel gyakran állt a rizsbor hatása alatt így nem tulajdonított neki komoly jelentőséget. Halála előtti pár napban volt egy ugyanilyen látomása, melyben olyan képek peregtek le előtte, amelyek elgondolkodtatták. Azt látta, hogy társaival egy meredek falú vízmosásban megy, buja zöld, derékig érő növények között. A vízmosás magasabb részeiben óriási fák voltak, és amikor leérnek a vízhez, akkor egy fekete mély szakadékba zuhan bele. Mikor felébredt elmesélte a látomását társainak. Ám azok ismét megvádolták, hogy az ördöggel cimborál, és gonosz démonoknak eladta a lelkét. A vádaskodásra nem figyelt oda, csak komor gondolkodó képpel elvonult félre, hogy magányában átgondolja látomásait. Tudta, hogy az a hely, amit látott az létezik, mert már rablók útjain többször járt ott, csak a fekete szakadékokra nem talált magyarázatot. Próbálta magának megkeresni a képek értelmét de nem találta.

Másnap útjuk, azon a vízmosáson vezetett keresztül, amit a látomásban látott. A Nap melegen sütött, a párás, vastag levelű növények a derekáig értek. Társai mögötte jártak. A fákon a madarak csicseregtek, a méhek zümmögtek virágról virágra, s társai egyre közelebb kerültek hozzá. Az utazót eddig ismeretlen furcsa érzés kerítette a birtokába. Gyomra összeszűkül, és a háta - úgy tűnt -, mintha lángolna, egyre feszültebb, s egyre idegesebb lett. Rájött, hogy úgy viselkedik, mint valami préda, amire a halál leselkedik. Mire az érzést végiggondolta egy ezred másodpercben tudatába villant, hogy ő most valójában préda, társai prédája. Elméjébe hasított a halál felismerésének a gondolata, s az élet elvesztésének félelme. Villámgyorsan megpördült, de már a rablók legyező alakban körbevették. Túl későn és túl óvatlanul fordult meg, s nem vette észre a kardot, amibe gyomrával belefordult. Tompa ütést érzett,

majd azt, ahogy a forró vér kiáramlik a sebből. Lenézett a pengére, megfogta bal kezével, s ahogy húzta ki a sebből beléje hasított a fájdalom. Fölemelte jobb kezét, és egy villámgyors mozdulattal kihúzta a hátára erősített hüvelyből a saját kardját. Egy pusztító erejű csapással lesújtott támadójára, és tombolva üvöltötte felé:

- Ha én megyek a pokolba, te is velem jössz!

Áldozatát bal nyakszirten érte a csapás, és azonnal meghalt. Ahogy esett a földre elengedte a kardot. Az utazó a gazdátlan pengét teljesen kihúzta testéből, a rablók döbbenetn nézték, és nem értették, hogy mitől van még mindig talpon. Elkezdtek tőle hátrálni, s jó tíz méter távrolról kiabálták feléje:

- Te maga vagy az ördög! – majd elmenekültek a dzsungelbe.

Az utazó szájából vércsíkok folytak, lassan térdre rogyott, kardja hegyét a földbe szúrta, s így rátámaszkodott. Fölnézett az égre, majd a messzi felhők felé kiabált:

- Nagy Istenek! Most tudom, hogy mit rontottam el! Tudom, hogy mennem kell.

Még nyitotta volna szóra a száját, még akart mondani szavakat, de teste már nem engedelmeskedett. Lassan kezdett eldőlni, jobb keze lecsúszott a kard markolatáról, s ahogy dőlt előre elkapta a kard pengéjét. S mire földet ért, arccal előreborulva, keze még mindig a kard pengéjét szorította, mely szinte átvágta jobb tenyerét. Az utazó már nem érzett fájdalmat, lassan elöntötte valami meleg, mély nyugalom. Elkezdett távolodni testétől, s lenézett a földön fekvő halott testre, ahogy a pengét szorítja az élettelen test. Tudta, hogy mindent elhibázott, és minden gondolatával arra összpontosított, hogy élni tudjon. Nem fogadta el a halált, egyre magasabbra, és magasabbra emelkedett, messze fenn, a feje fölött, magasan - érezte inkább sem, minthogy látta volna -, hogy valami vakító fehér fény árad feléje. Nem mert ránézni, mert minden gondolatában az volt, élni, bármi áron. Ahogy ezt végiggondolta már nem látta fent a vakító ragyogást, hanem gyors iramban zuhant vissza a föld felé. Ekkor vette észre, hogy lenn a földön, a tetem mellett egy feneketlen mélységű fekete űr nyílt meg. Egyre jobban közeledett a fekete semmi felé. Csak érezte, hogy attól menekülnie kell. A feketeségből villámgyorsan arcok száguldottak feléje, azoknak az arcai, akik az ő életének voltak az áldozatai, kiket kegyetlen önzésében, vagy fékevesztett hatalomvágyában megölt, vagy a halálba kergetett. Mindenki, akihez csak köze volt, szülei arca, szerelmei arca, kiket valójában soha nem szeretett, minden áldozata arcát. Érzéketlen hűvös szemmel nézték rá, ahogy ő egyre repült feléjük. Az utazó minden áron arra gondolt, hogy nem juthat közéjük, mivel neki minden áron életben kell maradni, mert ő nem halhat meg. Minél jobban koncentrált, hogy életben maradjon, annál jobban

érezte, hogy valami erősödik benne. Majd lassan tudta irányítani repülését, s elkezdett távolodni az arcoktól, s csak suhant a táj felett. Minden megszűnt, a fény, az arcok. Nem tudta mennyi ideig repült, hetek, hónapok, évek, évszázadok, ez mind nem jelentett semmit. Csak egy dolog volt a tudatában, életben maradni bármi áron.

Krisztus után nyolcszázban tévelygő vándorlásai az asztrál világban, és szellemtestének kóbor útjai az anyag világának sikátoraiban, eljuttatták Japánba. Egy kicsiny tengerparti halászfaluban töltött el egy kevéske, időtlen időt, mikor arra lett figyelmes, hogy egy piciny, szalmafedelű fakunyhóban felsír egy újszülött, majd néma csend gomolyog a ház körül. Az utazó, mint anyagtalán, testetlen szellem belopódzott a lakásba. S látta, hogy az újszülött lelke készül elhagyni a testet, s a szülők, szomszédok, rokonok ott sírnak a haldokló kisdéd felett. Az utazó úgy érezte, ez egy ritka, s nagy lehetőség. Látta, ahogy a kisdéd lelke távolodik, s testébe beállt a halál. Ő ekkor minden erejét összeszedve beköltözött annak testébe. Épp akkor, mikor a bába lábánál fogva fölemelte a magzatot, és tenyerének párnázott részével megmaszírozta annak hátát. A kisdéd felsírt, az utazó megszületett az anyag világába. A kisdéd szülei örömmujongásba törtek ki, sírtak és zokogtak, mindenki boldog volt. Az idő tájt a faluban tartózkodott egy vándor sinto szerzetes, aki a születés utáni hetedik napon elment meglátogatni a kisdédet. Megállt a ház előtti fa kapunál, tenyereit összeérintette mellkasa előtt, mélyen meghajolt. Ekkor már rohantak feléje a háziak. A legöregebb a ház lakói közül megszólította a papot:

- Szent ember, légy üdvözölve, hogy megtiszteled hajlékunk, s áldott legyen minden lépésed. Lépd át házunk küszöbét, fogyassz el velünk egy pohár teát, és pár csésze rizst.

Az öreg közben sűrűn hajlongott, s szélesre tárta az egyszerű halászkunyhó kapuját. A szerzetes belépett az udvarra. A ház lakói már a tornácon várták, a szülők, az anya karján a gyermekkel, a nagyszülők. A szerzetes odalépett a magzathoz, félrehajtotta a kis pólyát, s mélyen, áthatóan a kisdéd szemébe nézett. A kisdéd homlokára egy jelet rajzolt, amelyet a ház lakói közül még soha senki nem látott. Igaz nem ismerték a kalligráfiát, és annak semmilyen formáját.

- Tanaka Hidejosi lesz a neved ezen a világon. Az életet ajándékba kaptad a nagy Istentől. Dicső tetteket fogsz végrehajtani, s híres harcos lesz belőled. De életedet a tigris magányában éled le, magányod lesz a büntetés, a bűnökért, melyeket egy másik életben követtél el. Karmád most beteljesít, és soha ne feledd, az igazi harcos védi az életet és nem az ölésben leli örömét. De ha ölni kell, olyanná válik, mint a tenger felől támadó felhőben lakó sárkány, a cüminámi. Gyors és szenttelen az igazi harcos, mert tudja, hogy ő nem bírálja más életének, csak

beteljesíti, mit a sors kiró rá. Életed hosszú lesz, utódok nélküli, öregségedben híres költő, és kalligráfus leszel, s elnyered az Istenek kegyét. Mától már nem lehetsz gyerek, még akkor sem, ha csak pár Holdnapja látod a világot. Öregebb lélek vagy, mind itt a falusiak mindannyian együttvéve. Titkok övezik születésedet, ezek a titkok maradjanak örök homályban. Csak a távoli jövőben az Istenek jókedvükben mondják el neked. Készülj, minden nap, minden pillanatban, hogy életed olyan, mint a lepke röpte, illanó, és tökéletes legyen.

Az öreg szerzetes nagyot sóhajtva, ismét mélyen a kisdéd szemébe nézett, majd gyorsan megfordulva elindult kifelé a kapun. A kisdéd apja a szerzetes után szólt.

- Várj szent ember, kérdezni szeretnék tőled. –közben illemtudóan mélyen meghajolt. A szerzetes megállt, hátrafordult, s az apa szemébe nézett.

- Neked nincs mit mondanom, de kívánom őszintén, és tiszta szívvel, hogy míg ezen a földön jársz te, a családod, s annak minden leszármazottja, a halhatatlan tenguk vigyázzák lépteiteket. S aki a szent lótoszban ébredt, hozzon rátok szerencsét. - majd kisietett a kapun.

Az apa még mindig meghajolva állt, majd elindult a szerzetes után, s amikor kilépett a kapun erősen egy érzés kerítette hatalmába: Nem kell semmit kérdeznie a szerzetestől. Csak nézte annak távolodó alakját, ahogy a part menti sziklák között eltűnik. Érezte a szerzetes jóságát, majd visszament házába. Átölelte feleségét és a kisdédet, s az asszonynak halkán azt súgta:

- Ha a szent ember a tengukat kérte segítségül, akkor vigyáznunk kell a kisdédre, mert lehet, hogy az ártó démonok meg akarják közelíteni. Menj el a földanya szentéjébe, s minden istennők anyjának az oltárán mutass be áldozati füstölőt, s kérd az isteneket, hogy segítsék megvédeni a gyermeket.

Elvette a fiát az anyjától, az anya mélyen meghajolt férje előtt, s halk csicsergő madárhangon mondta neki:

- Igen, megyek. Lássák az istenek, hogy mi tiszteljük az élet ajándékát és fiunkat is erre fogjuk tanítani.

Mélyen meghajolt még egyszer férje előtt, majd kisietett a kapun. Hosszú évek múltak el s a kisdéd fiúvá serdült, s elmúlt már tíz éves is, erős, ügyes legénykévé cseperedett. Szülei soha semmi olyan dologra nem tanították meg, ami bármilyen formában is magába hordta az erőszakot vagy a durvaságot. Egyszerű emberek lévén az írás, olvasás tudománya elérhetetlen messzeségbe volt tőlük. Az idő múlásával apja egyre többször zsörtölődött, s engedett teret a benne lakozó kételynek, mikor néha eszébe jutott, amit a szerzetes mondott fiának egyhetes korában. Ilyenkor azon tépelődött, hogy biztos tévedett a szerzetes, hisz egy egyszerű

halász fiából hogy lenne híres ember!? Mikor még a dajimo fia sem tud írni, olvasni. Felesége mindig csitítgatta, és nyugtatgatta, s csak azt kérte tőle, kételyeivel ne haragítsa magára az isteneket. Aztán a fiú élete tizenöt éves korában gyökeresen megváltozott. A környék legfőbb dajimoja harcba keveredett más nagyurakkal. A harc lassan az ország egész déli felére kiterjedt, a katonák mindenhol egyre kezdtek fogyatkozni, s egyre-másra állították katonai szolgálatra a halászokat, parasztokat, földművelőket, kereskedőket, tanítókat. Így került a kard közelébe Tanaka Hidejosi. S mikor megkapta az első kardját a dajimotól s magára akasztotta a bőrmellényt, s a bőrsisakot, tudta, nincs visszaút. Most csak dzsizamuráj lett, de eljön az idő, amikor nagy urak keresik majd a kegyét, és ojabunnak fogják szólítani, és talán még sógun is lehet belőle. A dzsizamuráj az a harcos, aki eredetileg a legalacsonyabb rangú ember, de a harcban, mint fegyveres katona szolgálja híven urát és parancsolóját, a dajimot. A harc évekig tartott. Tanaka egyre több érdeklődést mutatott a harcosok gondolkodásmódja, és a kardforgatás iránt. Húsz éves korára az ország dél-keleti részét irányító ojabun testőrségének tagjává választották. Kitűnt társai közül elmés gondolkodásával, nagy erejével. A szerencse váratlanul melléje szegődött. Egy este mikor a csata közti szünetekben a lemenő Nap fényénél ura sátra körül az őrséget ellenőrizte, kihallgatott egy beszélgetést a testőrség tagjai között. Halk lépteinek köszönhetően senki nem vette észre, és a rizspapír nyújtotta takarásban észrevétlenné vált a beszélgetők előtt. Hallotta, amint a testőrségnek két tagja tervet sző uruk meggyilkolására. Az utazó egyre nagyobb nyugalommal, s egyre jobban feszülő izmokkal hallgatta a beszélgetést, majd bal kézzel megmarkolta kardjának hüvelyét és előlépett a takarásból. Bal kezének hüvelykujjával meglökte a kard markolatánál lévő díszes cubát, s elővillant vagy egy hüvelyk hosszúságban a kard pengéje. Nagyon halkán, szinte félelmetes hangon szólt a merénylőkhöz.

- Ti mertetek bátorságot venni ahhoz, hogy tervet szőjtek urunk meggyilkolására. Azt tudjátok, hogy ha egy szamuráj eladja a lelkét, és hűtlenné válik urához az a legnagyobb bűnök egyike, amit csak elkövethet. Az utazó nem vette észre, hogy háta mögött a testőrség más tagjai is megjelentek és végighallgatták halk mondanóját. Az utazó tovább folytatta:

- Most legyen bátorságotok szembenézni a halállal, mely pengém élén lovagol felétek, s megnyissa lelketek számára a pokol kapuját.

Jobb kezével szinte láthatatlan gyorsasággal rántotta ki a hüvelyből a kardot, és a katana, a nagy harci kard, mintha egy láthatatlan villanás kelt volna életre, három suhintásból álló táncával kioltotta a merénylők életét. A penge, ahogy megállt a levegőben az utazó maga elé tartotta a fegyvert úgy, hogy a penge éle a föld felé nézett. Bal kezével ráütött a markolatra a marokvédő alatt, a szamurájokhoz méltó szertartással ráz-

ta le róla az emberi vért. Majd visszatette a fegyvert hüvelyébe. Mikor hátrafordult akkor vette észre a tőle két méter távolságban lévő öt szamurájt, a testőrség tagjait. Mivel tartott a váratlan támadástól bal kezével megmarkolta a hüvely végét, és hüvelykujjával ismét kivillantotta a pengét. De a szamurájok nem nyúltak fegyvereik után, hanem utat engedve neki, kettős sorfalat álltak, jobbról hárman, balról ketten, így fejezték ki tiszteletüket. Az utazó tudta, hogy nagyon rövid időn belül az ojabun hivatni fogja, mert értesül az eseményről. Elment a sorfalak között délcegen, daliással, egyenes derékkal, határozott léptekkel. Míg az öt szamuráj ugyan rátekintő szemekkel, de meghajoltak feléje. A hadúr, mikor az események hírét vette, féktelen haragra gerjedt, hogy hogyan tudott előfordulni, hogy megvesztegették a katonáit. Eldöntötte, hogy nem csinál semmit, de a jövőben ezt megpróbálja kivédeni, s ennek a feladatnak az ellátásával az utazót fogja megbízni. Magához hívatta az utazót, s közölte vele, hogy tettéért megajándékozza, azt a falut, ahol született, és még a környéken lévő másik tíz falut, annak minden lakójával együtt neki adja ajándékba. Az utazó elfogadta a megtiszteltetést, és első dolga az volt, hogy pénzt, s embereket küldött szülei házába, hogy azt építsék át úgy, hogy méltó legyen egy dajimo fogadására. Az utazó a falujából pár éve, mint dzsizamuráj ment el, s most, mint dajimo térhetne vissza. De valahol a lelke mélyén érezte, ahogy az építőmunkások távolodtak el útban faluja felé, hogy ő ugyan oda néha haza fog menni, de ott élni nem fog soha.

Az elkövetkezendő években, két-három évente egyszer-egyszer meglátogatta szüleit, de legtöbbször út menti fogadókban, és harctéri sátrakban aludt. Birtokai úgy nőttek, ahogy a katonai ranglétrán emelkedett, mígnem elérte a katona számára elérhető legnagyobb rangot, s mint dajimo számára is az elérhető legnagyobb pozíciót. Harmincöt éves korára az ojabun közvetlen személyes tanácsadójává vált. Ezekben az években az ojabun sorra győzte le a környék nagyurait, és így neki is, és az utazónak is nőtt a pozíciója. Majd az elkövetkezendő években megindult a hosszú harc, a legfőbb hadúr rangjáért az ojabunok között, azaz a sógunátus megszerzéséért. De ebben a harcban az ojabunnak a veszteségei már túl nagyok voltak. Mikor belátta esztelen tervét, és belátta azt, hogy a sok-sok év alatt, míg a cél felé haladt, emberek ezreit juttatta a halálba, - s most, hogy tudja, hogy már nem lesz sógun, - úgy érezte hibát követett el, s a hibáért fizetnie kell. Megírta saját Tanaka-versét, s újhold idejére a felkelő Napra kitűzte a szeppuku idejét. Erre az időre már elhatalmasodott rajta a hit, hogy gonosz démonok akadályozták meg, hogy ő legyen a sógun, s úgy döntött, hogy a halálba vezető úton majd felismeri, hogy mit kell tenni, hogy a béke újra eljöjjön.

Azon az éjjelen a hadúr nem aludt semmit. Hajnal előtt két órá-

val fehér gyolcsruhát vett, s leült hívei körébe. Huszonhét szamuráj ült vele szemben. Elelmélkedett hangosan a busido gondolatairól, majd elhalkultak szavai, s papírra véste lassú, nyugodt kalligráfiával saját sírversét.

„Az eldobott kő visszaszáll a mélybe

Tó tükrén csillanó Holdfény

Hegyekben álmódó Holdsugár

Árnyék voltam én is.”

Majd letette az ecsetet, s megfogta a bal oldalán lévő rövid nyelű törst, hasán széthúzta a ruhát, a pengét becsavarta fehér tiszta rizspapírba, és hasfalának jobb oldalán beszúrta a törst. Elvégezte a szeppukut, de még élt, zihált, verejtékezett, de nem az életéért küzdött, csak egy mondatért. Szinte alig hallhatóan szólalt meg:

“- Tanaka, téged teszek meg örökösömnek, mától te vagy a hadúr, minden jogom, méltóságom, vagyonom, ágyasaim, mától mind a tiédek. Cserébe nem kérek semmit, de ha igazi szamuráj vagy megteszed, amit most meg kell tenned. De ne felejtssd, mi még találkozunk. Nem ez volt az én időm, hisz én csak rád vártam. Én fölépítettem a várat, de lakni te fogsz benne, én csak egy kődarab vagyok, de te hegygé növekedsz. Itt van mellettem a lelkektől sóhajtozó katanám, hisz mindig hallottam, ahogy éjjélkor pengéjén keresztül sóhajtanak a megöltek. Ezt most rád hagyom, de tedd meg azt, amit a busido megkíván. Kívánságaimat papírra is vetettem, és a megfelelő helyeken már mindent elrendeztem. Az én életem egy üres vászon volt, a te életed a festék, és a jövő a kép.”

Ezzel lecsukta szemét és várt. A busido gyakorlatainak megfelelően nekiállt elvégezni a halálba készülők légzését. Minden energiáját arra fordította, hogy a fájdalmat minél jobban érezze. Az igazi harcok szerint a fájdalom tagadása, az gyávaság a halál pillanatában, míg érezni a fájdalmat emlék, hogy milyen szép is volt az élet. Közben az utazó felállt, a haldokló, de még a térdein ülő hadurat megkerülte hátulról, majd tőle megállt jobbra, egy méter távolságra. Majd lehajolt és felvette a katanát, bal kezének hüvelykujjával, ahogy meglökte a kard markolatán lévő cubát, szinte földöntúli zizzenés borult a teremre. Szemben az elhúzott rizspapírokon át aranylóan kelt fel a Nap. Madarak daloltak, szinte megállt az idő, minden ragyogott, fénylett, s az utazó jobb keze egy láthatatlan villanásként elindult a kard felé. Úgy robbant ki a kard a hüvelyből sziszegve, tombolva, mint egy támadásra készülő sárkány. Egy időtlen suhanás, s a penge elvégezte a dolgát. Az ojabun fejtelen teste egy picit előredőlt. Az utazó a kard szertartásának megfelelően megtisztította a pengét, majd visszatette hüvelyébe, majd leült az ojabunnal szemben, két kezével megfogta a kardot, vízszintesen maga elé tartva, meghajolva a tetem elé tette. Halkan megszólalt a tetem felé:

- Megtiszteltetésed nem marad viszonzatlanul, a kép szép lesz, de a hegy te vagy.

Felállt s a szamurájok felé fordult. Azok egyöntetűen, szinte egyszerre szólaltak meg.

- Tanaka Hidejosi! Te emberbőrbe bújt sárkány elfogadunk urunknak és parancsolónknak, életünket áldozzuk érted, mától kardunk a tiéd.

Tanaka mindkét kezével megfogta kardját, s szeméit le nem véve a huszonhat szamurájáról csak annyit válaszolt halkán, de tisztán és jól hallhatóan:

- Én ti vagyok, ti én vagytok. Fogadom, itt előttetek, hogy megteremtjük a békét, de minden béke a harcból tud kinőni, a nagyháborút elindítjuk a békéért, s mint fekete tus a fehér papíron, tisztán látom a sógunátust. Ez a béke ára.

Az utazó a következő években elkezdte megalapozni nagy álmát az egyesítésről, s hatalmas sereget gyűjtött össze magának. Különbféle valási és főúri vezetők bizalmát nyerte meg, és a negyedik évben elindította hadjáratát a rendszereskedő és a hatalomvágy miatt széthúzó főurak között. A harc hosszú évekig tartott, néha már-már kilátástalannak tűnt, és seregének csak az ő kitartása, állhatatossága, és megingathatatlan hite volt a legerősebb támasza. Néha mikor nagyon fáradtnak érezte magát kisebb időkre visszavonult szülőfalujába, ahol közben hatalmas kővárat építtetett. Úgy tervezte, hogy öreg korában oda fog visszavonulni. Néha voltak pillanatai, amikor magányosságában úgy érezte, jó lenne, ha lennének utódai, és családot alapítana, de egy idő után mindig eszébe jutott az, hogy a feladat a fontos, az adott szó a fontos, hogy ezt meg kell tennie. Nagyon sok időt és fáradságot nem kímélve hosszas tanulmányokat folytatott a kalligráfiában, a versírásban, a festészetben, és a zöld tea elkészítésének a művészetében. Haja már fehéredett, mikor először úgy döntött, hogy életfilozófiájáról, harci gondolatairól, terveiről, stratégiáiról jegyzeteket készít magának. Tervei között az szerepelt, hogy ezeket soha senkinek nem fogja átadni, de valahol titkon bízott benne, hogy a jövő az ő írásaiból tanulni fog. Kardforgató technikáját a saját klánján belül már az ifjaknak oktatták, életfilozófiáját harcokai között már egyre jobban elfogadták. A legfontosabb alapelv volt a számára, hogy az ember minden körülményben bármit megtehet, de egy dolgot nem, hogy saját magához hűtlen legyen. A legfontosabb dolog, az ember saját magába vetett hitének a megingathatatlansága, ennek megtartása, erősítése. A harcok egy idő után kezdtek jóra fordulni, s egyre több esélyt látott arra, hogy el tudja érni, hogy legyőzi a sógunt, egyesíti a főurakat, és a császár után ő lesz a második ember, azaz elnyeri a sógunátust. Tudta, hogy még véres harcok vannak hátra, s ez még legalább tíz évébe fog telni. Ekkor egy éjjel álmot látott, álmában egy fehér hajú, fehér ruhájú ember jelent

meg, s ismerősként érezte annak jelenlétét. Ebben az életében most az álomban látott alak ismeretlen volt a számára, annak ellenére őt ismerősként köszöntötte, csak egyetlen egy kérdést tett fel neki. A kérdés lényege az volt, hogy valóban az-e a sorsa, hogy ő legyen a sógun, nem pedig valami hiú hatalomvágy vezetői, valami önbecsapás, valami ítélkezés a világ történései felett, melyben ő maga akarja elbírálni, hogy mi is történt. S gondolkodjon el azon, amit gyerekkorában a szerzetes mondott neki, majd azon, mikor az öreg ment oda a halála előtt, hogy azokat valójában jól értette-e?

Reggelre, mikor az utazó felébredt akkor csak az érzés nyoma maradt meg neki, a képre nem emlékezett, a szavakat sem tudta felidézni. Csak azon gondolkodott egyre intenzívebben, hogy vajon nem követ-e el azzal hibát, hogyha saját magát sógunnak jelöli. Hisz ő egy egyszerű halász fia, és bármilyen hatalmas rangot tudott elérni, bármilyen hatalmas kővárat tudott építeni, ő akkor is az marad, aki volt, és bármennyire is szeretné az egyesítést, nem biztos, hogy az a jó, hogyha saját magát ülteti a sóguni székbe, mert az halála után újabb problémákat tud jelenteni, melynek eredményeképpen újra beáll a viszály, és újra elindulnak a végeláthatatlan háborúskodások. Egész nap ezen elmélkedett, és nem tudott megállapodásra jutni, gondolatait nem tudta letisztázni, s elméjében egyre sűrűsödtek a dolgok. Úgy döntött, hogy tanácsért megy egy híres zen szerzeteshez, aki egyben mély tudású filozófus és költő is volt. A szerzetes elmagyarázta neki, hogy a hatalom az nem mindig arról szól, hogy ki uralkodik, hanem a legtöbb esetben arról, ki tud lemondani a hatalomról úgy, hogy maga a hatalom tökéletessé tudjon válni. Az utazó először nem értette ezeket a megközelítéseket, de aztán később rájött hogy miről van szó, és hosszas keresgélésben a vele szimpatizáló főurak között megtalálta azt az ifjú embert, akiről eldöntötte, hogy sógun legyen. Senkinek nem árulta el tervét, de egyre jobban arra törekedett, hogy az ifjú ember a közelében legyen, s hogy minden tudását át tudja neki adni, neki és szüleinek.

Terve nagyon jól ment, és a gondolatának a legfőbb motivációja az volt, hogy a sóguni székbe olyat kell ültetni, akit mások is elfogadnak, és így hosszú időre egy dinasztia alapjait tudja lerakni. Mikor már a harcok az utolsó pillanatban kezdtek kiéleződni, nyilvánosságra hozta döntését, melyben kijelentette szóban és írásban, hogy ő maga nem kíván sóguni székben ülni. A trónt másnak ajánlja, hogy egyenrangúak között egyenrangú uralkodjon. Ő saját kérése és kívánsága szerint azt szerette volna, ha visszahúzódhat a falujában épített kővárába, s a várban leéli nyugodtan életét. Minden esemény így történt, le tudta győzni az ellenségeit, és a renitenskedőket, a kételkedőket meg tudta győzni, s az ifjúból egy sógunt tudott nevelni. Hosszú évtizedekig tartó munkájának az eredményekép-

pen hosszú évszázadokra helyreállt a béke, s ő nyugodtan, és gondtalanul tudta élete hátralevő részét leélni.

A halála körüli időben egyre jobban érezte, hogy sorsát sikerült beteljesíteni, s mikor ezekre a gondolatokra gondolt, valami mély nyugalom, valami eufórikus érzés kerítette hatalmába. Halála ideje a tavaszi cseresznyevirágzás idejére esett. Százhárom éves korában belealudt a halálba. Arca mosolygott, s reggel, amikor a Nap felkelt furcsa narancssárgás színben világította meg szobájának rizspapír falát. A gyász, minden úgy történt, ahogy végrendeletében meghagyta. Kedvenc falujának egy távoli pontján, amit ő jelölt ki, és ami gyerekkora óta is benne élt. Ahol gyerekeveit töltötte a parti sziklák között, testét máglyára rakták, s elégették. Bár ez a temetkezési mód egy kicsit szokatlan volt, de senki nem tiltakozott ellene, kérésének megfelelően egyetlenegy szerzetes semmilyen módon nem mondhatott temetési rituálét temetése idején.

Ezt követően az utazó azon a hajnalon, amikor belealudt a halálba álmában azt látta még, hogy két alak közeledik feléje szobája falán keresztül. Mindegyik alak magasabb, mint ő, fiatalok, világos hajúak, s nagyon világos a szemük. Ez a két alak nagyon mély szeretetet, nyugalmat és harmóniát sugárzott feléje, s kinyújtották felé a kezüket. Ő megfogta a kezüket, felállt, s elindult velük, s amikor visszanézett látta, hogy teste ott marad az ágyon. Nem értette, hogy mi történt, de nem is akart vele foglalkozni. Valahol a lelke mélyén érezte, hogy ezt kell tennie, mert lejárt az ő ideje, és nincs tovább dolga. A két alak hatalmas fényfolyosó felé vitte, amelyben óriási sebességgel száguldottak, bár ő maga úgy érezte, hogy mozdulatlan. Közben volt egy olyan érzése, amíg a két alak kezét fogta, hogy ebben a fényben már nagyon sok alkalommal járt, s ebben a fényben most egy olyan helyre fog eljutni, ami a tökéletes boldogság, a tökéletes nyugalom, és a tökéletes béke hona, ahol mindenki mindig jól érzi magát. Ahogy ezt végiggondolta egy gyönyörű szép ligetszerű helyen találta magát, ahol más hasonló emberek is voltak, akik vidáman hol nevetgéltek, hol énekeltek, hol beszélgettek, de látszott mindenkin, hogy mindenki jól érzi magát.

Egy magas, ősz hajú, ősz szakállú férfi közeledett feléje. Ez a férfi a vállára tette a kezét szemből, ahogy állt előtte, és nyugodt, halk hangon köszöntötte, majd annyit mondott neki:

- Üdvözöllek itthon, hisz kóborló lelked visszatért oda, ahonnan elindultál valamikor. Vágyad az volt, hogy tanulj, és megtegyél dolgokat. Tanultál, és megtettél dolgokat, elértél addig a pontig, ami már feljogosít arra, hogy innen soha többet ne kelljen tovább menned, eljutottál addig a pontig, hogy megtanultad az önfeláldozást. Megtanultad azt, hogy a legfőbb erény nem az, hogy ha az ember saját magában bíz, hanem az, hogy ha megtanul másokban bízni, s megtanulja ezért saját álmait felad-

ni, saját sorsát felismerni, s rájön, hogy valójában az ő álma az volt, amit a sorsa vezetett. De ha bármilyen kérdésed van, kérésed most teljesítem. Az utazó halkán, nyugodtan csak annyit mondott:

- Uram még tanulni szeretnék, visszamenni oda, ahonnan jöttem, visszamenni abba a külső világba, s megérteni azt, hogy ott mi miért történik, hogy eljussak oda, ahol te vagy, és eggyé válva veled egyesüljek a világgal. A legfontosabb cél, ami vezérel, az nem más, mint segíteni azoknak, akik a külső világban vannak, hogy minél előbb eljussanak saját felismerésük világába, mely el tudja őket vezetni ide, hozzád.

A fehér hajú, fehér szakállú halkán annyit mondott neki:

- Rendben van, kérésed teljesül, mehetsz tovább tanulni, de ne feledd, a felelősség az a tiéd lesz. Ha hibát követsz el, azért ugyanúgy jár a büntetés, ha eredményt érsz el, azért nem mindig jár dicséret, de a segítséget mindig megkapod minden formában, hogy méltó módon tudd a munkádat elvégezni, hogy méltó módon tudjál tanulni. Most már, innétől fogva nem csak az lesz a dolgod, hogy te tanulj, hanem másoknak is kell segítened. Ebben a segítségben ismét lesznek segítők társaid, de ha ezeket, amiket most kértél így végiggondolod, akkor még korai lenne beszélni előző utazásaidról a külső világban, hanem majd eljön az ideje, amikor végleg visszatérsz ide, közénk, s megtárgyaljuk, hogy mi miért történt, mit hogyan tanultál. De ne felejtse el, mi mindig szemmel tartunk, mi mindig vigyázunk rád, mi mindig segítünk, csak kérned kell. Nem szabad megengedned magadnak azt, hogy hited le tudják győzni. De nem szabad küzdened a hitedért, csak harcolnod kell, hisz a harcnak lényegét megtanultad, az elmédbe vésődött, és most már a béke harcosa vagy. De indulj, folytasd utadat, és majd ha eljön az ideje ismét folytatjuk ezt a beszélgetést.

Az utazó abban a pillanatban érezte a gyorsulást és a távolodást és már látta is maga előtt lent az embereket. Szinte már örült, és várt ezekre a pillanatokra, amikor már látja az embereket. Érezte, hogy magának kell kiválasztani azokat a pontokat, amelyek lehetővé teszik a számára a megszületést, elkezdte mérlegelni az embereket, elkezdte figyelni őket. Egy fiatal, húsz év körüli lányt nézegetett sokáig, tetszett neki a lány naivitása, nyugalma, belső szeretetből adódó kisugárzása. S az fogta meg a legjobban az utazót a lányban, a jellemében, hogy soha senkire nem tudott haragudni, soha senkit nem tudott rossz szemmel nézni, vagy rossz gondolatokkal fordulni feléje. Úgy döntött, hogy ezt a nőt választja földi életében anyjának, s most már csak azt a férfit kell megkeresnie, aki a párja lesz. Messzi földrészekre is elment körülnézni, és sehol nem talált senkit. Mikor visszatért ugyanabba a városba, akkor vette észre, hogy a városban van egy ember, akivel nagyon kevesen állnak szóba duhaj természete, harcias kedve miatt. De ő meglátta rajta, hogy

ennek a férfinak nagyon lágy a szíve, nagyon mély érzései vannak, és valójában egy rettenetesen jó ember, aki a légynek sem tud ártani. Csak ő most bizonyos belső kontrollok hiányával rendelkezve kicsit nagyobb hangú, és kicsit durvább. Ezt a férfit választotta leendő élete apjának, és szép lassan elkezdte a szálakat szőni, hogy a két ember egymásra találjon. Egyre másra kezdte az élet fonálát úgy alakítani, hogy a nappali munkájuk során valahol a városban összefussanak.

Az idő számlálója Krisztus után ezerben járt, s az utazó már egy aránylag fejlett társadalmi renddel rendelkező világba akart megszületni, a mai Olaszország területén. Mikor már úgy érezte, hogy mind a két fél kölcsönösen vonzódik egymáshoz, elkezdte feléjük biztosítani annak a lehetőségét, hogy mindegyik megnyilvánuljon a másiknál asztrálisan, de őt ne vegyék észre. Azaz elvitte szellemüket a másikhoz, és így egyre erősebbé, és egyre mélyebbé tette azoknak egymáshoz való vonzódását. Majd amikor elérkezett az ideje a házasságnak, azon az éjszakán a fogantatás pillanatában lelke ismét beköltözött az anyag birodalmába.

Az utazó tíz éves koráig ugyanúgy nevelkedett, mint a többi, vele hasonló korú gyermek, néha ugyan beszélt furcsa szavakat, s néha nagyon harcias tudott lenni, de valójában soha senkinek nem ártott. Azokat a furcsa szavakat még a szülei is, meg a hozzátartozói is, csak, mint valami gyerekes gügyögés kezelték. Az utazó tíz éves korában álmában egy látomást látott, melyben egy világos hajú fiatal nő képe jelent meg. Kék szemei voltak, s csak annyit mondott neki álmában: „az úr küldött hozzád, és azt üzeni, kezd el életedet.”

Reggel, mikor felébredt lelkében érezte, és tudta, hogy miről van szó, de senkinek nem mertte elmondani azt, hogy mit álmódott. Innentől fogva egyre erősebb intenzitással vetette magát a tanulásba, megtanult írni, olvasni olaszul, latinul, ógörögül folyamatosan, és egyre másra olvasta és értelmezte az akkori kor vallásának Bibliáját, de nagy figyelmet fordított a kalmárok által hozott hírekre, melyekben más világok, más vallások kultúrájáról beszélnek. Ezekről gyakran hosszas jegyzeteket írt.

Huszonöt éves korára már egy szerzetesrendnek volt a tagja, és a szerzetesi eskü letétele után cölibátusba vonult, de csak egy dolgot fogadott meg magának, hogy bármikor, ha az élet úgy kívánja a békéért képes kardot fogni. Ez nem tudta honnan ered, mivel nem volt tisztában még azzal, hogy az előző életek információi, mondandói, jellemrajzai képesek a következő életre is kihatni. Csak egy dologgal volt tisztában, hogy tanulnia kell minél többet, minél jobban. Hosszú hónapokig képes volt minimális élelmen, szinte némi zabkásán, és némi vízen, hideg, fűtetlen cellájában ellenni, s csak írta feljegyzéseit, s elmélkedéseit a hitről, az Istenről, a teremtésről, és a Bibliáról, s gyakran tartott előadást

rendtársainak.

Harmincöt éves korában úgy döntött, hogy ezeket a tanulmányait megszakítja, élete hátralévő részében némasági fogadalmat téve csak egy dologra törekszik, hogy minél nagyobb belső nyugalmat, és belső békét tudjon elérni. Szinte naponta csak pár órát aludt, és hajnalban már fönt volt, és éjfélkor ismét fent volt, s a közte lévő időben az imára gondolt, s a belső nyugalom elérésére tudatosan. Néha volt olyan érzése, hogy megtanulta a madarak és az állatok nyelvét, érti őket. Néha olyan érzés uralkodott el rajta, hogy a fák, a növények hangját is meghallja. De úgy gondolta, hogy ha ezekre a dolgokra odafigyel, akkor az már el tudja téríteni a belső nyugalomtól. Egy dologra törekedett, hogy ezeket a gondolatokat inkább éreznie kell, sem mint hallania. Az utazónak ebben az életében többször voltak olyan látomásai, amelyeket ő égi lénynek tartott és nevezett, mivel előző életeiből, és előző halál utáni állapotaiból szinte minden információ le volt zárva benne, nem juthatott hozzá ezekhez a képekhez, bár néha valamilyen álomformációban halványan átderengtek ezek az információk, de ezeket sose tudta megjegyezni, és nem is tartotta őket számottevő gondolatnak. Az elvonulását a világtól, és elkülönülési gondolatait az egyre intenzívebb mindent átölelő tudásvágy irányította. Úgy érezte, hogy még rengeteg ideje van, és hogy csak akkor tudja elkezdni a tanulás igazi mélységét, ha így, a világtól elvonulva megtalálja önmagában az igazi nyugalmat. Nem tűnt fel neki, hogy minél több időt szentel önmaga nyugalmanak elérésére, annál intenzívebben jönnek álmaiban az általa égi lényeknek nevezett látomásképek. Teste egyre gyengült, fűtetlen, hideg kőcellájában ugyan ugyanúgy élte életét, mint a többi szerzetes, de tudata és viselkedése egyre jobban eltávolította a világtól. Már előfordultak olyan pillanatai, amikor szinte révületi állapotba jutott a hidegtől, az éhségtől. Gyakran álomképeit is hol gonosz, hol segítő látomásoknak vette, nem törődött semmivel, csak a nyugalommal. Így sikeresen eljutott abba a pillanatba, melyben ráérezett a tökéletes nyugalom igazi lényegére. Azaz, ha nem engedi magába a külvilág feszültségeit, akkor szinte testetlennek tudja magát érezni, és tudta, hogy ez a tökéletes nyugalom. A változás akkor kezdett nála beállni, amikor ezek a képek, melyeket ő égi lényeknek nevezett, kiléptek a sima, mozdulatlan világból, és már a nappali életében is jelen voltak. Látomásait titokként kezelte, és jobban vonzódott hozzájuk, mint bárkihez ezen a világon. Halála előtti utolsó években sokkal valóságosabb lényeknek fogadta el a látomásokat, mint a környezetében élő bármelyik élő embert. Úgy gondolta, hogy ilyen látomásokat bárki láthatna, de nem látják, mivel túl önzők és egoisták. Halála előtti utolsó évben feloldotta fogadalmait és látomásairól, gondolatairól, érzéseiről eleinte rendtársainak, majd később az egyszerű embereknek is elkezdett beszélni. A

szerzetesek kezdetben kinevették, úgy gondolták bolond, és az éhség és a gyengeség beszél belőle. Egyetlenegy szerzetes volt, aki az utazó gondolatait komolyan vette, és gyakorlatait, élete történetét lejegyezte. A későbbiekben ez a szerzetes az általa lejegyzett gyakorlatokat tökéletesítette, és ő is továbbadta, és százötven évvel később egy másik szerzetes ezekre az alapokra helyezve hitét, és kapcsolatát Istennel, az ezerkétszáz éves elején egy saját, önálló rendet alapított a katolikus egyházon belül, a mai Olaszország területén. A rend lelkileg magasan fejlett tagjai szinte mind ugyanazon a folyamaton mentek keresztül gyakorlásaik során, mint maga az utazó.

Az utazó ezen életének utolsó napján, mikor a reggeli ájtatosság után kinézett a kolostor ablakán, látta, hogy messze északon, a hegyek fölött sötétszürke felhők gyülekeznek. Érezte, eljött az utolsó nap. Mikor lement reggelizni az étkezdébe, mezítláb, kopott vászonruhájában, csak annyit mondott szerzetes társainak:

- Ennek az útnak ma elértem a végére. Eggyé válok a világgal. – majd mélyen a szemükbe nézett.

Elindult reggeli után vissza cellájába, s ahogy a lépcsőkön felfelé ment a rideg, és komor kőfolyosókon, néha úgy érezte a kopott vászon keresztül, hogy valaki a hátára teszi a kezét, és ilyenkor belsőjét nagy melegség árasztotta el. Nem szólt, nem gondolt semmire, csak elmosolyodott, és ment fölfelé. Túljutva a második emelet lépcsőfordulóján egy pillanatra egy határozott erős szorítást érzett a jobb kezén, mint amikor emberek kezét fognak. Hirtelen hátranézett, hogy meggyőződjön róla, hogy nem valamelyik szerzetes társa volt-e az, de nem látott senkit. Ahogy visszafordította tekintetét a következő lépcsőforduló irányába, megpillantott két alakot a lépcsőfordulóban. Ezt a két alakot látta leggyakrabban látomásaiban, és tudta, hogy most nem látomásról van szó, hanem mennie kell. A két alak megszólalt:

- Mi segítőd vagyunk, az istenek világából jöttünk, s most azért vagyunk itt, hogy segítsünk elhagyni lelkednek elhasznált testedet.

Az utazó egyre nehezebben vette a levegőt, sietni, szaladni akart felfelé a lépcsőn. De megbotlott arccal előre elesett. Fel akart állni, de nem sikerült, nem érzett fájdalmat, csak egyre nagyobb nehézséget. Minden erejét összeszedte, hogy testét tovább vigye. Ekkor meghallotta a hangot fejében. A hang lágyan, szeretetet árasztva szólt hozzá:

- Azt nem hozhatod magaddal! Ne erőlködj! Add fel testedet, s meglátod könnyebb lesz minden.

Az utazó nehezen tudta szóra nyitni száját, szinte alig hallhatóan mondta:

- Legyen úgy, ahogy akarod! Megteszem.

Egy szempillantásnyi időn belül, könnyedén felállt, s már lépett is

felfelé. Örült, és rettenetesen boldog volt, hogy milyen könnyedén tud járni, és hogy nem is volt fájdalmas felállni. Erős késztetést érzett, hogy visszanézzen oda, ahol elesett, és megpillantotta az élettelen testet, ahogy ott fekszik a lépcsőn. Az utazó csak arra gondolt, hogy: "azt meg kell jegyezni, hogy ez a test roppant törékeny, és nem bírja a megterhelést. Én elkoptattam, és elnyűtem az enyémet."

Közben haladt felfelé a lépcsőn, s azon csodálkozott, hogy még mindig a kopott szerzetesi vászonban látja magát. Ekkor a vele szemben álló segítő közölte vele halkán:

- Csak földi életed gondolatai öltöztetnek fel, ez máz, káprázat, s mire felérsz ide, hozzánk, ez lehullik rólad. Hisz valójában te is úgy fénylesz, mint mi.

Ahogy a gondolatok elhaltak, s az utazó felért a forduló tetejére látta, hogy mögöttük millió színből álló alagút nyílik, és ő ugyanúgy néz ki, mint a két segítője. Beléptek a színbe, vakító fények vették őket körül, s úgy tűnt minden szín önálló életre kel. Megfogták egymás kezét, és a két idegen szinte egyszerre mondta az utazónak:

- Köszöntünk téged, testvér!

Érezte valami olyan dolog történi körülötte, amit még nem volt alkalma érezni. Ennyire tudatos állapotban kísérői vele voltak de nem engedték, hogy hatásuk alól kikerüljön. Igaz nem erővel hatottak rá, de szeretetük megnyilvánuló ereje, teljesen lekötötte, az utazó figyelmét. Az utazó érezte, hogy ezzel a halálpillanatával valamilyen olyan dologba lépett bele, valami olyan dolog változott meg körülötte, ami a fejlődésében, az előbbre jutásában óriási lehetőséget hoz magával, de óriási veszélyt is. Érezte, hogy ez, ami történt, az egyfajta útja, s hozzávezetője valaminek, amit az emberek a halálnak neveznek, de ebben a létformában valami másnak nevezik, és átlényegülésként ismerik. Kísérőik, kik a túloldalra átvitték, hagyták, hogy érzéseit, gondolatait teljes egészében végig tudja értelmezni, és gondolni, s hogy ez által megfigyelései tárházát bővítse. Napoknak tűnő ideig nem történt körülötte semmi, csak figyelt, érzett, és mérlegelt, hogy vajon hová, és miért jutott el. Gondolataira jött mindig valamilyen válasz. Ezek a válaszok hol más tudatok által megnyilvánult válaszokként jöttek, vagy egyszerűen csak valamilyen érzés, vagy látvány, vagy egyéb más rendszerben rejlő dolog adott neki választ. Az egyéb más volt a legfontosabb, hogy abban a pillanatban, amikor valamire gondolt abban a tudatállapotban, lehetősége volt arra, hogy az idő megnyíljon előtte, s ez által szinte végig tudja értelmezni, és nézni azt, ami történt. Nem tudta a dolgokat irányítani, de tudott rájuk valamilyen módon hatást gyakorolni. Ami abban nyilvánult meg, hogy ha egy-egy látott képnek a mondandóját felismerte, akkor az továbbfejlődve megmutatta következő lépését, vagy következő arcát. Ekkor döntötte el

az utazó, hogy következő életeiben minden idejét annak fogja szentelni, hogy tudatosan elinduljon a tanulás útján, ugyanúgy kezdje leltről, mint nagyon sok ember. Mert ő minden gondolatával egy dologra összpontosított, hogy egyszer majd tanító lesz, s egyszer majd ezeket a dolgokat továbbadja. Tudta, hogy ennek a veszélye nagyon nagy. Hisz egy tanítónak mindig elől kell járni tanítványainál, s mindig kell olyan szintű tudást tükröznie, ami a tanítványainak követendő példának bizonyul.

A következő újjászületése pontosan úgy történt, ahogy azt előre eltervezte. Amikor már kész volt gondolataiban annak a terve, hogy milyen életet szeretne élni, és hogyan, akkor elindult egy folyamat. Egy dologra nem számított a dolgok lényegének alakulásában, hogy a folyamat lényegét száz százalékban, az újjászületés lényegét teljes egészében nem ő maga dönti el, hanem ő csak hozzávetőlegesen ötven-hatvan százalékát szabályozza. A többi az azok teszik lehetővé az ő számára, akik lehetővé tették neki azt, hogy átjusson ebbe a tudatállapotba. Érezte, hogy még mindig van mit tanulnia, még mindig vannak előtte olyan dolgok, amelyek a felismeréshez vezetnek. Ezért nagy gonddal és ügyességgel figyelt arra, hogy ébersége, és tudása mindig a lehető legfinomabb legyen köztük. Érezte, hogy következő életében óriási nehézségekkel fog szembenézni, s ezek a nehézségek nem könnyű gondolati problémákkal, vagy az anyag világával fognak összefüggni, hanem lelkével, lelke morális formációival kerülnek összeütközésbe.

Következő újjászületésének ideje, Krisztus után ötszázban, a mai Törökország területén volt. Apja katona volt, anyja egy kereskedő lánya. Gyerekkorában anyjától mély spirituális nevelést kapott, anyja mélyen vonzódott a szellemekhez, míg apja anyjával ellentétben tagadta azoknak létét, s sokszor kigúnyolta a derviseket, amikor azok járták a dervis táncot, hogy transzba esve kapcsolatba tudjanak lépni a lét magasabb erőivel. Apja dacos, konok ember lévén olyan ember volt, aki mindenben kételkedett, és soha senkiben nem bízott meg. Halála is ugyanilyen formátumban jött el, teljesen váratlanul, amikor a legerősebbnek és a legfittebbnek érezte magát. Mivel a halál, az mindig azt az arcát mutatja, amelyben az ember mindig azt gondolja, hogy a legbiztosabb és a legerősebb. Anyja, férje halála után sokszor érezte úgy, hogy férje szelleme ott bolyong közöttük, és ilyenkor megpróbált vele mindig valamilyen kommunikációba lépni, és gyakran ez a kommunikáció sikeresnek is bizonyult. Korán megtanította fiát arra, hogy hogyan kell ezekkel a dolgokkal bánni, de a gyermekek már tíz-tizenkét éves korában kiütköztek apja viselkedésének jegyei, de ugyanúgy kiütköztek rajta anyjának gondolatai is. Jelleme két összetevőből épült fel, az anyjából, és az apjából, s az egyik irányból, az apai irányból a dac, a rejtett agresszió, s a bosszúvágyra való hajlam, míg az anyai irányból a megoldásokat kereső szellem,

amely mindenképpen bízik abban, hogy halhatatlan. De csak akkor, amikor az nem kerül semmiféle egyéb más önfeláldozásba, vagy feláldozásba, amikor az csak pusztán passzióknak, vagy egyéb más időtöltésnek tűnik. Az anyai nevelésnek hatására már kora gyerekkorában olyan gondolatokat alkotott, melyek mély belső fejlettségre utaltak. Gyakran hangzott, hogy az emberek egy láthatatlan periférián élnek, és valójában ez a külső periféria határozza meg létüket. Az utazó, mikor fiatal férfivá nőtt, már egy egész közösség vette körül, akik hallgatták tapasztalatait, melyeket a szellemekkel kapcsolatban szerzett. Ezek a spirituális irányok egyre jobban lekötötték figyelmét, és mély vonzódást érzett feléjük. De a spirituális lét más módjai nem tűntek olyan fontosnak számára, s gyakran illetve őket kritikái jelzővel. Kritikája minden esetben alaptalannak bizonyult, és kritikáinak hatására környezetében egyre nagyobb feszültség gyülemlett, mivel hallgatói között több olyan is volt, aki ezeket az irányokat tudatosan szerette volna összekapcsolni. De az utazó őket ezekben az irányokban megakadályozta, s ennek hatására egyre kevesebben hallgatták beszédeit. Gyakran támadta a környék uralkodóit és vezetőit, mivel úgy érezte, hogy azok a népen olyan formában uralkodnak, melynek lényege a szabad akarat megvonása az emberektől. Az nem tűnt fel a számára, hogy valójában ugyanazt teszi ő is, amit másoknak vádként ró fel. Egyre nyitabb támadásokat intézett szavai által a vallások iránt, bár voltak pillanatai, mikor a lét túloldalán lévőkkel beszélgetve arról kapott információt, hogy ha meg akarja ismerni emberként ezeket a gondolati folyamatokat, akkor nem szabad az emberi viselkedést ok-okozati elv alapján nézni, mert abban a pillanatban, amikor egy fejlődő lélek okot keres az anyag világában, saját vágyait, álmait, ideáit viszi bele az ok és okozati összefüggések meghatározásába. Az anyag világán túl létezők gyakran mondták neki, hogy ha a teljességre törekszik, csak egy dolgot kell megtanulnia, azt, hogy nincs ok. Mert az ember nem azért került a megszületés állapotán át az anyag életformájába, hogy okot keresen, hanem azért, hogy felismerje az életöröm lényegét, a boldogság ok nélküli mindenhol jelenlévő állapotát. Azt a lehetőséget, hogy a létezés magasabb síkján lévőkkel kommunikációba tudott lépni, ezt ajándéknak kellene tekintenie, s hiába figyelmeztették ezek a tudatformációk az utazót, hogy mély hibát követ el azzal, ahogy emberekhez viszonyul, az veszélyt rejt magában, s ennek a veszélynek előbb-utóbb kárát látja. Az utazó nem hallgatott ezekre a figyelmeztetésekre, agressziója egyre erősebb lett, s egyre durvábban került kimutatásra. Kapcsolatai az emberek felé lassan kezdtek egy idealizált állapotba jutni, melyben egyre jobban azt érezte, hogy valami nagy bajt követett el. De az apjától örökölt dac az évek múlásával teljesen átvette az irányítást jelleme felett. Így egyre csak az erősödött benne, hogy csak azt kell elfogadnia, amit maga jónak

ítél meg. Fejlődésében ezek a folyamatok olyan szintre jutottak, hogy magányában érte utol a halál, és egyre jobban kapaszkodott a halálpillanatban az életbe. Az utolsó pillanatokban javítani akart gondolkodásán de erre már nem volt mód. Csak annyit tudott elérni, hogy a halál felismertette vele, hogy ok csak a lét magasabb síkjain fordul elő. Egyben rájött arra is, hogy ez az ok teszi lehetővé a fejlődő lelkek számára a megszületést az anyag világba. Az ok egyszerű volt, érezni az élet mindenre kiterjedő erejét, és tisztelni ezt az erőt.

Halála után nagyon rövid idővel született újjá, szintén abban a karma körben, melyben előző életét élte le. Így ismét azokkal a hibákkal szembesült melyeket előző életében elkövetett. De most más oldalról, ő maga nem tudott kapcsolatba lépni a lét magasabb síkjain élőkkal, de vonzódása egyre jobban erősödött, szinte mindent megtett, hogy tanulni tudjon, és maga is részesévé váljon a felismerések különböző folyamatainak. Tanuló évei alatt gyakran fordult dervisekhez, tiltva és lopva kellett ezeket a kíváncsi kalandjait kielégítenie, mert szülei bigott vallások voltak, és mindent megtettek azért, hogy semmi olyat ne tegyen, ami hitük ellen való. Egy ilyen kalandja mélyen megrázta, mert a lét másik oldaláról azt az üzenetet kapta, hogy jelen élete előző életének hibáira épül, és most azt kell neki végig élni, amit ő tett a hozzá fordulókkal. Ennek a ténynek a felismerése sorsát kilátástalannak tűnő helyzetbe sodorta, a halálba való menekvés gondolata egyre mélyebb nyomot hagyott benne. Végiggondolta jelen életét, s annak minden tettét, családjával, rokonaival, barátaival, szerelmeivel folytatott viszonyát, és visszaigazolt, hogy látta azt, amit előző életében történt dolgokról hallott. Úgy érezte, hogy ő egy gonosz ember, aki abban leli örömét, hogy saját akaratát másokéra ráerőlteti. Úgy érezte uralkodik embertársai felett, és ezzel a vágyával gúzsba köti azok lelkét. Szinte napról napra komolyabban foglalkozott az öngyilkosság gondolatával. Voltak pillanatai, melyekben azt gondolta, hogy ha felad ezeket a lelki dolgoknak a tanulmányozásával, s életét úgy éli, mint egyszerű halandók milliói, akkor nem lesz semmi problémája. Sokszor már-már elhitte, hogy ez a terve sikerül, de valójában az utolsó pillanatban mindig megszólalt lelkiismerete. Egy verőfényes napon, mikor a bazár árusai között sétált, furcsán, szokatlanul élesnek hallotta a zajokat, élesnek látta nagyon a színeket, s mámorító boldogság fogta el. Ebben a rövid pillanatban végtelenül boldognak és gondtalannak érezte magát. Ebben a földöntúlinak tűnő nyugalomban szinte villámcsapásként hatott belé a felismerés, melynek lényege az volt, hogy nem elmenekülni kell a gondok, problémák elől, hanem azok mibenlétét megérteni, mert csak így tud tőlük megszabadulni, a benne rejlő felismerések feldolgozása által. Megkönnyebbült mikor erre a dologra rájött, s érezte, hogy ha ezt az irányt meg tudja tartani, akkor

ebből a körből kijutva nyugodt, boldog életbe tud kerülni. Ezen az éjjelen volt egy furcsa, döbbenetes erejű álma, mely elementáris erővel hatott rá, és hosszú időre meghatározta léte fejlődését. Álmában látta saját magát haldoklani, látta, ahogy tetemét fehér vászonba pólyálják, s kezdik földdel betemetni. Látta, hogy a bepólyált teste mindenáron életre akar kelni, de a pólyát nem bírja elszakítani. Álmában észrevette, hogy azok, akik temetik, azok látják, hogy él, de nem segítenek neki, csupán csak annyit, hogy közülük egy lekiabál a még nyitott sírba:

-Te nem halsz meg valójában, csak testet cserélsz, mert nem vagy méltó a halálra. Elhasználtad tested, s mi, kik átvittünk a fénynek hídján, lelked csak akkor engedjük vissza ide közénk, ha méltóvá válsz rá. Menj vissza, s tanuld az élet törvényeit.

A hangokkal a képek is megszűntek. Reggel zihálva ébredt, hosszú ideig állt lakása ablaka előtt, s az álmán gondolkodott. S mint ahogy a hajnal sötétségét megnyitja a fény messzi keleten, úgy közeledett feléje a felismerés:

-Hisz én most is előző életemet élem, halálom nem volt valóságos, csak elnyűtt testem nem bírta tovább szellemem rabságát. De most ebben az életben folytatni tudom előző életemet, s ha felismerem annak hibáit, akkor továbbjutok.

Mintha kő gördült volna le róla, érezte, megkönnyebbült. Egész hátralévő életében minden percben és pillanatban arra törekedett, hogy ennek a felismerésnek gyakorlati oldalát megismerje. Soha többet nem foglalkozott a lét más síkjaival ebben az életében, de nem azért, mert nem tartotta fontosnak, hanem úgy érezte önzése és egója által olyan hibákat követett el, melyek nem teszik méltóvá a tiszta továbbjutást. Úgy gondolta, ha saját magát meg tudja váltani belső kínjaitól, akkor ezt a méltóságot visszaszerzi, és tovább tud menni. Öregkorára komoly vagyont gyűjtött, s a vagyon növekedésével együtt rájött arra is, hogy nem az a bűn, ha valakinek sok van, hanem az, hogy ha a vagyon nagysága belekergeti az anyag hatalom-illúziójának csapdájába. Gazdagon és bőkezűen támogattott bárkit, aki hozzá fordult, de mindig hagyatkozott a megérzésre, mert érezte, hogy a vagyon, amit megszerzett, az valójában a szellem próbatétele addig, amíg be nem bizonyítja, hogy valóban nem akar már ragaszkodni az anyag káprázatához. Érezte, hogy azok, akik hozzá fordulnak segítségért, nem véletlenül teszik, hanem a lelkeket vezérlő világok így teszik próbára fejlődésének eredményét. Ezt a gondolatát, mikor, mint felismerés elfogadta, végtelenül szabadnak érezte magát. Halála előtt két nappal a házát körülvevő olajfák között sétált, ahol egy koldus lépett oda hozzá, aki az egyik szemére vak volt, de a másik szeme se látott sok biztos támpontot a környező világból, a hályogtól már az is közel állt a vaksághoz. Az utazó mélyen a szemébe

nézett, s megdöbbenve vette észre, hogy az öreg leinti a kezét, hogy nem pénzt kér, és hirtelen megszólal:

-Nem pénzért jöttem hozzád, csupán csak elhoztam egy üzenetet. Sorsod bevégezted, tovább mehetsz.

Az utazó éberén figyelt a koldus minden szavára, de az folytatta:

-Nem az a fontos, te mit gondolsz a világról, mert az a te elképzelésed csupán. Te része vagy a világnak, a legfontosabb az, hogy a világ mit gondol rólad.

A koldus megfordult, és köszönés nélkül útjára ment. Az utazó hosszú ideig nézte távolodó alakját, sokat gondolkodott azon, egész nap, ami a számára a múltat, s a jövőt jelenti. Villanások és képek jöttek elő elméjének rejtett zugaiból. Érezte, ahogy a szabadság szétárad benne egyre boldogabbnak látja a világot. Halála hajnal felé érte el. Álmában lépett át a halálba. Nem volt fájdalom, színeket, fényeket látott, s tudta, egyszer már látta ezt, s tudta az, hogy ismét így érzékeli a világot, az azt jelenti, hogy ismét megtanult valamit. Megtanult, de még lesz tanulni-valója. Az alagút hamar véget ért. Túldaldalt egy másik világ fogadta. Mindenki ismerte, és várta, örömmel közeledtek feléje. Két ismerősnek látszó alak közeledett feléje, akik megszólították.

-Látjuk megtanultad a leckét. Most pihend ki magad, és továbbmehetsz a lét titkai felé. De még nem értettél meg mindent, így további sorsod már el van döntve. Az, hogy mit teszel, számunkra már megtörtént eseménynek számít. Azt, hogy ez miképp tudott megtörténni, még nem érted. De a következő életedben a földön erről szerzel tapasztalatot. Ne feledd, fontos, hogy mindig éber légy!

Az utazó érezte, hogy erők járják át testét, és lassan minden kezdett távolodni. Úgy érezte, hogy még csak most kezdett volna bele a pihenésbe, de az olyan rövidre sikerült.

Sűrű meleg szél szaladt a préri felől, s táncra hívta a faleveleket, melyek vidáman simogatták végig a folyó tükrét. Ragyogott a kék ég, szikrázó Napsütés, szinte minden tökéletes és idilli. Valahol mélyen, bent a prérin, a mai Nebraska állam területén egy hét fűzfától körülölelt kis lugasban egy indián asszony hívja az anyatermészet erőit, mert érzi, hogy új életnek ad erőt, s érzi, hogy az ő ereje a végére jár, fájdalma egyre elviselhetetlenebb. De érzi, hogy a gyermeke egyre közelebb kerül ahhoz a pillanathoz, hogy megszülessen. Abban a pillanatban, amikor a magzat világra jött, az anyja elhagyta testét, s a gyermek ott maradt árván, és védtelenül. S csak sírt, és sírt. Így kezdte az utazó következő életét. Sorsában kisfiúnak született, s nem érzett se aggodalmat, se félelmet. Tisztán látta maga körül a fákat, s érezte, hogy valami nagyon mély és jelentőségteljes dolog történik körülötte. Fényeket látott maga körül vibrálni, s pontosan tudta, hogy ezek a fények akkor jelennek meg így, amikor

valahol egy haldokló testet elhagy a lélek. Tudta, hogy valaki a nagy útra készül, s érezte, hogy anyja nem magára hagyta, csak beteljesítette sorsát, melyben kettőjük közös sorsa továbbfejlődve így változik. A kisdéd arra lett figyelmes, hogy furcsa, tompa illat csapódik az arcába, s érezte, hogy csendben kell neki maradnia. A következő másodpercekben egy anyafarkas száguldott a prérin át, a hang irányába, ahol a gögicsélő kisgyerek volt. A farkas egyenest a kisgyerekhez ment, mélyen egymás szemébe néztek, s a farkas nem bántotta a gyermeket, csak nézte, nyelvével megnyalagatta, majd leült melléje. Elkezdte a vadon szavának hangján a végtelen dalt, a végtelen tér, az idő nélküli világ dalát, a vadászok dalát. A farkas nem a farkát hívta, hanem a világot vezérlő szellemeket hívta össze, egyesítette őket, hogy vigyázzanak az új jövevényre, aki gyermeke a földnek, gyermeke az égnek. Aki azért jött erre a világra, hogy utat mutasson a sötétben tévelygőknek. A farkas vonyítása elcsendesítette a szelet, a szellő, mint menekülő kisegér távolodott el messzi északra, és csak tűzött a Nap egyre melegebben, de a fűzfák lombján át nem érte a fény, mert a fa védő koronája óvta a kisdédet. A farkas dala egyre messzebbre, és messzebbre szállt, s valahol a préri mélyén egy kóborló, gyalogló indián meghallotta a dalt. Érezte, hogy ez nem mindennapi üvöltés, s hogy nem a vadászatra hívja össze a préri népét, a puszták népét, a farkasok népét, hanem valami egészen más dolog történt, s valójában ennek hírére adja tudtára a világnak a farkas.

Az öreg indián elindult a hang irányába, hosszú botjának - mire támaszkodott - a végére, sastollak voltak tűzve, s kis bőrtarisznyába csontok, s kődarabok között különféle egyéb más varázsszereket tartott, porokat, szárított növényeket. Mikor ránézett bőrtarisznyájára megszólalt a fejében egy hang:

- Eljött az, akit vártál, menj hát, mentsd meg, óvjad őt, és védjed! Hisz az erdő népe választotta ki.

Az öreg vadász elindult a hang irányába s jó egyórányi gyaloglás után meglátta a farkast. Az nem vicsorgott rá, és nem bántotta, közel engedte magához az öregot. Az öreg indiánnál nem voltak fegyverek, csak a botja és a kése. Mikor körülbelül öt méterre megközelítette a farkast, az nyugodtan felállt, még egyet üvöltött a Nap felé, és szép lassan hátra se nézve továbbment a dolgára. Az öreg indián tudta, hogy a farkas bevégezte a feladatát. Elvégezte azt, amit felvállalt, hogy vigyáz a kisdédre, biztonságban tartja addig, amíg annak el nem jön az ideje. Az öreg levetette saját ruháját, és betakarta a kisdédet. Az anyját, ősi szokás szerint máglyára helyezte, s a lángokat a Nap felé küldte. Majd elindult vissza a törzstábor helye felé. Mikor beért a faluba megállt a sátrak közti nagy téren, odament a nagydobhoz, s egyetlen egyszer ütötte meg a dobot, majd elkiáltotta magát:

-Eljött közénk az Égen-járó. Megszületett, kit népünk nagy sámánjai sok-sok éven át előre megjósoltak, s azt mi sok-sok éven át vártuk. Megszületett az, ki fényt mutat nekünk a sötétségben, s továbbviszi népünk titkait a távoli jövőbe.

A névválasztás az indiánoknál sokszor összefüggött valamilyen eseménnyel, vagy személyes tulajdonsággal, vagy valamilyen egyéb más tettel. De ebben az esetben mindenki tudta, hogy ez a gyerek, akit az öreg hozott, haláláig ezt a nevet fogja viselni, s bármi történik, ezt a nevet soha senki nem fogja megváltoztatni, mivel ezt a gyermek választotta magának. S már akkor tudták, hogy ez lesz neve, mikor még az anyja sem született meg, már akkor úgy nevezték, hogy eljön az Égen-járó, aki megvédi népét az ártó szellemektől, aki megvédi a népet, s átviszi őket a jövőbe. Égen-járó kora gyermekkorában már teljes egészében kivívta a törzs tiszteletét, korán megtanult járni és beszélni, és a vadászatban és a harcban olyan eredményeket ért el tíz-tizenkét éves korára, melyek a felnőttek bátorságát igényelték. De még nem tudott igazi harcossá válni, mert bármilyen messziről is jött a lelke, bármit is tudott a szelleme, s bár tíz éves korára mindent megtanult a harcról, a törzs tanácsa úgy döntött, hogy bármilyen nehéz dolog, be kell bizonyítania népének, hogy az, akinek a népe érzi, és az, akinek önmaga gondolja magát. Be kell bizonyítania, hogy mindannak a tudásnak a birtokában van, és nincs más megoldás, mint a régi törvény, el kell vonulnia a végtelen erdőbe, a végtelen prérire, s meg kell tanulnia mindenáron életben maradni, de úgy hogy emberségét, méltóságát, és a világ iránti tiszteletét, azt nem bonthatja meg semmi. De ha bármi megtörténne ezek közül, és bármi megbomlana, akkor soha többé nem jöhet vissza a törzsbe, s annak kiközösített tagjaként, egyedül kell leélnie hátralevő életét. Égen-járó nagy örömmel indult a megmérettetésre, de arcán a higgadtság jelei voltak jelen, mivel nem akarta kimutatni érzéseit, melyeknek az volt a lényege és fordulópontja, hogy ő maga is tudta önmagáról, hogy ezeket a feladatokat teljes egészében végig tudja csinálni. Akkor nem csak az emberek előtt bizonyítja be létjogosultságát, hanem azok előtt a szellemek előtt is, és magasabb rendűek előtt is, akik lehetővé tették a számára, hogy az anyag világában ismét megszülessen, és dolgát bevégezze sorsát felismerve. Párapamacok úsztak a felhők fölött azon a hajnalon, amit a törzs tanácsa kijelölt a próbatétel napjának. Égen-járó semmilyen fegyvert nem vitt magával, csak egy darab kést, s mikor elbúcsúzott mindenkitől, csak annyit mondott:

- Ha nem jönnék vissza, akkor ez azért van, mert gyenge és esendő vagyok, s a nagy szellemek megbüntettek, azért mert nem voltam őszinte hozzátok. De ha visszajövök az sem azért lesz, mert én minden áron itt akarok lenni, hanem azért, mert a nagy szellem úgy dönt, hogy nekem itt

dolgom van. S ha visszajövök, ígérem nektek, hogy ezt a dolgot megteszem, hogy népünk a jövőbe el tudjon jutni. Nem kérek tőletek semmilyen fegyvert, semmit, csak késemet viszem magammal.

Ezzel megfordult, s lágy, ruganyos léptekkel elindult a végtelen préri felé. Hamar eltűnt a nézők elől. Ahogy a párapamacskba elhomályosult testének körvonala, tudta, hogy az elkövetkezendő tíz nap életének legfontosabb része lesz. Két napig vándorolt a prérin, egyre arra törekedett, hogy a lehető legkevesebbet igyon, és egyen, és a lehető legkevesebbet aludjon, és alvás közben is a legéberebb legyen. De egyre több időt fordított a hajnali Napnézés gyakorlatára, melynek az volt a lényege, hogy a Napra koncentrálna, gondolait rendbe téve, testének erejét koordinálva, egyre jobban eggyé váljon a Napból áradó éltető erővel. Mert valahol a tudata mélyén érezte, hogy ez az egyetlen dolog, amire biztosan tud támaszkodni, hisz a többi az erő, anyag kombinációjaként gondolataira hatva akár el is tudná téríteni az útról.

Harmadik nap vette észre, hogy egy farkas követi. Igaz inkább érezte a farkast, sem mint látta, de teljesen biztos volt benne, hogy a farkas az szemmel tartja, s az ugyanaz a farkas, aki születésekor vigyázott rá addig, amíg az öreg meg nem találta. Harmadik nap estéjén távol, a dombokon túl hegyek tűntek fel, s úgy érezte, hogy a hegyek felé kell neki menni. Egész éjjel ment, folyókat úszott át, mellig érő fűben gázolt. Hajnalra elért a hegyek lábához, ahol hatalmas tölgyligetek voltak. Egyre csak ment a ligetben előre, majd elindult felfelé, majd elérte a fenyőfákat, ahol azok óriásira nőttek. Ekkor érezte meg először, hogy az első próbája közeledik. Érezte, hogy valaki figyel, nem tudta honnan, nem tudta kicsoda, csak hogy valaki, valami figyel. Lelassította lépteit, egyre nyugodtabban, egyre méltóságteljesebben ment, szinte nesztelenül, de mégis a tökéletességre és a tudatosságra törekedett. Ekkor vette észre tőle balra, ötven méterre a sziklák mögött a hatalmas grizzli medvét, ami négy lábára állva, de fejét ingatva jobbra, balra csak őt nézi, mérlegeli, és figyel, majd hirtelen rohammal elindul Égen-járó felé. Úgy gördült le a domboldalon, mint valami óriási barna lavina. Hatalmas teste alatt csak úgy rengett a föld, de Égen-járó meg sem moccant, szemét le sem vette a medvéről, csak nézte. A medve megállt tőle két méterre, két lábra állt, s teljes erejéből ráordított, s hatalmas szemfogai ijesztő fegyverként látszottak. Szájából csorgott a nyála, s óriási karmait szinte hívogatóan tárta szét egy halálos ölelésre. De Égen-járó nem moccant meg. A medve szemébe nézett, és tiszta halk, nyugodt hangon megszólalt:

- Erdőn járó testvérem, te miért bántasz engem? Én nem bántalak téged, éljünk mi békében egymással! Te vagy az erdő és hegyek legbölcsebb lakója, ha úgy érezd, hogy meg kell ölnöd engem, hát tedd meg! Én téged nem foglak bántani, hisz te és én egyek vagyunk, te és én testvérek

vagyunk.

A medve leereszkedett négy lábra, abbahagyta bőmbölését, körbejárta balról jobbra haladva Égen-járót, majd elindult előtte felfelé a hegyen. Égen-járó tudta, hogy nem tehet mást csak a medve után kell mennie, mert a medve valahová el akarja hívni, valamit meg akar neki mutatni. Egy egész nap mentek csak felfelé a sziklák között, s ekkor váratlanul csak azt vette észre, hogy magára maradt, a medve valahogy eltűnt útközben. Úgy érezte, hogy figyelmetlen volt, és ezért nem látta, hogy a medve mikor tűnt el, de amikor érzékeit kiterjesztette, akkor érezte, hogy a medve valahol tőle balra, két-háromszáz méternyi távolságban leült, és onnan figyelte őt. Égen-járó továbbment fölfelé, s már apró törpefenyők között sétált, mikor egy vad, morgó hang ütötte meg a fülét. Egy óriási puma nézett vele farkasszemet. A puma támadólag lépett fel, de Égen-járó érezte, hogy ez nem igazi támadás, ez csak valamilyen játék, de az ő számára fontos próba. Minden erejét összeszedte, s mélyen a puma szemébe nézve arra koncentrált, hogy a puma abbahagyja támadását, odajöjjön melléje, hogy ő a pumát meg tudja simogatni. Gondolatai egyre közeledtek a puma felé, majd átvették az uralmat a puma agya felett, s az szépen leült melléje, hogy ő meg tudta simogatni. Ekkor Égen-járó csak annyit mondott a pumának:

- Sziklák között suhanó árnyék vagy, a legravasabb ki a hegyekben él. Testvére vagy az erdei embernek, s lám, testvérem lettél nekem is. Kérlek életem hátralévő részében védj meg engem, s figyelmeztess. Hisz téged a nagy szellem azért küldött, hogy tanuljak tőled, s te, bárhová megyek a világban, mindenhol ott leszel.

Égen-járó elindult tovább, fölfelé a hegyre, s akkor vette észre, hogy a puma, és a medve mögötte együtt jönnek. Fent előtört a felhők mögül a hegynek a csúcsa, hófedte csúcsát ezüstös szikrafények vették körül. Fenn messzi távol a hegycsúcs fölött sasokat látott körözni, s messzire szállt azoknak éneklő hangja. Az utazó nem ment föl egészen a csúcsig, megállt a csúcs alatt még vagy egy jó kétórányi útra. Belegázolt térdig a hóba, kezeit széttette maga mellett jobbra, és balra, s csak nézte, és nézte a csúcsot. Majd becsukta szemeit, kezeit maga előtt összeérintette, egyre mélyebben szívta be orrán a levegőt, egyre tovább tartotta benn, és egyre lassabban fújta ki. Ügyelt arra, hogy a szívdobbanás első hangja alatt szívja be a levegőt, és a szívdobbanás hátsó hangja között fújja ki a levegőt. Amint egyre lassabban végezte ezt a légzést, annál jobban érezte a fülében a dobolást, s azt, hogy egyre mélyebb és mélyebb nyugalom száll rá. Nagy koncentrációt és figyelmet igényelt, hogy folyamatosan tudja követni a szívdobbanás felső és alsó végéhez tartozó légzési ütemet. Egy idő után érezte, hogy a hideg hó szinte teljesen ráfagy a lábára, de valami furcsa dolog történt vele, mert nem a hideget

kezdte érezni, hanem meleget, egyre melegebbet. Légzése közben arra gondolt, hogy valahol mélyen a lába alatt a talajból vörös kígyó kúszik fölfelé, bele a testébe, s az egyre jobban elkezd fűteni, s ez az erő egyre jobban viszi felfelé. Nem érzett már fájdalmat a hidegtől, éhségtől, vagy szomjúságtól, csak a sasok hangját hallgatta, és egyre nyugodtabbnak, és egyre békésebbnek érezte magát. A légzések után egy időben úgy érezte, hogy tud repülni, csak gondolnia kell rá. Eldöntötte, hogy megteszi, s elszabadítja saját elméjében megszületett gondolatot. Legyőzte saját félelmét, s egyre jobban figyelte a szívdobogás alsó és felső hangja közti erő felszabadulását. S érezte, hogy ez szinte lassan, de visszavonhatatlanul átjárja egész testét, s ezáltal olyan erők birtokába kerül, melyek megszüntetik számára a test káprázatát. Lassan elkezdett emelkedni, kezeit széttárta, s egyre jobban haladt fölfelé. Érezte, hogy az életnek ezen megnyilvánulási formája számára ajándék, s ezt ajándékként kell kezelni bárki számára. Így röpülve jutott fel a hegycsúcsra, majd szépen lassan leereszkedett, szinte derékig ért neki a hó, ragyogott felette a kék ég, szikrázott a Nap, s tiszta és tökéletes szélcsend volt. Láta, amint leült, hogy messze a fenyők között, a medve, és a puma egymás mellett ülnek, s valahol mélyen a fenyőerdőben megszólal a végtelen dal, a farkasok dala. Hosszú elnyújtott a-val, majd mély, egyre erősödő ú, majd hirtelen átcsapva tompa ú-vá változott. Az első hang magányosan roppantotta szét a hegyek csendjét, s a második hangra a tér minden irányából ugyanígy feleltek a farkasok. Fent a sasok is elkezdtek hangos vijjogásukat, s táncuk egyre gyönyörűbb, és gyönyörűbb lett, egyre nagyobb köröket írtak le, de a csúcs fölött maradtak. S különféle vad forgásra emlékeztetett a táncuk. Égen-járó ismét széttárta karjait, megköszönte a nagy szellemnek, hogy őt választotta erre az életre, s erre a feladatra, hogy őt küldte ide, mert benne bízott annyira, hogy ezt a feladatot el tudja végezni. Égen-járó újra elkezdte a légzését figyelni, s érezte, hogy a szívdobbanás alsó és felső vége közt tudatában valami erő elszabadult, a földből mélyen magához szívja a vörös kígyót, s mint egy sárkányon lovagolva újra elkezd emelkedni. Egyre gyorsabban és gyorsabban emelkedett, és lassan elkezdett lefelé repülni a medve és a puma felé. Mikor odaért hozzájuk leereszkedett a földre, megsimogatta mind a két állatot, s gyalog elindult vissza az erdőbe. Ezen az éjszakán rakott először tüzet, s a tűznél ülve elkezdte ismét légzését szabályozni, de most nem a szívdobbanás alsó és felső vége közti időszakra figyelt, hanem a szívdobbanás alsó vége, és a következő szívdobbanás felső vége közti időszakban energiákat szabadított fel magában. Ezáltal mély nyugalom lett rajta úrrá, egyre fokozódó forróságérzete könnyűvé és réveteggé tette. Színeket látott maga körül, fényeket, s úgy érezte, hogy szelleme ezekben a fényekben száll be, s elkezdett visszafelé repülni az időfolyóban. Nem

érezte az idő múlását valójában, amikor megpillantotta saját magát, amint a tűznél ül, s látta, hogy emberek úgy mennek el mellette, mintha ő egy szellem lenne. Akkori énjében látta az óriási feszültséget, a nyugalomkeresést, s úgy gondolta, hogy az az énje, és ez az énje összefüggésben van egymással, mint ahogy az idő bármelyik síkján lévő énje ugyanúgy kapcsolódik egymáshoz, s az a fontos, hogy ezeket az éneket össze tudja kapcsolni. Mert így éri el a teljességet, így tudja igazán érzékelni azt, hogy az idő nem létező dolog. Belebújt a tűznél ülő testébe, de észrevétlenül, hogy az akkori szellemének megfelelő én állapota ne érzékelje azt, hogy egy fejlettebb én állapota átveszi az irányítást. Igazából nem akarta irányítani, nem akarta befolyásolni, csak segítséget akart neki adni, önmagának, hogy előbbre tudjon jutni. Mert úgy érezte, hogy valójában az egész megmérettetésnek, s felismerés folyamatnak az a legfontosabb része, hogy önmagát tisztelje annyira, hogy akár egy másik idősíkon lévő énjének is képes szenvtelenül végignézni annak kínjait, s tudja, hogy azok valójában az ő kínjai. Semmit nem tett, csak megpróbálta átadni azokat a sugallatokat, melyeknek az volt a lényege, hogy egyre mélyebbre, és mélyebbre figyeljen önmagában, akkor ki tudja védeni a nehézségeket, akkor a fájdalmait le tudja győzni. Mikor érezte, hogy elérte a célt, akkor szellem testének erejét kivonta a tűznél ülő testének szelleméből, visszaadta annak irányítását a test fölé, s ő felemelkedve felülről nézte, amint akkori énje a vadászok népénél egyre boldogabbá, és boldogabbá válva legyőzi saját korlátait és félelmeit.

Újra elkezdett az időben száguldani, s visszaért oda, ahonnan elindult, a tűzhöz, a tűz mellé, újra látta a medvét és a pumát. S úgy érezte, hogy feladatát sikeresen véghezvitte, a küldetését, amiért megszületett meg tudta tenni. Elelmélkedett azon, hogy valójában az ember él sok-sok megnyilvánulási formát, amelyeket az emberek reinkarnációnak neveznek, vagy egymás utáni fénynek, újjászületésnek, de ezek valójában azt jelentik, hogy amíg az ember nincs tisztában dolgokkal addig ezt folyamatszerűen nézi, holott minden egyszerre van. S valójában minden egyes megszületés egy nagy ajándék, melynek az a lényege, hogy az életet vezérlők lehetőséget adnak, biztosítanak az újjászületésekben arra, hogy még többet tanuljon az ember. De itt a tűznél rájött pontosan az előbbi gyakorlattal együtt, hogy nem létezik reinkarnáció, nem létezik újjászületés, csak egy dolog létezik, az idő bármelyik síkján kialakuló s együttlévő jelenben az én, az én végtelen formációja, amely addig fejlődik, amíg személytelenné nem tud válni. Mert csak a személytelen én képes megérezni azokat az energiákat, melyek rávilágítanak arra, hogy valójában nem egymás után vannak az életek, hanem minden élet egy pillanatban történik, mint egy gömbön belül. S minden élet addig tart, amíg azt saját félelmei burka össze nem

roppantja. S addig fejlődik, amíg ezeket a burkokat szét nem tudja törni. Rájött arra a felismerésre, előző életeinek értelmezésében, hogy minden egyes halálpillanat valamilyen felismerés hiányából következik be, és minden egyes felismerés az igazi átlényegüléshez tud elvezetni, amit az emberek ugyan halálként élnek meg, de valójában egyfajta eufórikus vagy boldognak tűnő állapot, mert a sors beteljesítésével jár együtt, míg az előbbi halálpillanatoknál az álhalálról lehet beszélni, melynek az a lényege, hogy nincs igazi halál. Ez nem tekinthető teljes jogú és értékű átalakulásnak, melyeknek ok és okozati összefüggése van, és nem pusztán felismerésszerű. Az a halálpillanat, amelyik fájdalommal jár együtt az eredménye egyfajta életvitelnek, egyfajta gondolkodásmódnak. Ellenben ha felismerésre épülnek dolgok, akkor átlényegülésről és előbbre jutásról van szó.

Elindult vissza népéhez s útjában végig zengett az erdő. Énekeltek a madarak, hallotta a farkasok dalát, s a medve és a puma végig mögötte jött. Hetedik nap ismét elérkezett a préri határára, s itt ismét tüzet rakott, nagyot és füst nélkül. Csak ült a tűz mellett, és újra a légzéseit figyelte, újra belekerült abba a transzállapotba. Meglátta ősei szellemét, népe szellemeit, kik törzsét vezetik. Nem szólt hozzájuk, csak nézték egymást, érezték egymás felé áramló erőből, és tiszteletből, hogy népük tovább fog élni, bár nagy nehézségeken, és nagy fájdalmakon mennek majd keresztül. Tudta, hogy a népe egy egységes rendszernek a része, mint ahogy egész kultúrájuk, s egész gondolkodásmódjuk valójában egy nagy töredékét takarja magába. Átlátta, hogy kultúrájukba más olyan emberek is beleszületnek, akik előző életükben kultúrájuknak ellenségei voltak. Ez valójában azért történik meg, mert abból tudják azokat a feszültségeket megtanulni, amiket előző életükben ők saját maguk okoztak. Rájött hogy ennek az ok-okozati összefüggésnek az eredményeképpen nevezik az emberek az egymás utáni életeket reinkarnációnak, ismétlődő életeknek, holott valójában csak a fájdalmak, és félelmek tanulásáról szól az egész, és a most örök pillanatának a felismeréséről. Egész éjjel a tűz mellett ült, egy pillanattig nem aludt, s ismét nem evett, és nem ivott. Úgy érezte, ahhoz, hogy másoknak el tudja mondani pontosan, hogy ezek az erőben szervezett belső gondolatban, testben hogy működnek, ahhoz neki, saját magának is ki kell ezeket próbálnia. S tudta, hogy bármit eszik, bármilyen ételt, annak bizonyos féle hatása van a szervezetre, s így már nem igazi érzékelésről van szó, csak valamilyen felgyorsított, vagy lelassított folyamatról. Tudta, hogy a préri növényei között vannak olyan fűvek, cserjék, és gombák, melyek segítik ezeknek a dolgoknak az érzékelését, de tudta, hogy ezt csak bizonyos esetekben szabad alkalmazni, amikor a fejlődő lélek még önmaga nem tudja azokat az állapotokat elérni, amelyek az érzékeléshez szükségesek. Mikor eljött a hajnal,

köszöntötte a Napot, s elindult útjára. A nyolcadik nap estéjén meglátta törzsét, s látta, ahogy az öreg - aki megtalálta csecsemőkorában - közeledik feléje. Leültek egymással szemben, egy jó órányira a törzstől, a préri egyik dombjának a tetején, s mély nyugalommal szavak nélkül beszélgettek egymással. Csak érzéseik cseréltek gazdát, hosszú időn át nézték a lenyugvó Napot. Majd felálltak, s mikor visszafordultak a préri irányába, látták, hogy az egyik dombon egy indián áll, mint szellemalak, s feléjük emeli harci dárdáját, melyen végig hosszában sastollak voltak kitzúzva. Ők is intettek neki, majd a jelenés eltűnt, s ők visszamentek a táborba. Ezekben az időkben még az indiánok nem ismerték a lovat, mivel a lovat az ezeréves évek végén a spanyol hódítók hozták be magukkal, s az indiánok csak azóta vadásztak lóháton, előtte gyalog járták végig a hegyeket, az egész világot. Hosszú vándorlásukat is gyalog tették meg.

Az utazó tudatára ébredve, egész hátralévő életében népének beszélt tapasztalatairól, és segített mindenkinek, aki hozzá fordult, hogy hogyan tudjon a lét különféle ösvényein eligazodni. Voltak emberek, akik hozzá fordultak, hol betegségük problémáival, hol félelmük gondjaival, és már ilyenkor, amikor rájuk nézett látta rajtuk, hogy ki fogadja meg a tanácsait, s ki nem. De mindenkinek elmondta nyugodtan és egyértelműen ugyanazt, mindenkinek egyformán segített, s nem tett különbséget senki között. Egész életében egyetlen egy tanítványt fogadott maga mellé, egy fiatal lányt, s egész életében a lány ugyan mellette volt, de kényesen ügyelt arra, hogy dolgait ne tudja átlátni. Mert érezte, hogy abban a pillanatban, hogy megpróbál mélységére látni a dolgoknak, az összeroppantaná lelkét és szellemét. Egy dologra tanította meg csupán, hogy legyen méltó arra, hogy a nagy szellem, majd valamikor őt is kiválasztja arra, hogy népének tanítója és segítője legyen. Megtanította az akarat és a türelem próbájára, az elemek felismerésének erejére, önmaga belső énjének tiszta, egyértelmű érzésére. Sokszor jöttek Égen-járóhoz messzi földről más törzsben élő indiánok, akik gyakran harci problémáikat vitatták meg vele, s az ellenségekkel való viszonyokra kértek tőle tanácsot. Ezekben érte el legnagyobb sikereit, eredményeit. Sok olyan indián törzset egyesített, akik azelőtt hosszú évszázadokon át harcban és haragban voltak egymással. Megtanította őket arra, hogy nem háborúzni kell, hanem egymással közösen, összefogva élni az erdő népeivel, és más indiánokkal. Elmagyarázta nekik, hogy lát a távoli jövőben olyan pontokat, melyekben fehér bőrű emberek közelednek világuk felé, és hatalmas pusztítást fognak végezni a préri népei között. Elmesélte, hogy eljönnek azok az emberek, és az összes bölényt megölik, az összes farkast megölik, az indiánokat korlátok közé szorítják. Voltak indiánok, akik ezeket a jóslatokat elfogadták, és már harcias hévvel, kedvvel, szinte

készültek a harcra, hogy megvédjék életüket, népüket, kultúrájukat, de Égen-járó leintette őket, s csak annyit mondott nekik:

- Ez a nagy szellem tervei között szerepel, ez a nagy szellem dolga. Ki azért küldi el őket ide, hogy mi tanuljunk belőle, és ők is tanuljanak belőle. A nagy szellem majd egyesíti a világot, s nekünk az a dolgunk, hogy felismerjük azt, amit tanulni lehet abból, amit a nagy szellem elénk állított.

Sok öreg indián megértette gondolatait s ehhez mérten próbálta mindenki a saját törzsét irányítani. Életének vége felé az indián kultúra elérte fénykorát, és sikerült kihozni Égen-járónak népe mélyen rejlő tudatából egy előző kultúra hagyatékát, az atlantiszi kultúrának egy átmentett változatát. Megismertette népével a gyógyítás művészetét olyan fokon, melynek lényege nem az volt, hogy csak gyógynövényekkel lehet gyógyítani, hanem a gondolat erejével, az akarat erejével. S a kiválasztottakat rávezette arra, hogy ezek a gyógyítási folyamatok hogyan működnek, s milyen mélységig lehet vele eljutni. Látta azt a pillanatát is a jövőnek, amikor az idegenek megérkezésekor lesznek indiánok, akik már saját fejlődésük fokán egy előző kultúrából kerülnek át ebbe a kultúrába, - tehát előző életüket egy más kultúrákörben éltek -, és nem fogják átlátni a több ezer éve létező mély kultúrát, s nem fogják átlátni az atlantiszi kultúra hagyatékát, mivel ők valójában ahhoz a kultúrákörhöz tartoznak, amely tagadja annak létét. S látta, hogy ezek az indiánok egymás ellen fognak majd fordulni, és a harc olyan mérvű és mértékű lesz, hogy szinte csak nagyon kevesen élnek majd túl a préri népei közül. De ezeket a képeket nem mondta el soha senkinek, és mindenkit arra buzdított, hogy eljön az az idő, amikor minden visszakerül a helyére, s a préri népei újra szabadon sétálhatnak a bölények között, s újra hallgathatják éjszánkánként a tűz mellett, ahogy a távoli erdők mélyén épp egy fiatal közülük elindul, hogy szembetalálkozzon a szellemek világával, s megismerje önmaga lényének valódi mélységét, s közben útján kísérni fogják a farkasok, s dalukat a tűz mellett ülők érteni fogják majd, és tudják, hogy aki az úton jár, valahol a rengeteg mélyén az éppen most válik emberré.

Halálakor a kultúra fénypontján volt, hatalmas s erős nemzetek uralták a prérit, tiszteletben tartották a bölényeket, a medvéket, a farkasokat. Úgy gondolták, hogy ezek az állatok öreg indiánok lelkei, akik azért jöttek vissza, hogy fenntartsák a kultúrát, és életben tartsák a népet, hogy testükkel, akaratukkal, erejükkel támogassák őket. Halála Napnyugtakor történt, és mint korának leghíresebb gyógyítója és sámánja megfelelő végtisztességgel. Úgy történt, ahogy azt ő előre kérte népe vezetőitől. Hatalmas máglyát raktak, s a máglyán a szarvasbőrbe tekert testet elégették, hamvait összeszedték, s négy külön részre osztották. Egy részt a szélbe szórtak szét, egy részt a tűzbe dobtak, egy részt a földre

hintettek, s egy részt a vízbe. Minden egyes résznél ugyanazt a szöveget mondták el, amit ő élete utolsó napján hátrahagyott. Azzal a kikötéssel, hogy ezt tegyék meg, amikor eljön az ideje. A szöveg csak annyi volt:

„Én vagyok a tűz, s te vagy a parázs,
Én vagyok a harmat, s te vagy a felhő,
Te vagy a szél, s én vagyok a sóhaj,
Te vagy a föld, s én vagyok a por.
Én te vagyok, te én,
S mi egyek vagyunk.”

A szertartás elvégzése után az indiánok hosszú időn át üresnek és pótolhatatlannak érezték helyét, és bárhogy próbálkoztak, hogy eljön majd valaki, aki újra vezeti őket, de semmi nem történt. Születtek újra nagy sámánok, s nagy gyógyítók, de mindegyik csak annyit mondott, hogy az ő dolguk nem az, hogy a jövőbe lássanak, az ő dolguk az, hogy a betegeknek segítsenek, s a rászorulóknak.

Égen-járó, ahogy nézte a lemenő Napot, s érezte, hogy eljött érte a halál, mély megnyugvással fogadta őt, s gondolataiban arra gondolt, hogy már milyen régóta várja ezt a pillanatot. Megszóltotta a halált, ahogy közeledik feléje, öreg testvérének nevezte, s úgy érezte, hogy átölelik egymást. Halála pillanatában, mikor kilépett testéből látta a fény alagutat, s elindult rajta. Látta a túloldalon már várják, és közéjük lépett. Az utazó ismét visszakerült abba a tudatállapotba, ahonnan indult, a béke, a nyugalom, a tökéletesség honába. De valahol mélyen még érezte, hogy még mindig vannak tanulnivalói, még mindig vannak dolgai, melyeket meg kell tenni, hogy elérje azt a fokot, amit ő úgy érez, hogy legbelül, mélyen a lelkében ott van.

Következő újjászületésében nőként született újjá a mai, Krisztus utáni ezerkilencszázados években Közép-Európában, egy átlagos külsejű, átlagos életet élő család egyetlen leánygyermekéeként. Gyermekkorában mély vonzódást érzett az erdő, a természet, az állatok iránt, és valamilyen úton-módon benne volt az a gondolat, az a mentalitás, amit előző életéből hozott magával. Bár sokszor érezte úgy, hogy ezt nem véletlenül hozta, mert ezzel talán másoknak mutat valami leckét, talán valamit másoknak kellene tanulni belőle. Ez a mentalitás pedig az a bizonyos - XX. században úgy nevezett - indián mentalitás volt, melynek lényege, hogy ráérünk még, és nem kell sietni. Ezt az Európai emberek nem tudták rendszeresen tolerálni, s már gyerekkorában különféle problémái adódtak ebből a gondolkodásmódból. Húsz éves korában eldöntötte, hogy férjhez megy, de kapcsolatai rendre balul sikerültek, s az, amit tervezett a férjhez menéssel kapcsolatban, a házassággal kapcsolatban, nem jött össze. Huszonhét éves koráig várt, mire megtalálta azt az embert, akivel úgy érezte, hogy le tudja élni életét. E kapcsolata, mentalitása miatt egyre több

kudarcba fulladt, s egyre több problémát okozott. Egyre jobban vonzó-
dott a spirituális gondolkodás iránt, úgy érezte, hogy ott neki van valami
tanulnivalója, s bárhová ment bármit akart tanulni, amit hallott, csak
azzal regisztrálta, hogy: „ide se jövök többet, mert ezeket a dolgokat én
ismerem”. Ugyan nem tudta megmondani, hogy honnan és miért, csak
annyit mondott, hogy ismerem. Ő maga se tudta igazán ezt eldönteni.
Mély áhítatot érzett az erdő és a végtelen természet iránt, s egyedül ott
érezte jól magát. Fájdalmas pillanataiban, amikor kivonult az erdőbe, a
hegyek közé sokat sírt, és egyedül érezte magát.

Harminckét éves korában született egy fia, s ez teljesen lefoglalta
életét, s mindent megtett azért, hogy a gyermeke boldog legyen. A gyer-
mek már korán tanújelét adta annak, hogy olyan dolgai vannak, amelyek
a XX. századi ember számára érthetetlenek, s elképzelhetetlenek. Gyak-
ran beszélgetett szellemekkel, s látta más emberek energiáját testük
körül. Az utazó eleinte megrémült ezektől a dolgoktól, mert úgy gondolt,
hogy a gyermek talán felhívja a közösségben magára a figyelmet, s ez
által ki fogják közösíteni, mivel olyan tulajdonságokkal rendelkezik,
amelyek ebben a világban nem mérvadóak, és nem dicséretes dolognak
számítanak. Ilyenkor gyakran érzett vonzódást - főleg nyári éjszakákon,
mikor a csillagos eget nézte - a végtelen tér iránt, s valahol a lelke mélyén
pulzált benne egy hang, egy érzés, hogy ő már járt ott kint, s ő már járt
a jövőben is. De nem tudta megfogalmazni, hogy pontosan honnan ered
ez a dolog, s pontosan miből táplálkozik. Mivel előző életeinek emlék-
képei le voltak zárva benne, pontosan azért, hogy megtanuljon dolgokat.
Negyvenöt éves korára jött rá, hogy mi is az, amit meg kell neki tanulni:
csak elfogadni az embereket, felismerni azokat, s viszonyaikat rendezni
önmagában másokkal. Ezek a dolgok nagyon nehezen mentek, mert
tudta, hogy az emberek csak akkor hajlamosak másokat is elfogadni, ha
az nem kerül nekik semmibe, főleg nem lelki erőfeszítésbe. Tudta, hogy
az emberek nagyon szívesen megvonnának bármit, akár a boldogságot is,
- bármi más dologért -, mivel ez az ő számukra értéket jelent. Az utazó
az ilyen emberekre eleinte sajnálattal nézett, majd az idő múlásával
kezdett egyre jobban közömbös lenni feléjük, és közömbössége nem
abban nyilvánult meg, hogy lenézte őket, vagy lekezelte, hanem nem
akart belefolyani az ilyen gondolkodású emberek sorsába. Megpróbált
mindent megtenni azért, hogy távol tartsa magát az olyan emberektől,
akik úgy gondolják, hogy pénzzel mindent meg lehet venni, s pénzzel
mindent el lehet intézni.

Ötven éves korára történt vele egy, az élete hátralévő részét
meghatározó esemény. Hajnalban, mikor munkába menni készülődött,
szobája ablakának bal oldali részén egy furcsa látomást látott, s ez a
látomás csupán csak egy ködszerű gomolygás volt, de tisztán lehetett

látni, hogy ez egy emberalak, egy férfi, aki kinyújtja felé mind a két
kezét, mintha arra kérné őt, hogy fogja meg. Az utazó a látomás felé
lépett, de mire megérintette volna a jelenést az eltűnt, megszűnt létezni.
Abban a pillanatban tudta - ahogy ez a dolog elmúlt -, hogy élete megvál-
tozott, valami történt, valami felismerésre került, s ennek a felismerésnek
a tiszta értésének az ideje eljött. Egész nap szinte monotonul végezte
munkáját, s csak a jelenésre gondolt. Hazament, átnézte ifjúkori
jegyzeteit, gondolkodásáról, látomásairól, álmairól, és úgy érezte, hogy
benne van a kulcs. Rájött, hogy ő egész életében csak azzal törődött,
hogy ő maga előbbre tudjon jutni, ezért volt az, hogy tagadott más
tanokat, s ezért jelentette ki azt, hogy ő ezeket a dolgokat tudja. De
rájött, hogy nem tudja, csak az előző életében tudta, mert ha most tudná,
akkor ezek a dolgok a számára egyértelműek lennének és nyilvánvalóak,
és nem azzal foglalkozott volna, hogy hol mit lehet még tanulni, hanem
hogy hogyan lehetne ezeket a dolgokat továbbadni. Rájött, hogy ezzel
követte el élete egyik legnagyobb hibáját, amikor önhitt módon, önzése
által úgy gondolta, hogy ő már mindent tud a világról. De szerencsére
erre ötven éves korában rájött, s valahonnan, a lét egy másik pontjáról,
valaki kezét nyújtott feléje, és segíteni próbált neki. A látomás után
hosszú hónapokig csak őrlődött és vívódott, bár sokszor voltak olyan
érzése, hogy kettősség van benne, de ezt a kettősséget igazából csak
barátai, ismerősei vették észre, ő maga most már egy egységnek és
egésznek tartotta, de elkülönülten. S elfogadta azt, hogy mások kettős
személyiségnek tartják, mert tudta, hogy mások nem látják át azt, amit ő
már kezd érezni, nagyon halvány, gyenge érzetben, de érzésben, hogy az
egyik énje ennek a világnak szól, másik énje az pedig azért van, hogy
tapasztalatokat gyűjtsön erről a világról. Eldöntötte, hogy tanulmányait
újra kezdi, az egész gondolkodásmódját megpróbálja átirányítani egy
másik szabadabb megközelítésbe a lét felé. Hosszas meditációs gyakorla-
tokkal eljutott arra a szintre, hogy lelke legmélyén lévő személytelen én
tudata meg tudott nyilvánulni a számára. Ebben az én tudat kommu-
nikáció állapotban felismerte, hogy ő valójában azért választotta a XX.
század világát, mert itt pontosan meg tudja tapasztalni azokat a
motívumokat, hogy az a kultúra, aki ötszáz évvel korábban nekilátott
szisztematikusan kivégezni, és kiirtani egy másik kultúrát, az valójában
mit tudott felmutatni az időnek egy másik pontján. Milyen kultúrát, val-
lást, filozófiát és morált tudott teremteni az, aki azt tartotta a leg-
fontosabbnak, hogy másokat tönkretessen, lehetetlen helyzetbe hozzon,
vagy megöljön. Ahogy ennek a felismerésnek a birtokába került már nem
csodálkozott azon, hogy mások őt kettős személyiségnek tartják, és látta
rajtuk, hogy ők ennek a kultúrának hordozói, és valójában azt, hogy
másokra ilyet mondanak az valójában saját tudatlanságuk mérföldköve.

Mert nem látják át a lélek igazi szabadságát, és ami a legfontosabb nem ismerik el más szabad akaratát, és az élethez való jogát. Nem sajnálta vagy támadta azokat, akik őt támadták, vagy éppen különféle kritikákkal illették az általuk kettős személyiségnek vélt kettős természete miatt. Érezte, hogy közte és köztük évezredek különbsége húzódik, s ők valahol ott tartanak, amikor ő az egésznek a kezdetén leült a tűz mellé. Emlékképeiben, álmaiban gyakran megnyilvánultak előző életeinek halvány, foszlányszerű töredékei, s ezek a töredékek csak gyenge fényét mutatták meg annak a ragyogásnak, ami valójában benne rejtett, amit valójában magában hordott, létének minden egyes percében. Óriási melegséget érzett magában, amikor arra gondolt, hogy ezeknek a felismeréseknek a birtokába nőként jutott el, s nem férfiként. Nem megkülönböztette a két nemet egymástól, de látta, hogy ebben a világban sokkal nehezebb dolog nőként érvényesülni, mint férfiként, mert a férfiak a maguk agresszív, és ösztöneredetű megnyilvánulásaik alapján sok mindent a pusztá küzdelemmel döntenek el, és teljesen logikátlanul, tiszteletlenül bánnak az élet harcával, s a harcot az egyik legegyszerűbb és legrövidebb létformának tartják. Míg a nők egészen másképp közelítik meg ezt a dolgot, a küzdelmet próbálják kerülni, az életet pedig harcnak, felismerések láncolatának tartják. Ekkor értette meg azt, hogy azok jelentős része, akik spirituális vagy lelki dolgok felismerésén fáradoznak, azok jelentős része miért nő, és miért olyan jelentéktelen számú a férfiak száma. Igaz elismerte azt is, hogy azok a férfiak, akik nagy magasságba jutnak el lelkük növekedése által, azok sokkal nagyobb tudásra tesznek szert, mint azt bárki el tudná gondolni. Akár nőként, akár férfiként. Érezte, hogy a két nemnek jelentős szerepe van a lélek fejlődésében. Mászt kell megtanulni nőként, mászt kell megtanulni férfiként. Most ismerte fel azt, hogy valójában gyermekkorának, fiatalkorának, ifjú lány korának éve alatt nőiessége által vezérelt gondolatait sokkal jobban befolyásolták gondolkodását a világ egységéről, a létezés nyugalmaról, mint azt bármi más tette volna. Eleinte mikor ezekre a dolgokra ráért, enyhe gúnnal és megvetéssel gondolt vissza fiatalkori éveire, de aztán később rájött hogy ezzel hibát követ el, mert a múlton nem sajnálkozni kell, hanem elismerni, hogy az egy adott tudásállapot akkori megnyilvánulásának felel meg. Ha felismeri, hogy a tudása fejlődik, akkor azt az állapotot alapnak, mérőkövetek tudja tekinteni, s ez által arra tud építeni, ha őszintén és nyíltan saját lelkiismeretével tud beszélgetni. Eleinte mindenáron arra törekedett, hogy gyermeke valami hasonló gondolkodású munkát válasszon magának, hasonló gondolkodású életet építsen fel, de az idő múlásával gyermekének látomásai megszüntek, kapcsolata a lét magasabb síkjaival teljesen elmaradt. Ő ezen nem bántódott, elfogadta hogy valójában gyermeke ezeket a dolgokat

csak azért tette, hogy abból ő tanulni tudjon, míg neki gyermekként már nincs szüksége ezekre a dolgokra. Neki a karmájában a sorsa egészen más fejlődési folyamatot kezd felismerni. Gyermeke huszonöt éves kora után önálló életre indult az életbe. Munkája hosszú utazásokra kényszerítette, s így köztük a kapcsolat egyre gyengébb lett, és egyre távolibb. De ez csak a gyermeke részéről volt így, mert valójában az utazó mindig törekedett arra, hogy nem a távolságot kell elfogadni, mint egységet, hanem az érzést állapotként kell felismerni, így bármilyen messze lehet tőle valaki, azt ugyanúgy tudja szeretni, és ugyanúgy tud rá gondolni, és ugyanúgy tud vele kommunikációba lépni. Ezeket a folyamatokat egyre építgette magában, és olyan erőket küldött gyermeke felé, amelyek ugyan meghatározták neki bizonyos pontokban jövőjének alakulását, de mégis meghagyta neki a szabad akarata által vezérelt tiszta, szabad és önálló döntés lehetőségét. Így valójában gyermeke soha nem jött rá arra ebben az életében, hogy a feléje áramló gondolatok jelentős része anyjától származik, igaz neki kell döntenie, tehát anyja nem irányítja őt, hanem csak sugallataival látja el, és ő ezeket a sugallatokat fogva úgy képezi le őket, hogy azok a saját gondolatai.

Az utazót kétezernegyven táján hetven éves korában érte utol a halál, és álmában egy nyári délután a széken ülve egy napos udvaron szólította magához a végtelen teremtés. Nyugodtan lépett át testének korlátain, lépett be az előtte álló szín-fény kavalkádjába. Lenézett, látta megöregedett testét, s látta egyben azt is, hogy lelke ismét fényesen ragyog, boldognak és kiegyensúlyozottnak érzi magát. Úgy érezte, hogy mindent megtanult arról a kultúráról, amelyik egy másik kultúrát kipusztított, s ennek ellenére, ahogy azt mindig daccal, erővel és magamutogatással tette semmit nem tudott felmutatni a pusztításon kívül. Látta, hogy az a kultúra hova jut el a jövőbe, látta azt is, hogy ez mind csak egy dolog miatt történik, bármi, ami ebben a korszakban volt, az mind az anyag káprázatának, vakhitű imádatának eredményeképp született meg. Nem érzett sajnálatot senki iránt. Gyermekeire nagy szeretettel gondolt, s érezte, hogy mindenre megtanította, és mindent átadott neki arról, hogy, hogy kell az életben továbbmenni, mik a fontos dolgok, mik a kevésbé fontos dolgok, mennyire fontos a szabadság, a szeretet, a méltóság, a tisztelet és a becsület. De útjuk továbbmegy, bár volt sejtése arról, hogy gyermekével még találkozhatnak valahol az idő egy másik fodrán, valahol mélyen sorsuk ismét eggyé válik. A szín-fény alagúton már látta a túloldalon lévőket, és hosszú, nyugodt beszélgetésekben elemezték tapasztalatait, gondolatait, és minden kívánságát következő újjászületésével teljesítettek. Minden úgy történt, ahogy ő szeretete volna, s azok a magasabb rendű tudatok, akik ezt lehetővé tették a számára, mindenben támogatták, amit kiválasztott magának, mint életpontot a

következő életének.

Ez kétezerháromszáz évfordulóján szilveszter éjjel, pontban éjfélkor vette kezdetét. Apja ritkán volt vele, mivel munkája gyakran évekre, hónapokra elszólította, és ilyen kiutazások alkalmával nemcsak más kontinensekre látogatott el, hanem már akkor a föld körül jelenlévő háromszáznegyven különféle nagy űrállomás valamelyikén volt megtalálható, mivel itt kísérletezték a hosszújáratú hajók építésének terveit, modelljeit. Anyja ugyan tanárnő volt, de sokszor bánt vele úgy, hogy az neki fájdalmat okozott, igaz nem fizikai téren, mert érezte anyja szeretetét, de sokszor nem tudta elviselni azt, hogy úgy nyilvánul hozzá és a világhoz, hogy gyakran önző érdekeit tartja elsősorban szeme előtt, és nem a gyermekéét, és nem családjáét. De tudta róla, hogy ez átmeneti állapot, mert valamikor a jövőnek egy távoli pontján fog születni még egy testvére. Annak már születéskor jelentkező betegségei rá fogják vezetni arra, hogy mi a legfontosabb az életben. Tudta azt is, hogy ez a gyermek csupán csak azért fog megszületni, hogy szüleinek leckét, és tanulási lehetőséget biztosítson arra, hogy lelkük és szellemük tovább tudjon fejlődni a lét végtelen megismerése útján.

Az utazó tizenöt éves korára minden tanulási folyamatát elvégezte, s egy biorezonáns memóriaképzéssel együtt tizenhat éves korára már túl volt tanulmányainak legfontosabb szakaszán. Folyékonyan beszélt négy nyelven, és készült nagy álmára, arra, hogy a repüléssel fog foglalkozni, mivel legfontosabb példaképének az apját tartotta. Annak ellenére, hogy nagyon ritkán találkoztak, azt érezte egyértelműen, hogy amikor az apja otthon van, akkor a családot valami nagyon nagy béke és nyugalom szállja meg. Életét teljesen úgy élte, mint a vele egykorúak, reggel fél héttől fél tizenegyig biorezonátoros memóriaképzésben részesült, majd fél tizenegyől éjjel tizenegyig hol szórakozott, hol sportolt, hol egyéb más tevékenységet folytatott. Teljesen átlagembernek érezte magát. Egy dolog volt a számára az, ami vakon érdekelt, az a repülés volt, de valahol a lelke mélyén mindig volt benne egy aprócska félelem, hogy ő valójában soha nem fog repülni, mert ez egy hiú ábránd, mert neki más dolga van az életben, csak nem tudja hogy mi. Tizenkilenc éves korában a számítógép kijelzője előtt ült, és saját terveit készítette a repüléssel kapcsolatban. Mindig úgy gondolta, hogy az ember bármiféle tolóhajtóművet, vagy emelőhajtóművet készít, azokkal nem lehet nagy és erős, nagy erejű hajtóműveket előállítani. Nem lehet nagy magasságokba emelkedni, s külön hajtóművek kellene ahhoz, hogy az ember az atmoszférán átjutva kijusson a világűrbe, s ott mozgásba tudjon lendülni. A repülőgépek giroszkópjának a tanulmányozása során rájött arra, hogy a kulcs valahol a giroszkóp mechanikájában van, és külön minden folyamatot átnézett, hogy egy-egy repülőgépen a giroszkóp, mint stabi-

lizátor milyen funkciókat lát el. Elmélkedett azon nagyon sokat, hogy a giroszkóp, mint önálló motor, vagy önálló hajtómű kialakítható-e, kifejleszthető-e, vagy esetleg csak a stabilitását - gyorsulás következtében - lehet a gépnek vele növelni. Ám egy éjjel álmában azt látta, hogy a giroszkópokon nem a stabilizációt kell növelni, hanem a giroszkópokat a gép külső borításán úgy kell elrendezni, hogy a tér bármely irányába forgó mozgást tudjanak végezni. S ha ezt a forgó mozgást folyamatossá tudják tenni, és gyorsítani tudnak vele, akkor a felületi feszültség megnő, és kapcsolatba lép a tér energiarendszerével, s ezáltal a térből energiát kinyerve állandó mozgásba tudnak kapcsolódni a tér különféle elektromágneses hullámközpontjai között. Még azon az éjjelen álma után felébredt, álmát lerajzolta, s hosszú hónapokon át azt kísérletezte ki, hogy az mennyire kivitelezhető. Mikor megalkotta modelljét, akkor már rájött, hogy ő nem repülni fog, bár kapcsolata lesz a repüléssel. Ő igazából egy teljesen új típusú, teljesen új megközelítésben lévő repülőszerkezetet fog felfedezni, amelynek alapját a giroszkóp adta, de lényegében arra épül, hogy a tér elektromágneses hullámait kiaknázva olyan erőkhöz jut hozzá, amelynek segítségével, az eddigi leggyorsabb sebességnek akár a több százszorosát, vagy több ezerszeresét tudja elérni. S ami a lényeg, hogy az így keletkezett felületi feszültség megvédje a repülő tárgyat az atmoszférában lévő sűrűlódási pontoktól is. Így nem keletkezik az a hő, mely akár elégetné a repülő tárgyat, akár annak más belső hibát okozna.

Az utazó mikor a modelljeivel végzett, megalkotta az első prototípust, a megfelelő szabványügyi hivataloknál azt benyújtva elérte élete célját. Huszonnégy éves korára teljesen átlagember életéből kikölkönné, a világ egyik leghíresebb felfedezőjévé vált, mivel egy olyan járművet sikerült neki felfedezni, amely már túl mutat az emberi kultúra eddigi alapjain, s olyan távlatokat rejt magában, ami hosszú év-tízezredekre, vagy év-századekrekre képes meghatározni az emberiség jövőjét. Igazából akkor még nem is volt tisztában azzal, hogy mit talált fel, de úgy gondolta, hogy ezzel jót tett az emberiségnek, és néha álmában azon reménykedett, hogy milyen jó lenne, ha igaz lenne a reinkarnáció, és hinne is benne, s ez nem csak valami elvont, érzélgős elmélet lenne az élet elmúlásával kapcsolatban, mint menekülés, hanem egy létező dolog lenne. Akkor a távoli jövőben meg tudná azt tapasztalni, hogy az, amit feltalált azt a jövő korszakok emberei hogy fogják értelmezni. Minden olyan tételt tagadott és nem fogadott el igazából, ami a spiritualitással, a reinkarnációval, az újjászületéssel, vagy a kiválasztódó születéssel függ össze, de valahol a lelke mélyén úgy érezte, hogy ő már biztos élt egy másik korban, biztos élt egy másik állapotban. S néha-néha volt olyan érzése, hogy vannak olyan adottságai, amelyekkel nem tud mit kezdeni.

A találmánya és felfedezése által híres emberré vált, nagyon sokan keresték, hogy tanulni tudjanak tőle, s egyéb más kezdő feltalálók is gyakran keresték meg, hóbortos ötleteikkel, vagy halálosan komolynak vélt találmányaik kivitelezésével. Ő eleinte, mint fiatal buzgó feltaláló, s tudós, ezekben a dolgokban segített, de egy idő után észrevette, hogy sokkal több az olyan elmélet, amely mögött nincs semmilyen gyakorlati tapasztalat, sokkal több az olyan papíron látható találmány, ami soha nem fog megvalósulni. Egyrészt azért, mert munkássága alatt egyre jobban átlátta a politikai, és gazdasági érdekeket, amely abban a korban is jellemző volt, s látta, hogy ezek az érdekek gyakran képesek arra az egyetlen dologra, hogy hatalmuk érdekében ölnek, hatalmuk érdekében megakadályoznak feltalálókat munkájukban, s ennek érzékelésekor eldöntötte, hogy ő felhagy munkájával, visszavonul, és semmi mással nem fog foglalkozni, csak belső gondolataival, érzéseivel. A hírt - amikor bejelentette, hogy abbahagyja kutatómunkáját -, a tudományos világ nem fogadta kitörő lelkesedéssel, hisz rengeteg ötlete, és elmélete volt még a repüléssel kapcsolatban, amely érzékelhetőleg felkeltette a tudományos világ, és kutató társai érdeklődését. Ő ezeket a titkokat megőrizte magának, és sokszor volt olyan érzése ezekkel a titkokkal kapcsolatban, hogy azok nem ennek a kornak szólnak, hanem valahol más időben lesz azoknak jelentősége.

Visszavonulása után a mai Andok területén egy piciny hegyi faluban vásárolt magának házat, a hozzávaló birtokkal. A ház, ahol lakott egy hatszáz éves spanyol hacienda megmaradt erődszerű építménye volt. Az első évben, amikor odaköltözött sokszor érzett olyasmit, hogy a lakásban nincs egyedül, holott rajta kívül szinte teljesen néptelen volt nemcsak a lakás, de az egész falu is. Pár ház, pár öreg indián, és pár olyan fehér ember, aki ugyanúgy, mint ő, félrevonult a világtól. Esténként, amikor a távoli hegyek mögött lebúvó Napot nézte, gyakran volt olyan elmélete, hogy azok az emberek, akik most ott vannak abban a hegyi faluban, azok valamilyen formában egy közösség részei, s ennek a közösségnek ő is a tagja, ő is összefügg vele. Tehát senki nincs itt véletlenül, mindenkinek most van itt valami dolga a másikkal. S ennek a dolognak fontos és jelentős szerepe lesz valamikor. De ezekről a dolgokról többet nem tudott magának az érzésvilágaiból lefordítani. Néha az volt az érzése, hogy ezeket a hóbortos gondolatait, melyeket így illetett, a magány, vagy az egyedüllét hozza ki belőle. Ugyan kutatómunkásságát abbahagyta, de tevékenységét tovább folytatta. Nem nyilvánosan, hanem otthon, lakásában, saját laborjában, saját gépein ugyanúgy végezte tovább. De minden egyes perccel, órával, nappal egyre távolabb került munkájától, s egyre közelebb került valamihez, amit nem tudott igazán lefordítani, hogy pontosan mit jelent. Egyre többször álmodott. Az álmok

színesek, kavargóak, élménydúsak voltak. Egyre többször beszélt ugyanazokkal a személyekkel álmában mindig, mint visszatérő kép, újra és újra ugyanazok az alakzatok jöttek el hozzá, és ugyanazok az események történtek meg. Ilyenkor reggel, mikor felébredt eleinte nevetett az egészen, de később voltak pillanatai, amikor ezeket az álmokképeket nyomasztónak érezte, és nem tudott tőlük rendesen pihenni. Üres óráiban gyakran járta végig a házat a padlástól a pincéig, végig kopogtatta a falakat, bízva abban, hogy valahol a házban elrejtve, vagy a ház környékén elrejtve a régmúlt idők emlékei gyanánt fosztogató spanyolok itt valamit elrejtettek. Soha nem talált semmit, mígnem egy ilyen kutatójárása során váratlanul ráköszöntött a szerencse. Az egyik melléképület faláról lepottyant a vakolat az idő múlásától, ahogy a szél, és a hajnali harmat ehhez hozzásegítette, s furcsa alakzat tűnt elő a téglafalban. Egy szabályos kör, és benne egy még szabályosabb háromszög. Egyenlő szárú, egyenlő oldalakkal. Azonnal tudta hogy ott van valami, és az valamit elrejt, valamit jelent, mások itt elrejtették, ezért volt rajta a vakolat. Kibontotta a környékét a falnak, nagy hévvel és lendülettel, és nem törődött vele, hogy az egész falu akár végig is nézhetné, ahogy szétszedi saját házát. Mikor kibontotta a köveket egy bőrbe csavart pergamentekercset talált, ami körülbelül százötven, kétszáz lapból állt, s a lapok mérete egyenként ötven centi szer ötven centis volt. Ő ugyan csak érintőlegesen tudott spanyolul beszélni, de ugyanígy ezen a szinten megtanult írni, és olvasni is. De ezt a régi spanyol dialektust nem ismerte fel rendesen, így csak nagy nehezen tudta kibetűzni a tekercs első lapjára írt betűket, a fátumot: „alapja mindennek”. A tekercs tanulmányozásakor egyre mélyebb és kavargóbb érzés lett rajta úrrá, mintha valami benne, teste, agya legmélyén, valahol a lelke világában, valami megmozdult volna. Valami olyan dolog, aminek eddigi létezéséről csak sejtései voltak. Úgy fogta a pergamentekercset, mint egy kincset. Összehajtotta, és bevitte a lakásba, és hosszú heteken, napokon át szinte nem evett, nem ivott, nem aludt, csak a tekercset próbálta meg megfejteni, elolvasni, értelmezni. S nagy nehezen, közel két hónapos munka után nagyjából sikerült neki a tekercs titkát felfedni. A titok, amivel a tekercs készült az arról szólt, hogy az ezerhétszáz évesekben készítették ezt a tekercset egy másik tekercsről, amit az ezeröttszáz évesekben készítettek. S az első tekercsnek az volt a lényege, hogy az akkori inka indiánok, azok hogyan álltak kapcsolatban más olyan világokkal, amelyek az ember fölött léteznek, akár szellemi, akár fizikai síkon, akár az univerzum más területein, anyagi síkon. Az első tekercs ezeröttszázban készült, és azt még az indiánok felügyelete mellett, ellenőrzése alatt az első katolikus papok jegyezték le. A második tekercs akkor készült, amikor a katolikus egyház az ezerhétszáz évesekben utasítást adott arra, hogy az első tekercset próbálják ki,

végezzék el, működését jegyezzék le, s tanulmányozzák az akkor történt dolgokat. Az ezerhétszázas években a maják az első tekerccs utasításai alapján a leírtakat elvégezték, és ugyanúgy működött minden, akár szellemi síkon, akár lelki síkon, akár anyagi síkon. S mivel ez megdöbbenette az akkori világok vallási vezetőit, s úgy gondolták, hogy ez csak az ördög műve lehet, mert az emberen kívül semmi más nem létezik, így úgy döntöttek, hogy azokat az embereket, akik a tekerccsel kapcsolatban voltak, azokat az inkvizíció halálra fogja ítélni, hogy a titkok soha ne derüljenek ki, s azok az egyházhoz tartozó személyek akik a tekerccsről tudtak, azok pedig száműzetésbe kerülnek. De valamilyen úton-módon a tekerccset lerajzoló pap az ezerhétszázas években, nagyon mély lelki kötelességnek érezte, hogy a tekerccset mindenképpen megóvja, ezért saját életének feláldozásával, a tekerccset ellopta, s ennek a haciendának a tulajdonosának átadta megőrzésre. S majd valamikor a jövőben valaki jön érte, akinek oda kell adni. Az utazó ekkor döbbsent rá, hogy neki voltak ilyen emlékképei, hogy ő, mint pap úgy hal meg, hogy menekülés közben egy kicsiny hegyi faluban egy szikláról lelökik, de azt nem tudja, hogy miért. De ezeket a képeket, álmokképeket gyakran gondolta úgy, hogy ezek valamiféle gondolati tevékenység eredményei, s ugyanúgy, mint a többi ember, nem tulajdonított neki jelentőséget. De most, amikor elolvasta a pergamen titkát, érezte, hogy valamilyen köze van hozzá. Vagy látta, hogy a pap meghal, vagy ő volt a pap, de az is felmerült gondolataiban, hogy ő volt a pap gyilkosa. Sokáig ízlelgette gondolatban mind a három változatot, de legközelebb az állt hozzá, amelyikben úgy érezte, hogy látta, ahogy meghal a pap. A pergameneknek a tanulmányozására rengeteg időt szánt, hosszú heteken, hónapokon át, szinte éjt nappallá téve semmi mással nem foglalkozott, csak a pergament akarta megfejteni. Igaz, hogy egyszer elolvasta már, de minden egyes olvasással úgy érezte, sőt sokszor biztosra vette, hogy ezt a részt még nem olvasta, vagy azt a részt még nem olvasta, s egyre gyakrabban érezte azt is, mint ha a pergamen egy élő organizmus lenne, aki egyre több mindent mutat meg titkaiból, minél gyakrabban olvas belőle. Ötven lapból állt a pergamen, és tíz lap, mint egyfajta filozófiai elmélkedés a lét magasabb síkjairól, az életről, a halálról, a halál utáni életről szólt, a következő negyven lap, pedig, mint egy tanubizonyság, leírt gyakorlatokkal teszi lehetővé, hogy az ember azokba a tudatállapotokba, hogy tud átmenni, illetve a tudás, a létezés legmagasabb síkjaira hogyan tud eljutni. Ezeknek a tudatállapotoknak mi a jelentősége, s az emberi tudatállapotnak, vagy az emberi létezés formációknak mi a jelentősége. Ezek a megjelenési formák, akár a szellemi síkon létező tudatok, akár az anyagi univerzum más pontjain élőkkal való kommunikáció, az utazó számára nagyon komoly dolognak tűntek. De meglepetésében akkor kiáltott fel először nagyot,

amikor az - amit úgy gondolt, hogy csak azért csinál meg, mert ez egy jó játék, és miért ne próbálná ki -, első gyakorlatsor elvégzése után két szellemi tudat manifesztációja jelent meg előtte lakásában. Megdöbbenésével párhuzamosan mély tisztelet és hódolat érzete áradt szét benne a pergamen iránt, és az iránt a tudás iránt, amit a pergamen titka őriz. A szellemi lényekkel ugyan még nem tudott beszélni, hisz csak pár percig tudta őket érzékelni, de érezte, hogy élete legfontosabb részévé válik ennek a dolognak a felkutatása, ennek a dolognak az érzékelése. Érezte, hogy nem véletlenül lett olyan gyerekkora amilyen lett, érezte, hogy nem véletlenül találta meg azt, amit megtalált, és az is egyfajta átjárást biztosít az embereknek a Földről az univerzum más pontjai felé. S most is egy átjáróval találkozott szembe, egy olyan folyamattal, egy olyan tudással, ami az ő számára eddig elképzelhetetlen volt. Érezte, hogy ennek sorsszerűsége van, összefüggései az ő életének részeivé váltak, és érezte, hogy a jövő még számtalan olyan csodát és titkot rejt, ami az ő számára fontossá válik, s neki ezekhez a folyamatokhoz most valamiért el kellett érnie.

Hosszú hetek és hónapok kitaró gyakorlása után egyre hosszabb ideig tudott más szellemi identitásokat megtartani, azokkal kommunikációba lépni. Ezeknek a gyakorlatoknak szinte mindegyike erős koncentrációra épülő gyakorlat volt. Nem volt neki problémája ezeknek a gyakorlatoknak a kivitelezésével, de ami a számára nehézségbe ütközött az a lelki síkon lévő folyamatoknak az érzékelése, azoknak a felismerése. Úgy érezte, hogy ebben az irányban még nagyon sok mindent kell neki tanulni, és nagyon sok dolgot kell felismernie, hogy ezeknek a folyamatoknak a felismerésében tovább tudjon lépni.

Gyakran kísérletezett azzal a gondolattal eleinte, csak csupán gondolati szinten, hogy az univerzum más pontjain élőkkal is valamilyen szinten felvegye a kapcsolatot, de ettől a gondolattól, ugyanúgy, mint a többi ember rettegve irtózott, mert mi van, ha ez mégis sikerül, mi van, ha mégis működik a dolog. Tehát nem valami szellemi dolog érkezik, nem valami lelki érzésről lesz benne szó, hanem konkrét anyag találkozik konkrét anyaggal, aminek akárhogy is nézzük, mély jelentősége van a tudat fejlődése szempontjából. Itt már nem lehet megmagyarázni azt, amit a legtöbb ember a szellemi kapcsolatokra tesz, hogy az valami ideológia, elmélet eredménye, valamilyen bebeszélés, valamilyen képzelgés eredménye, valamilyen látomásszerű dolog eredménye. Amikor már anyag találkozik anyaggal, azt nem lehet megcáfolni, igaz az emberek jelentős része megpróbálja ezeket a dolgokat valamilyen úton-módon megtámadni, vagy megcáfolni, s támadásaikkal szinte bizonygatják, hogy minden úgy van, ahogy ők gondolták, csak nekik lehet igazuk, mert ez az egész dolog így önmagában véve, így tud működni.

De erőt vett magán és elhatározta, hogy ezeket a gyakorlatokat is

el fogja végezni. Igaz nem tudta, hogyan, nem tudta mikor, de valamilyen úton-módon, valamilyen formában meg fogja tenni. A pergamentekercsek egymásra épülő rendszere csak akkor volt értelmezhető, ha az olvasás során szerzett ismeretek mélyebb értelmét is figyelembe vette. Nem volt igazán vallásos, de nem is tagadta, hogy létezhet valami más az emberi világ fölött. De saját magában érzett valami pluszt, ami véletlenszerűen mindig irányította a sorsát. A pergamentekercsek rávezették arra is, hogy nincsenek véletlenek, csupán csak az ismeretek hiányosak. Rájött, hogy a pergamenekben szereplő kommunikációs formákat nem tudja úgy elvégezni, hogy ha csak részeket akar elvégezni, az egész folyamat felismerésén végig kell neki menni, így kap képet a rendszer valódi működéséről. Volt idő, amikor tett kísérleteket arra, hogy részenként értse meg az egészet, de minden kísérlete kudarcba fulladt, mert rájött, hogy valójában mindegyik rendszerben ugyanarról van szó, csak mélyebb megközelítésben, mint az előző. Az első gyakorlatokkal kezdte el, melynek, mint kapcsolatteremtő formációnak az volt a lényege, hogy az ember hogyan tud kapcsolatba lépni azokkal a lényekkel, emberekkel, akik az univerzumnak más-más pontján élnek, de már technikai tudásuk évezredekkel megelőzik az emberi kultúrát. Egy idő után belső kényszert érzett, hogy minél több információt gyűjtsön be ezekről a folyamatokról. Több száz éves holografikus videóra írt eseményt nézett át, s megdöbbenve jött rá arra a felismerésre, hogy az élet az egész világegyetemben egységes, és oszthatatlan, és mindenhol jelen van. Nagyokat mosolygott magában, mikor a XIX. és XX. századi eseményeket tanulmányozta, melyekben látta, hogy a nagy tömegeket hogyan manipulálták azzal, hogy ezeket a folyamatokat a nagy tömegek szemében nem létezőnek nyilvánították, és a nyilvánosságra került eseményeket kitalációnak nevezték. Elgondolkodva nézte, mikor a XXI. század közepéhez ért az adatok gyűjtésében, hogy azok a csoportosulások, akik azelőtt évtizedekkel, és évszázadokkal megelőzően ezeket a folyamatokat elnyomni szándékoztak, azok a későbbiekben, hogyan váltak azoknak a dolgoknak szószólójává. A feljegyzések között gyakran találkozott ugyanazzal a névvel a támadók, és a támogatók között. Felismerte ezeknek a dolgoknak a működését, melyeknek mozgatórugója a félelem volt, és a hatalomvágy. Kiolvasta az adatokból azt is, hogy az információáramlásnak szándékosan késleltetett folyamatai vannak, azaz 2040 és 2050 táján azokat az eseményeket hozták nyilvánosságra, melyek 2030-ig történtek. Jegyzetéből kitűnt, hogy ez a folyamat egészen 2200-ig tartott, utána indult meg a dolgok átértékelése, s a társadalomban ekkor indult el egy felismerési hullám. De a jegyzetek olvasása közben még így 2300 után is talált olyan zárt információkat, mondattöréseket, melyek titkokat rejtenek magukban. Csak utalásokat talált az 2000 és 2015 közötti világ-

méretű észlelési hullámra, melyeknek fő célpontja Európa, Közép-Amerika, Észak-Amerika keleti partvonal, és középső része, valamint a nyugati part déli területeinek egyes része. Talált adatokat arra, hogy ez alatt a tizenöt év alatt nagyobb jelentőségű földönkívüli eredetű lények észlelése történt az emberiség kultúrájában, mint előtte bárhol, bármikor. Tudta, hogy ezek a folyamatok sokkal több mindent rejtenek magukban, mint amit a holografikus videó megmutatott, és nagyon elgondolkodott azon, hogy mi minden történhetett ezekben az években, amit háromszáz évvel korábban sem mernek nyilvánosságra hozni, csak címszavakban, s azokat is bonyolult hozzáférési folyamatok rendszerén keresztül. Sokszor volt olyan érzése, hogy az emberiségnek a Földön ezekhez a kultúrákhoz köze van, akár biológiailag, genetikailag, akár morálisan. Nekilátott a pergamenben szereplő gyakorlatok elvégzéséhez ezzel a témával kapcsolatban. Érezte, hogy ez fogja alapját képezni további tanulási folyamatoknak. A gyakorlatok legfontosabb pontja az volt, hogy a környezetében lévő területeket, helyeket kell neki felkeresni, s ott kell elvégezni a pergamenben szereplő adott dolgokat. Eleinte nehézségbe ütközött számára a helyek megkeresése, mivel nem hosszúsági és szélességi fokkal voltak jelölve, hanem csak környezeti támpontok voltak megadva. Az első helyszín egy völgykatlan volt, kör alapú, melynek északi oldalán egy harminchárom méter magas gránitoszlop áll, a déli oldalán egy tíz méter átmérőjű és hat méter magas földdomb, amely ugyancsak teljesen kör alapú. Sokáig elmélkedett azon, hogy ehhez a helyhez, hogy talál oda. Minél több időt, és gondolatot fordított rá, annál erősebben érzett magában egy helyet, s annak az irányát. Ugyan, azon a helyen még soha nem járt, de ahogy a térképeket nézegette egyre határozottabban mindig ugyanoda tévedt a tekintete. Ez a hely a lakóhelyétől húsz kilométerre esett, és négyezernyolcszáz méter magasán volt az Andok vonulatában. Mivel sokat kóborolt a környéken, tudta, hogy ez csak egy erősebb túra, mely minden nehézség nélkül leküzdhető. Úgy döntött gyalog indul el az útra, így hátizsákjába bepakolta a szükséges cuccokat, és a pergamen idevonatkozó részeit, majd másnap hajnalban elindult. Korán indult, a környéken lakó falusiak még csak ébredtek, de páran már fent voltak, és mosolygós szemmel intettek neki búcsút, ahogy eltűnt a hajnali párában. Három napig gyalogolt, mikor felért a hegyekbe és valami belső kényszer és sugallat hatására kereste a helyes irányt. Úgy érezte, ha van neki ott valami dolga, akkor oda fog találni. Ha nincs, akkor úgyis tehet bármit, hisz itt az óriási hegyek között egy kicsinyke völgykatlant elég nehéz felkutatni. De valahol mélyen sejtette azt is, hogy ahhoz, hogy ott dolga legyen, kell az is, hogy mennyire tudja felismerni a helyes irányt. Negyedik nap dél tájban egy vízesés mellett haladt el, megállt, s hosszú percek alatt csodálta a kövek közt alábukó kristályezüst zuhatagot. Egy pillanatra

volt egy olyan érzése, mintha valaki figyelné, de amikor körülnézett, a távoli hegyormokon kívül senkit nem látott. Úgy gondolta, hogy érzése a négy napos magányból próbál társaságot kovácsolni számára. A fátyolvízesés után kétszáz méterre hatalmas sziklatömbök állták el az útját, melyek között egy keskeny átjáró volt. A szurdok alig volt egy méter széles, a fény is alig hatolt le az aljára, de ő érezte, arra kell menni. Egyre erősebb belső izgalom vett rajta erőt, és mikor kiért a szurdokból döbbenet nézett az eléje terülő látványra, a mély zöld színű füvekkel borított völgykatlanra. Ahogy a szurdok felfedte a katlan titkát, annak bejáratától pár méterre állította fel sátrát. A Nap a katlant ölelő sziklák mögött lassan kezdett hanyatlani, és az utazót valami egyre mélyebb és eufórikusabb nyugalom kezdte megszállni. Nem voltak kérdései, csak egy dolog volt, amire szakadatlanul gondolt, hogy ezt az érzést kereste egész életében, s lám megtalálta, de ehhez kellett, hogy kezébe kerüljön egy hatszáz éves tekercs, és kellett az is, hogy ne csak elolvassa az abban szereplőket, hanem képes legyen a megújulásra, képes legyen azokat elfogadni, és azok által okozott belső érzetre hagyatkozni. Ezeknek a dolgoknak a felismerése úgy érezte szabaddá és boldoggá teszi, de a lelke legmélyén tudta, hogy a felismerés igazsága teszi valójában boldoggá, a felismerés okozta sikerélmény jele volt a tiszta boldogság. Mikor elfogyasztotta vacsoráját rövidke sétára indult a völgykatlanba és az azt körülölelő lankákon és sziklákon. Napnyugta után egy jó órával ért vissza a táborba. Már fent voltak a csillagok. Erős kényszert érzett hogy a földdombra kiüljön egyet pihenni. Lassan fekete fátyol borult a tájra, fenn az égen egyre sűrűbben váltak láthatóvá a ragyogó fényű csillagok. Az utazó lassan egyre tompábbnak és fáradtabbnak érezte magát, nem tűnt fel neki eleinte. Minél tovább akarta nézni a csillagok kavalkádját feje fölött annál jobban hatalmasodott rajta el a fáradtság érzése. Gondolataiban próbált a fáradtságra magyarázatot keresni, s azon elmélkedett, hogy nem tett semmi olyasmit, ami ennyire kimerítette volna. Lassan mély álomba zuhant. Egész éjjel kinn aludt a dombon, álomtalanul, de nagyon kipihenten ébredt. De az ébredés egy kicsit felkavarta, mert egy pillanatig nem tudta hogy hol van, és hogy került oda, s az volt a meggyőződése, hogy ő valahol máshol volt egész éjjel. De ezt az érzést a honvágnak tulajdonította, de később rájött, hogy ez csak magyarázatkeresés olyan dologra, amire most nem tud magyarázatot adni. Egész nap mintha valami magnetikus hatást érzett volna magában, úgy vonzódott a dombhoz. A nap minden egyes percében, amikor nem a pergamenben szereplő gyakorlatokat végezte, akkor is a dombon ült, és egyszerűen jól érezte magát. Ezt az érzést még soha nem érezte, és ez mámorítólag hatott rá. A gyakorlatok napjának felét lefoglalták, szabadidejében pedig csak a tájat szemlélte, s minden gyakorlat után egyre jobban érezte, hogy vala-

mi változik, valami fejlődik benne. Egy hét után eljutott a gyakorlatok nehezebb és mélyebb részéhez, s üres óráiban gyakran gondolt arra, hogy jó lenne, ha valaki lenne mellette, akivel megbeszélhetné érzéseit, és tapasztalatait, amiket az utóbbi pár hónapban átélt. Szürkület felé újra érezte az érzést, hogy valaki figyel, de most sem talált senkit. Ismét kinn aludt éjjel a dombon, és reggel, mikor felébredt, ugyanaz az érzése volt, mint előző nap hajnalában. Mikor reggelijét készítette néha úgy hallotta, hogy tőle a távoli hegyoldal felé mintha kövek zuhannának le valahonnan, s pattognának. S a lepattanó kövek egyre hangosabbak voltak. Egy jó óra elteltével a pattogó kövek hangjából megállapította, hogy valaki közeledik feléje.

De hogy milyen messzi van tőle, azt nem tudta megbecsülni, mert a hegyek csalóka visszhang játéka gyakran megtévesztette. Jó egy óra eltelt, és közben folyamatosan hallotta a kövek pattogását. Gondolataiban egyre erősebben érezte, hogy az, aki jön az nem véletlenül pont akkor jön, amikor ő van ott. Valamilyen sorsszerűséget látott a dolgok alakulásában, de ezt a sorsszerűséget nem tudta konkrétumokban megfogalmazni. Élete eddigi részében minden kapcsolata munkájával és kutatásaival volt összefüggésben. Most viszont valami egészen más érzés kerítette hatalmába, de az érzetet nem látta át. A hangok hirtelen megszűntek, s egy jó fél óráig csend ült a katlanon. Egy pillanatra aggodás fogta el, hogy a feléje közeledőt valami baj érte, próbált egy halvány mosolyt csalni magára, miközben azon elmélkedett, miért aggodik egy olyan valakiért, akit eddig soha nem látott, mikor még azt sem tudja, hogy milyen szándékkal közeledik feléje. De ahogy nőtt a csend, gondolatai ellenére egyre nyomasztóbbnak érezte, hogy nem tudja, mi történt a feléje közeledővel. Próbálta kiterjeszteni érzékeit, fülelt, és tekintetével állandóan körbe pásztázta a katlan minden zugát, de semmi nem történt. Már vagy jó negyed órája kémlelt, mikor a katlan keleti részén megpillantott egy huszonöt-harminc év körüli barna hajú lányt, amint a sziklák között a lankásabb részeken ereszkedik lefelé a katlanhoz. Csak nézte a lányt s az jutott eszébe, milyen gondolatok vezethetnek valakit, hogy az emberlakta világtól ilyen messzire elinduljon. Aztán gondolatai között eszébe jutott az is, hogy ő is itt van, és ő is egy külső erő hatására került ide, holott pár hónappal ezelőtt még azt sem tudta, hogy ez a katlan létezik. Most meg itt van, s ezen a helyen egy általa ismeretlen lánnyal hozza össze a sors. A lány az ő sátrától jó harminc méterrel arrébb állította fel a sátrát és a köszönésen kívül semmilyen kommunikációba nem mentek bele. A délután folyamán az utazó neki akart állni szokásos gyakorlatainak, de feszélyezte a lány jelenléte, úgy érezte, megmosolyogja azért, amit tesz. De rövid ideig tartó belső vívódását hamar félre tette, és felment a földdombra, hogy elvégezze gyakorlatait. A gyakorlatok köz-

ben egy pillanatra úgy érezte valami furcsa kellemes burok telepedik rá, de az érzet pillanatokon belül megszűnt, s tovább folytatta gyakorlatait. Lassan széteszlott a hajnal fakó fénye, s a Nap csillogóra festette a völgykatlant körülölelő sziklák csúcsait. Az utazó már fent volt, szokásos reggeli gyakorlatait végezte a földdombon. Ezeknek a gyakorlatoknak jelentős része lassú, nyugodt légzéssorozatból állt, és megfelelő formában koncentrálnia kellett egy-egy légzéssorozatnál egy-egy szín kombinációra. A szín és a légzés kombinációjának az volt a lényege, hogy az így megváltozott tudatállapotban az embert körülölelő elektromágneses rezgések sokkal intenzívebbek, energikusabbak és határozottabbak. Az utazó kedvenc színe a zöld volt, s a legtöbb koncentrációs gyakorlatában a zöldre gondolt. Ugyan a pergamen nem írta le, hogy ennek a gyakorlatnak pontosan milyen formátumai vannak, csak annyit írt róla, hogy ha jól végzik el ezt a gyakorlatot, akkor egy idő után annak valamiféle eredménye, jelentősége lesz, ami összefüggésben áll a hellyel és azzal az indíttatással, amiért valaki odamegy és megkeresi a katlant. Mikor végzett a gyakorlatokkal kinyitotta szemét, körülnézett, s meglepetten látta, hogy vele szemben a földdomb aljánál ott ül a lány a fűben, őt nézi, és ugyan az arca nagyon komoly koncentrációt sugároz, a szemeiben mégis ott bujkál valamilyen vidámság, valamilyen kis huncutság.

- Ügyes vagy, - szólalt meg, - látom aurád fénye egyre jobban erősödik, és ha minél többet erősíted, előbb-utóbb meg lesz az eredménye.

Az utazó megdöbbenve hallgatta a lány szavait, melyből egyértelműen kiderült, hogy a lány látja az őt körülvevő aurát, elektromágneses mezőt. De rájött az utazó arra is, hogy a lány ezen kívül még nagyon sok minden más dolgot is lát, amit akár gondolati síkon lehetne jellemezni, akár asztrál is síkon. Majd az utazó meghívta a lányt egy csésze teára. A teaivás közben átlagos, egyszerű dolgokról beszélgettek, néha ugyan szót ejtettek a táj szépségéről, de óvatosan kezelték az ilyen témát, mert úgy érezték, hogy az bizalmi viszony, és az ember a belső érzéseit és gondolatait ritkán osztja meg olyanokkal, akiket még nem ismer, ritkán adja ki saját gondolatai olyanoknak, akiknek gondolataival és érzésvilágával még nincsen igazából tisztában. A lány ezt észrevette az utazón, és mosolyogva csak annyit mondott neki:

- Nem szabad, hogy általánosíts, nem szabad, hogy előítéleteket alkoss. Ha pusztán az érzéseidre tudsz hagyatkozni, akkor a köztünk lévő kommunikáció sokkal mélyebb, tisztább, s egyértelműbb, és sokkal szebb. Én láttam a gondolataidban, hogy te a világ szépségét is kémlelled, de láttam azt is, hogy nem merted mondani, mert úgy gondoltad, hogy még nem ismersz annyira, hogy pontos képet alkoss az én gondolataimról. Ez félelmet jelent. Tehát még nem tudsz szembenézni a saját belső gondolati világgal. Próbáld meg legyőzni önmagadban a félelmet,

s meglátod, a világ egész más lesz. Olyan arcát fogja mutatni, amit idáig még nem láttál, nem tapasztaltál, sőt nem is sejtetted, hogy létezik.

Az utazó megdöbbenve hallgatta a lány szavait, és pontosan tudta, hogy teljesen igaza van, és ha akarja, elfogadja, ha akarja, nem fogadja el, de ez ellen nem tud tenni semmit. Hisz mindent úgy érzett pontosan, ahogy a lány elmondta, és azok a gondolatok jártak a fejében, amelyek a lány ki is mondott. Valami nagyon mély forróság kezdett rajta úrrá lenni, s ez a forróság egyre jobban kezdett egész gondolatain és szellemén elhatalmasodni. Ugyan próbált ellene tenni, ugyan próbálta megmagyarázni magának, de nem sikerült. Úgy érezte, hogy vonzódik a lányhoz, pedig még csak pár órája ismeri. Gondolataiban próbált magyarázatot keresni arra, hogy ez mitől jön, próbálta az egészet eleinte valamilyen testi látvány alapra helyezni, de rájött, hogy ez az érzés nem ebből ered. Próbálta önmagának megmagyarázni különféle elméletekkel, és ideológiákkal, de ezek sem sikerültek. Váratlanul jutott eszébe a gondolat, hogy ha az előbb a lány látta a gondolatait, akkor most is ugyanígy látja, és tisztában van vívódásaival. S ahogy a lányra nézett csak mosolygós arcát, s most a komoly szemeket látta. Nem tudta eldönteni, hogy mi történt a lány gondolatvilágában, de a lány értetlenségére magyarázatot adott.

-Nem célom, hogy belső lelki világodban kíváncsiskodjak, a te belső lelki gondolataidra nem fogok odafigyelni, és nem kutakodok gondolataid magánéletében.

A fiú örömmel gondolta, hallgatta végig, amit a lány mondott neki, megnyugvás volt a számára, hogy gondolatainak van intim szférája, amit más tiszteletben tart. Miután elfogyasztották a teát a környéken sétára mentek. A fiú megtudta a lánytól, hogy minden egyes kődarab valamit jelképez a szurdokban, jelentősége és rendszere van neki. Mert a szurdok így egészében alkot egy igen-igen nagy erejű energiarendszert, ami a világegyetemből mérve érzékelhető, mint egyfajta világítótorony, vagy egyfajta jelzés. S aki megtalálja ezeket a jelzőrendszereket, s ezen belül tudja, hogy mit kell tenni neki, akkor bizonyos formában kommunikációba tud lépni azokkal a tudatformákkal, akik ezt az egész rendszert megalkották, s elindították. Az utazó most értette meg, hogy miért kellett neki a légző gyakorlat, a gyakorlatok közben a szín meditációt végezni. Rájött, hogy ez valójában olyan, mint egy morzejel, a völgy adja az alaphangot, ő a gondolataival csak hozzátesz egy picit az ő saját üzenetével. A lány mosolygott s vidáman annyit mondott:

- Igen jól gondolsz, ez a megoldás. Ez a völgykatlan ez sok ezer éve áll már és azok hozták létre, akik valamikor ezen a kontinensen meghatározó és uralkodó szerepet játszottak a kultúrák fejlődésében, kialakulásában. Nem úgy kell őket nézni, hogy uralkodók, királyok, és

zsarnokok voltak, hanem csak segítők és átadók, akik a tudást, és titkokat adtak át az arra érdemes, és a titkokat felfogni tudó népeknek. Ez a völgy a nagyközönség előtt ismeretlen, de semmi nem véletlen, így te sem véletlenül találtad meg a pergament, s te sem véletlenül jutottál el ideig, ahol most vagy. Minél több titkot tudsz meg a világról, annál jobban rájössz, hogy nincsenek is titkok valójában. Csak az ember a titkokhoz vezető információkat nem látja át, és nem tudja érzékelni.

Az utazó végighallgatta a lány szavait, ámulatot, és csodálatot érzett.

- Honnan tudsz te ennyit? – kérdezte a lánytól.

- Nemsokára te is megtudod. – felelte a lány. – Ha gondolatod jelei elég erősek, rövidesen olyan dolgoknak leszel a tanúja, amit álmodban sem mertél gondolni.

Az utazó hosszan körülnézett a katlanban, majd a lány felé fordulva, megkérdezte tőle:

- Valójában mi történik itt? - majd a lány szemébe nézett.

- Elmondom, amennyit lehet. - mondta a lány, mélyen a fiú szemébe nézve.

S közben az utazó valami furcsát látott villanni a lány szemében, amit eddig soha senkinél nem tapasztalt. Úgy érezte, átnéz rajta, és szinte olvas a gondolatai között.

- Igen azt teszem, - válaszolta a lány a gondolatban feltett kérdésekre. - Csak látni akarom, hogy szellemed mennyire nyitott a számodra ismeretlen dolgokra. S azt is látni akarom, hogy mennyire vagy szabad. De hogy az elején kezdjük, ami kicsit száraznak, és unalmasnak tűnik, el kell rugaszkodnod a valóságtól, hogy megismerd a való világot. A lány kinyújtotta oldalt mind a két kezét, arcát az ég felé fordította, és szinte tánc lépésben fordult egy kört, vidáman nevetve. S ugyanilyen nevetve mondta:

- Ez minden, amit látsz itt körben, amiről azt hiszed, hogy létezik, az valójában csak elméd korlátainak határa. Mert valójában semmi sem az, aminek látszik. Ez az egész végtelen univerzum olyan, mint egy élő sejt, minden összefüggésben van benne egymással. Gondolataid, mint elektromágneses rezgések veszik más tárgyak és gondolatok elektromágneses rezgését. De ez csak a számodra felfogható világ, hisz elméd korlátai a tér és az idő csapdájának rabságában van. Bár látom rajtad, hogy lelked fejlett, szellemed sok mindent megért már, s volt idő, amikor te ezeknek a titkoknak tudója voltál, s valójában most is tudod, de elméd számára rejtve marad mindaddig, amíg te magad szabaddá nem teszed magadat, s fel nem ismered, hogy ezen a világon túl is van valami. Egy másik világ, ami ezt terminálja. De az egész nem ilyen egyszerű, mert azon túl is van valami, és azon túl is. De most ne menjünk olyan nagyon

messzire, maradjunk az első résznél. Ez a világ, amit érzékeiddel felfoghatsz és valósnak látsz, az valójában érzékeid határának a jele. Látod magad előtt azt a hatalmas kőoszlopot, s látod melletted a föld-dombot, úgy gondolod, hogy ez csupán kő és föld. Pedig valójában energiák végtelen halmaza, mely kapcsolódik egy másik halmazzal, s ez a halmaz az egész világegyetemet alkotó rendszer része, amely az élet ritmusának megfelelően változik anyaggá. A te lelked valamikor százezer évvel ezelőtt a mai Észak-India területén lobbantotta lángra magában az első szikrát, melynek eredményeképpen eljutottál ehhez az oszlophoz, ide ebbe a katlanba. Úgy érezted tegnapig, hogy tudsz mindent a világról, és hogy híres és okos ember vagy, mivel olyan dolgot találtál fel, ami az egész kultúra rendszert megváltoztatja hosszú időre. De vajon gondoltál-e arra, hogy miért pont te találtad fel azt, amit feltaláltál, s miért pont te jutottál el ide ebbe a katlanba?

Az utazó egyre jobban érezte, hogy szédülni kezd, és az a tudás, amit ideig magáénak érzett az kezd eltörpülni a lány tudása mellett.

- Ki vagy te? - kérdezte az utazó a lánytól. De a lány ugyanúgy nevetve válaszolt, mint az imént, s csak annyit mondott neki:

- Nem az a lényeg jelen esetben, hogy én ki vagyok, hanem az, hogy ezeket a dolgokat miért mondom el neked. Pedig ha jól belegondolnál, és szabadabbá tennéd elmédet, tudnád, hogy te ezeknél a dolgoknál sokkal többet tudsz már. Hisz életeid végtelen láncolatában vannak pillanatok, kis aprócska életszikrák, melyek történéseiben a mostani jelenhez számítva ezerkétszáz év múlva, a távoli jövőben ugyanilyen jelentős dolgot teszel meg, mint jelen életedben. Most felfedezted a repülés egyik nagy titkát, akkor felfedezted az emberi faj továbbélésének egyik nagy jelentőséggel bíró lehetőségét. Olyan utat találtál a világegyetemben, ami megmentett egyfajta kipusztulástól. És látod, én most mindenről jelen időben beszélek, mert minden egyszerre történik. Csak az a kérdés, hogyha te már ezen túl vagy, most miért vagy mégis itt a múltban, s hogy lehet az, hogy már jártál a jövőben. Akkor az aggodás és a féltés vezette sorodat, és karmád megmutatta, mi az, amiből tanulni tudsz, hogy felismerd a féltés, és az aggodás mélységeit, melyek tettekre sarkallják az elmét. De örökké nyughatatlan lelked tudni akarta azt is, hogy miért történik meg az, ami megtörténik, s ennek érdekében megszületett egy másik korban, hogy meglásd a dolgok kezdetét. Látom rajtad, hogy az újjászületések fejlődése az nem időben egymásutániságot takar, hanem események egymásra épülését, melyekben az idő nem meghatározó dolog, hanem a fejlődéshez szükséges felismerések eseménysorozata a meghatározó folyamat. De térjünk vissza ittlétünk sorozatához. Tehát, mint említettem ez az egész, amit látsz valójában különféle energiák anyaggá hígult rendszere. A végtelen térben te ugyanilyen rendszernek számítasz, s ha gon-

dolataid erejét a megfelelő formában tudod koncentrálni, akkor az kapcsolatba lép az itt lévő rendszerrel, mely, mint antenna kisugározza a világegyetem távoli pontjai felé. S vannak távoli kultúrák, melyek ezeket a rezgéseket tudják venni és értelmezni. De a lényeg abban van, ahogy a te energiád és gondolataid ereje egyesülni tud az itt induló rendszerrel. - s a lány a kezeivel ismét körbemutatott. - Olyan ez az egész itt, mint egy világítótorony a tenger partján, mely jelzi a távoli világok vándorainak, hogy hol fejlődik az intelligencia, kivel tudnak kapcsolatba lépni. De ne hidd, hogy ott kint a messzi végtelenben mindenki jó. Vannak nagyon gonoszak is, akik ugyanígy veszik a gondolatok jelét, s ugyanúgy kapcsolatba lépnek a jelzőfények meggyújtóival. De hogy ki jó, és ki rossz, azt nagyon nehéz eldönteni, de még erről is korai beszélni. S most menjünk, igyunk egy teát.

A lány elindult sátrához és nekilátott a teafőzéshez. Az utazó kinn állt a katlan közepén, leült a fűbe, kezeivel a fűvet simogatta, s próbálta felidézni a lány szavait. Mindig ugyanoda ért ki gondolatban, hogy ő ezt miért nem tudja, s ezek a dolgok, amiket a lány mondott neki, mennyire reálisak, egyszerűek, és kézenfekvők, s micsoda titkokat rejtenek magukban. Szinte alig hallhatóan, mint aki magában beszél csak annyit mondott halkán:

- Most már értem, hogy ez miért olyan nagy titok.

Majd a lány kiabálására lett figyelmes:

- És akkor még nem is beszéltünk arról, hogy ezek a világok évezredek át folyamatosan szemmel tartják az olyan világítótoronyokat, és várják koroktól és kultúráktól függetlenül, ki az, aki felizzítja az őrlángot, hogy lobogjon a jelzőfény.

Az utazó szédült, kavartak benne az információk, odaballagott a lányhoz, leült melléje, s a lány teával kínálta. Majd szótlanul teáztak. Poharaikból már majdnem elfogyott a tea, mikor egy pillanatra úgy érezte, káprázik a szeme, úgy látta, hogy a lányt valami kékes-narancssárgás fényes máz veszi körül, de mire jobban megnézte volna a máz már el is tűnt. A lány egy pillanatra komollyá vált, majd felállt és az ég felé nézett:

- Azt üzenik, - mondta, - elfogadták hívó jeledet és nemsokára válaszolni fognak rá. Gondolataim találkoztak az ő gondolataikkal, és rajtam keresztül üzenik neked, hogy életed fejlődése új mérföldkőhöz ért, méltóvá váltál, hogy titkokat felismerj.

A lány felnézett az égre, s a fiú követte a tekintetével. Magasan fenn a fejük felett egy ezüstös színű korongot láttak. A korong növekedett egy darabig, majd egy idő után, úgy tűnt megáll, s egy helyben lebeg.

- Mi ez? - kérdezte az utazó halkán, ámulattal.

- Ők azok, - felelte a lány, - kik vették gondolataid jelét, s úgy lát-

ják, hogy fel tudsz ismerni dolgokat a világegyetem titkaiból. Egy darabig ellenőrzik életed, és ha úgy látják, felveszik veled a kapcsolatot, hogy életed teljesebb legyen, s előbbre juss.

A fénypont szinte egy pillanat alatt tűnt el. Az utazó sokáig merengve nézte az eget, hátha lát még valamit. Közben a katlan nyugati részén a Nap elbújt a sziklák mögé, s az esti szürkület kibontotta fátylát. Még sokáig és hosszasan ültek a fűben, beszélgettek, munkájukról, az életről, bár az utazó valójában sok mindent nem tudott meg a lányról. Még három napig voltak a katlanban, de ez alatt már semmi hasonló dolog nem történt az ezüstsínű korong megjelenésén kívül.

Negyedik nap reggelén az utazó mikor felkelt s elbújt sátrából, meglepetten látta, hogy a lány már elment. A sátrának helyén, egy kódarabon, egy papírlapot talált leragasztva a lány nevével, és telefonszámával. A telefonszámból kiderült, hogy a lány Alaszkában lakik. Az utazó eltette, összepakolta hátizsákját és ő is elindult. Úgy gondolta hazafelé, hogy az életre bízta, hogy találkozik-e még a lánnyal, mert ha most egyből felhívna, akkor az erőszakosnak és tolazkodónak tűnhetne. De az az egyensúly, amit a katlanban érzett, az arra vezette rá, hogy az események történéseit felismerni kell, és nem megpróbálni irányítani azt. Hisz vannak nagyobb erők, melyek vezérlik az ember életét.

Az elkövetkezendő két évben az utazó egyfolytában tanult, könyveket, leírásokat nézett át arról, hogy az elmúlt évtizedek, évszázadok, évezredek alatt hol történt olyan formájú észlelés, vagy jelenés, mint amit ő látott, s azoknak a jelenéseknek környezetében milyen változások mentek végbe. Több esetben tapasztalta olvasmányai során, hogy az ilyen szintű megjelenések az esetek nagy részében elindítói egy-egy társadalmi folyamatnak. Kutatásai és munkája egyre nagyobb ütemben folyt, s gyakran úgy érezte, hogy az a tudás, amit munkájába fektet szinte napok alatt bontakozik ki benne. Munkája során ugyan egyre távolodott a nyilvánosságtól, de voltak kötelező előadásai, amelyeket nem tudott kivédeni, amelyek összefüggtek találmányaival, illetve azok fejlesztésével. Egy nap üzenetet kapott holografikus videó rendszerén, melyben meghívják egy Új-delhiben tartandó előadásra, mely találmánya továbbfejlesztett változatainak elméleti kivitelezéseiről szól. Ezen az előadáson találkozott újra a lánnyal, akiről kiderítette, hogy asztrofizikával foglalkozik, és fő szakterülete a halhatatlan csillagok. Az előadás szünetében találkoztak, s mint régi barátok üdvözölték egymást. Kapcsolatuk egyre közelebbi lett, majd rá három év múlva sorsuk összefonódott, szerelmük összekapcsolta életük útját. Egybekelésük után két évvel közös munkába kezdtek, melynek lényege az volt, hogy megpróbálták gyakorlatban kidolgozni, hogy az ember hogy tudná megélni az univerzum vákuumcsatornáiban való közlekedésben lévő folyamatokat. De mun-

kájukat nem tudták bevégezni. Bár békében és boldogságban éltek, és nevelték két lányukat, de kapcsolatuk huszadik évében az utazó egy váratlan balesetben meghalt. Halála előtt pár nappal szinte tisztán és élesen újra átélte a katlanban történeteket, és ugyan tudta, hogy élete társa is vele együtt éli át újra az eseményeket, de csak most kezdte megérteni azt, amit akkor mondott neki, hogy minden egyszerre történik. Kezdte érteni a végtelen halmaz lényegének egészét és csak arra koncentrált, hogy ő a jövőben már felfedezte az átjutás gyorsulásához szükséges hiper teret. S arra gondolt, hogy az az énje fejezze be azt a munkát, amit ott elkezdett, ne csak megtalálja az átjárót, hanem érezze is, hogy mit él meg egy ember közben, s azt érezze és tudatosítsa magában, mert ez fontos és ismeretlen terület. Mikor közeledett a halál, fájdalmait ki tudta küszöbölni a feleségétől tanult koncentrációs formákkal és gyakorlatokkal. A tekercest ráhagyta gyerekeire, és kérte őket, hogy mindent tegyenek meg azért, hogy az minél több emberhez eljusson, úgy ahogy van, változtatás nélkül. Majd utolsó erejével csak annyit mondott feleségének:

- Az idő egy fodrában még találkozunk, s a végtelen lét partján újra boldogok leszünk.

Egy halvány mosoly ült ki a szájára s még egyszer felfénylett az élet a szemében, majd elszállt, mint a fáról lehulló levél, mi végtelen táncba kezd a langyos esti szélben.

Az utazó a halálpillanat előtt görcsös félelmet érzett, hogy elveszti élete párját, és soha többet nem tud vele találkozni. Elveszti azt az embert, akivel egész életében a lehető legjobban, és legtökéletesebben érezte magát s elveszti azt az embert, akiről meggyőződése volt, hogy csak vele tud boldog lenni, s csak vele tud együtt élni. A felszabaduló halálpillanatban félelme összesűrűsödött egy végtelen gondolattá, s minden pillanatban és gondolatában arra törekedett, hogyan lehetne hogy ismét, újra együtt legyenek. Hol van az időnek olyan fodra, amiben ismét találkoznak, hisz önmaga is megemlítette neki, és minden vágya az, hogy ismét együtt lehessenek, ismét boldogok lehessenek. Az utazó mivel hosszú életei alatt most érzett először ilyen mély és erős érzelmi energiákat nem vette észre a halál pillanatában, hogy ezek az energiák elvitték rossz irányba, és így valójában fejlődésének nem vonalát követte, hanem fejlődésének hurokpályájára került, csapdába, melynek eredményeképpen következő újjászületése az nem saját lelki fejlődését fogja szolgálni, és nem a következő eseményt keresi ami a lelki fejlődésének kell, hanem a halál pillanatában felmerülő vágy és fájdalom felismerésének az irányába fog elmenni. Ami annyit jelent, hogy azok, akik az utazó fejlődését szemmel kísérték, támogatták és segítették, most eljutottak egy olyan pontra, hogy amikor egy-egy magasan fejlett lélek ugyan az élet és a létezés titkaiban nagyon sok mindent megélt, - de saját vágyait és

érzelmeit nem tudja korrigálni, s kordában tartani, s felismerni azoknak valódi tisztaságát -, akkor a fejlődést abba az irányba kell továbbvinni, ahol annak nehézségei és fejlődési problémái vannak.

Így tehát az utazónál a következő életében szinte minden egyes tudásalap le volt zárva, mintha tiszta lappal születne, és a mai időszámítás szerint az ezeröttszáz évesekben a mai Dél-Amerikában a maják kultúrájába született bele, mint egyszerű szobrász, aki a nagy stadionokhoz faragta és készítette a díszletet és kellékeket. Minden mást elfelejtett csak egyedül szépérzéke, és mély belső nyugalma maradt meg előző életeinek tudásából. Huszonöt éves koráig semmilyen problémába nem ütközött, ugyan hallotta a szóbeszédet, hogy messzi keletről, a tenger felől idegen népek jönnek, s ezeknek a népeknek a jövetelét a jósok is megjósolták, de megjósolták ugyanúgy azt is, hogy ezek a népek a nagy birodalom és a Nap fiai ellen fognak vonulni, és a Nap fiai nem fogják tudni túlélni.

Huszonöt éves korában, kőfaragó műhelyébe bejött egy fiatal, hosszú fekete hajú, vékony alkatú lány, aki csak valójában a hirtelen kitört nyári zápor ellen keresett menedéket. S mivel műhelye nyitott ajtaja szinte kínálkozott a menedékre, így ő azt kihasználta. Az utazó, ahogy ránézett a lányra, szinte az első pillanattól mélyen beleszeretett, s ugyanígy az első pillanattól volt egy érzése, hogy ő már valahol látta ezt a lányt, és valahol már találkozott vele. De nem tudja hol, és nem tudja mikor. Arra gondolt eleinte, hogy talán álmában, de ahogy próbált visszaemlékezni rá, ott egyik álmában sem szerepelt sehol, nincsen nyoma. De valahol biztos találkoztak, s úgy gondolta, hogy ha máshol nem, ez az istenek játéka lehet. Az utazó mikor szóba akart elegyedni a lánnyal, - mivel még esett az eső, hogy valahogy elüssék az időt -, eleinte az semmilyen hajlamát vagy jelét nem mutatta annak, hogy a beszélgetést komolyan akarja. Bármivel próbálkozott, a lány semmire nem reagált, csak nézte a záport, és megköszönte, hogy nem zavarja ki az esőbe, hanem addig, amíg az eső esik, addig befogadja. De a zápor hirtelen abba maradt, s a lány ismét megköszönve segítségét az utazónak kisietett az ajtón, s gyors léptekkel elindult a főtéren keresztül. Az utazó utána sietett az ajtóba, s nézte, ahogy a lány karcsú, vékony, magas alakja eltűnik az utca forgatagában, de még messziről is látni lehetett, ahogy hosszú fekete haja lobogott a szélben. Egyből eldöntötte, hogy találkozni akar vele, s mindent megtenne azért, hogy újra lássa. Ezzel a mindent megtevással sokáig nem kellett neki várni, rövid időn belül a főtéren, a piacnál újra összefutottak, de most már a lány sokkal barátságosabb, s kedvesebb volt hozzá, és hosszú, órákig tartó beszélgetésbe keveredtek. Az utazó megtudta, hogy a lány az uralkodó családjához tartozik, és hogy előljárói rangban vannak a szülei. Így akkor nagyon elkeseredett, mert

tudta, hogy a köztük lévő társadalmi különbségek nem teszik lehetővé a számára, hogy a lánnyal mélyebb belső kapcsolatot tudjon kialakítani. Bár egyre gyakrabban találkoztak, de kapcsolatukat szinte mindenki előtt titkolták, csak barátaik és ismerőseik nagyon szűk csoportja tudott arról, hogy igazából kivel is tartják a kapcsolatot. Kapcsolatuk így ment közel egy éven keresztül, míg a következő év tavaszán olyan dolog történt, ami végleg meghatározta kettejük kapcsolatát, népüknek kultúráját. Ez az esemény pedig az volt, hogy egy hajnali napon, ahogy a hegyek felől a pára lassan kezdett felszállni, a hatalmas erdők között az úton egy lovas jött. Az indiánok akkor még nem használtak lovakat, csak lámákat, s nagyon megcsodálták, ahogy a furcsa fémtestű lovas olyan könnyedséggel, hetyke és büszke testtartással ül a lovon. Bal kezével a lovat irányítja, jobb kezében pedig egy hosszú vékony kardot tart. A lovas mikor elment, utána egy negyedórai késéssel még újabb lovasok jöttek, de ők is nagyon kevesen, csak páran voltak. A lovasok beértek a város főterére, s az indiánoktól megkérdezték:

-Ki a város elöljárója?

Az indiánok barátságosan üdvözölték, és válaszoltak bizalommal minden kérdésükre, s elmondták, s elmagyarázták nekik, hogy az elöljáró kicsoda és hol lakik, és hogy a királyi családnak milyen ágú hozzátartozója. Ez a nap, s ezek a kérdések és válaszok a városnak a sorsát végleg megpecsételték. Az események további alakulásában a katonák egész éjjel a főtéren ettek, ittak, dorbézoltak, és nagyon hangosak voltak. Bár voltak az indiánok között, akik úgy érezték, hogy ez a hangoskodás ez az istenek ellen, és az emberi méltóság ellen van, de mások megpróbálták nyugtatni őket, mert úgy gondolták, hogy nem ismerhetik ezeknek az idegeneknek a szokásait, s lehet, hogy nekik ez a szokásuk, s ahhoz, hogy béke legyen s egyensúlyba legyenek, el kell fogadni az idegeneket olyanak amilyenek, s bele kell nyugodni abba, hogy ők így viszonyulnak a világhoz, s bízni kell abban, hogy hamarosan elmennek, s ittlétük minden baj nélkül fog végződni.

A napok múlásával az idegenek egyre agresszívabbak, és egyre vadabbak lettek. Betörték a templomokba, és mindenhová amikor bementek, és ellenállásra került a sor, akkor a nagy királyok jelvényét mutatták körbe a népnek, mely az indiánok szerint engedély volt arra, hogy ezek az idegenek azt csináljanak, amit akarnak. Ám egy nap végzetes hiba történt. Az utazó és titkolt kedvese az egyik templomban találkozott, mikor a spanyolok betörték, és szemet vetettek a lányra. A lány hiába mondta nekik, hogy ő az elöljáró közösség tagja, hogy uralkodói család leszármazottja. A katonák megfogták és kivonszolták a templomból és miután megerőszték akkor engedték csak el. A lány ekkor jött rá valójában, hogy ezek az emberek gonoszak és semmi mást

nem akarnak, mint elpusztítani valamit, amiről nem is tudják, hogy mi az, és azt sem tudják, hogy milyen emberek laknak, csak elvenni értékeiket, s hamis világba kergetni mindenkit. Amikor az utazó próbált segíteni a lánynak szembe találkozott a kardokkal, és mivel egész életében elég józan, és nyugodt vérmeérsékletű volt, higgadt, fel tudta mérni azt, hogy a hosszú fém kardok, és az ő obszidian kései nincsenek egyenlő súlyban, így tehát a bosszúnak és a harcnak más formáját kell megtalálnia. Nem tudott kitörni a sarokba szorított és rászegezett kardpengék hegyéből. Végignézte, ahogy kedvesét a hódítók megerősztolják, s amikor a hódítók elmentek, s a lányt elengedték akkor már nem törődött azzal, hogy ki tudja meg a családjukból, a barátaik közül, a városka népei közül, átölelte a lányt, ráborította poncsóját, és biztonságos menedékbe kísérte. Innentől fogva kapcsolatuk további alakulása nyíltabb lett, már nem bujkáltak, mert a városka szemében az utazó nagy és komoly dolgot hajtott végre. Bebizonyította férfiasságát és bátorságát, melyet népük lojalitásként úgy fejezett ki, hogy szinte támogatta a szerelmesek kapcsolatát. A hódítók ez után az esemény után be lettek idézve az elöljáróhoz, hogy kérdőre vonják őket, de azok csak nevetve egyre agresszívabban, és egyre arrogánsabban válaszoltak, s válaszaikban mindig csak az volt benn, hogy nemsokára eljön az az idő, amikor minden indián megkapja azt a helyét, amit megérdemel, s ilyenkor torzán és durván nevettek. Az indiánok nem értették, hogy miről van szó.

Az eset után fél évvel egy kétszáz főből álló, ugyanilyen felvértezett sereg érkezett az indiánok városába. Már a megérkezésük napján ágyúikat felállították a templomokkal szemben, s szinte egyfolytában, egész nap lőtték őket.

Ahogy a Nap leszállt a támadás első napján, vértengerben tűntek elé az élet fényei. Az indiánok nem tudtak felkészülni a támadásra, és erőtlenséget kezdemenyezésüket az ágyúk tüze és kardok gyilkos mosolya elnyomta. Mire beállt az este a környékbéli dzsungelben lévő barlangok és búvóhelyek megteltek menekülővel. Az utazó remegett és félt, bár karcolás nélkül megúsza a támadást, mégis úgy érezte, hogy valamilyen formában felelős a történetekért. Talán ha ott azon a napon, mikor kedvesét megerősztolták, és ő kardok hegyével nézett szembe, ha összeszedte volna bátorságát, és nem féltette volna saját életét, talán másképp alakult volna minden. De ő, akkor ott nem tett semmit, és úgy vélte kivívta az istenek haragját, és minden baj azért következett be, mert a gonoszság démonai elszabadultak, és rátelepedtek népére. Nem volt információja arról, hogy más városok is hasonló sorsa jutottak, így csak a bűnvád maradt a számára. Nagyon sokszor próbálta magában felidézni a történeteket, és emlékeiben is minden olyan gyorsan történt, mint azon a napon. Most is úgy érezte a döbbenetet, mint abban a pil-

lanatban. A blokk tudatában most sem engedte, hogy harciasan reagáljon az eseményekre. Nem úgy éltek előtte, hogy harcoltak. Kultúrájuk alapjai közé tartozott a béke, és a vendég tisztelete. Soha nem látott még embereket ilyen gonosz módon viselkedni. Bár minél több alkalommal gondolt vissza az eseményekre, valami halvány sugara a dühnek, és kilátástalanságnak kezdett benne ébredezni, de valahányszor kedvesével beszélni próbált az eseményekről, az mindig kitért a beszélgetés témája elől. Csak annyit szokott neki mondani, hogy jobb, ha nem támadta meg az idegeneket, mert akkor elvesztette volna őt. Az utazó sejtette, hogy ott, abban a pillanatban sok minden történt, és valójában visszhangja egy másik eseménynek. De emlékeiben nem találta meg a történések okát. Mindig azon a ponton elakadt, hogy ők nem így fogadták az idegeneknek. A hegyek közé zárt magányukban ugyan tettek kísérleteket arra, hogy békét kössenek a hódítókkal, de követeik sosem értek vissza. Lassan ráébredtek hogy sorsuk megpecsételődött, úgy döntöttek, hogy a harchoz folyamodnak, és megpróbálják megmenteni birodalmukat. Hosszú hónapokkal később tudták csak meg, hogy a hódítók szinte, mint egy tűz égtek fel mindent, és pusztították el világukat. Hogy kultúrájuk fenn tudjon maradni a hegyek magasan fekvő fennsíkain - ahol őseik több száz éves szentélyei álltak -, hozták létre kultúrájuk és tudásuk utolsó végvárait. Ezek a helyek csak gyalog voltak megközelíthetőek, és szinte szent titokként kezelték pontos helyük leírását. Sorsuk röpke tizenöt év alatt teljesen megpecsételődött. A spanyolok ez alatt az idő alatt egy maroknyi sereggel, kiknek csak az arany bűvölete csillogott a szemükben, több tízezer embert mészároltak le, és egy több ezer éves kultúrát semmisítettek meg végleg.

Az utazó élete utolsó éveiben vakon élt, s szinte menekült a sötétség világába, nem akarta látni, ahogy a világa elpusztul, s csak kedvese jelentette számára az egyetlen vigaszt, akitől viszont sosem tudta elfogadni azt a magyarázatot - mikor az Andok távoli csúcsai fölött nézték ahogy a Nap lebukik -, hogy minden úgy történt, ahogy annak történnie kellett. Az utazó ezt nem akarta elfogadni és sokszor gondolt arra, hogy az aszszony ezt a magyarázatot csak azért mondja, mert nem akar a fájdalmas múltat emlékezni. A szemük előtt pusztult el a világ, s a bennük lezajló események olyan fájdalommal hatottak rájuk, hogy a trauma szinte mindent kitörölt emlékezetükből. Mikor érezte, hogy a halál közeledik feléje csak a magányba tudott menekülni. De ez a magány nem azt jelentette a számára, hogy egyedül van, hanem a szótlan magányát. Órákon át ültek egymás mellett némán, szótlanság, s valahol mélyen belül mind a ketten magányosak voltak. A halál éjjel érte utol. Fénytelen szemei egy pillanatra felragyogtak, majd a fényük kihunyott, s elindultak egy hosszú útra. Kedvese mikor észrevette a halált, s annak elmúlását csak

annyit mondott halkán, míg lezárta a halott szemét:

- Álmodj tovább, s járj utadon.

Az utazó a halál után nem látott és nem érzett semmit, fekete, sötét, fénytelen űrben érezte magát. Óriási fájdalmat érzett, amely szinte megbénította minden gondolatát. Úgy érezte tehetetlen, kilátástalan és tudatlan. Úgy érezte, hogy a lét mindenféle formációja teljesen értelmetlen és csak spontán létrejövő folyamat, s hogy ezt a kaotikusnak tűnő állapotot az istenek csak kényük-kedvük szerint játéknak tekintik. Fájdalma csak nőtt, s nem tudta eldönteni hova induljon, mi legyen vele. Ott lebegett két világ között, látta a Napot, a csillagokat, a Holdat, lent messzi maga alatt a Földet, a felhőket, és csak arra az egyre tudott gondolni fájdalmasan: „Miért s mi végre van ez az egész, miért játszanak az istenek az emberrel, miért kell ennyit szenvedni?” Elmélkedéseiből és fájdalomából egy hang zökkentette ki.

- Hogy mindez mi végre? Gyere velem s megmutatom. Léted a hosszú tanulás alatt megélt már sok halandó életet, s hogy mindez mi végre történt? Hogy felismerd önmagad, s a lelked mélyén szunnyadó istent. A hang alakká formálódott, egy férfi körvonalazódott ki. Kézen fogta az utazót, s elindultak a Nap felé. Mint gondolat suhantak a végtelen térhez, s közben a férfi csak vitte az utazót majd megálltak a Nap előtt s a férfi nyugodt hangon megszólalt:

- Az emberek csak azt hiszik el, amit látnak, s nem tudják, hogy mi miért van. Sok mindent úgy kezelnek, mint érthetetlen titkokat, pedig ha tudnák, hogy titkok nincsenek, s nem látni kell, hanem felismerni mi is az, amit lát valójában. Valamikor régen sok-sok évvel ezelőtt mielőtt te az első utadat elkezdted volna, s először megszületted volna a Földre, hogy megérezd csak az élet lényegét, értelmét, egy gondolat voltál. S az a gondolat eónokkal az idő előtt született. Te magad voltál a gondolat, de ahhoz, hogy az a gondolat felismerje önnön hatalmát, képességét, erejét, tudását, és méltóságát, tudatlanságát, és méltatlanságát, megszülte önmagának a teret, s annak árnyékát az időt. Mert, hogy észre vegye önmagának, hogy önmaga létezik, kiterjedésre volt szüksége. De hogy kiterjedésének határt is szabjon, megalkotta az első és egyetlen nem létezőt, az időt. S valahol a gondolat mélységeiben elképzelte saját lelkét. S nem vette észre, hogy ő maga a lélek. Ezért, hogy minél közelebb kerüljön a számára elképzelt lélekhez elkezdett a tér és idő kisdéd játékaival, mint egy rokkán font len szállal kócbabákat készíteni. S azt képzelte, minden baba egy külön játék. De voltak pillanatok mikor egy-egy kócbabában meglátta önnön képmását, s nem tudta eldönteni melyik is ő valójában? A gondolat, aki a kócbabákat álmodja? Vagy a kócbaba, ki gondolkodni próbál? S rájött egy idő után, hogy mindegyik egy-egy külön létező világ, de egymásba kapcsolódik, s egymástól független. Így

tehát a gondolat felismerte az első törvényét létének, s ez volt az a pillanat, mikor először érezte tudatosan, hogy minden egy s ugyanaz. Nem különválasztható, és nem osztható. S ekkor újabb tervet szőtt magának, hogy legyen minél több kócbaba, s ezt mindnek meg kell tudnia, hogy nincs több, csak egy van. S a gondolat boldognak érezte magát. Holott tudta, hogy a kócbabák boldoggá váljanak, meg kell ismerniük a mélység fájdmát, a tudatlanság gyötrelmét, s a tudás magányát. S újra boldognak érezte magát, hogy már nincsenek titkai, s ekkor öröme túljutott az általa megalkotott időn, s téren, s újra eónokká vált. S megalkotta önnön végtelen s végletes világát. S benn a sok kócbaba, mind-mind érezte a szikrát magában, amit a gondolat ráhagyott örökölni, de mivel kócbabák voltak, nem látták előre a nagy tréfát, hogy a szikra él bennük, s azt várja, hogy észrevegyék létét s létének öröme. Ez a szikra hol segítette, hol nehezítette a kócbabák életét. S ha egy kócbaba elfáradt s a szél letépte a szikrákról a szikra nem búslakodott, mivel ő készítette az előző kócbabát is a tér rokkáján, és az idő fonalából készített magának egy újat, majd egy újat, s ez így megy addig, amíg egyszer valamelyik kócbabára nem jön, hogy nincs rokka, mert minden megvolt már a rokka előtt, hisz az csak formát, alakot, kiterjedést adott. S a gondolat eónok távolából végtelen boldogságot érzett mikor egy szikra levetkőzte önnön kócvilágát s nevetve egyesült vele, s vált tiszta gondolattá. De a gondolat ilyenkor nem lett nagyobb vagy több, hisz ha valami önmagából önmagába tér vissza, az nem mennyiségi változás, sőt nem is minőségi, hanem állapotbeli. Így tehát kérdéseidre a válasz, a miértekre itt áll előtted. Te még kócbaba vagy, s úgy érzed, hogy külön része a világegyetemnek, a végtelennek, s csak sejtéd Isten létét, de ahhoz, hogy megtanuld s felismerd, hogy Isten te magad vagy, végig kell járnod az utat, hogy meglásd önmagad korlátait, s áthágva azokat eljuss a tér, s idő nélküli állapotba.

Az utazó kérdezni szeretett volna, de a férfi leintette.

- Még várj a kérdéseiddel, hisz még korai lenne bármit kérdezned, elmélkedj azon, hogy te melyik vagy? A kócbaba, vagy a szikra. Igaz van még számodra sok minden, mely segíthet abban, hogy el tudd dönteni, hogy hol tartasz az úton. Amit az imént beszéltünk meg, az segít a gondolataid tisztázásában, de sokkal könnyebb, ha megleled magadban azokat a pontokat, melyek a szikra gondolatait sugározzák feléd. Most próbálj meg emlékezni életeid végtelen tengerére, és rakd sorba, hogy melyiket mi követte. De látom rajtad, hogy ez még csak most kezd benned teljesen kibontakozni. Ne bánkódj, életeid nem titkokként vannak kezelve, csak nem ismered a teljes tudáshoz vezető utat. De most tedd félre életeid sorozatáról szóló elmélkedéseidet, indulnunk kell, mert még sok tanulnivalód van, és ezeknek most jött el az ideje a számodra. Jól figyelj meg mindent, mert miután ismét megszületsz az anyag világá-

ba, és belekerülsz a tér és az idő csapdájába, lásd meg, hogy milyen is a való világ.

Elindultak a Nap felé, csodálták, ahogy a hatalmas izzó lángok sugározzák ki fényüket a végtelen térben. Közben az utazónak feltűnt hogy néha apró szikrák, néha pedig hatalmas nagy csóvák indulnak el a végtelen tér felé. Kísérője már akkor elkezdett válaszolni a gondolataira, amikor azokat még meg sem fogalmazta igazából, csak mind elmélkedés csírái indultak el elméjéből tudata felé. Halkan s nyugodtan szólalt meg ismét kísérője:

- Az apró szikrák, amikre gondolsz, azok lelkek. Minden egyes fénysugárban ami körben kisugárzódik mindenfelé a végtelen térben. Végtelen számú lélek jön át ebbe a világba, és kezdik el létük felismeréséhez vezető utat a tér és az idő világában. Míg a nagy kitörések, amelyeket az emberek a Földön úgy neveznek, hogy Nap-szél, vagy protuberancia-kitörés azok a nagy lángok, azok bizonyos időközönként történnek meg, s ezek a nagy lángok valójában a változások előhírnökei. Az ilyen nagy lángokban, amiket látsz itt most előtted, kivételes energiák kovácsolódnak, s kivételes lelkek születnek meg a tér és az idő világába, s elindítják majd fejlődésüket, s változást gyakorolnak sokszor az egész rendszerre, kultúrák sorozatára. Ezekben a Nap-szél energiákban lévő nagy lelkek ezek mindig olyan feladattal születnek meg, ami a többi lélek számára felismerések sorozatát tudja biztosítani. Az emberek gyakran ítélkeznek hogy egy-egy felismerés az pozitív, vagy negatív, de ne felejtse el, egy felismerés az csak felismerés lehet, az iránya, hogy pozitív vagy negatív az attól függ, hogy mire használják, s mennyire értik. De nem minden lélek születik az előbb említett módon. Vannak lelkek, ők az igazán nagyok, akik a legkisebb változást idézik elő a tér és az idő hullámaiban megjelenésükkel, ők, akik a leggyengébb Napsugáron is tudnak repülni, ők azok, akik szinte észrevétlenül tudnak átfutni egyik világból a másikba. Ezeknek az óriásoknak már nem az a célja, hogy megtanuljanak vagy felismerjenek valamit, hisz ők már tudják azt, hogy amikor az ember elér a tudás tökéletességének az állapotába, az egyenértékű a tudatlanság állapotával. Mert amikor az ember már tud mindent, tud sokat, akkor nem azt tartja a legfontosabbnak, hogy alkalmazza azokat, hanem hogy hogyan tudna úgy élni, hogy azok a titkok ne kerüljenek alkalmazásra. Mert mindegyiknek meg van a maga rendje, a maga folyamata, s bármit tesz az ember, azzal beleavatkozik azokba a folyamatokba. S ilyenkor van szükség arra, hogy valaki más azokat a hibákat helyrehozza. Ilyenkor jön el az a pillanat, hogy a fejlődő lelkek között megszületnek olyan lelkek, akik képesek kijavítani a hibákat, képesek átadni azt a tudást, ami morálisan hozzá tudja juttatni a tömegeket a felismerések halmazához, s az így kapott felismerések sorozatából ismételten elérhetővé válik a

szabadság és a béke. Egyensúlyba kerülhet ismét minden, addig, amíg megint nem történik valami, ami felborítja ezt az egyensúlyt, ismét szükség nem lesz a nagy lelkekre, akik rendet tudnak tenni, s elérhetővé teszik a fejlődő lelkek számára ismételten az egyensúly állapotát. Na de térjünk vissza ide, a Napra, most már látható az, hogy a lelkek hogyan érkeznek át. Most már csak azon kell elmélkedned, hogy valójában mi is az, amit itt előtted látsz. Mi célt szolgál, egyáltalán van-e célja? De hogy kiindulópontod stabil s visszavonhatatlan legyen, elmélkedjünk együtt azon, hogy ez az egész, hogy épül be ebbe a rendszerbe. Maga a Nap olyan, mint egy átjáró. Olyan mintha maga a legfelsőbb tudat lenne jelen az anyag világában, biztosítaná az élet minden formátumának a kiterjedéséhez szükséges energiát, erőt, teret, időt. Mert valójában a tér is és az idő is sok tekintetben függvénye a Napnak. Tehát a napok, a csillagok egyfajta lehetőséget biztosítanak arra, hogy a fejlődésnek meglegyen a kiterjedése, mélysége, s fokozatai. Ezek a belső folyamatok, amelyeket most látsz itt a Nap körül, ugyan csak látszatra fizikai, anyagi folyamatok, de ne tévesszen meg, és ne téveszd szem elől, hogy ez valójában gigantikus energiák örvénylése, s ezek az örvénylések az anyag világában látható formációkat veszik fel. De valójában itt sokkal nagyobb és más dolgokról van szó. Vannak például csillagok, Napok, amelyek öregebbek, mint maga a világegyetem. Ugyan ez paradoxonnak tűnik, mert hogyan lehet valami öregebb, ami még elméletileg ugyanannak a dolognak a része. Tehát hogy lehet valami abban az anyagi világban öregebb annál, ami az anyagot létrehozta. S akkor el lehet gondolkodni azon, hogy valójában ez a világ hozta-e létre a csillagokat, vagy nem a csillagokon született átjárókon kerültek-e át az anyag világának szükséges feltételei ebbe a világba. El lehet gondolkodni azon is, hogy vajon azok az erők, amelyek a Napban pulzálnak honnan vetítik előre erejükét, honnan jönnek a lelkek, hol lehetnek azok a világok, s milyenek, amelyek azon túl vannak, amelyeken át az anyag világába jönnek a fejlődő lelkek. Át fogunk menni most a Napon, hogy elmélkedj, s elméleteidben megtaláld azokat a gyakorlati fejlődéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy fejlődéseidben tovább tudjál menni. Most már nagyjából van rálátásod arra, hogy az idő az nem vonalban terjed ki és nem lineárisan, ahogy az emberek java része gondolná, hanem gömbszerűen és több centrummal rendelkezik. Az időt valójában úgy lehet elképzelni, hogy ha megnézed életeidet, akkor nem az a fontos, hogy melyik követi a másikat a fejlődés sorrendjében, hanem melyik lét követi a másikat a te fejlődésed sorrendjében. S akkor észre fogod venni, hogy az idő más a te számodra, s más, más ember számára, s más tíz ember számára, és más a tizenegyedik ember számára. Máshogy fog múlni az idő, hogyha lassan mész, s máshogy fog múlni az idő, hogyha gyorsan mész. Máshogy múlik az idő, hogyha állsz, és máshogy, hogy-

ha repülővel utazol, vagy majd lent hajóval mész, vagy más, hogyha kint mész az űrben. De ezeket mind végigjártad már csak emlékeid ködös homályában nem nagyon tudod felidézni őket, de ha törekszel rá, akkor pontosan látni fogod, hogy az idő az valójában a tér átjárhatóságának gyorsulásával függ össze. Igaz a tér átjárhatóságának gyorsulása egy bizonyos értelemben az idő függvénye, de az paradoxonnak tűnik, de valójában a tér az, ami megszabja az időt, s nem az idő az, ami megszabja a teret. Nos, most átme gyünk a Napon, s azok a világok, amiket ott látsz, azok valójában a te világaid, s onnan indultál, jártál már ott, és amikor eléred a fejlődések csúcspontját, oda kell majd visszaérned. Ez nem egy egyszerű út, de nem kivitelezhetetlen, hisz rajtad kívül mások bejárták már.

Egyre beljebb és beljebb haladtak az izzó kavargó lángoknak tűnő masszába. S az utazónak úgy tűnt, hogy ez az erő csak az ember számára tűnik lángoknak, hőnek, de valójában sokkal közelebb áll ahhoz a megnyilvánulási formához, amiben most ő van. Mintha a Nap nem képezné részét a világegyetemnek, hanem a világegyetem az ott kezdődne, ahonnan az ember a lángokat látja, a lángoktól, a tűztől, és a hőtől. S ekkor villant belé a felismerés:

- Hisz minden világegyetem a megnyilvánulás érzékelésétől a felismerés érzékeléséig tart. Tehát amíg Napnak látjuk, úgy véljük, része a világegyetemnek, de ha tudjuk, hogy miért van, akkor rájövünk, hogy valójában független a világegyetemtől. Így tehát értem, hogy miért neveztek más kultúrákban a Napot istennek, a teremtés legfőbb megnyilvánulásának. Most már értem, mi a különbség a megnyilvánulás érzékelése és a felismerés érzékelése között, hisz milyen botor voltam, mikor úgy gondoltam, hogy az emberek csak játékszerek az istenek kezében. Magában hordja mindenki a Napot, s a test, mint ennek megnyilvánulása addig tartó állapot, míg felismerésre nem kerül a benne rejlő tűz. Hisz minden tűz csak massa, mely megjelenése, megnyilvánulása valami másnak, amíg az nem kerül felismerésre addig marad, mint megnyilvánult láng.

Ahogy egyre beljebb s beljebb mentek egyre sűrűbb és sűrűbb kezdett lenni az anyag, és sűrűsége egyre vakítóbb fényt árasztott. Gondolatai mintha külön, önálló életre keltek volna. Kis apró tudatszikrák kezdtek felfényleni s egyesülni a nagy végtelen izzó fehér közeggel. A belőle kiszakadó szikrák üteme egyre gyorsabb volt, s szellemtestének körvonalai egyre kezdtek halványulni, majd lassan megszűnni, s teljesen fénné válni, így eggyé olvadt az egésszel, s abban a pillanatban egy másik tudatállapotban érezte magát. Amikor odaért és állapotát felismerte teljesen meg volt róla győződve, hogy ő itt volt mindig, s innen soha nem ment el, csak álmodta az egészet, s úgy érezte álma megnyilvánulása volt, hogy megszületik hol itt, hol ott. Látott más hozzá hason-

ló fénné vált alakzatokat, melyek úgy egyesültek a nagy fénnel, mint ő, de látott olyanokat is, akik kiszakadva a nagy fényből, most indulnak el első útjukra, melyen azt álmodják, hogy emberként élnek. S látott visszatérsni fényeket, kik alighogy visszaértek indultak tovább, hogy még többen jöjjenek vissza. Nem tudta honnan, de tudta ez a végcél, bármilyen folyamat vagy gondolat megindult benne, mielőtt megszületett volna benne, teljes egészében már látta annak végét is. Olyanná vált, hogy gondolatainak erejével bármit meg tudna tenni. Egyik pillanatban fényként érzékelte önmagát nem volt személyisége, neme, kora, idő vagy térbeli kiterjedése, de a másik pillanatban, ha akarta megalkotta a saját világegyetemét, így minden formációjában egyszerre egyidőben tudott jelen lenni. S tudta, hogy minden tér és időbeli kiterjedés érzékelése illúzió csupán, s mint illúzió mutatja önmaga nemlétét. Lassan úgy érezte, hogy képtelen elképzelni, hogy ő valaha járt volna bárhol bármikor, s egyre nagyobb meggyőződéssel hitt benne, hogy ezt az egészet csak álmodta, mert ez az egész annyira jó és tökéletes, hogy ezt soha senki nem hagyja el, s miért ítélné magát az emberek világában különféle fájdalmas sorsokra, mikor itt eleve minden adott. Hisz itt nem tanulni kell a tökéletességet, hanem élni benne. De nem ismerte fel, hogy ez valójában ugyan a számára nem más, mint illúzió. Ugyan minden úgy létezik, ahogy látja őket és érzékeli, de gondolatai világegyeteme csak a saját belső elhatárolt szféráiban létezik. Csak érzékelte az egészet, annak minden kiterjedését, minden megjelenési formációját, azokkal egyé is tudott válni, de azoknak az energiáit a sajátjaival nem tudta ötvözni. Csak, mint egy félisten, megalkotta saját rendszerét. Persze természetesen ezen belül önmagát az egyetlen létezőnek érezte, de nem tudott vele az ő eredendő világával kapcsolatba lépni. Így ennek a kapcsolatnak a hiánya miatt maradt minden úgy, mint egy körülhatárolt elementál, azaz egy zárt rendszerű, de önálló tudattal manifesztálódott gondolat. Nem vette észre, hogy elmékedéseit, félisteni cselekedeteit figyelemmel kísérik. Minden egyes gondolata a nagy egy - amiből ő származott -, felügyelete alatt állt. Az egy, a maga végtelen és természetfeletti nyugalmával semmit nem szólt, csak hagyta, hogy kiteljesítse önmagát, hisz ettől vált félistenné. De az utazó érezte, hogy alkotása nem teljes és csak részleteiben tud tökéletes lenni, de a részletek között nincs átjárható kapcsolat. Pontosan azért, mert nem tudott úgy gondolkodni, mint egy isten, azaz objektív és szubjektív megítélés nélkül, emóciók, s érzések nélkül. Nem tudta saját teremtményeit szabadon engedni, hogy sorsuk önálló életre keljen. Mindenáron befolyásolta s irányította őket. Egy idő után már nem tudta eldönteni, hogy az elementálok élnek-e az ő létét, vagy az ő létében élnek az elementálok. A kapcsolatok egyre erősödtek benne, mely közte és teremtményei között feszültséget szült, melynek egyre kaotikusabb jelei

voltak láthatóak. A legfontosabb jele az volt a benne zajló káoszban, mikor már úgy érezte, hogy ő maga a legfőbb isten, s ő fölötté nincs senki. Így ebből kifolyólag már neki nem kell senkivel egyé válnia, de mindenki másnak vele igen. Teremtményei a káoszban lassan kezdték önmagukat megsemmisíteni, ami által az utazó a tökéletes nemlét határára sodródott. Hirtelen végtelen zuhanást érzett, de maga a zuhanás irtózatosságot hatott rá, hisz nem érzett mélységet és magasságot, csak kitesztettséget. Zuhanásában egy kéz nyúlt utána, megragadta, s abban a pillanatban megszűnt a zuhanás. Valahonnan messziről, végtelen távolságokból egy hang szólt felé:

- Úgy gondoltad mindent tudsz. Pedig mikor áthoztalak ide kérdések halmozódtak benned, s a kérdések vádakká álltak össze. Fájdalmad a kilátástalanságból és tudatlanságból eredt. Nem becsülted saját magad értékét, és a metamorfózis, amin átmentél az élet és az anyag kapuján lehetővé tette a számodra, hogy felismerd s megalkosd, megteremtsd önmagadat, s így csatlakozz oda, ahonnan elindultál. De ezt rosszul tetted, mert nem csatlakoztál, hanem a benned lévő kételyek elvakították szemed, s vakságod félelmében megalkottad saját teremtményeidet. Elbuknál, mert teremtményeid nem szabadok voltak, mint te, mert zsarnok módjára te élted az ő életüket. Most nem kiszakítottá válsz, ki szabadon szárnyalhat, hanem kitesztetted leszel, ki bűnt követett el. Soha ne felejtse el a legnagyobb bűn az, ha egyik létező egy másik létezőtől vonja meg az élet jogát, a létezés jogát. Mert teremtményeidnek joga lett volna élni saját életüket s neked kötelességed lett volna biztosítani mindent, mire ők vágytak. S vágyukat, ha jó, ha rossz, teljesítened kellett volna, de csak akkor, ha az az ő fejlődésüket szolgálja, és nem a tiédet. Úgy vélted magadról tökéletes vagy, és játszottad az istent, de hogy várhatod el teremtményeidtől, hogy egyesüljenek veled, ha te magad nem ismered fel tisztán saját létedet. Valóban közel álltál a tökéletességhez egy lépésnyire csupán, de most már látod, hogy soha nem az úti cél a fontos, csak az utazás csupán. Te a benned élő eufória tüzeiben vakká váltál, és az úti cél korlátokat szabott világod köré. Most indulj el újra, hogy érezd mi az, mit tettél. Indulj!

A fák lombja árnyékot vetett, s a Napfény, ahogy bujkált a levelek között néha táncolt egy pillanatra a zöld pázsiton. Hangok szűrődtek ki a nagy fehér házból. Az ablakokon a rácsokban félénk öntudat nélküli kezek kapaszkodtak. A ház úgy világított a hatalmas fákkal benőtt liget közepén, mint egy hópehely a kék égbolton. Az utazó nem számított különösen betegnek, a kerítésen belül azt tett, amit akart, bár soha senki nem tartott attól, hogy megszökne, vagy olyan helyre menne az épületen belül, ahová az ápoltaknak tilos menni. A betegsége teljesen megbénította elméjét, s testének mozgását csak nagy kínok árán tudta irányítani. A

legkedvesebb helye a kert közepén álló több száz éves tölgyfa alatti pad volt. Mikor jó idő volt olyankor az ápolók a kora reggeli reggeli után mindig kikísérték ide, s leültették a padra. Senki nem ügyelt rá, igaz sose volt példa arra, hogy magától elment volna kedvenc helyéről. Néha más ápoltak is leültek melléje, és ő nagy ritkán fénytelen fakó szemével s merev arcizmaival betegársára nézett. Ilyenkor bal szájszegelete gyengéden rángatózott, mintha nevetne. De aztán mindig visszazuhant az öntudatlan állapotba. Nem létezett számára sem a tér, sem az idő. Nem tudta hol van, milyen évben, nem tudta milyen nemű, semmit nem tudott a világról. Már születése pillanatában ilyen volt, szüleit soha nem ismerte. Anyja a kórházban magára hagyta, mikor megtudta, hogy gyermeke komoly idegrendszeri problémákkal érkezik a világra. Nem számított a kedvenc betegek közé, de kiközösített sem volt. Igazából az ápolók és az orvosok úgy tekintették, mintha csak egy test lenne köztük, szellem s lélek nélkül. Minden betegségét furcsa s nagyképű latin szavakkal neveztek. S úgy gondolták, hogy gyógyíthatatlan és jobb lenne neki, ha az ő szerintük kegyes halál magához ragadná. Soha senki nem gondolkodott el azon miért pont ott ül, ahol ül. Igaz ők maguk csak úgy tekintettek minden betegre, mint idejük kötelező eltöltésének tárgyaira, vagy épp leendő karrierjük építéséhez szükséges kutatási eszközökre. Nem az embert nézték, hanem a problémát, így egyértelmű volt, hogy miért nem volt senkinek sem fontos, hogy az utazó hol és miért ül.

Lelkében mindig ugyanazt a hangot hallotta: - Mit tettél? De nem tudta honnan jön a hang, és ki mondja. Nem érezte magát betegnek, mindenben úgy érezte teljes és egész. De néha olyan furcsa volt a számára, mikor a fehér ruhás emberek mindent olyan gyorsan tettek. Gondolataiban mindig azt kérdezte tőlük: - Mire ez a nagy sietség, hisz nem is látjátok mit tesztek! Azon a napon egész éjjel álmában a hangot hallotta, folyamatosan szakadatlanul s még a kora reggeli ébredésnél is fülében zakatolt: - Mit tettél? S mint villámcsapás nyögte halkan: - Semmit! De ezt senki nem hallotta. Az ápolók ugyanúgy kivitték a nagy tölgyfához, s magára hagyták. Délelőtt tíz óra volt, s egy gyönyörűszép ismeretlen madár szállt a fára, pont fölötte. Ő nem látta a madarat, de a madár lenézett rá, majd nekiállt énekelni. Lágú, dallamos, csivitelő hangján, s mindig ugyanazt énekelte. Ő eleinte nem hallotta a madár hangját, elmúlt vagy egy jó óra mikor tizenegy után pár perccel tudatosította magában, hogy valami történt, valami van felette. De nem tudta hol és micsoda, nem látott összefüggéseket, s ettől egyre feszültebb és idegesebb lett, de a madár csak énekelt rendületlenül. Az utazó egyre hangosabbnak hallotta a madarat, és a hang egyre mélyebbre hatolt tudatában. Összeszedte minden erejét, és felállt, lassú kínos léptekkel odament a fához, átölelte a törzsét, s a madár egy közelebbi ágra reppent. Majd hirtelen csend lett.

De ez a csend más volt. Eleinte alig értelmezhető szavak próbálkoztak csak a csend megtörésével. Majd kirobbant belőle, mint egy vulkán a kiáltás: - Nem tettem semmit!

Elvesztette eszméletét, ájultan zuhant a földre. A vak homályból egy pillanatra kinézett, s látta, ahogy az ápolók és az orvosok rohannak feléje. Majd elvesztette eszméletét. Közel három hétig feküdt kómában. Az orvosok úgy vélték, hogy a betegség végzetének utolsó jelei ezek. Nem látták, hogy valójában csak elhagyta testét, s szelleme máshová költözött.

Mikor elájult s szelleme elhagyta testét egyé olvadtt a madárdallal, repült, s boldog volt. Tudta mit tett, hol s mikor mit követett el. Érezte hogy a legfőbb dolog a megszabadulás, tudta, hogy teste hol van, és milyen időben, s hogy rabja saját akaratának, s akarata a tudatlanságának. S tudta csak akkor gyógyulhat meg, ha megszabadul a saját beképzeltégéseitől. Erőtlen ütest érzett a szíve táján, de az ütés nem fájdalmat hozott, hanem fényt és ragyogást, ami elvakította.

Mikor kinyitotta a szemét látta, hogy apró ceruza vékonyságú csövek s kábelek erdejében fekszik, s valahol hátul a feje fölött valami egyre hangosabban sípol. A bal karján érezte meg a huzatot először. Ilyet már nagyon régóta nem érzett, hisz tíz éves koráig, amíg a betegség teljesen el nem hatalmasodott rajta ugyan évről-évre lassulva, de megtanult járni, kicsit nevetni, nehezen, de beszélni, s most a huzat felkavarta benne ezeket az érzéseket, emlékeket. Látta, amint kivágódik az ajtó s egy férfi, és egy nő rohan be rajta. A férfi magas volt, kicsit kövér, apró gomb-szemei voltak, s fejméretéhez képest keskeny rosszul nyírt szakállal volt. A nő egy fejjel alacsonyabb volt, és a köpeny egy számmal nagyobb volt, mint a mérete, így alakja körvonalait nem lehetett látni. Néha úgy tűnt, hogy rettenetesen gyorsan szaladnak, míg a következő pillanatban, mint egy absztrakt vízióként lassulna le mozgásuk. Az ütemek egymást váltva gyorsulva majd hirtelen megállapodva éles képpé formálódva tudatában kibontakoztak. A doktornő megállt a műszerek előtt, pár másodpercnyi ideig elemezte a számok s mutatók információit, majd halkan annyit mondott: - Ami most történt, annak nem lett volna szabad megtörténnie. Mert ez az ember, nemhogy visszajött a kómából, hanem egészségesebb, mint volt előtte sok éven át. Én ugyan nem hiszek a csodákban, de itt valami olyan dolog történt, ami nem a tudományra tartozik, hanem bizonyítéka az emberi szellem élni akarásba vetett hitének. Nem kell csinálnunk ezzel a beteggel semmit most. Intézkedem, hogy a megfelelő vizsgálatokat elvégezzük s azok elvégzéséhez a beteget átszállítsák. Egy órán belül küldök két ápolót, akik leviszik az intenzív osztályra megfigyelésre, ha netalántán szövődmények lépnének föl. Bár ahogy elnézem a monitort ezt az embert nem megfigyelni kellene, mert abban mi sok mindent nem

tudunk már tenni. Elmélkednünk kellene inkább azon, hogy mi az a hatalom, ami megoldott olyan problémát röpké pillanatnak tűnő napok alatt, melyen mi önhitt módon gyarló ostobasággal hittük, hogy tudunk változtatni. Holott el kellene ismerni mi még soha senkit nem gyógyítottunk meg, csak a fájdalmát csökkentettük. A gyógyítás valami egészen ismeretlen dolog. De hát ecce homo, azt hisszük magunkról, istenek vagyunk, pedig azt sem tudjuk, mit teszünk. Itt van egy beteg, s talán neki kellene minket ápolnia, s nekünk kellene tanulni tőle.

Az ápoló úgy érezte, hogy a doktornő kudarcot érez, de nem szólt neki, felnézett rá, mert az intézet orvosai közül egyedül ő volt az, aki ki tudta mondani: - Mi nem tudunk semmit, csak játszadózunk egy óvodában, ahol fonendoszkóppal a nyakunkban kiabáljuk, kit kell meggyógyítani, kit kell meggyógyítani? S örömmel megyünk mikor egy másik játékos ugyanabban a homokozóban azt kiabálja, én majd játszom a beteget! S vakon állunk mikor a nagy élet egy valódi beteget hoz utunkba, s nem csak vakok de ostobák is vagyunk mikor az a beteg meggyógyul, mert azt hisszük mi tettük, pedig mi csak játszottunk. Hol vagyunk mi attól, hogy az élet dolgaiba beleavatkozzunk?! Hisz a mi bátorságunk az altató és a nyugtató keverékén túl a szike csillogásáig terjed.

Igaz, az ilyen erős érzelmi kitörései a doktornőnek általában egy pohár whisky elfogyasztása után szoktak megelevenedni. Igaz ő tudta magáról hogy józan, de társai elfogadták ilyenkor, hogy azért beszél bolondságokat, mert a whisky feloldott benne egy-két gátlást. Így soha semmi baja nem lett neki ha így jellemezte a tudományt.

Az utazót még aznap orvosok kara járta, egész nap hallotta hangjukat tisztán és érthetően. Tudta hogy róla beszélnek de az orvosi kifejezésekkel nem volt tisztában, így nem értette őket. Ahogy fáradt, szemei úgy homályosultak el, s hirtelen mély álomba zuhant. Kora délutántól másnap késő délelőttig aludt, nem álmodott mást, csak azt, hogy ő egy határtalanul nagy víznek - ami gyönyörűen kék, és ragyogóan tiszta - a felszínén lebeg, de nem sodródik, hanem önfeledten boldog. A hátán fekszik, s nézi, ahogy a kék égen át süti a Nap. Napról napra kevesebbet aludt, s egyre erősebbnek érezte magát. Egy hete volt az intenzív, amikor először megszólalt tisztán és érthetően:

- Éhes vagyok!

Az elkövetkezendő két napban nem mondott mást. De a második nap estéjén minden erejét összeszedve megpróbált felülni, határtalanul boldognak érezte magát, hogy sikerült. Testi regenerálódása szinte napok alatt állt helyre. A felülés után egy héttel kivitték az intenzívra s egy kétszemélyes kórteremben kapott helyet. Az épület egy olyan szárnyában, ahol olyan betegek vannak, akik nem szorulnak felügyeletre. Esténként mikor felkelt s elsétált az ablakig, nézte, ahogy a Nap a kert fái

között eltűnik. Volt egy betegtársa a kórteremben, akinek súlyos keringési problémái voltak, s a harmadik együtt töltött napjukon az utazó megérezte rajta a halál közeledését. S mikor szokásos esti ablaksétájából tért vissza ágyához, leült melléje egy pillanatra az ágyra, megfogta a kezét, s most, hogy már tisztán tudott mosolyogni, nyugodt mosollyal betegtársa szemébe nézett:

- Ne félj! Már várnak odaát. Légy szabad, meglátod minden sokkal jobb lesz! Én melletted vagyok s fogom a kezedet. - mondta neki halkán. A beteg nagyon erős fájdalmakat érzett, réveteg tekintetével az utazóra nézett, megszorította a kezét, s kínok közepette préselte ki magából a szavakat:

- Segíts! Úgy félek! Oly sok hibát, s bűnt követtem el. S ezek mind rám telepedtek.

Majd elhalt a hangja.

- Nincsenek bűnök, csak nem veszed észre a szabadságot. A pokol nem odaát van, de a mennyország sem ott létezik, az mind benned van, s csak az telepedik rád, amit te engedsz közel magadhoz. Hidd el, az egy más világ. Senki nem ítélkezik feletted csak te ítélkezel egyedül. Már várják, hogy menj közéjük.

A beteg nem válaszolt, megszorította az utazó kezét, majd zihálva mély álomba zuhant. Az utazó látta, ahogy kapkodva vette a levegőt, hogy társa saját gondolataival és félelmeivel küzd, s mindről úgy hiszi, hogy az létező valóság. Úgy hiszi, hogy bűneit odaát számon kérik. S nem tudja, hogy valójában mindenki önmaga bírója. Az utazó nézte, ahogy mellkasa zihál, majd leült a saját ágyára, s arra gondolt, ma éjjel valaki megint nagy útra indul. S ő hányszor megtette már ezt az utat, volt idő mikor ő is ugyanígy zihált, kapkodott, kapaszkodott az életbe, mert félt a bírától odaát. Pedig nincsenek bírák, csak lehetőséget adnak, hogy mindenki megélje önmaga bírálatát egy következő testben, egy újabb életben. Addig, amíg fel nem ismeri a szabadság igazi voltát, s meg nem tud önmagának és másoknak bocsátani.

Aznap éjjel csak rágondolt a halálra és társára, s szellemteste, mint könnyed sóhaj hagyta el a fizikai világot. Belopózott a haldokló álmába, s úgy jelent meg ott, mint alaktalan gondolat. Bizalomból, szeretetből, méltóságból fényt kovácsolt s rávezette annak szellemtestét, hogy ki tudjon lépni fájdalmai és félelmei világából. Megvárta, míg a felismerés eljut társa szelleméhez, s mikor az ráérezett az igazságra és a szabadságra átvezette a lét magasabb síkjaira. Bár ő maga nem ment át, csak a kapuig kísérte el. A korong ott ragyogott előtte s időtlen tértelen mélységeivel végtelenné formálódva ott álltak előtte. Megvárta, amíg társa lelke a boldog felismeréstől vezérelve belép az ismeretlenbe, majd eltűnik benne és ő elindult visszafelé. Csak rágondolt, s már érezte teste korlá-

tait. Nyugodtan álmatlan álomba zuhant.

Reggel vidáman, nyugodtan, kiegyensúlyozottan ébredt. Örült, ahogy a szemközti folyosó ablakain a nyitott ajtón át besütött az épületbe a Nap. Minden olyan éles volt, a fények, a színek a hangok. Életének ez volt az első olyan napja, amikor béklyó nélküli értelemmel nézte a világot. Láta, felismerte, s örült annak egészének. Tökéletesen egészséges volt, igazából ez a nap volt az, amikor megszületett, mivel eddigi életét azt egy erősen megkötött lekorlátozott gondolatsornak a rabságában tengette. Ezen a napon is órákig vizsgálták, és elmélkedtek állapota felett komolynak látszó orvosok professzorok. De magyarázatot nem tudtak javulására, gyógyulására találni. Mindegyik igazolni akarta saját elméletét és elképzelését. Az utazó nagyokat mosolygott rajtuk, ahogy egymással vitáztak. Majd délután fél egykor megszületett a nagy döntés, melyben egészséges embernek nyilvánították, s közölték vele hogy holnap reggel hagyja el a kórházat, mert meggyógyult. Bár voltak orvosok, akik titkon abban reménykedtek, hogy ez az egész gyógyulás a természet torz játéka s majd egy váratlan pillanatban jön egy roham, s minden olyan lesz, mint régen, amikre ráillenek majd képzeletük magyarázatai. De nem lett igazuk. Hátralévő életét egészségesen élte le.

Reggel, mikor kiengedték a kórházból nem tudta mitévő legyen. De erre nem is nagyon fordított gondot, bízott benne, ha érzi magában az élet erejét, akkor az élet kínálta lehetőségek megmutatják neki sorsa további útjait. Reggel kilenckor lépett ki a kapun, és mintha egy teljesen új világba ment volna. Vidámnak és boldognak érezte magát. Érezte ez a nagy dolgok napja, ilyen minden ember életében csak egyszer jön el. Ha felismeri meg tudja változtatni az életét, ha nem, akkor a sors útvesztőiben veszik el. Mikor kilépett az intézet kapuján ragyogóan sütött a Nap, de feje fölött csak halványkéken látszott az ég, mert a szürke párából eső szitált. Kilépett a kapun, nagyot szippantott az eső illatából és szabadnak és könnyűnek érezte saját magát. A ligetnek ezen a felén, ahol az intézet volt a hatalmas fák között volt egy parkoló. Észrevett a felfestett sávok között egy sárga színű autót. Ugyan az autó még messzi volt, de valamiért érezte, hogy abba az irányba kell menni, s elindult a kocsifelé. Ahogy közeledett az autó felé, látta, hogy egy nő száll ki a kocsiból. Rövid barna haja van, vékony alkata, és az alkata alapján senkivel nem tudta azonosítani, akiket ismert. De ahogy közelebb ért, az arc alapján felismerte a doktornőt, aki hangosan, szinte csattanós hanggal köszöntötte:

- Jó reggelt! Maga egy érdekes figura. Újjászületése napján még az idő se tudja eldönteni, hogy mit csináljon. Bár nem csodálkoznék rajta, ha kiderülne, hogy ezt az egészet maga csinálta. Nem tudom miért vártam meg, de valami belső erő arra intett, hogy maradjak itt magáért.

Az utazó halkán csendesen válaszolt:

- Jó reggelt! Olyan szép ez a Nap, még sosem láttam ehhez hasonlót, s ugyan most azon kellene elmélkednem, hogy mihez kezdek, de ez a szépség, pompa, ragyogás, annyira elfeledteti velem ezeket a dolgokat, hogy most semmi nem számít, de az önnel való találkozás örömmel tölt el. S ha megkérhetném rá, bevinne a városba, ahol életem további sorsa vár rám.

- Természetesen. - felelte a doktornő. Majd beültek az autóba és öt perc autózás után elhagyták a ligetet. Kértek a nyolcsávos autópályára, s egy órai autózás után beértek a városba. Útközben elbeszélgettek, s a doktornő gondolataiban mindent arra összpontosított, hogy minél több mindent megtudjon erről az emberről, minél pontosabban megismerje, és hogy minél tisztább képet kapjon arról, hogy milyen módon gyógyult meg, milyen módon történt az a csoda, hogy az a folyamat, amitől ez az ember meggyógyult és teljesen egészségesé vált. De észrevette magában, hogy ugyan első gondolatait és kérdéseit a betegség iránti kíváncsisága növeli, de valahol lelke legmélyén valami ismeretlen érzés kezdett el pulzálni, és motoszkálni, és megdöbbenve vette észre, hogy erős és mély érzéseket érez a férfi iránt. Úgy gondolta, hogy minél jobban meg tudná ismerni ezt a férfit, így meghívta magához, hisz pontosan tudta, hogy neki nincs se munkája, se lakása, se rokona, semmilyen hozzátartozója, akihez mehetne. Bár ugyan voltak alapítványok, és voltak különféle hasonló rehabilitációs központok, ahová mehetett volna az utazó, de ezeket nem vette igénybe, hanem elfogadta a doktornő felajánlását, azzal kapcsolatban, hogy egy rövid időre költözzön oda hozzá. Az első napokban a doktornőnek semmi jelentősebb dolog nem tűnt fel. Hosszú órákat beszélgettek a betegségről, a betegsége alatt történt dolgokról s azokról az eseményekről és történetekről, amelyek betegsége alatt olyan sokszor elgondolkodásra készítették az őt kezelő orvosokat. Azokon a napokon, amikor a doktornő nem tudott a lakásán lenni minden aggodás és egyéb mellékgondolat nélkül a lakásában tudta hagyni a férfit, annak ellenére, hogy csak napok óta ismerte. De úgy, mint önkívületlenségbe esett testet már hosszú évek óta gondozta. Amikor hazajött megdöbbenve vette észre, hogy a férfi vacsorát készített, s az egész lakást szinte érintetlenül hagyta a konyhán kívül. Kiderült a doktornő számára, hogy a férfi tud főzni, de hogy honnan - mikor ezt megkérdezte tőle -, arra csak annyit felelt, hogy emlékszik rá. De a doktornő pontosan nem tudta kivenni belőle azt, hogy honnan emlékszik, mire emlékszik, s elméletileg semmiféle gyakorlata, és emlékképe nem volt arról, hogy ebben az életében bárkit is látott volna főzni.

Éjszakákba nyúló beszélgetéseik során érzelmileg egyre közelebb kerültek egymáshoz, bár ez a közeledés csak a doktornő felől volt érez-

hető, az utazó már az első pillanattól fogva nyílt és tiszta érzelmekkel rendelkezett, és felismerte a doktornő érzéseit, tudatosította magában, míg a doktornőnek ezeket az érzéseket önmagában kellett felismerni, és önmagával kellett elfogadtatnia, hogy vonzódik ehhez a számára ismeretlen emberhez. Egyre mélyebb és mélyebb kapcsolat alakult ki köztük, s a kapcsolata lassan, de biztosan szerelemmé változott. A szerelem, ahogy beteljesedett, kettejük kapcsolata is gyökeresen megváltozott. Ennek a változásnak a legfőbb oka az volt, hogy a nő le tudott küzdeni magában egy olyan erős érzelmi gátat, ami szinte férfiakkal megegyező érzelmi mentalitásba sodorta hosszú éveken keresztül. S erre jön egy férfi az életébe, s ugyanez a férfi megtanítja arra, hogy az életet máshogy kell nézni, sokkal szabadabban, nyugodtabban, kiegyensúlyozottabban, tisztábban, és egyértelműbben, s próbálja meg saját nőiességét tisztelni és elfogadni. Szinte mámoros boldogságban élt, és kezdett büszke lenni nőiességére. Amikor azokra a dolgokra próbálta meg a szót terelni, ami a férfivel függ össze, akkor eleinte úgy érezte, hogy falba és gátba ütközik, mert a férfi nem válaszol a kérdéseire. De később rájött, hogy a férfi nem, nem akar válaszolni a kérdéseire, hanem őt akarja megóvni a válaszoktól, mert érezte, hogy ebben az emberben valami olyan mélysége lakozik a létezésnek, a titkoknak, amit őt nem tud egyszerűen és könnyen, racionális elmével önmagának megmagyarázni és megérteni. Tudta, hogy itt valami egészen másról van szó, valami olyasmiről, amit csak akkor tud megérteni, ha feláldozza eddigi életében tanult és szerzett dolgait, dogmáit és tanulmányait, és feláldozza érte azt az emberi gondolkodásmódját, amiről megingathatatlan képe volt. S érzéseiben a világhoz való viszonyában úgy érezte, hogy csak ez az egyetlen helyes út, és csak ez az egy helyes irány létezik ahhoz, hogy az ember ebben a világban el tudjon boldogulni. Kapcsolatuk első évében egy nyári éjszakán mikor kirándulni mentek a hegyekbe egy este sátrat állítottak egy hegyi tó partján, s itt történt az első olyan dolog, ami megváltoztatta az életét a doktornőnek, mikor megrakták a tábortűzetet, és a doktornő azt mondta a vacsora elfogyasztása után, hogy egy kicsit lepihen a zöld selymes fűben. Az utazó lágyan átölelte, megcsókolta a homlokát, s csak annyit mondott neki:

- Aludj jól kedvesem!

A nő úgy tett mintha elaludna, az utazó ezt a turpisságot észrevette, s halványan mosolygott rajta, majd elindult sétálni. Úti célja a víz felé vezetett, nem nézett hátra, de tudta, hogy az asszony őt figyeli. Ő továbbment, lassú, nyugodt léptekkel belelépett a vízbe, s még mindig a víz felszínén volt, mikor a nő már tudta, hogy ott, ahol ő jár a víz már legalább egy méter mély, és már jó combközépig, vagy derékig kellene érnie a víznek. De az utazó sétált a vízen. S az asszony nem tudta eldönteni, hogy most káprázik a szeme, vagy csodát lát, de az biztos, hogy

most valami olyan dolognak a részese, olyan dolognak az átélője, amelyet előző életszakaszában elképzelni se tudott, amire mindig azt mondta, hogy csalás, s nem létezik. S most ez a dolog itt történik meg az ő kedvéért, az ő szeme láttára, csak neki, csupán csak azért, hogy elgondolkodjon azon, hogy valójában milyen is a világ, és miből áll a világ. Az utazó nagyon messzire elsétált a vízen, a partról nézve teljesen eltűnt, ponttá zsugorodott, eggyé vált az éggel, a hullámokkal, a messzi láthatárral. Nem lehetett megkülönböztetni, s érdekes módon az asszony egy pillanatra sem vette észre magán az aggodás jeleit. Tudta, hogyha ez az egész igaz, és nem álmodja, akkor itt olyan dolgok történnek, amik messze túlmutatnak életen és halálon, ahol neki már nincs joga aggódni. Neki csak egyhez lenne itt joga, hogy felismerjen az eléje táruló látványból olyan dolgokat, amelyek az ő számára a szabadságot, a szépséget jelentik.

Ahogy rálépett a parti fövényre és elindult a messzi víztükör felé, óriási forráságot, tüzet, s hatalmas könnyebbséget érzett magában. Nyugalommal lépett a vízen, s nem arra gondolt, hogy a vízen jár, hanem csak arra, hogy a séta micsoda örömet jelent az ő számára. Nem gondolt a mélységre, a magasságra, a térre, az időre, semmire, csak a boldogságra, amit a séta jelentett. Egyre beljebb és beljebb, és egyre messzebbre ment a vízen, és érezte, hogy már a doktornő nem látja hátulról a partról, érezte, hogy lassan elméjében olyan távlatok nyílnak, amelyeket valamikor régen ugyan érzett már, de külön-külön mindegyik életében egy-egy kis morzsaként élte meg ezeket a távlatokat. S most itt, ebben az életében lassan kezdenek eggyé válni, eggyé forni, egy érzéssé, egy testben, egy lélekben. Úgy érezte, hogy azt a leckét, amiért ebben az életében megszületett, azt pontosan megtanulta, és a tan felismerése által tudta megtenni azt is, amit most tesz. Szabaddá vált és felismerte egyetlen élet alatt azt a hatalmas hibát, amit elkövetett, amit mások életek százain, vagy ezerein keresztül tanulnak. Ezt ő mind egyetlen élet alatt tudta felismerni, hogy nincs miért, soha nem is voltak miérték. Mert a miérték valójában magyarázatok keresése, és nem a felismerések elfogadása. Tudta, hogy ha az ember elfogadja, amit az eléje táruló látvány, mint felismeréseket kínál, akkor a szellem és a lélek fejlődésében olyan irammal mehet előre, amilyen iramot elképzelni is képtelen. Ellenben ha az eléje táruló látványt bármilyen módon, akár a legkisebb mértékben is megpróbálja megmagyarázni, befolyásolni, irányítani, az ő elképzelési szerint, akkor az a folyamat már nem azt adja, aminek történnie kell, hanem azt adja, ami a tanulónak szükséges ahhoz, hogy a következő felismeréshez el tudjon jutni.

Elindult a part felé. Lassú nyugodt kényelmes sétával érte el a fövenyt. A doktornő ott ült a fűben, kezeivel átkulcsolta térdét, s csak

nézte a feléje közeledő alakot. Nem tudta hova tenni, amit lát, bár minden, amit az utóbbi hónapokban látott, tapasztalt, azok teljesen felborították a világról alkotott képét, és elméleteit. Úgy érezte, hogy a tudomány, amit megtanult, az hiába való, és hasztalan időtöltés volt. Ennek bizonyítékeként egyedül a férfit fogadta el, aki hosszú hónapokkal ezelőtt még gyógyíthatatlan betegnek nevezett a tudomány, és számára valami ismeretlen eseménysorozat hatására ez a férfi az öntudatlanság mélységéből a szeme láttára érte el nagyon rövid időn belül a tudatosság legmagasabb csúcsait. Bárhogy keresett rá magyarázatot tanulmányaiban, nem talált kézzel fogható ok-okozati következtetést gyógyulására. S most nem csak meggyógyult, hanem egyszerűen ha kedve tartja, sétál a vízen. Ez már több volt, mint amit elméje elfogadni képes. Úgy érezte, a férfi az élet titkainak nagy mélységeivel van tisztában. A vonzódás, amit érzett a férfi iránt egyre mélyebb erővel hatott rá, úgy érezte megtalálta azt az embert, aki élete párja lesz. De valahol mélyen a gondolataiban ott bujkált a félelem, mi van, ha elveszti. Langyos szél fúj a tó felől s a távoli erdők smaragdzöld színben izzottak. Azt szerette volna, ahogy nézte a tájat, s a feléje közeledő alakot, hogy ha most megállna az idő ebben a tökéletes idilli állapotban, s minden így maradna, ahogy van. A fények a színek, a hangok, a szél, a tó tükrén csillámló napsugár, s valahol a lelke mélyén érezte, hogy talán az lenne a legjobb, ha ebben az időtlen pillanatban, melyben megállna az idő, a férfi se érne el hozzá. Maradna ott a tó tükrénél, ő maradna a parton, s mint egy beteljesületlen szerelem csak mozdulnának egymás felé. Ezeket a gondolatokat valójában azért érezte, mert úgy gondolta, hogy ha a férfi kiér a partra, s letelepszik melléje a parti fűnyere, attól a pillanattól fogva az ő élete teljesen meg fog változni. Ugyan akarta is a változást meg nem is. Félt attól a pillanattól, amikor a férfi leül majd melléje, gyengéden szájon csókolja, átöleli a vállát, és bele fog nézni a szemébe. Minden úgy történt, ahogy előre látta, csók, ölelés, és egymásba zuhanó fényben ragyogó végtelen szemek. Nem volt kérdés, és nem volt válasz. Úgy döntöttek ott alszanak a tó mellett. Majd jó nagy tüzet raknak estére, és tűz mellett fognak aludni. Ahogy közeledett az este, s nekiláttak a tűzrakásnak, pajkos vidámság vett rajtuk erőt. Egyre felszabadultabbnak érezték magukat, és amikor leszállt a Nap, s csak egy bíborcsík maradt utána az égen, leültek a tűz mellé, az utazó megfogta az asszony kezét, hátradőltek a fűben, s nézték, ahogy a fejük felett a feketén kéklő égen lassan előjönnek a csillagok. Egyre több és több aprócska rés nyílt fénylőn és szikrázóan az ég fekete mélységeiben, s ők szótlanul egymás kezét fogva nézték a csillagokat. Hirtelen a fejük felett egy fényesen izzó és hosszú csóvát húzó hullócsillag suhant át az égen a tó felé. Úgy tűnt, mintha a vízzel kelt volna nászra s valahol a párok végtelenjében összeolvadtak

volna.

- Milyen szép! A tűz és a víz egyesülése, - mondta a csillagok felé a doktornő. - S a végtelen nászból vajon mennyi új és új gondolat születik valahol? Te is olyan vagy az én életemben, mint állóvíz fölött elsuhanó csillag. Léted fénye új fényt adott hullámaimnak. Ki vagy te? Honnét jöttél, s hova mész? S miért kellett nekünk találkozni? Kellett-e egyáltalán? S milyen érdekes az élet, pont velem történik ilyen, ki mindent egész életében szinte büszkén tagadott. Akkor most te áldása vagy a sorsnak, ajándéka, átka, vagy büntetése? - nagyot sóhajtott, s csendben nézte tovább a csillagokat, mint aki választ sem vár.

A férfi megvárta míg a halk sóhaj elszáll, szétfoszlik, s apró gondolatcsírái egyesülnek az elsuhant hullócsillag fényével.

- Az amit most kérdeztél, egy hosszú történet, és látom rajtad, a mindent felégető kíváncsiságot, a vágyat a titkok felismerése után, a szabadságot a boldogság keresésére, az erőt az örök létre. De látom azt is, hogy az amit én most elmondok neked, az számodra teljesen hihetetlen és érthetetlen lesz. De mivel életünk pályáját összefonta a sors, így nincsenek titkaim előtted, elmesélem ezt a hosszú történetet, pedig tudom, fájdalmasabb lesz hallgatnod, mint gondolnád. Látod ott fenn a fán azt a falevelet? Ha csak azt az egyet nézed, nem látod a fát, de ha a fát nézed, az egészet, látod sok kis apró részletből áll, s látod az összes falevelet. Látod mindegyiket élesen tisztán, s látod hogy a falevelekből áll a fa, de a falevélhez úgyszintén kell a fa. Az emberek sok mindent apró részletekben látnak, mint egy falevelet, s nem látják a fát. Míg máskor messziről nagy távolságból látják ugyan a fát, de a távolság miatt csak halvány körvonalait érzékeli, s nem látják, hogy miből épül fel. Nem látják csodáját, kavargó, kusza világát, s így ebből a csalóka képből levonnak végleges eredményeket, pedig még a fát sem látják rendesen. Nem vállalják annak felelősségét, hogy feladják dogmaikat és kötődéseiket, elmenjenek a fához, s úgy nézzék abból a távolságból, ahonnan már látható a falevél, de látható az egész is. A legtöbb ember, ha közel kerül a fához, egy-egy falevelet kinevez magának vágya, akarata, céljai megtestesítéseként, s úgy gondolja ő adott nevet a fának, s nem veszi észre, hogy valójában a fa volt az, ki lehetőséget adott az embernek, hogy elgondolkodjon azon, mi az egység, s mi az elszigeteltség. Érzem, ahogy gondolataid kusza halmaza kis apró fénycsírákból épül fel. Legelőször erre a világra, mint ember úgy százezer évvel ezelőtt érkeztem, s hosszú ideig én is úgy éltem öntudatlanul, mint nagyon sok ember. Ez látható, manapság is vannak olyanok, kik először jönnek ebbe a világba, s a legfontosabb dolog a számukra a saját vágyuk, akaratuk elszigetelt falevél világa. Megelégednek illúziókkal a boldogságról, s álmokkal az igazságról. Én is ugyanilyen voltam, mígnem sok-sokezer évvel ezelőtt egy távoli

földrészen egy óriási erdő mélyén volt egy kicsiny tisztás, s azon élt pár ember. Életük tökéletes volt, létük békés, egyensúlyban éltek a világgal, nem kifosztották környezetüket, ahogy azt a mai ember teszi, hanem együtt éltek azzal. S itt történt az első dolog, mikor valaki meglátta bennem a tűz szikráját, akinek talán a legtöbb mindent köszönhetek, s leültetett a tűz mellé. Még most is, így sok ezer év távolából mély tiszteletet érzek iránta, hogy nem eloltotta bennem a zsarátnokot, hanem kezdte lángra lobbantani. Hosszú napokig, éjjel, nappal ott kellett ülnöm a tűz mellett, nem alhattam, nem ehettem, inni is csak a negyedik nap kaptam egy keveset, s végig azon kellett elmélkednem, ha nem győzöm le saját fájdalmamat, s nem tudok felülkerekedni az illúzió világán, akkor képtelen leszek meglátni a való világot. S ott a tűz mellett a mag kikelt. Ugyan ott nem tudtam magamnak megfogalmazni, hogy mi történt, az rá, ezer évekkkel később történt meg, de ott a tűz mellett tudtam, valami más lett bennem. De ez a más ez mindig bennem volt, csak gyarló időrabló vágyak nem teszik lehetővé, hogy ezt a másságot mindenki felismerje. Az emberek nagyon sok dolognak tulajdonítanak fontosságot, és nem veszik észre, hogy semmi nem fontos, mert ha bármi fontossá válik, akkor értéket jelent. Ha értéket jelent, értéktelensége is lehet, így akkor fellép az, hogy van vesztenivaló. Ezt is csak a tűz után sok ezer évvel később tanultam meg, de ott éreztem, semmi nem lehet fontos, hisz minden szabad, s minden a saját törvényei szerint él, s rója útját a végtelenben. Mikor az öreg vadász azt mondta, hogy már ember vagyok, aki méltó a fejlődésre, s tudatosan gondolkodik, akkor is még csak éreztem, hogy mit mond, de nem tudtam. S ez alatt a sok ezer év alatt nagyon sokszor láttam, hogy az emberek ezt a két dolgot összekeverik, érzésükre mondják, hogy tudják, s tudásukra mondják, hogy érzik. Pedig ez így helytelen, de ezt ne vedd bíráltnak, tudom, hogy minden emberi fejlődési szakasznak megvannak az alappillérei, s vannak életek, melyek elérésekor úgy gondolja az ember, hogy nincs tovább, s elért mindent. De aztán rájön később, hogy nem, még csak nagyon az elején van; de menjünk tovább az időben. Mikor meghaltam, következő életeimben, mint fejlődő és tudatos elme, rengeteg leckét kaptam abból, hogy az ember álomigazsága, és idealitása mennyi fájdalmat, kínt és gyötrődést állít elő magának. Igaz, idő kell annak is, míg az ember rájön, hogy ezek mind csak képzetek, nem létező valóság. Idő, s itt nem években kell gondolkodni, hanem évezredekben. Voltam én is gyilkos, láttam világhódítókat, uralkodókat, kiket a sors választott ki arra a pozícióra, s sokan közülük bölcsőbbek voltak, mint azt az utókor állítja. De nem volt mindig így, hogy én mindenre emlékeztem. Az emlékezés első csírája, ami ugyancsak nem volt tudatos, hanem inkább érzésbeli, akkor mozdult meg, amikor aszkéta voltam. Azokban a hegyekben, amit ma úgy neveznek, hogy Himalája. S

ott megtanultam az erő útjait, mely felszabadította szellemem. De voltak pillanatok, amikor ott is úgy gondoltam, hogy már mindent tudok, és isten vagyok. De kiderült, hogy csak saját testemnek voltam az ura, és ugyan beleláttam a bardo útvesztőibe, s meg tudtam csinálni a nagy tumot, de csak éreztem, hogy ez az előszobája valaminek és bár a bölcs azt mondaná, hogy az előszoba a lakáson belül van már, így már magában a lakásban vagy, de én akkor önhitt módon úgy gondoltam, hogy az egész lakás az előszobából áll. Halálommal és következő életeim sorával újabb fényt kaptam arra, hogy mi az, amit még meg kell tanulni. De itt a tanulást nem emberi értelemben kell gondolni, hisz csak felismerésekről van szó, s a felismerés elfogadásáról. Kínos életek következtek, melyekben volt bőven vér, szenny, és gyalázat, voltam áldozat, s gyilkos, mígnem sok fájdalmas felismerés után egy halálpillanatban megismertem magát a halált is. Arcába néztem, s nem láttam mást csak magamat, s ekkor tudtam meg, azt, amit csak éreztem addig, hogy minden halandó halhatatlan, csak él sok kis halandó percet. Láttam a halál mosolyát, ami nem volt más, mint adott életem fájdalmának torz görcse. Felismertem, hogy meghalni is lehet többféle módon, de igaz halál csak egy van, melyben nem a fény érint meg téged, hanem te magad válsz a fényvé, s jutsz át a világokat elhatároló színekavalkádon. Valamikor nagyon régen szerzetesként éltem életem, s mint törekvő tudatos elme, ki elfogadja saját érzéseit, s tudja, hogy azok miért vannak, elértem én is az egyetlen halált, ami nem az önmagammal való szembesülés volt, hanem tisztán, meghagyva emlékeim átléphettem a színek hajszálvékony határmezsgyéjén. Aztán később voltak életeim, melyekben többször jártam odaát. Hol én mentem, hol másokat vezettem. S mikor átértem, láttam, hogy valójában az az igazi világ, s ez csak gyenge kópiája annak, a bekorlátozott, merev rendszere. De azért jött létre, hogy a halhatatlan lelkek a halandóság illúziójában tudatukra tudjanak ébredni. Innentől már bele tudtam szólni saját sorsom alakulásába, bár ez a beleszólás eleinte kezdetleges és gyermeketeg volt, hisz érzéseim visszhangjeleire hittem azt, hogy irányított életek. Pedig a tudatos élet ettől nagyon messzi van. A nagy forduló akkor következett el, amikor láttam a csillagok születését, a lelkek születését, amint kiszakadnak a halhatatlanság erejéből. Láttam lelkeket, amik a napon suhannak át a végtelenben, s jártam odaát magam is. S mikor ott voltam, ismét azt hittem isten vagyok, mert saját fényem káprázatából megalkottam önmagam, pedig ez még csak félisteni tulajdonság, de úgy gondoltam, maga vagyok a tökéletesség. Nem tudtam elfogadni, hogy tudok tévedni s korlátaim vakká és önhitté tettek. Megalkottam saját végtelen univerzumomat annak minden kiterjedésével együtt. Benne pulzált a tér és az idő, megszületett gyermekeként az értelem. De mindent én akartam irányítani, és birtokolni, és bűnbe estem. A létező leg-

nagyobb bűnbe. Elvettem mások erejét és jogát a szabadsághoz, és irányítási akartam a világot. Úgy éreztem, tökéletes vagyok, s nincs felettem senki. Pedig csak el kellett volna gondolkodnom azon, hogy honnan indultam. Hogy valamikor én is egy ösztöneivel viaskodó emberkezemény voltam, akit egy medve ölt meg a folyóparton. S nekem is meghagyták a szabad döntés jogát, de én nem hagytam meg másoknak, sőt nem is biztosítottam. Ezzel a bűnnel nem csak én kerültem kárhozatra, egész világegyetemem semmisült meg. Nem én ismertem el tudatlanságomat, hanem a felettem lévő világok vonták meg tőlem a létezés örömét. A hibáért, amit elkövettem, nem büntettek, csak testbe zárt lelkeket lebénította a gúzsba kötött szellem. S akkor ismertelek meg téged, mikor ráéreztem, ott az intézetben, a fejem fölött a madárdalra. Az a hang térített magamhoz, éreztem a szárnyalást, a szabadságot, s a hang felébresztette bennem az elveszett világot. S innentől már ment minden simán. Minden nap egy újabb felismerést idéztem fel, és most már nem éreztem, tudtam, s érzéseimet félretéve, tudásomat félretéve, éltem a szabadságot. S így újra részévé váltam, tudatos részévé az egésznek. Megszűnt az elhatároltság, megszűnt a fájdalom. De minden állapotnak ki kell szakadnia az elmélet börtönéből. Ezért volt az, amit ma láttál, mikor sétáltam a vízen. Valaha régen mesterem megtanított a tűzön járni, most magamtól kellett önmagamnak felismerni, hogy a tűz és a víz az egy és ugyanaz. Igaza volt mesteremnek. Az életben a legfontosabb dolog a tiszta szabadság. S most szabad vagyok. A fejünk fölött az a hullócsillag egyfajta ajándéka létünknek, s az ajándékot, azt, elfogadni kell, s felismerni, hogy miért kaptuk, mert ez tesz minket szabadabbá, s boldoggá, és igazságossá. Hát ez az én történetem, a falevél, mely nem fontos önmagában, de nélküle nincs fa sem.

Az utazó a csillagokra nézett, látta, hogy már közeledik a hajnal. Messzi keleten halvány fénycsíkokra reped szét az éjszaka. Ránézett az asszonyra, s látta, hogy könnyek csorognak a szemén. Nem szólt semmit, csak letörölte.

- És hol tartok én? - kérdezte az asszony.

- Nem minden út egyforma. De minden út egy irányba visz. Nem az a lényeg hol tartasz, s azt tudd. Mert ez viszonyítás, s a viszonyítás érzés. Az érzés párja az érzéketlenség, s így értékrendek alakulnak ki. Ott tartasz, ahol a szabadságod van, a szabadságod igazsággá válik, az igazságod pedig nászra lépve a szabadsággal megszüli a boldogságot. Minden fejlődésnek az a végcélja, hogy ezt érezd, majd tudd, mikor eljön az ideje, és tedd, amikor tenned kell.

Föléje hajolt az asszonynak, lágyan a szemébe nézett, majd egy hosszú forró csókban rájuk virradt a hajnal.

Sokáig éltek együtt, közel ötven évig, békében boldogan.

Számtalan titkot elárult az asszonynak az életről, s annak működéséről. Tudta, hogy az asszony munkájában felhasználja ezeket a titkokat, és valamilyen formában kollégáinak is továbbadja. Az a tóparton történt beszélgetésük soha nem ismétlődött meg, s az asszony sem kérdezett róla többet. Elfogadta, amit az utazó elmesélt. De nem vakon tette mindezt. Azok a gyakorlati és tapasztalati események, amelyeket az utazóval töltött évek alatt látott, s az a boldogság, amit mellette érzett, meggyőzte arról, hogy a férfi igazat beszélt. Magányos pillanataiban gyakran elmélkedett azon, hogy ő vajon a saját félelmeivel hol küzd, mert amikor a férfival együtt volt, akkor mindig érezte a szabadságot, és a boldogságot, de racionális elme lévén, pontosan tisztában volt azzal, hogy ezt az érzést a férfiből áradó erő hozza magával, s nem ő ismeri fel tudatosan. A világgal, kollégáival, s munkájával, ugyan gyakran került összetűzésbe, de ezek az összetűzések már közel sem olyanok voltak, mint fiatalkori kirhanásai. Gyógyításaiban olyan sikert ért el, melyekkel alapjait rakta le sok olyan gyógymódnak, amit a nevéhez kötöttek. Megtanulta a férfitől, hogy a büszkeség gyakran vakká és önhitté teszi a fejlődő embert, így sikereit állapotnak tekintette, s nem elérendő célnak. Jól elmúlt már hetvenöt éves, mikor egy hajnalon először érezte meg a halál közeledését. Meleg barna szemével a férfi szemébe nézett, s halkán annyit mondott:

- Rám nézett a halál. S láttam benne a saját arcomat. Félelmeim torz mosolyát. Attól félek, nem tudlak elengedni, ragaszkodom hozzád, s lelkelem csapdába fog kerülni. Kérlek, segíts! Hogy odaát, túl a messzi csillagokon békére leljek, s várjam, mikor találkozunk.

- Segíték. - mondta a férfi. Megfogta az asszony kezét s érezte, pontosan tudta, hogy a halál, már úton van. - Persze, hogy segíték. Most ahova mész ott már várnak. Ne az emlékeimet vidd magaddal csupán, hanem a szabadság szeretetét és érzését, s akkor nem követsz el hibát. Ne hozzám kötődj, mert akkor valójában a testhez kötödsz. Ha tudod, hogy minden halhatatlan, akkor tudod azt is, hogy mi valahol messze, ahogy mondtad, túl a csillagokon, mi újra találkozunk. Törekedj arra, hogy boldog légy, szabad, s igaz.

A férfi megérezte, hogy a halál átsuhant a szobán. Érezte, ahogy az asszony teste erőtlenné válik, de az életkedv még lángol benne. De már csak pillanatokig, érezte, hogy az asszony gondolatai megálltak két világ között. Nem tudja eldönteni merre menjen. Mikor becsukta szemét mély transzkonzentrációba zuhant, s szellemét átvitte abba a világba, ahol az asszony szelleme őrlődött saját félelmei között. Kézen fogta, s elindult vele fölfelé. Vakító fehér fényt láttak. Az asszony egyre boldogabbnak látszott, majd az utazó elengedte a kezét, s csak annyit mondott neki:

- Álmodj az életről, s majd valahol sorsunk találkozik. Légy

szabad, és boldog. Jó utat!

Elengedte az asszony kezét, s nézte, ahogy az egyre feljebb, s feljebb száll, majd eggyé válik a vakító fehér fénnel. A fény, ahogy megszűnt, abból az időtlen térből elindult vissza az idő és a tér illúzióvilágába. Újra érezte teste körvonalait, s látta, ahogy az asszony teste ott fekszik mellette. Megcsókolta homlokát, s halkan annyit mondott:

- Köszönöm, hogy éltél. S velem együtt álmodtál.

Az asszony halála után az utazó még harminc évig élt. Halálát senki nem látta. Egy délután elindult egy erdei sétára, és többet nem tért vissza. A környékbeli barátai és ismerősei napokig kutattak utána az erdőben, de ők testet kerestek, s nem tudták, hogy testét magával vitte. Ahogy sétált a fák között érezte, hogy eljött a pillanat, szín, fény, erő formációjából összeállt előtte egy hatalmas korong. Hátra se nézett úgy lépett bele. S valahol messze, túl az anyag, s az antianyag világán, túl a lét és nem lét határán, egy gondolat létére ébredt. Elérte azt, amit el lehet érni. Eggyé vált tisztán az eggyel, a mindenséggel, az oszthatatlannal. Érezte kedvesét, érezte kedvese lelkét, a tüzet, ami mellett ült, a farkast, amit megszelídített, a dühöt, amivel ölt, százezer évet érzett, ami része volt a végtelennek, így a végtelen részévé vált százezer év alatt. Kijárta az iskolát, megszűntek az álmok, és minden álmom valóvá vált. Tudta, hogy vissza fog menni, csak egy dolog miatt, hogy minél többen legyenek itt, ahol mindenkinek helye van, de senkit nem hívnak ide.

Negyedik fejezet

Az utazó jobban körül akart nézni a színek kavargó alagútján, s mélyebben megcsodálni azok szín, és kisugárzás gazdagságát, de már túl is jutottak rajta. A kísérő két idegen egy másik körbe juttatta át az utazót, ahol nagyon sok hasonló ember volt, mint ők hárman, s az utazó, mikor ideért az volt az érzése, hogy hazatalált, s ez az ő valódi énjének az otthona. Csodálkozott, hogy nem érezte a gyorsulást, s nem érezte a mozdulatlan mozgásnak az erejét. Nem értette, hogy mi történt vele, s hogyan került ide, de kísérői már pontosan érezték gondolatát. Elmagyarázták neki, hogy ezekre a formációkra csak akkor van szükség, ha a fejlődő lélek nem tud igazából még saját maga az egyik térből a másik térbe átkerülni, s így különféle erőkre, különféle segítségre van neki ehhez szüksége. De őt már nem, mint fejlődő lélek kísérik, hisz ő már elért mindent. Hanem segítik, mint belőle kiszakadt gondolatlények, hogy vissza tudjon jutni segíteni másoknak oda, ahonnan jött.

Ezeknek a segítségeknek a megnyilvánulási formája, akár a gyorsulás, akár a mozdulatlan mozgás. De amikor a fejlődő tudat elér egy bizonyos szintet akkor már ezek a folyamatok megszűnnek, s tudásához mérten a saját szabad akarata által gerjesztett energiákkal képessé tud válni egyik síkból, a másik síkba átjutni. Vagy a síkokon túl egyik dimenzióból a másikba átjutni. Az utazó nem igazán értette, hogy mi a különbség a sík és a dimenzió között, de kísérői, segítői elmagyarázták neki, hogy a különbség az abban rejlik, hogy a dimenziót úgy kell képzelni, mint egy gömböt, a síkokat, meg mint egy gömb szeletét. Végtelen számú szelete van egy gömbnek, így egyetlen dimenzió belül is végtelen számú sík létezik. Minden egyes dimenzió, valójában egy-egy multirendszert takar. A rendszer legfontosabb lényege az, hogy a fejlődő tudat az egészet tudja átlátni, és ne csak egy síkról gondolja azt, hogy az az ő számára a végleges állapot. Ebben a tudatállapotban, ahová került az utazó, minden kérdésre kapott választ, s minden válasz nagyon mély türelemmel, s nagyon nagy szeretettel irányult feléje. Elmagyarázták neki, hogy egy-egy fejlődő lélek, amíg csak saját önös érdeke s egója vezeti, addig nem tudja megkülönböztetni a síkokat a dimenziótól, mert a saját magában rejlő energiákat nem tudja szabaddá engedni, s így ezek az erők számára bekorlátozott dolgokat tudnak eredményezni. Minden egyes korlát abból tud kifejlődni igazából, hogy az utazó saját önös, egoista érdekeit tartja szem előtt, s nem érzi át a közösség együvé tartozásának mélyeséges mély lehetőségének felismerését. Mert valójában minden egy tudatból származik, s addig, amíg csak valaki önös egója által vezérelt dolgokat akar értelmezni, addig ezeket a dolgokat nem akarja átlátni, hogy minden egy tudat megnyilvánulási formája. Ezeket a hibákat azok a tudatformák,

amelyek az embernek lehetőséget adnak a megjelenésre az élethez - az anyagba zárt élethez természetesen -, azok ezeket a lehetőségeket mindenben nyugodtan hagyják, és nyugodtan végig tudják nézni. S amikor valaki saját önző és egoista életének kivitelezésével saját maga sorsának ellenségévé válik, saját maga sorsát nem tudja előrevinni, saját maga sorsát így képtelen lesz felismerni. Ezek a folyamatok valójában a vágy, akarat, birtoklásból épülnek fel. Pontosán és részletesen elmagyarázták az utazónak és tudásukhoz mérten meg is mutatták neki, hogy ő az ő saját reinkarnációs ciklusaiban hol rontotta el, hol voltak azok a pillanatok, ahol a vágy, akarat, birtoklás volt a számára a legfontosabb, és nem az egység felismerése.

Az utazó végignézte szinte, mint egy filmet újra saját életeit, a kőkortól elkezdve egészen addig, amíg szerzetes nem lett, s ezeket mindegyik életében látta, hogy hol hibázott, és hol cselekedett jól. S rájött, sokszor az, amiről úgy gondolta, hogy jó dolog lett volna az, rossz volt, amiről akkor és ott rosszat gondolt, az jó volt valójában, de nem tudta felismerni egy dolog miatt. Mert legtöbbször saját vágyát, saját félelmét próbálta leplezni. Ekkor kapott egy információt arról, hogy életeinek vannak kulcsfontosságú szereplői, akár az öreg a vadászok népénél, aki a tűzhez ültette, akár Egyiptomban a kicsapott pap, mivel ők egy tudatnak voltak a megjelenési formái, hogy ők valójában azért születtek le oda, hogy neki segítséget tudjanak nyújtani. Mondták neki, hogy vannak magasan fejlett lelkek, akik már nem vonzódnak az anyag világához, igazából dolguk sincs az anyag világával, de azért, hogy más lelkek tovább tudjanak fejlődni bizonyos esetekben - a tanulás érdekében természetesen, vagy a fejlődés érdekében - képesek saját magukat megosztani. A megosztásnak a lényegeképpen egyszerre több helyen, több időben jelen lenni. S hogy valójában ezek a tudatok, és tudatformációk pontosabban ilyen lélekmegosztásnak voltak a részesei. Az utazó mindenre odafigyelt, csak némán és éberén szinte itta a gondolatokat, amelyek áradtak feléje. Egyértelmű és tiszta képet kapott arról, hogy a lélek és a szellem fejlődése, az út, mely az embert visszavezeti a lélek igazi otthonába, az egy összetett rendszer, melyben csak azok tudnak továbblépni, akik képesek az önfeláldozásra, s van bennük erő, hogy ezt a képességet ki is tudják bontakoztatni. A tanulás legfontosabb részeiben felvázolták neki lelkének fejlődését egészen a legelejénél kezdve, amikor mint tudatformáció elindult a fejlődés végeláthatatlan útvesztőiben, de igazából a tanulás mélységet csak onnantól kapott, amikor először megszületett, mint ember. Mert addig egészen más tanulási és felismerési folyamatokon kellett neki átesni, hogy el tudjon jutni az emberi szintig.

Pontosan megértette, hogy annak idején a medve miért pont őt támadta meg, megértette azt is, hogy hogyan tudta megszelídíteni a far-

kast, megértette azt is, hogy amikor a sivatagi nomádok között, a harcosok népénél erőszakos halállal meghalt, miért nem tudta a testét elengedni, s miért gondolta azt még mindig, hogy élő. Pontos rálátást kapott arról, hogy a halál az valójában egy állapot, egy híd, egy összekötő kapocs csak abban az esetben, hogyha azt nem erőltetik, hanem a maga természetes rendjével történik. Pontos rálátást kapott arról, hogy a halál valójában mindenki saját életvitelének, saját tudásának az eredményeképpen tud bekövetkezni, de rálátást kapott arról is, hogy az élet és a halál az valójában egy és ugyanazon folyamat. Annak a folyamatnak a felismerése, tisztán és egyértelműen való értékelése, és értése teszi lehetővé, hogy az életénél hosszabb legyen. Kérdéseire, melyeket az ittléte alatti tanulásában feltett, szinte mindenre kivétel nélkül kapott választ. Istennel és a világgal való összefüggéseire, az anyagi világ világegyetemére, a különféle asztrál síkokra a dimenzióin belül, a múlt a jelen és a jövő kérdéseire. S tudta, hogy ezeket, amiket most megtanul, ez mind csak elmélet, mert eljön az ideje annak, amikor mindebből gyakorlatot kell neki tenni, s mindezt gyakorlatban kell megtennie. S amikor ezt gyakorlatban is megtudja valósítani, akkor mondhatja el magáról, hogy visszaért a kiindulópontba, most már személytelen tudatként van jelen.

Ebben a tudatállapotban tanulásának legfontosabb kitételei abból álltak, hogy ráérezzen, s felismerje önmagához, a felismerésekhez vezető utat, a szabadság szinte minden formáját. Itt érzett rá arra, hogy a létezés legvégső állapota az nem a fizikai anyagban rejlik, hanem abban, ami a fizikai anyagot létre tudja hozni, a fizikai anyagot motiválni tudja. Emlékeiben felidéződtek minden halál pillanatai, s minden halál pillanatában ugyanaz a motiváció benne volt, hogy valójában csak a megnyilvánulási forma változik, a tudat az örök halhatatlan egy, és oszthatatlan. Élete eonban mérhető. Megértette, majd értette és felismerte, hogy az anyagon kívüli világnak is vannak különféle tudatszintjei, ahol a tudatosság abban rejlik, hogy mennyire áll közel az anyaghoz, s mennyire akar még az anyagba visszaszületni. Tudta, hogy az igazán nagyok, akik elérik azt a tudatállapotot, hogy már nem kell anyagba születniük, önként, önmaguk általi elhatározásból indítva saját maguk visszamennek az anyag birodalmába. Csupán csak azért, hogy abban a külső világban segítsenek azoknak, akik az úton járnak, és fejlődni akarnak. A fejlődés egyetlen és legfontosabb alappillére az oszthatatlan egység felismerésének a lehetősége, s az, hogy csak az önfeláldozás az egyetlen járható út. Az ember csak akkor tud továbbjutni, ha levetkőzi magáról azokat a görcsöket, félelmeket, amelyek megakadályozzák abban, hogy saját szellemének a szabadságát ki tudja bontakoztatni. Itt tapasztalatot kapott arról is, hogy minden tudatforma valójában egy szinten van - ebben az állapotban természetesen -, s azok, akikre az emberek azt mondják, hogy

külön jók, vagy külön rosszak, azok is egy tudatformációban vannak, csak a saját tanulásuk érdekében választanak különféle szerepeket, s ezeknek a szerepeknek van valamilyen jelentősége abban a tekintetben, hogy másoknak milyen információt tudnak továbbadni. Itt kapott rálátást arról, hogy az, amit az emberek gonosznak tartanak, az valójában csak a saját ideológiájuk, vagy elméletük alapján az. S valójában a saját tudatuk, gondolatuk kivetüléseképpen történik az, aminek megtörténnie kell. Tudta, hogy ezt nagyon sok ember rossz dologként, vagy valamilyen lelki fájdalomként éli meg, holott pontosan rá lehetett látni, hogy minden egyes esemény, amit az ember életében tesz, az az esetek kilencven százalékában egy előző életnek az eredményeképpen tudott létrejönni, a fennmaradó tíz százalékban pedig jelen életeinek azon cselekménye, amely még az adott élet karmarendszerére kihat. A karmákról, nagy és kis karmákról pontos képet kapott, felismerte az egyéni karma jelentőségét, a csoport karma jelentőségét, felismerte azt, hogy minden egyes bolygónak, csillagnak, csillagrendszernek, vagy akár az egész univerzumnak egy karmája van. A legnagyobb karma az, hogy az egész univerzum együtt tudjon eljutni egy olyan tudatállapotba, amit az emberek a tökéletességnek neveznek. De tudta, hogy ez ideológia, mert valójában nem kell eljutni, és ebben a tudatállapotban van maga az univerzum is, csak fel kellene ismerni ezt az egész rendszert. Tudta, hogy nagyjából azonos szinten lévő tudatok fejlődési folyamatairól van szó, aminek a lényege az, hogy mindenki egy időben indult, de vannak, akik egy kicsit lassabban, és kicsit később érnek célba. De ugyanonnan indulnak, és ugyanoda, ugyanabba a célba ér be mindenki, és valójában nem az a legfontosabb, hogy ki hányadiknak ér be, hanem az, hogy beér.

Tanulmányai alatt kapott információt arról is, hogy vannak olyan folyamatok, amikor valaki a saját fejlődésében olyan visszavonhatatlan hibákat követ el, amelyek már nem teszik lehetővé, hogy újabb karma-rendszerek bontakozzanak ki, s akkor az emberek szavaival élve teljes, és totális megsemmisülésben részesül. S ez a megsemmisítési folyamat - egészen a magasabb rendűekig tartó rendszerig - bárkire érvényes lehet. Ebben kapott rávilágítást arra, hogy valójában létezik a tiszta, és tökéletes megsemmisülés, az a megsemmisülés, ahonnan nincs visszaút. Tudta, hogy ennek az információnak az alapja minden esetben bent van, és ezért tartanak az emberek a haláltól. Tudta, hogy minden tudásnak alapja ott pulzál, ott él, ott fénylik minden ember lelkében. De nem mindenki akar ezzel a dologgal élni, s nem mindenki tudja ezeket a dolgokat felismerni, a benne rejlő vágy, akarat, vagy birtoklás szerint.

Ebben a tudatállapotban az nagyon furcsának hatott neki eleinte, hogy mindenki egyformán, és vele egyenrangúként kezeli a másikat, még akkor is, ha az egy olyan tudat, aki már nem akar többé megszületni,

nem akar többé semmit sem csinálni. Végleg abban a tudatállapotban akar maradni, amit az emberek úgy neveznek, hogy tökéletesség. Senki semmit nem kért ebben a világban számon senkitől. De valahogy, valamilyen formában mindenki tisztában volt a másik gondolataival. Igazából a kommunikáció is gondolati szinten történt, bárki bármit tett, senki nem okozott ebből saját magának gondot. Mindenki elfogadta a másikat olyannak amilyen. Az utazó gyakran belegondolt, hogy az emberek erre a világra azt mondanák, hogy idealizált világ, de itt tudta, hogy nem idealizációról van szó. Hisz valójában azoknak a tudatoknak, akik ebben az állapotban vannak már eleve nincsenek olyan gondolataik, amelyek az emberekre valamilyen módon jellemzők, s ezek a gondolatok általában valamilyen negatívum irányába, vagy az önzés irányába húzódnak el.

Az utazó tudta, hogy még nagyon sok mindent kell neki tanulnia, s egyre jobban erősödött benne a vágy, hogy ezeket a dolgokat meg tudja tenni. Egyre jobban arra összpontosította a gondolatait, hogy minél tisztábban, és minél egyértelműbben tudjon eljutni abba a célba, amit kinézett saját magának. Azt akarta, hogy erőszak nélkül tudjon másoknak segíteni. Egyre jobban koncentrált arra, hogy bármit megtesz azoknak érdekében, akiknek segítséget nyújt a továbbjutásban. Tudta, hogy ez a dolog nem lesz könnyű, tudta, hogy ő azokon a dolgokon, amiken keresztül ment, azokon lehet, hogy mások éppen most indulnak el. S előttük is ugyanott állnak ugyanazok a folyamatok, egyre jobban érezte, hogy minden ember ugyanazon megy keresztül, nincs kivétel. Mindenki egy folyamatnak, egy tanulási folyamatnak a része, amibe senki nem tud úgy belekerülni, hogy kihagyjon belőle részeket. Csak abban az esetben lehet módosítani ezeken a folyamatokon, hogy ha valaki egy-egy adott tanulási cikluson belül megért olyan dolgokat, amit a kis csoportkarmában létező, vele együttlévő személyek nem tudnak megérteni, ezáltal a fejlődő tudat előbbre tud jutni, megelőzve kortársait, akik vele egyazon kis karmarendszerbe tartoznak. A csoportkarmák lényege, hogy a fejlődő lelkek egymást segítve tudjanak előbbrejutni.

Az utazó végignézett olyan emberi sorsokat, melyek javarésze tévedésről, vagy eltévelyedésről szólt. Látott lelkeket, akik sínylődnek saját maguk rabságában, akik nem tudták legyőzni saját félelmüket, vagy idealizált vágyukat a tökéletes boldogság iránt, de azért nem tudtak semmit tenni, hogy azt el is ériék, mivel ahhoz gyávák vagy éppen féktelenek voltak. Látott lelkeket, akik beképzelt világukban létrehozták saját tökéletességüket, s mint egy zárt burokban léteztek csupán. Látta, hogy ebből nem tudnak nagyon könnyen kijönni, s tudta, hogy ezt csak akkor tudják megszüntetni, ha saját gondolataik által létrehozott burkot képesek lesznek felrobbantani gondolataik által. Ekkor eszébe jutott az az élet-szakasza, amikor valahol a sivatag mélyén élt, lent a szurdokban, s

rengeteg időt, és energiát fordított arra, hogy saját maga félelmeit legyőzze, előbbre tudjon jutni. Eszébe jutott a küszködése, hogy mennyi mindenen jutott keresztül, eszébe jutottak félelmei, hogy hogyan rettegett éjszakákon át a legkisebb zörejtől, nesztől, s eszébe jutott az is, hogy mennyire nyomasztotta eleinte a magány. S most, amikor ezeket a dolgokat felismerte, s visszánézte a szurdokbeli életét, látta, hogy ő ott valójában nem volt egyedül, csak nem vette észre saját félelmei által azokat a dolgokat, amelyek ott voltak akkor, és mindig is ott lesznek. Most már látta, hogy abban a szurdokban létező kultúra van, de emberi szemmel láthatatlan, és érzékelhetetlen, csak áthallások lehetnek egyik síkból a másikba. Itt már kapott információt, ebben a tudatállapotban, amiben most volt, ami a jelen számára, arról, hogy ezeknél az áthallásoknál már nem lehet arról beszélni, hogy ezek véletlenszerűen történnek. Az eseteknek többségében ezek irányított folyamatok, melyben az emberfelett lévő világok adnak segítséget az embernek arra, hogy különféle tudatmorzsákat összeszedjen. Tudta, hogy az embernél minden fejlődési folyamat így megy. Vannak emberek, akik egyik életükben spontán látják az aurát, következő életükben semmit nem látnak belőle, csak gondolkodnak rajta. S gyakran a gondolkodás egyik formája az, hogy az ember egyik életében meg tud tenni dolgokat, mivel segítenek benne felszabadítani azoknak a tulajdonságoknak a működését, míg a másik életében ugyanaz az ember tagadni fogja ugyanazt a dolgot, mert így tudja megismerni, hogyan fejlődik az. Aztán a következő életében újra meg tudja tenni, de akkor már saját lelke, saját kapacitása által. Tudta, hogy még előtte is rengeteg ilyen dolog van, amit meg kell neki majd tenni, és fel kell ismerni. Rájött, hogy ő, amikor aszkéta volt fent a hegyekben valójában segítséggel, de saját tanulásával jutott el bizonyos fokra, s ebben rengeteg dolgot köszönhetett akkori mentorának, segítójének, akit ebben a tudatállapotban látott viszont ismét, s ebben a tudatállapotban látta, hogy ő már akkor sem volt ember. S csupán csak azért született le a Földre, s vállalta az anyagba zárt test szerepét, hogy neki segíteni tudjon, s ekkor értette meg, hogy valójában mit is jelent az önfeláldozás.

Felismeréseinek sorozata által jött rá arra a tényre, hogy addig, amíg a fejlődő tudat olyan kérdésre keresi a választ, amit emóciói vezérelnek valójában, a félelem miatt nem veszi észre, hogy kérdéseiben a válasz bent van. Látott fejlődőfélben lévő lelkeket, akik sokszor feltettek egy-egy kérdést, s a kérdésre azonnal kaptak valamilyen választ. De látta, hogy ezek a válaszok valójában mind a fejlődő lélek belső információi és így a lélek nem a válaszhoz jutott hozzá, csupán csak felismerte a benne lévő információt. De rájött arra is, hogy ha olyan kérdést tesz fel, amire valójában nem tudja a választ, arra csak abban az esetben kapja meg a jó

választ, ha jól tudja feltenni a kérdést. Ugyanis akkor joga van tudni a választ. S ezek a válaszok nem a lélek belső információiból jönnek, hanem a lélek szabadsága által elfogadja a tőle magasabb szinten lévőktől a feléje irányuló segítséget. Tehát úgy összegezte ezt az egészet magában, hogy tudni csak annak van joga, aki tud kérdezni. De kérdezni csak az tud, aki tud elfogadni. De elfogadni csak az tud, aki le tudja győzni félelmeit. De aki legyőzte félelmeit, azt nem motiválja az ego. Észrevette, hogy minden egyes ilyen elmélkedését figyelemmel kísérik. Gyakran érezte segítői gondolatát, mint akik távolról figyelnek őt. De tudta, hogy nem szólnak bele elmélkedésébe. Minél mélyebbre jutott a lét felismeréseiben - ebben az emberi értelemben anyagtalannak tűnő állapotban -, annál több minden bontakozott ki előtte. Minden egyes felismeréssel közelebb került a tiszta, és tökéletes tudatállapothoz. Tudta, hogy ez az emberek szemében idealizációnak tűnik, de csupán csak azért, mert az anyag világában nincs egyértelmű rálátás ezekre a felismerésekre addig, amíg az anyaghoz a legkisebb vonzódás is érvényesül. Minél közelebb kerül valaki saját felismeréseihez, annál jobb a rálátása az anyagot vezérlő rendszerre. Elmélkedéseit gyakran végig tudta nézni az emberek világában. Nem született anyagba, sőt mint irányító tudat sem volt jelen az anyag világában, de bele tudott nézni, s azt tanulmányozva emberi sorsok folyamatait elemezte magában. Az idő teljesen megszűnt a számára, ha kedve volt megnézte milyen volt a világegyetem ezen pontja, ahol a Föld állt azelőtt, mielőtt a Föld kialakult volna. De megnézte azt is, amikor a mai bolygó helyén egy másik bolygó állt. Végignézte, hogy fejlődött az élet, hogy fejlődött az értelem. Eljutott a távoli jövőbe, ahol végignézte, hogy mivé fejlődik majd az ember. Néha kíváncsiságot érzett, hogy saját sorsába belenézzen, de bármikor, mikor ez a gondolat megszületett benne, érezte, hogy kíváncsiságát egója vezérli, így tudta, hogy ezeket az utakat csak akkor teheti meg, ha saját magával konkrét dolga van. Voltak korszakok a Föld fejlődésében, ahol kifejezetten jól érezte magát, s egy idő után már meg tudta tenni - a felismerései által, eljutva a tudásnak azon szintjére -, hogy azokban a korokban meg tudta magát anyagba jeleníteni. Ezek nem születések voltak, hanem egyszerűen csak koncentrációja által belépett az anyag világába. Kedvenc helye és ideje, a Föld-történet első egymilliárd évének a vége volt. Végtelennek tűnő ideig tudott ebben a korszakban üldögélni egy sziklatömbön, nézni a távoli gigászi tűzhányókat, melyek az élet szikráit kovácsolják. Végignézte azoknak a kozmikus hajózóknak Földi dolgait, akik tudásuk zálogaként elhintették a Földön az élet magvait. Ügyelt mindig arra, hogy soha semmit ne változtasson meg, s mindig minden úgy történjen, ahogy az az egészhez való viszonyában meg kell, hogy történjen. Mivel ő maga csak szemlélődni ment egy korba, és nem azt befolyásolni. Más kedvenc ko-

raiban végignézte, ahogy az élet egyre fejlődik, egyre burjánzik, egyre nagyobb teret ölt. Csodálta sokszínűségét, akkor értette meg pontosan a szelekció lényegét. Példák hosszú sorában nézte végig, hogy soha semmi nem történik véletlenül, minden történés valaminek a visszhang jele. S ha egy visszhang jel nem a megfelelő irányba indul el, akkor jön létre a szelekció. Mély csodálattal nézett azokra a teremtőkre, akik az egész rendszert ebben a tökéletes formájában megalkották. Mikor végignézte, és befejezte egyben a Föld tanulmányozását felismerte azt is, hogy az ember nem a csúcspontja a Föld fejlődésének sem biológiai, sem morális értelemben. Hanem egyenrangú a Földön lévő bármilyen más anyagban lévő megnyilvánulásnak. De tudta azt is, hogy ezt a felismerést csak kivételes lelkek tudják megérteni, mert a legtöbb ember mélységesen felháborodik azon, ha párhuzamot vonnak közte, s egy pillangó között, vagy egy bolha, vagy egy darab kő között. Rájött, hogy ezek a felháborodások valójában a fejlődés alappillérei, mert amikor valaki ezeket a felháborodásokat legyőzi, akkor tud előbbre jutni. Az ilyen felismeréseknél mindig elmosolyodott egy pillanatra, hogy micsoda ravaszak azok, akik lehetőséget biztosítanak az anyag megnyilvánulására, mert életprogramjukban, melyet az anyagba kódoltak bele, egyben beletették az anyagból való kijutás egyértelmű lehetőségét is. De olyan emocionális blokkokkal vették körbe, melynek tiszta működése egyértelműen megakadályozza a szabadság tiszta felismerését. De látta a könnyebbséget is, ha bárki a saját gátrendszerét csak egy hajszálnyira is meg tudja törni, akkor a blokkokon lévő hajszálrepedéseken át olyan erő szivárog a tudatba, és a szellembe a lélek irányából, ami mindig kiindulópontot tud biztosítani az anyag emócióinak a legyőzése felé. Látta, hogy ezek az emóciók több reinkarnációs cikluson belül változnak, és mikor visszaemlékezett saját Földi életeire, rájött, hogy mindegyik az előzőre épül, és így összefüggéseiben kell nézni az egész rendszert. Ekkor ismerte fel azt a tényt, hogy valójában nem a Földnek van egy reinkarnációs ciklusa, hanem a világegyetemnek van egy mindent átölelő életgondolata. Látta, hogy vannak tudatok emberi formában, akik ugyan jelen életükben, mint ember élnek a Földön, de előző életeikben valahol messze az univerzumban egy egészen más kultúrában éltek tanulmányaikat. S hogy ezért van az, hogy gyakran az ilyen végtelenben vándorló lelkek vonzódnak a távoli csillagok felé, s ez nem véletlenül történik, hisz valaha valamikor ott éltek életüket. Sokat gondolkodott azon, hogy egy-egy rendszerben, ahol csillagok körül bolygók keringenek, milyen jelentősége van az adott központi csillagnak, jelen esetben a Napnak. Minden egyes ilyen égi központi csillagban átjáró, mely a benne felhalmozott és koncentrált energia okán, átjáróként működik az anyag világa és az anyagon túli világ között. Értette, hogy a lelkek a Napon keresztül jutnak be az anyag világába, és

csak a lelkek mehetnek vissza, azon keresztül. Mivel a lelkek tudják azt az ott lévő energiát tisztán és sértetlenül elbírní. Láta sokszor, voltak kóbor szellemek, melyek dacolva az örök törvénnyel, beleszálltak a Napba, és ott lelték végzetüket. Tudta, hogy annak a fejlődő tudatnak csak ez a szellemi énje semmisült meg, de valójában ez is egy tanulási folyamat része volt, és tisztelte, hogy az ilyen utat választott magának. Látott útkeresőket, kik dacoltak az örök titkok tudóival saját szabályaikat akarták a világegyetem szabályaira cserélni, és így elérni álmaik világát. Láta ez soha nem tud sikerülni. Látott fejlődő embereket a távoli jövőben, akik azt vélték, hogy technikai tudásuk már-már istenné tette őket, és gépek alkotta tudásukkal, a Nap felé szálltak, s ott lelték végzetüket. Végignézte azt is, hogy a lelkek a fejlődésük érdekében nem csak a térben vándorolnak, hanem az időben is. Láta, hogy fejlődés csúcspontja felé lévők, kik még vonzódnak az anyag világához képesek megtenni olyan dolgokat, melyekben felfednek szent titkokat. Láta, hogy ezekben a korokban a halál már nem azt jelenti, amit hosszú évszázadeken át jelentett az embereknek, hanem valami egészen mást, utazást. Láta, hogy vannak korok a jövő távoli pontjain kik képesek embereket visszaküldeni a múltba, hogy ott szülessenek újjá. Tudásuk ezeknek a koroknak már-már súrolja az Istenek tudását. Láta, hogy ezeknek a koroknak fejlődéseként, technikájuk tudásaként, felismeréseik által eljutnak olyan morális szintre, melynek segítségével azt tűzték ki legfőbb célul, hogy más, látszólag élettelen világokban, vagy születő világokban elhítsék az élet magvait, s azt szabadon elengedve hagyják, hogy fejlődni tudjon. Csodálta önfeláldozásukat és morális tudásukat, s azt, hogy a szellemük fejlődésének ezt az útját választották, melyben eljátszhatták, hogy teremtők maguk is. Pedig valójában csak a teremtők gondolatát hajtották végre még ők is, eszközeik voltak a nagy tervnek, a teremtésnek. De látott haldokló világokat, egész bolygórendszereket kik versengve egymással legfontosabb célul azt tűzték maguk elé, ki tud jobban pusztítani, s uralkodni másokon. Órájuk mindig csak annyit mondott, ők is egy fán ülő szellemek, mint én voltam hajdanán, s az ő sorsuk, hogy megálljt parancsoljanak a harcnak, különben a harc emészti el őket. Egy pillanatban arra gondolt, hogy visszamegy a Földre álmodni, mert úgy érezte, hogy valójában az anyagban lévő élet az egy nagy álom csupán. Ilyenkor mosolyogva gondolt arra, hogy tanuló évei alatt, hányszor jutott eszébe az a gondolat, mikor valamilyen nehézség, vagy fájdalom, vagy félelem került az útjába, hogy ez egy rossz álom, jó lenne felébredni belőle. Ekkor jött rá arra, hogy azt az álmot is, s ezt a gondolatot is valójában egy pillanatban cselekszi, mert az idő az semmilyen formában nem létezik, mert valójában a fejlődő lélek minden egyes útja, gondolata, tette, és cselekvése mind egyszerre történik. Csak amíg ezt nem tudja átlátni, addig érzi

úgy, hogy azok a valóságban egymás után vannak. Tudta, hogy sok ember számára nagy akadályba ütközik az, hogy felismerje, hogy valójában egyszerre isten és ember, teremő és teremtet, halhatatlan és halandó. S ez mind azért történik egyszerre, mert minden része a teremőnek s így ez által minden isteni eredettel bír. Így valójában nem létezik se jó, se rossz, csak a felismerések különböző útvesztői, melyeken át a lélek eljut a felismeréshez, legyőzve közben saját egóját és félelmét, hogy ő maga Isten. Ekkor elhatározta, hogy visszamegy az anyag világába, segíteni az embereknek, de ahogy ezt végiggondolta, már tudta, ez is most történik, és valójában már ott is van. Lágyan elmosolyodott, körülnézett a végtelen létben, ahol látott más isteneket, kik ugyanúgy azt gondolják, mint ő: "menjünk, álmodjuk, azt hogy élünk, álmunk legyen szabad." Lassan becsukta szemeit, tudta, hogy egyedül van, s már nincs szüksége kísérőkre, hisz gondolatai és felismerései által eljutott az út legvégére, szabad lett, személytelen, csak tudat, mely önmagában létezik. Hisz önmaga az egész. Így rájött, hogy ez, hogy önmagában létezik, emberi értelemben nem értelmezhető. Mivel az emberek az önmagába létezésnél a személyes énrre gondolnak, még az út végén járók az önmagába létezésben az oszthatatlan egyre gondolnak, mely mindenben egyformán van jelen. S most óriási hőt és fényt érzett magában az utazó, álommá vált, minden álmává. Érezte bármit meg tud tenni, hangokat hallott, mintha távol méh zümmögne, majd egyre erősödött a hang, s mintha óriási kórusban harsónak zengnének. Ilyen zenét most hallott először, úgy érezte ő maga a zene, ő maga fény, ő maga hő, ő maga az egy. S ekkor megszólalt benne egy hang:

- Én te vagyok, te én vagy. Csak egy létezik, mi. Hazaértél.

Az utazót, az a boldogság ami átjárta, számára eddig ismeretlen volt. Ettől a pillanattól fogva túl volt mindenben, már nem érzett semmit, tudott mindent. Tudta, hogy ő maga ott van ahonnan elindult valamikor, de mielőtt elindult volna, akkor azt hitte álmában éber, de most már tudja, hogy éberen álmodik. Lágyan elmosolyodott, s megismételte előbbi önmagát:

- Álmodjuk, hogy élünk.

S álmuk megszülte az anyag világát.

Ötödik fejezet

Valahol a távoli múltban úgy 15 '000 '000 '000 évvel korábban, az univerzum egy pontján gigászi erők kezdtek kavargó táncba. Táncuk évmillióig tartott, és kifáradt pillanatukban megszületett egy csillag. Pici volt, de erőből duzzadó, végtelen titkok tárháza. Minden egyes atoma, része, mind-mind egy külön, önálló tudat, mely örömet leli abban, hogy létezik. Évmilliárdok mentek el, hogy saját örömük fényt kovácsolt bensőjükből áradó végtelen szeretetből. Erejük egyre nőtt, testük a Nap egyre hatalmasabb lett. Az erő, amit kisugároztak magukból a fénynél is gyorsabban haladt, s végtelen messzeségekből vonzott magához más erőt. Vonzódásuk egymás iránt újra táncba lendült, s csillagtestük köré anyagba zárt megdermedt fényből bolygók születtek. Táncuk egyre vadabb és gyorsabb lett, s egyre örömtelibb. Ez által a bolygókon megszületett az élet, amely - az ő szemükben, mint Nap -, csak villanásnyi ideig tartottak a bolygókon elfutó hosszú évmilliárdok. De Naplelkükön át újabb, s újabb kíváncsi s tanulni vágyók lelkei suhantak a köröttük keringő bolygók felé, hol leélték halandó életeiket. Az idő múlásával a bolygón élők, s a bolygók egyre fejlődtek, lassan ráéreztek a parányok, a csillagóriások mélységes szeretetére, hőjére, fényére, tudására. S ugyanazt felismerve bensőjükben eggyé váltak vele. Így lett a kicsi fehér csillagból hatalmas izzó vörös óriás. Mély narancssárga színe végtelen eónok létén szórta át fényét, jelezve világító tornyát a múlhatatlanságnak. Örömeiben minden egyes mag új táncot járt, s a tánc hevében egyre tágulva szétrobbantotta önmagát, hogy minden magja a fénynél gyorsabban elvigye a fényt a létezés legtitkosabb helyeire is. E csillagrobbanásból egy parányi tachion száguldott a téren át, s vitte hírét az örök létnek. Száguldott, s útjába került egy parányi rendszer harmadik bolygója, amely épp születőben volt. Vad táncban izzó gázok kavargtak egymáson, s ez a parányi tachion, mint messziről jött vándor a kavargó gázban, menedékre lelt. Nem pihent sokáig, ő is táncolni kezdett, s látta, hogy jönnek társai is a tér minden irányából. Végtelen számú tachion érkezik, s mind megtalálja a helyét. A gáz lassan kezdett megszilárdulni, új erők keltek életre, melynek hatására megszületett a Föld. A sok kis tachion mind örömmámorban zengett, tudták eljött az ő idejük. Az anyag megszilárdult s a tachionok végtelenjéből kiszakadó, hajdan volt csillagok apró fényszikrája elindította az életet a Földön. Mint hegyekből lezúduló lavina olyan gyorsan fejlődött, percről, percre, mert az étellel együtt megszületett az idő is. Az anyagba zárt élet mindig időre szól, kivéve akkor, ha eljut önmaga felismeréséig, így eljut az időtlenségbe. A fejlődő tachionok forró, izzó kövekké formálódtak, s beborították lávafolyamaikkal a Föld felszínét. Egymásba kapcsolódó táncokkal megszülettek az atomok,

így lett egy tachionból egy kezdődő rendszer. Majd elérték a molekulák struktúráját és megalakult a szervezett élet. Tachionok kapcsolódtak egymásba, s közös fejlődésük érdekében élő organizmusokat hoztak létre. Ebben a nagy végtelen játékban, mint egy puzzle-ban a Napból kisugárzó erők ugyanúgy átadták nekik tudásukat, mint ahogy ők cselekedtek hajdanán, mikor maguk is egy Nap voltak. Az élet, ahogy fejlődött különféle lélekfénypontok jöttek át a Napkapun, és választották fejlődésük színterének a Földet, s választják ezt ma is. Évmilliárdokon át ez a szövetség megbonthatatlan volt, megbonthatatlan ma is. Melynek lényege: fény kapcsolódik a fényhez. Lassan az élet fejlettebb formái is megjelentek, eleinte parányok, majd sok százmillió év után a gigászok is kifejlődtek. Hatalmas élőlények, melyek akár húsz-harminc méter magasak is lehetek, és ők is ezeknek a parányi tachionoknak, léleksziráknak a fejlődésének eredményeképpen érték el csúcspontjukat a fejlődésben. Évmilliárdokig tartó tanulásukban, ahogy közeledtek az értelmes élet felé, ösztönéletük egyre kezdett teljesebbé, és tökéletesebbé válni. Az evolúció kiválogatta közülük az életképtelent, mely újra megszületve újra lehetőséget kapott, hogy ösztöneit tovább csiszolja. Majd úgy a mai idővel mérve, 150 '000 '000 évvel ezelőtt az evolúció, a teremtés kódjai, a csúcspont lények, melyeknek cselekvése tudatos és intelligens volt, és nem ösztönösen intelligens. A kettő közt a különbség abban nyilvánult meg, hogy az ösztönösen intelligens csak az életben maradás érdekében tesz meg mindent, míg a másik, a fennmaradás érdekében tesz meg mindent. Kifejlődtek az első lények. Ezek a lények hullőszerűek voltak, de sokban hasonlítottak a mai kor emberére. De voltak olyan fejlődési irányaik, melyek kultúrájuk ellen fordultak, s így habár akkori állapotukban fejlettebbek voltak, mint a mai XX - XXI. századi ember, ezeket a fejlődési irányokat nem tudták kivédeni, és így egy új feltörekvő faj legyőzte őket, úgy hogy szinte csak hírmondójuk maradt meg a Földön. Helyükbe léptek az emlősök. Az evolúció útvesztőiben úgy 10 '000 '000 évvel ezelőtt pattant el az első kovaszikra, melynek lángja a mellette balra elterülő sziklafalra festette a jövő freskóit. Évmilliókon át az ember végigjárta ugyanazt az utat, melyet előtte egy másik lény járt végig, sok százmillió évvel korábban, hogy lelkének fejlődésépp önnön sorsát felismerve eljusson a teremtésbe. De elbukta, s most ebben a végtelen színházban az emberre osztották ezt a szerepet. Ezekben az évmilliókban szinte semmi nem változott ott a sziklafalon, csak táncolt a láng, s közben az ember harcolt önmagával, hogy legyőzze ösztöneit, és tudatos lényvé váljon. A harcban hol öltek, hol szerettek, hol gyűlöltek, hol állat módjára viselkedtek. S végül győzött az értelem. Úgy 8 '000 '000 évvel ezelőtt megszülettek az első vadászok, s ez a kultúra hosszú évmillióig édeni állapotban élt. A világ a számukra

tökéletes volt, egy és oszthatatlan. Magukat teljesen egyenrangúnak tartották a madarakkal, a fákkal, az élet bármilyen más megnyilvánulásával. Kultúrájuk olyan fokot ért el, melyben a beszéd a kommunikáció leggyengébb formája volt; a vidámság, a fájdalom, a boldogság, és a boldogtalanság egyetlen kifejező eszköze az ének lett. Olyan világokkal tartottak fenn tevékeny kapcsolatot, amelyet a mai ember az Istenek világának tart. De a világ közben fejlődött, s ebben a kultúrában ezek az emberek tudatosan elérték a tökéletességet, melyben létüknek már nem volt szüksége az anyagra. Civilizációjuk vége felé azok az erős és önfeláldozó lelkek születtek meg, akik vállalták, hogy a Föld egységes karma fejlődésének érdekében tudásuk fényét, mely hajdan egy csillag fénye volt, továbbadják egy következő, új, vad generációnak. Úgy a mai idővel mérve százezer évvel ezelőtt ez a két faj összezapott, s a küzdelem ezer éve alatt egy kultúra eltűnt. Láthatatlanná vált, de visszavonhatatlan nyomai örökre belevésődtek a Föld fejlődésébe, s a következő generációk mind-mind az általuk taposott ösvényen haladtak előre. Így valójában nem nehéz elgondolkodni azon, hogy kik voltak a bölcsőbbek, és erősebbek. Azok, akik erővel legyőztek egy kultúrát, vagy azok, akik hagyták magukat fizikailag legyőzni, mert tudták, hogy mások ebből a harcból tanulnak, s tudták azt is, hogy csak így lehet továbbjutni, s így lehet másoknak segíteni. Ez volt részükről a tiszta önfeláldozás. Ennek a kultúrának az utolsó évezredeiben, valahol a mai Észak-India észak-nyugati részén hatalmas mangrove mocsarak mélyén egy pár főből álló embercsoport élte napjait. Egy Napfényes párás hajnalon egy fiú sírós, gügyögős hangja jelezte a világ felé jöttét, s mindenki szinte egyformán örült érkezésének. A kisdéd érezte a feléje áradó végtelen szeretet. Sírt, érezte teste korlátait, melyek gúzsba kötötték szellemét. Érezte az elvesztett boldogság hiányát, szabad szeretett volna lenni, de gondolatai gúzsba kötötték. S a szorításuk egyre erősebb volt. Fejlődésének ezen a lépcsőfokán tiszta és egyértelmű érzései voltak, hogy lehet máshogy is élni. De ez nem az a világ, és nem tudta, mit keres ott. Ahogy múltak az évek mindent megtett volna, hogy visszajusson az elvesztett boldogságba, a nyugalom, a béke, a tiszta tudás honába. Társai kik vele együtt jártak az úton, ugyanúgy éreztek, mint ő, de ösztönei nem engedték, hogy tudata kiteljesedjen, mert félt, hogy elveszti azt a csöppnyi boldogságot, ami néha megcsillant neki. Szinte mérhetetlenül rövid ideig örült, és boldog volt, ha bármire önfeláldozóan rá tudott mosolyogni, s az visszamosolygott rá. De abban a pillanatban, amikor az életben maradás kegyetlennek tűnő törvénye küzdelemre kényszerítette úgy érezte, menekülnie kell. Gondolatait senkivel nem osztotta meg, érzéseit sem, kommunikációi társaival egyre csökkentek. Mikor menekülés vágyának gondolatai elhatalmasodtak rajta, úgy érezte, hogy nem ő vadászik az er-

dőben, hanem őrá vadászik az erdő. Nem tudta, hogy gondolataival magához vonzza a halált, mint egyfajta választ tetteire, élete utolsó napján is így közelített feléje a medve. Észrevétlenül rontott rá a halál, ugyanúgy, ahogy ő viszonyult az élethez, az élet válaszolt gondolataira. A halál elvégezte, amit kért tőle, válaszolt gondolataira, s ott abban a halálpillanatban érzett rá legelőször arra az erőre, mely mit csillag ragyogott benne, s fényével bejárta az egész világegyetemet, s vitte hírét a halhatatlanságnak. A medve a világot testesítette meg a számára, annak bölcsességét és erejét. De ő nem számolt ezzel a dologgal, mert úgy érezte, hogy az anyag világa ugyanolyan, mint azok a létformák, melyekben benne élt már. De ezek a létformák tudatából törlődtek, csak halvány derengő emlékképei voltak. A halála pillanatában jött rá, hogy meg kell tanulnia feladni félelmeit, és szabadjára engedni ezt a belső fényt. Érezte, hogy jó úton jár, s innentől minden egyes pillanatában arra gondolt, hogy minél tisztábban és minél szabadabban vissza tudjon jutni abba a létformába, ami a számára ismét a fényt jelenti. A belsőjében élő erő sugározta feléje, hogy:

- Csak előre mehetsz, bármi történik veled, azt valójában mind te fogod választani. Az idő, ahogy múlik és változik, s bármilyen arcát mutatja feléd, csak eszköz valójában. Nem szabad elfelejteni, hogy ha az időben látszólag visszafelé megy is az ember, a fejlődésben csak előre lehet menni. A többi csak eszköz, a választott útirány eléréséhez, és felismeréséhez.

Érezte, hogy ez a létforma, amibe most indul el egy nagy lehetőség, és nagy ajándék. Az emberi létformába megszületni valójában a fejlődés utolsó lépcsőfoka. Melynek lényege a tiszta, önfeláldozásra képes szabadság elérése. Egy pillanatra boldognak és kiegyensúlyozottnak érezte magát. Ez a pillanat végtelen hosszú időnek tűnt a számára, mint ha gondolatai világába végtelen számú univerzum született volna meg, fejlődött, majd érte el csúcspontját, és sűrűsödött ismét energiává. Érezte, hogy nő és pulzál benne valami, s lassan gondolatai világegyetemével kezdett eggyé forni. Szétáradt benne az erő s érezte, ismét része, tachionja az egésznek, az egynek. Megszűnt minden a számára, s elindult az útja vége felé. Újra és újra megszületett, s minden egyes újjászületésében kis apró tudatmorzsák keltek életre benne, melyek mind tudatosabban vezették hozzá, hogy mind jobban megtapasztalja az egy tudat mindenhol jelenlévő létezését. Minél tudatosabban fejlődött, annál jobban érezte tudatát megkötő korlátokat, hogy mit kell legyőzni és felismerni. Eleinte nem tudta összevetni anyagba zárt életét a halálok utáni léttel, mivel azok még, mint rejtett információk elzárva voltak előle. De ahogy tudata fejlődött, s közelítette az egységet, úgy jöttek elő benne előző életeinek emlékképei, és a köztes létben lévő életek. Egyre kezdtek

jelentőséggel bírni, ez által tachion ereje egyre fényesebbé és fényesebbé vált. Élete akkor vett lelkileg és szellemileg mély és visszavonhatatlan irányt, amikor vagy ötezer évvel ezelőtt a mai India területén visszaszületve találkozott, mint gyermek, minden további életét meghatározó személyiséggel, a remetével. Egy nagyon szegény földművelő család gyermekeként élt akkor, és már gyermekéveiben is vonzódást érzett afelé a nyugalom és béke felé, amit a remete árasztott magából. Látta, hogy ez a furcsa ember gyakran fenevadak társaságában sétál, tigrisek, párdúcok veszik körül, és ő vígan simogatja őket. Bárkit kérdezett, gyerekként senki nem tudta neki megmondani, hogy a remete hány éves, és hogy hol lakik valójában. Csak azt látták néha, hogy lejön a hegyekből, állatok kísérik, és mindenki mélyen meghajol előtte. A remete soha senkihez nem szólt, volt úgy, hogy a remetét hosszú évekig senki nem látta, más-kor meg hónapokon át az emberek között járkált. Enni, vagy inni ugyanúgy nem látták, mint aludni sem. Ám mint gyermek ezeket a dolgokat csak csodásnak és érthetetlennek tartotta. Egyszer, mint kisgyerek az uralkodó maharadza palotája felé vezető úton játszott, látta, amint egy tigris közeledik feléje, a halál minden félelme nyakába zúdult, ahogy a tigris lassan, komótosan lépkedett előtte. Úgy érezte eljött számára a vég, már hozzáért az állathoz, de az nem morgott, és nem bántotta, de ő reszketett, félt, hogy a halál lesújt rá. Szíve a torkában dobogott, gyomra egyre szűkebb lett, keze, lába remegett, körülnézett egy pillanatra, hogy talál-e valami kapaszkodót szemeivel, valami, ami a számára az életben maradáshoz jelent, a megmenekülést. Ekkor látta meg a palota tornyában a fehér ruhás, fekete hajú női alakot a Maharinát, aki nézte őt, és a tigrist.

Mint gyermek hallotta, ahogy az asszony szól hozzá:

- Ne félj! Nem lesz semmi baj! Csak bízz magadban kislemb, hisz én is álltam ott valamikor. Én is elindultam az úton, s most rajtad a sor. De a nő onnan fentről már látta, hogy jön a mentés. Megpillantotta a fák között az öreg remetét. De nem a földön járt, szinte úgy tűnt, suhan a fák között. Csak mikor elég közel ért a gyermekhez, akkor kezdett el járni a földön, rátette a fiú vállára a kezét, s nyugodt hangon csak annyit mondott neki:

- Ne félj semmitől, s akkor soha nem lesz semmi baj!

S mint gyermek csak annyit tudott mondani, mélyen a remete szemébe nézve:

- Ki vagy te, mester? Tanulni szeretnék tőled!

A remete nevetve csak annyit válaszolt:

- Mi közöd hozzá! S miért akarod tudni? De elfogadlak tanítványomul, mert látom rajtad nyilvánvaló jelét a benned rejlő váagnak a tudás megismerése felé, és látom szellemed szabadságát.

Mint gyermek így került kapcsolatba a létét meghatározó leg-

fontosabb személyiséggel. Ugyan az első találkozásuknál még nem tudta, hogy ez a kapcsolat milyen hosszú időre szól, csak azt sejtette, mint gyermek, hogy egyszer ő is ugyanilyen remete lesz, kit tigrisek kísérnek, s ő is kiválaszt majd egy gyermeket, ki csodálattal és tiszta szemmel néz majd rá. A remetétől megtanult mindent, ami rávezette őt arra, hogy felismerje az örökké létezőt, s felismerje önmaga halhatatlanságát. Egész életét a tanulásnak és a fejlődésnek szentelte. A remete segítségével elsajátította azokat a technikákat, melyek nem az aszkézisről szóltak, vagy az aszkézis által elérhető tudatállapotokról, hanem a hipnózis, azaz a lélek, s a világegyetem kapcsolatai között tártak fel tudatos információkat. Megtanulta, hogy saját elméjét és gondolatait legyőzve hogyan tud túljutni az idő csalóka látszatán. Hosszú évekig gyakorolta a hipnózisnak azokat a formáit, melyeknek segítségével fölszabadította elméjének azon rejtett tartalékait, melyeknek segítségével egyé olvad a kultúrákat átfogó erő végtelen láncolatával. Monoton gyakorlatai alatt megtanulta a szín-transzmeditáció hét alapelemét, alkalmazójává vált az egyesített nagy delejnek. Minél többször gyakorolta a dolgait, tudatos légző gyakorlatait, egyre mélyebb és mélyebb felismerések birtokába jutott el. Látta a különbséget az aszkézis és a remetétől tanult légző rendszerek között. Látta, hogy minden aszkéta valójában önmaga legyőzésével jut el a felismeréshez, a végső boldogsághoz. Míg abban, amit a remetétől tanult, valójában semmit nem kell legyőzni, csak felismerni kell csupán. Gyakorlatai alatt végignézte egy másik síkon történő életét, amelyben ő, mint aszkéta tanul. S megértette, hogy ez mind valójában egy dimenzió belül történik, de saját lelkének más-más fejlődési pillanatokra van szükség, hogy eljusson a felismeréshez. Rájött, hogy az abban az életében a fizikai lét, a küzdelem olyan mértékben volt fontos lelke fejlődése érdekében, hogy ennek a fontosságnak megfelelőképpen az aszkézishez vezető út meg tudott nyilvánulni. Végignézte, ahogy az aszkézis idősíkjában hogy jut el a tökéletesség Isteni állapotába. S látta, hogy létének ezen a síkján most nem a küzdelem a fontos, hanem az Isteni önvaló tiszta felismerése. Tudta hogy ő már nem azért jött vissza, hogy elérje a tökéletességet, mert azt, mint egy ember végigjárva fejlődésének útvesztőit megtette, és sorsának minden síkját s megnyilvánulási formáját egyesítette. Így ő valójában azért jött vissza, hogy mint tudatra ébredő avatár felismerje, hogy az ember milyen irányokkal tud eljutni önmaga gömbjének középpontjába, lelkének szabad felismeréséhez. Egész életében arra törekedett, hogy élete egymás utáni reinkarnációival olyan irányokat indítson el az emberi kultúrában, melynek tiszta és szabad felismerésével méltóvá tudnak válni az emberek létük tiszta beteljesítésére. Transzmeditációi alatt látta a jövőnek azon síkjait, ahol az emberek gyönyörű boldog világban élnek, míg máshol a kihalás-

ba kergetik önmagukat. Tudta, hogy ott, ahol ezek a pusztulások megtörténnek ott a kultúrák valójában csak beteljesítik saját karmájukat, melynek lényege az, hogy agresszióra mindig agresszióval felelünk. S ott, ahol az agresszió teret ölt magának, az mindig azért történik meg, mert a kultúrák jelentős szintjein nem ismerik el a lélek hatalmát. Ahol a lélek csak pusztító időtöltés, s csak az anyag káprázata a fontos, ott egy kultúra mindig aszkézisba megy át, a test kínjait éli meg. S saját sorsának fájdalmát felismerve tud eljutni a megvilágosodáshoz. Mert amikor egy kultúrának fájdalmakra van szüksége, s közben nő a lélek erejének felismerés iránti vágya, az olyan, mint amikor az aszkéta saját lelkierejét szabadítja fel, nehezen, és kínlódva, és gyakran elbukva, csupán csak azért, hogy legyőzze fizikai fájdalmát. Tudta, hogy ez az egyes ember életében egy járható út, de a tömegek életében nem kivitelezhető, mivel az emberek nagy tömegben a fájdalom összetartó ereje által a bosszú vezérlése alatt csak nagy kínok árán képesek felismerni dolgokat, mivel a bosszú sok ember számára éltető erőként hat. Látott emberi sorsokat transz állapotokban, mikor a jövőt kémlelte, mikor emberek képesek saját porszemé zsugorítani életüket, óriásnak hitt vágyak, ideák miatt. Látta, hogy ezek az emberek nem álmaikba kapaszkodnak, csupán vakhitű ideáikba. Önzésükben képesek szinte bármit elpusztítani, s amikor az elpusztul ugyanazt képesek sajnálni. Megértette, hogy az embereknek hosszú és végeláthatatlan folyamatokon kell keresztül menniük, hogy mindenki egy szintre tudjon eljutni, hogy az egész rendszer újra egyesüljön tudjon.

Halálakor kivédte a fizikai lét okozta fájdalom traumát, halhatatlanná vált maga is, mint a remete, s eldöntötte, hogy minden egyes újjászületésben arra törekszik, hogy az egyénnek, aki törekszik az aszkézis állapotára, annak mindent megtegyen. De valójában az aszkézis nélküli tiszta felismerés lesz az, amit továbbad azoknak, akik hozzáfordulnak, ugyanúgy, mint a remete. Ebben az állapotban ismét találkozott a remetével, aki már nem remete volt, hanem a mindenhol jelenlévő, és mindenhol létező Isten egyetlen gondolatának tudatos megnyilvánulása. S tudta, hogy ugyanez a megnyilvánulás van benne is, s így rájött, hogy ő és a remete az egy, és ugyanaz. Tudta, hogy minden ember akkor éri el fejlődésének csúcspontját, ha az átlényegülésnek ezen fokán kivédi a fizikai halált, melynek eredményeképpen felismeri önmaga isteni voltát.

Az anyagban való megtestesülési formájának a mai időszámítás szerint mérve hatezer évvel ezelőtti bronzkort választotta. Egy földműves család hatodik gyermekeként született meg a mai Görögország területén. Öt testvére közt két-háromévnyi különbségek voltak, míg közte és legfiatalabb bátyja között tizenöt évnyi különbség volt. Fiúként született meg, s teljesen tudatában volt annak, hogy közte és testvérei között lévő

körülönbség befolyásolja szülei vele való kapcsolatát. Korán kitanulta a földművelést, szülei nagyon ragaszkodtak hozzá, s odafigyeltek minden tanácsára. Bármikor mikor dolgát végezte, akár a mezei munkában, akár ház körüli teendőiben, mindig a tökéletességre, a minőségre törekedett, és soha nem a gyorsaságra. Tudta pontosan, hogy azért választja ezt a családot, mert másodszülött bátyja leszármazottai között lesz egy fiú, aki a görög nép kultúrájában meghatározó szerepet fog játszani, s ennek érdekében gyakran mondott bátyjainak olyan dolgokat, amelyek ugyan meseszerűen, de történésként mesélik el az ember és istenek közötti kapcsolat lényegét. Tudta, hogy ezt családja gyermeki képzelgésnek tartja, de második bátyját történetei mélyen megragadták, s az idők múlásával, amikor családot alapított, továbbadta gyermekeinek, így a mesék lassan bekerültek a család történetei közé, és szájról, szájra adták tovább. Ezzel, ezen bronzkori megszületésével elindított egy olyan irányt, amely a jövő évszázadai számára fontos kiindulóponttá vált. Gyakran választott magának újjászületéseként egyszerű átlagemberéletet, melyekből sokszor csak egy-egy emberen segített úgy, hogy az észre sem vette, hogy sorsa megváltozott.

A mai időszámítás szerinti ókor kezdetén találkozott az ő sorsa más avatárok sorsával, és így négyen eldöntötték, hogy a jövőnek melyik útját választják továbbjutásuként az időben, milyen hullámokat hoznak létre majd. Így négyen egyesülve, úgy döntöttek, hogy a fejlődés érdekében kiválasztják azokat az embereket, akiknek sorsában és gondolataiban ott van a tiszta továbbjutás lehetősége, s itt az ókorban elindítják bennük a harcosok tiszta vérvonalát. Ennek legfontosabb lényege nem egy kaszt létrehozása volt, hanem egy genetikai rendszeren alapuló folyamat, melynek a lényegeként ők maguk biológiailag egyesültek olyan emberekkel kikben megvoltak az előbbi feltételek, s így kiválasztásra kerülve az emberek utódai hosszú-hosszú generációkon át magukba hordozzák az ő tudásukat. S amikor ezeknek az embereknek valamelyik utóda elér a fejlődésben, lelke szabadságában olyan fokot, melynek lényegeként nem a küzdelem lesz a számára a fontos, hanem a tiszta harc, akkor a benne elrejtett tudás, mely szülőről gyermekekre száll majd, kinyílik. Ők lesznek az igazi harcosok, akik, ugyan lehet, hogy egymástól függetlenül sok-sok ezer mérföld távolságban élnek egymástól, s lehet, hogy évszázadok választják el őket, de mégis testvérek lesznek, mégis egy közösség tagjai, a harcosok vérvonalának leszármazottai. Ők lesznek azok a kiválasztottak, akikben benne ég az isteni tűz, nagy dolgokra s nagy tettekre születnek majd. Nem mindegyik lesz köztük harcos, a szó szószerinti értelmében, de mindegyik rendelkezni fog ugyanazzal a képességgel. Szövetségük megalapítása után gyakran találkoztak. Egymástól függetlenül soha semmilyen dolgot nem tettek. De egyéni céljaik, s

egyéni dolgaik külön utakra vitték őket, s hosszú évszázadokig nem volt közöttük emberi kapcsolat.

Nem minden egyes tervéhez választotta az anyagba leszületés világát, sokszor elég volt neki az is, ha sugallataival információt adott át az embereknek, vagy néha irányította az emberi világhoz közel álló szellemi tudatokat. Az idő nemléte folytán megtörtént vele, hogy egy adott korban egyszerre több helyen tudta ugyanazt a folyamatot elindítani, de képessé vált arra is, hogy mikor valami új dolgot adott át az embereknek, akkor átadta annak előremozdító irányát is, és visszafogó irányát is. Így biztosította a tiszta felismeréshez való hozzájutás lehetőségét. Ők négyen mikor találkoztak, gyakran kértek tanácsot egy másik négy főből álló csoporttól, akik nem avatárok voltak, hanem önálló szabad akaratok, akik nem a saját fejlődésük útján jutottak el az avatár állapotába, hanem ők maguk teremtették meg saját magukat. Az avatárok ebben a négyes csoportban felismerték azoknak a segítőknek az arcát, vagy épp gátlóiknak a megjelenését, akik hosszú fejlődéseik alatt segítették és támogatták őket a karma törvényei között.

Az időnek egy pontján a négy avatár eldöntötte, hogy következő találkozásuk színtere nem az anyag birodalmában lesz, és oda mindegyikük akkor fog elmenni, amikor itt az általuk megbeszélte terveket mind megvalósították. Ahogy múltak a korszakok és fejlődött a kultúra, egyre gyakrabban történt meg az utazóval, hogy olyan emberekkel találkozott, akik saját fejlődésük végpontja felé tartanak. Látta, hogy ezek az emberek hibát hibára halmozva gyakran szinte szédítő magasságba jutnak ugyan, de amikor az általuk összehalmozott hibák megroppantják lelküket, nem tud igazából nekik segíteni, mert ők a tanulásnak ebben a pillanatában ezt a nehezebb utat választják. Holott lenne könnyebb, szebb, s jobb út, ahol többet lehetne tanulni, de az emberek ezt sokszor fordítva értelmezik, s úgy gondolják, hogy ezzel több tudáshoz jutnak. Ilyenkor mindig eszébe jut mosolyogva az, amikor az időnek egy másik pontján aszkétaként győzte le önmagát. De azért tudta, hogy a fejlődő lelkeknek bizonyos próbákon keresztül kell menni, s ugyan ezek a próbák kicsibe tűnhetnek aszkézisnak, de valójában nem a fizikai világról szólnak. Látta, ahogy azok az emberek, akik a nehezebb utat választják, gyakran szinte törvényszerűen zuhannak visszafelé tudásuk egy olyan fokán, ami érthetetlen az ő számukra. Ilyenkor mindig látta, hogy az ilyen emberek valójában nem azért zuhannak le, mert hibát követnek el, hanem olyan dolgot jelentenek ki tudásuk részeként, amelyről valójában csak álmodoznak. Eldöntötte, hogy gyakorlati példát mutat az embereknek arról, hogy fejlődésük egymásutániségében az elfogadás tükrében egy fejlődő lélek hogyan tud előbbre jutni.

Mai időszámítás szerint ezerben született meg, a mai Tibet

területén, közel az akkori indiai királyság határához, a Himalája északkeleti lejtőinél, egy kicsi hegyi faluban, és nőként kezdte életét. Egész életét a tibeti orvostan, a gyógyítás, és az írás tanulásának szentelte. S egész életében arra törekedett, hogy az általa megtapasztalt dolgokat lejegyezze, s azokat a megfelelő kolostorokba eljuttassa. Híres gyógyítónak vált, és több gyógynövény-készítmény összeállítójaként vált ismertté.

Következő újjászületése ugyanúgy Tibetben történt, egy zarándok életet folytató, napjait kereskedéssel tengető asszony egyetlen fiúgyermekként jött vissza erre a világra. Megnyilvánulásának ezt a formáját két okból választotta. Egyrészt az anyjának átadott sugallatokkal segítette annak lelki fejlődését, mivel az gyenge jellem lévén gyakran kételeyeket ébresztett magában, s az alkohol mámorába menekült, s gyakran foglalkozott az öngyilkosság gondolatával. De amikor gyermekként beleszólt anyja álmába, az anyja onnantól fogva visszahúzódó, mély vallási életet élt. Majd tizenegy éves korában szerzetesnek állt, és szerzetesi munkáját annak szentelte, hogy hogyan tud a vallásos érzelmű ember minél könnyebben és tisztábban, az akadályok minél egyértelműbb felismerésével a tiszta tudás birtokába kerülni. Látta, hogy szerzetesek, akik hosszú ideje a tan felismerésére szentelnek minden idejüket, még ők is eltévelyednek sokszor. Ennek elkerülése érdekében gyakran intette őket, hogy nem szabad, hogy hitükben kételyt ébresszenek, mert a kétely megtöri a hit erejét. Hogy elmékedéseinek gyakorlati példáját is bemutassa, gyakran csinált olyan dolgokat, ami más emberek szemében csodának tűnt. Ilyenkor mindig csak annyit mondott:

- Nem az a fontos, ki min elmékedik, hanem ki mennyire tudja gondolatait megvalósítani. Így kiderül, hogy nincsenek csodák, csak csodálkozás.

De választott vallásának vezetői nem mindig nézték jó szemmel tetteit, és kimondott gondolatait. Gyakran került támadások kereszt-tűzébe, melynek hatására úgy döntött, hogy megszünteti a kolostorhoz való viszonyát, és megalapítja saját önálló kolostorát. Ebben a cselekedetében eleinte nem talált támogatókra, de később más szerzetesekkel közösen megalapította saját kolostorát, ahol a buddhizmusnak egy olyan ágát indította el, amely később visszatért a nagy egyházhoz, úgy, hogy egymás segítségét kölcsönösen elfogadták.

Újjászületései hosszú sorával végigjárta egész Ázsiát, Amerikát, míg végül eljutott ezerhatszázkilencvenkilencbe, a mai Spanyolország területére, a Pireneusokba.

Mikor megszületett, burokban jött a világra, egy kalandor lelkű-pap és egy szabad szellemű kocsmárosnő egyéjszakás kalandjaként. Anyja vallásos volt, de nem bigott. Nem ragaszkodott a liturgiákhoz. Úgy érezte sokszor, hogy Isten az életet ajándékba adta, amit nem elpazarolni kell,

hanem kicsomagolni. Ezért úgy gondolta, hogy nem követ el bűnt azzal, ha az élet minden percében arra törekszik, hogy a lehető legtöbb mindent ismerje meg, és a lehető legkevesebb fájdalomban legyen része. Nem szégyellte senki előtt, hogy szereti a test örömeit, és sokszor mondogatta, hogy az élet érzésének a pillanatait a legnagyobb bűn megvonni magunktól. A gyermek a keresztségben Lui Ferra Pereira nevet kapta. A kis Lui már születése előtt tevékeny kommunikációt épített ki anyjával, és közvetlen rokonságával. Első mondata mikor megszólalt azt volt:

- Eljöttem utoljára, hogy bevégezzem a dolgomat.

Anyja, Tereza Ferra Pereira ámulattal hallgatta végig, ahogy a pár órás kiseded gügyögő szavak helyett, komoly dolgokat beszél. Mindent megígért a bábának, hogy maradjon titkokban, a gyermek tette arról, hogy megszólalt. Mert az inkvizíció boszorkánynak nyilvánítaná, és a máglyán végezné a gyermekkel együtt!

Nemző apja hamar összetűzésbe keveredett a prefektúra, és az egyházmegye vezetőivel, mivel kalandja a kocsmárosnővel hamar kiderült. Egyre gyakrabban vált viccek, vagy egyéb nevetséges támadások tárgyává. Előljárói hamar megelégtették a történeteket, és felajánlottak neki egy ötszáz kilométerrel távolabb eső faluban egy plébánosi hivatal. Igaz, más választása nem volt. Mivel nagyon nem erőltette, hogy kitarson gyermeke mellett, hamar megszólalt benne a gyávaság hangja, és biztosnak vélte, ha elfogadja vezetői ajánlatát. Azt, hogy kiugrott papként élje tovább életét nem vállalta. Igaz akkor még nem tudta, hogy jobban járt volna, ha gyermekét és annak szülőanyját választja, mivel csak saját önzése és gyávasága vezette, vakká vált és ostobává. Nem látta át, hogy támadás készül ellene. A feléje irányuló gonosz terveket nem vette észre. Csak akkor, mikor már késő volt, és élete fonala kezdett felfeslenni, és közeledett a halál fekete lovasa. Vesztét az okozta, hogy a vallási vezetők összefogtak a prefektúra vezetőivel és koholt vádak alapján évekig tartó börtönre ítélték, később száműzték. A száműzetés harmadik évében, közel a téboly pillanatához lelkében, egy reggel utolérte a szélütés. Halálos pillanatában tisztán látta hibáit, és azt, hogy mit is kellett volna tennie. De már késő. Halála után egy hang vezette át a lét magasabb síkjaira. Mikor a kép, és látványvilág kitisztult előtte akkor ismerte fel a fiát, mint vezetőjét. Ekkor döbönt rá, hogy amit a vallásról idáig beszélt az embereknek az nem az, amit most lát és érez, nem az, ami a való! Nagyon nagy fájdalmat érzett, és lelkiismeretfurdalást. Úgy érezte, becsapta az embereket, és hogy valójában egész életében hibákat követett el. De fia megnyugtatta, hogy nem az fontos, hogy akkor mit miért tett, az a fontos, hogy mit tanult belőle, mivel az emberek életében nagyon sok dolog előre kialakított folyamat azért, hogy abból mit tanulnak, és mit ismernek fel valójában. Igaz nagyon sok ilyen tanulási szakasz csak

utólag fedezhető fel egy ember életében. De ahogy előbbre jut a létezés titkainak a felismerésében egyre több ilyen jellegű részt ismer fel. A pap szelleme elfogadta amit a fia mond neki, igaz nem elsősre. Érezte ezeknek a dolgoknak a felismerésével egy nagy lehetőségnek a birtokába jutott, de abban is biztos volt, hogy ennek a lehetőségnek a kibontakoztatásában fiának jelentős szerepe van. Sőt igazából nemcsak szerepe, hanem a folyamat valóságos koordinálója is. Ugyan még voltak benne kételyek, mert földi életéről még maradtak, s ezek a hit világával, gondolkodásával álltak elég szoros összefüggésben. Ezeknek a kételyeknek jelentős része abból az ideológiai irányzathoz épült fel, amelyeket munkássága során adott tovább az embereknek. Jelen esetben arról, hogy Isten s az ember közti kapcsolat az egy kiszolgálói viszonyra épül. Melynek lényege az, hogy az ember, az tudja és tegye a dolgát, s ennek nehézségének mértékében, mint egy értékrend, díjazásaként Isten majd valahol, valamilyen formában jutalmazza. Itt ebben a halálban viszont rájött, hogy a dolgok nem így működnek, és Isten az élet minden pillanatában egy lehetőséget ad arra, hogy az ember felismerje önvalóját, felismerje a benne rejlő tudást, a benne rejlő szabadságot, és a szépséget, így el tud jutni valójában Istenhez. Rájött arra is, fia segítségével, hogy Istenhez nem eljutni kell, hanem felismerni annak létét. Mély szégyenérzetet, és fájdalmat érzett, hogy ő ezt a lehetőséget emberként nem ismerte meg, hanem egyenesen gátolta azokat, akik ebbe az irányba akartak menni. Rájött, hogy az inkvizíció, vagy egyéb más olyan rendszerek, amelyek a nagy tömegekre akarják ráerőltetni akarataikat, azok valójában dogmatikusan követnek el olyan hibákat, melyek befolyásolják az egész kultúra fejlődését. Rájött, hogy ezeknek a hibáknak jelentős része valamiféle hatalommal áll összefüggésben, népek, világok, kultúrák feletti korlátlan hatalom megszerzéséről szól az egész. S ennek a hatalomnak a kibontakoztatásában, mint egyfajta rendfenntartó erő játszanak szerepet a vallás vezetői. Illetve azok olyan ideológiákat gyártanak, melyek korlátokat szabnak meg az emberek és a kultúrák fejlődésében.

Halála pillanatában úgy érezte, hogy megkönnyebbül, de amikor meglátta fiát a lét túloldalán, tudta, hogy itt valami olyan dolog történt, amit ő nagyon soká, az időnek egy általa ismeretlen pontján fog megérezni. Ugyanis tisztában volt vele, hogy az ő fia még él, igazából még fiatal gyermek, s mégis akkora tudással bír, és akkora erővel, s hatalommal, amit ő soha, sehol, senkinél nem látott. Nem tudta elképzelni, hogy a gyermek hogy tudott erre a dologra szert tenni. A gyermek szinte gondolataira válaszolva elmesélte neki életeiből azokat a részleteket, amelyek rávilágítottak arra, hogy valójában a tudás nem adja könnyen magát, sőt nagyon nagy árat kell érte fizetni. Le kell vetkőzni érte a korlátokat, s fel kell ismerni a hozzá vezető szabadságot. A tudás az valójában álla-

pot, amit az emberek sok esetben hatalom szerint néznek, ami bizonyos értelemben jó. Emberi értelemben azért tűnik ez pozitív dolognak, mert így hatalmat nyer az ember arra, hogy a saját teste korlátai felett, a saját szellemi ereje felett uralmat szerezzen, s ezáltal megismerje a lét egyértelmű tiszta létformáit, akár az anyagi, akár az anyag feletti világ értelmében.

Az utazó elmesélte neki, hogy ebben az életében az lett volna a helyes megoldás, hogy ha a benne rejlő szépség és szabadság értelmében annak felismerésében képessé válik arra, hogy feladja hivatását, és csak boldogságra törekedve megpróbál egy olyan érzelmi, lelki és szellemi állapotba kerülni, amely közelebb tudja vinni a beteljesedéshez. De elmesélte neki azt is, hogy az ilyen munkákat, az ilyen feladatokat általában olyan emberek választják, aki már valamelyik előző életükben kapcsolatba kerültek Istennel. S ennek a kapcsolatnak a tudatos felismerése érdekében következő életükben szinte csak arról szönek maguknak különféle ideákat, hogy ez a dolog hogy működhet, illetve, hogy valójában létezik-e Isten, vagy nem.

A fiú ezután lassan kezdett eltávolodni apjától, s még csak annyit mondott neki, hogy törekedjen a szabadságra, a szépségre, és próbálja meg minél nyugodtabban felismerni az élet lényegét, elvonatkoztatni a valóságot a való világtól, felismerni, hogy az anyag világa az valójában a káprázat világa, mert a létezés az sokkal magasabb erővel bír, mint bármi az anyag világában. Miután ez a kapcsolat megszűnt, apja lelke és szelleme elindult a fejlődésnek egy olyan irányába, melyben az utazó sok ezer évvel korábban járt, valamikor a távoli Egyiptomba.

Mint kisfiú sokszor mondott barátainak, anyjának, rokonainak olyan dolgokat, amelyekről azok megdöbbenek, és sokszor néztek úgy a gyermekre, mint ha annak valami problémája lenne, vagy valamilyen álmokat kergetne, s ezeket az álmokat, mint valóság képzelné el. Gyakran mesélt nekik arról, hogy a létezés az nem ezen a világon van, ez a világ csak árnyéka valaminek, aminek mélysége, komolysága van. Gyermekévei alatt a szabad természetben érezte a legjobban magát. Hosszú időt töltött azzal, hogy csak ült a fűben, s nézte a távoli tájat, s ilyenkor olyan dolgok történtek vele, amit soha senkinek nem mesélt el. Se barátainak, se anyjának. Ezekben a dolgokban a legfontosabb események azok voltak, amikor egy-egy ilyen merengő pillanatában, ahogy nézte a távoli tájakat, a felhőket a hegyek vonulatait, lassan azt érezte, hogy mind-mind megszűnik létezni. Színekké válnak, s ő maga is pusztá színné válva, anyagtalannul eggyé válik az egésszel. Gyakran úgy gondolt ezekre a dolgokra, hogy ezek a jövőt vetítenék eléje, a jövőnek azt a pillanatát, amit ő nemsokára el fog érni. De érezte, hogy még az idevezető úttal, mint gyakorlattal, és annak felismerésével adósa önmagának, s

érezte, hogy ezen élete az ennek a felismerésnek a lényegéről szól.

Tizenöt éves koráig történtek ezek a dolgok, s tizenöt éves korában egy nyári délután minden megváltozott végérvényesen és visszavonhatatlanul. Kint játszott barátaival kocsmá mögötti részen, mikor arra lett figyelmes, hogy valaki nézi. Körülnézett, de nem látott senkit. A rét hátsó felénél a dombok lankái, ahogy emelkedtek, sűrű fenyőkből álló erdőcsoport volt, tőle jobbra egy kis patak, rajta egy fahíddal, balra pedig hatalmas legelők, ahol a városokba igyekvő kereskedők szokták állataikat megpihentetni. Egyre erősebben érezte, hogy valaki figyel, de minél jobban nézett körül, nem látott senkit. Ekkor megszólalt a fejében egy hang:

- Ne keress, csak nyugodj meg, s akkor meg fogsz látni.

Odafigyelt, amit a hang mondott neki, érezte, ahogy az erő egyre jobban szétárad benne, egyre nagyobb forróságot, hevületet érzett testében, érezte, hogy a verejtékcseppek végig csúsznak lefelé a gerincén. S érezte, hogy merre kell néznie. A hídra nézett, s a hídon egy öreg - közel hatvan, hetven év közötti férfit látott -, aki jó erőben lévőnek tűnt, és botjára támaszkodott. A fiú odament az öreghez, köszöntek egymásnak. Majd a fiú csak annyit mondott neki:

- Már vártalak, hogy jöjjél. Eljött az idő, amit meg kell tenni, azt meg kell tenni.

Az öreg válaszul csak annyit mondott:

- Sok mindent kell még megtanulnod, és sok mindenre már nincs idő. De azt, amit tudsz, azt tovább kell adnod, de csak akkor tudod megtenni, ha elhatározásod komoly, végérvényes, és visszavonhatatlan.

A fiú egyenesen az öreg szemébe nézett, és válaszolt:

- Mindent megteszek, amit kérsz, mindenre odafigyelek, amit mondasz, és mint lélek hangja figyelmemet irányítja. De azt, hogy mi történik valójában, azt nem mi döntjük most itt el, hanem vannak olyanok, akik ezt a dolgot lehet, hogy másképp látják, és azoknak a döntését nekünk el kell fogadni. S valahol ők és mi egyek vagyunk, mi bennük élünk, ők bennünk élnek.

- Bölcs válasz. - mondta az öreg, majd folytatva válaszát csak annyit mondott. - Nekiállunk tanulni.

Ezután hosszú hónapokon át szinte semmi mást nem csináltak, beszélgettek, elmélkedtek, s beszélgetéseik alatt az öreg teljesen feltérképezte, hogy a fiú mi mindennel van egyensúlyban, mit érez, gondol, tapasztalt meg a világról a hosszú fejlődés alatt. Mikor ezekkel a dolgokkal teljesen feltérképezte a fiú gondolkodását, érzésvilágát, csak annyit mondott neki nyugodtan:

- Elkezdődik a tanulás további része, állandóan légy éber, állandóan légy kész, hisz minden, ami történni fog, amit tehetsz, az valójában a te érdekedet szolgálja. De minden pillanatban fel kell ismerni azt, hogy

mi a helyes irány. De ha hibát követsz el, azt is érezned kell, ki kell tudnod mondani, hogy ez hiba volt, s mindent meg kell tenned azért, hogy a hibát kijavítva előbbre tudjál jutni. Leckéd az a híres mondás lesz, amit valaha, valamikor a messzi keleten állapítottak meg először, hogy a mester utolsó leckéje a türelem. Neked mától semmi mást nem kell csinálnod, mint Napnyugtakor, s Napkeltekor kimész valami magas helyre, és azokat a légző gyakorlatokat elkezdod, amit egyetlenegyszer fogok megmutatni, egyetlenegyszer mondom el, hogy mire való. S ezeknek a légző gyakorlatoknak a hosszú, és kitartó, monoton gyakorlásával újra fel tudod magadban éleszteni azokat az erőket, amiket magadban már egyszer éreztél, de most tudatosítani tudod, és ennek a dolognak a tudatosításával, és felismerésével részeddé válik, lényed állandó hozzátartozójává, s ez által tested és lelked egységgé forrva sokkal erősebb lesz, mint azt el tudnád gondolni. Első lépésben meg kell tisztítanod gondolatodat és testedet a rád rakódott elementáloktól, és másoknak olyan negatív gondolataitól, amelyek lelassították fejlődésedet, és nyomot hagytak szervezetedben és elméd működésében. Az első légző gyakorlatokat - minden reggel -, amikor elvégzed, csak egy dologra szabad koncentrálnod, hogy te magad olyan vagy, mint a Napsugár, fénylesz, mint a gyertyaláng, s könnyű vagy, mint a nyári szellőben szálló falevél. S mindig arra gondolsz, hogy ez a falevél ez része s egysége a fának. Nem elkülöníthető, még akkor is ugyanúgy a fához tartozik, amikor a szél messzire sodorja. Mert a fa lelkét, erejét és szellemét képviseli. Mert amilyen a kicsi, olyan a nagy, s amilyen a nagy olyan a kicsi, ami lent van, az van fent, ami fent van, az van lent. A légző gyakorlat lényege pedig a következő, megállsz jobb lábadon, bal lábadat felhúzod olyan magasra, amennyire tudod, két kezeddél átfogod sípcsontodat, és minden egyes belégzésnél húzod fölfelé a lábadat, minden egyes kilégzésnél szépen lassan leengeded addig, ameddig a kezeid engedik. Ezt a gyakorlatot harmincháromszor kell megcsinálni, majd utána következő gyakorlatban, ahogy állsz egyenes derékkal hátul összefogod a kezeidet, s minden egyes belégzésnél kezeidet fölfelé húzod, a vállaidat és a könyökeidet kifelé. Mikor a kilégzés történik, akkor ugyanez visszafelé. A két gyakorlatnak a lényege, hogy az elsővel szabályozod a vérkeringést, s ez által a szervezetben lévő kátrányok gyorsabban ürülnek ki. A másikkal pedig növeled a tüdő kapacitását, mivel a tüdő hordóformájává válik, s ennek jelentős szerepe lesz a következő légző gyakorlatoknak a tanulásában. Mindig, minden egyes légző gyakorlatban egy dologra szabad csak koncentrálni, amit az előbb mondtam, hogy te magad vagy a fény, te magad vagy az erő, te magad vagy a mindenség. Tehát mégegyszer annyi, hogy egy-egy lábba a légző gyakorlat harminchárom-harminchárom, majd hátul a kéz összefogásával újabb harminchárom légzés. Majd ha eljön az ideje

újra jelentkezni fogok, addig mindennap gyakoroljál reggel, s este, és soha ne felejtss el; a mester utolsó leckéje a türelem. Nagyon sok olyan dolog fog történni veled, ami meglepő lesz, és más gondolatokat ébresztenek benned, de ne felejtss el, mi kíváncsiak vagyunk arra, hogy te mennyit ismertél fel önmagad igazi lényéből. S ezeknek a felismeréseknek a hatására mennyire érzed a szabadságod, szellemed, s lelked mélyét.

Mikor elkezdte a gyakorlatokat nagyon koncentrált arra, hogy ne hévvel végezze azokat, ne mint valami gyerekes izgalom felszabadító ereje nyilvánuljon meg benne a szándék, hanem maga a tanulásfolyamat, s belső napjához eljutva a békeség nyilvánuljon meg. Az első gyakorlatok alatt, hosszú heteken át, csak arra koncentrált, hogy a testében felgyülemlett feszültségek, amelyeket mások gondolataiból, és saját maga reakcióiból alakított ki, megszűnjenek. A gyakorlatok eleinte, mint egyfajta jóleső nyugalommal hatottak rá, és mélyen feltöltötték energiával, de a második hónap vége felé már kezdtek a gyakorlatok monotonná és unalmassá válni. De ő megtette ezeket, és amikor elhatározása megerősödött, a monotonitás érzete megszűnt, s egyre nagyobb nyugalmat, és boldogságot érezve végezte a gyakorlatait. Egyre nagyobb erőt érzett magában ahhoz, hogy egyre kevesebb táplálékot és folyadékot vegyen magához, csak annyit, amennyi kell a szervezete működtetéséhez. Rájött, ahogy az embereket tanulmányozta, hogy nagyon sok ember az evés és az ivás mámorába menekülve próbál kibúvót keresni a napi élet gondjai elől, és ez okoz a számukra egyfajta látszatboldogságot, egyfajta önigazolást arra, hogy a boldogságot ők maguk is meg tudják keresni, ők maguk is el tudják érni. Láta, hogy az emberek hajlamosak arra, hogy saját ideájukat valamiféle zárt burokba építsék bele, s azt önvalójuk kiteljesedésének tekintsék. De látta, hogy ezek a dolgok valójában tévedések, és csupán az ego játékaiként jönnek létre, mint egyfajta önsajnálát, vagy önvád a világ fájdalmaival szemben. S igazolásként, mint egyfajta önigazolás azért, hogy ők bizony tudják a megoldást, ők valójában mindig jót akartak, de a világ ezt nem engedi nekik.

Ahogy múltak a hónapok és egyre több energiát szabadított fel magában, egyre könnyebbnek és nyugodtabbnak érezte magát, s egyre kevesebb táplálékot vett magához, szervezete szinte percről percre erősödött és tisztult. Láta, hogy az emberek életük jelentős részét elpazarolják olyan dolgokra, amelyeknek valójában csak az ego fejlődésének, megerősödésének érdekében van jelentősége, de a szellem és a lélek fejlődésében jelentéktelen parányoknak tűnnek.

Így a gyakorlatai közben elmúlt fél év, mikor újra találkozott az öreggel, s az öreg a következő gyakorlatokat tanította meg neki, melyeknek az volt a lényege, hogy ha szemeivel keres a távolban egy pontot,

s erősen arra koncentrálni, érezni fogja, hogy közte és a pont között kialakul egyfajta kapcsolat, amely, mint egy fényhíd köti őket össze. De az öreg azt is elmondta neki, hogy eleinte csak fix tárgyakkal próbálkozzon, fákkal, sziklákkal, épületekkel, mert amíg ezt az erőt nem tudja irányítani, amíg ez nem működik nála egyértelműen, addig azt nem teheti meg, hogy élőlényekre próbálja ráirányítani. Őva intette attól, hogy még csak játékként is próbálkozzon azzal, hogy bármilyen emberrel, vagy élőlényel hatásgyakorlat játékot játsszon.

A fiú ezeket a gyakorlatokat ugyanúgy végezte, mint a légző gyakorlatokat. Azokba beépítve, és azok után végezte el. Érezte, ahogy egyre koncentrálni egy-egy adott tárgyra, hogy közte és a tárgy között egy fehér fényhíd alakul ki, s ez a fényhíd pontos információt ad neki arról, amit néz. Sokszor észrevette, hogy ha egy házat nézett, hogy abban azt építményben hány ember van, hány férfi, hány nő, hány felnőtt, hány idős, hány fiatal, mindent pontosan meg tudott mondani. Nagy örömmel koncentrálni a fákra, növényekre, sokszor érezte, ahogy azok visszasugározzák neki gondolatának erejét, s azt megtöltik az ő saját erejükkel és saját gondolatukkal. Szerette a fákat, növényeket, s egyre mélyebb kapcsolatba került velük. Gyakran, amikor ezeket a koncentrációs gyakorlatokat végezte, érezte, hogy e mögött még húzódik valami, van valamilyen más irány, amerre el kellene menni, de sokáig gondolkodott azon, megtegye-e, vagy ne tegye. Az öreg mestere ezt nem említette. Ekkor hallotta meg az öreg hangját a fejében, és az azt mondta neki:

- Nyugodtan megteheted, de légy óvatos, nem tudhatod mi vár ott rád.

De amikor a hang elmúlt sokáig gondolkodott rajta, s volt neki valami feltűnően zavaró a hangban, s nem tudta hova tenni gondolataiban azt, ami a zavart okozta. Hosszú hetekig elmélkedett rajta légző gyakorlatai és koncentrációs gyakorlatai közben, mi lehetett a zavaró gondolat. S akkor rájött, hogy valójában nem az öreg mesterének a hangját halotta, hanem valamilyen elementál vagy egyéb más tudat nyilvánult meg benne úgy, hogy el akarta téríteni. S rettenetesen boldognak és szabadnak érezte magát, amikor erre a gondolatra rájött, és tudatosodott benne az, hogy valójában más elementálok próbálkoznak azzal, hogy erről az útról letérítsék. S ennek érdekében képesek olyan dolgokat is megtenni, amit ő majdnem elfogad, majdnem százszázalékosan hisz benne. Rájött hogy ez a tanulás része valójában, hisz az ilyen dolgok már csak akkor történnek meg, mikor valaki az út vége felé jár, mikor már törekszenek arra más tanító elementálok, hogy próbára tegyék. Ekkor tudatosodott benne az, hogy az ilyen próbatételek azok valójában a szellem játékaival függnek össze. S rájött arra is, hogy ez valójában abból tudott kibontakozni és azért tudott az elementál megnyilvánulni benne,

mert ő maga táptalajt adott neki azzal, hogy voltak dédelgetett álmai, melyek arról szóltak, hogy olyanná tud válni a sok gyakorlattal, mint öreg mestere. De akkor rájött, hogy ez a dolog nem megfelelő a fejlődés irányának, mivel neki nem a mesterét kellene megtalálnia önmagában, hanem önmaga mesterévé kell válnia, és a kettő az nem ugyanaz. Egyre gyakrabban érzett késztetést arra, hogy saját akaratát próbára tegye, saját szellemét minél jobban fel tudja szabadítani. Ennek érdekében légző gyakorlatait egyre gyakrabban végezte, egyre zordabb körülmények között. Nem zavarta a szél, az eső, a hideg, csak tette a dolgát.

Az így elmúlt egy év után mestere ismét találkozott vele, s az öreg elmondta neki, hogy elérkezett az első ideje annak, hogy tudásáról, az eddig megszerzett tapasztalatairól valamilyen próbát tegyen. De a próbának az ideje még nem jött el, de már közeleg, s nemsokára eljön a kivitelezés pillanata. Hosszú estéken át elmélkedtek arról, hogy a légzésnek a szervezetre milyen hatása van, hogy más emberek hogyan vesznek levegőt, s ez által milyen életük van. Az utazó pontosan tudta, hogy ezek a légző gyakorlatok az élet legfontosabb részei, ezek gyógyítják meg a szellemet és a lelket, de a rossz légvétel teszi beteggé a testet. A légzés az valójában egyfajta kommunikáció, melynek lényegében az ember saját külső és belső világa egységgé forradva kommunikál egymással. S ennek a kommunikációnak a lényegében az áll, hogy az ember felismerje az önmagában rejlő szépséget, és a lelke mélyén lakozó szabadságot.

Az idő múlásával egyre könnyebbnek, és szabadabbnak érezte magát, bár ez a könnyebbség és szabadság nem ugyanazt jelentette, mint amit azelőtt gyakorlatai során érzett vagy tapasztalt. A szabadság színek formájában jelentkezett. Mindenről valamilyen szín, fény effektus érzete ébredt fel benne, s úgy érezte, hogy a dolgok valódi lényege az a színek lényegében rejlik. Úgy érezte, hogy a színek valamiféle erősűrűségek, gondolatsűrűségek, s ezeknek egyfajta manifesztációja egy-egy adott szín. Rájött, hogy a színek fényessége nagyban tartalmazza az adott tárgy vagy gondolat milyenségét, ami az egyensúlyban elfoglalt helyét jellemezte. Mestere tanácsára hosszú és kitartó gyakorlatokat végzett, megpróbált ezekbe a színekbe minél jobban beleolvadni, s a színeket lefordítani önmagában gondolatokra, érzésekre, impulzusokra. Légző gyakorlataival egyre közelebb került saját belső világához, s egyre szabadabbnak érezte saját külső világát. Határtalan erők és távlatok nyíltak meg benne, s ez a szabadság már úgy érezte, hogy visszavonhatatlanul az övé. Érzéseiben a boldogság már állapotnak tűnt, és nem valami célnak, vagy ideának. Ahogy fejlődött, egyre gyakrabban érezte, hogy fejlődésének következő mérföldköve az lesz, hogy ha előző életeinek mondandóját, s tartalmát, mint emlék, fel tudja fedni, olyan szinten, mint akár a tegnapi nap emlékeit, és olyan tisztán és egyértelműen végig tudja azokat gondolni, még

akkor is, ha azokban jó dolgok voltak, akkor is, ha azokban rossz dolgok voltak. Ráébredt arra, hogy az előző életeiben tett cselekmények valójában az akkori pillanatnak, a tudásának a szimbolikus megjelenése, és ezek a tudásfoltok mindig összefüggésben álltak a világhoz való viszonyával.

Mikor újra találkozott mesterével, az felkészítette azokra a meditációs gyakorlatokra, amelynek segítségével vissza tud menni tisztán és egyértelműen előző életeibe. Ezeknek a gyakorlatoknak az volt a lényege, hogy gondolataiban elgondolkozzon és elelmélkedjen azon, hogy amikor fáradt, akkor ő fáradt-e, vagy csak a teste. Amikor levegőt vesz, akkor ő vesz-e levegőt, vagy csak a teste vesz levegőt, hogy az tovább tudjon funkcionálni. Ezeknek a gyakorlatoknak a feltérképezése közben egyre jobban érezte, hogy a test, mint eszköz, csak segítség a dolgok további felismerésének útján. Érezte, hogy a teste és a gondolatai nem azonosak, eleinte ezért kellett neki a légző gyakorlatokat kivitelezni. De minél mélyebbre jutott a légző gyakorlatokban, főleg meditációs légző gyakorlatokban, annál jobban érezte, hogy olyan irányba indult el, ami rávezeti, hogy a test, lélek, szellem egyensúly a legfontosabb. S ennek az egyensúlynak nem a megtartásával kell elérni a fejlődés irányát, hanem ha megvan, ennek az egyensúlynak a kibontakoztatásával és annak felismerésére abba az irányba kell elindulnia, hogy valójában nem létezik külső és belső világ, hanem csak egy világ létezik, és ő ennek a világnak a része. Ekkor értette meg egész pontosan, hogy a színek, azok valójában ugyanolyan energiák, mint amilyen energia ő maga, csak valamilyen formában a színek néha alakot, anyagot öltenek, mert így sokkal könnyebben érthetőek az emberek számára.

Meditációs gyakorlatai nem csupán abból álltak, hogy meditációs pózban hosszú órákat töltött el, hanem kontrollált légzés gyakorlatokat végzett el. Ezeknek a légzés gyakorlatoknak legfontosabb része a szívritmussal függött össze, illetve az érben keringő vérrendszer hullámzásával. Megpróbálta - eleinte nagy kínok árán, és nehézségek árán - ezeket a dolgokat szinkronba hozni, de rájött, hogy ezek már nagyon nehezen kivitelezhetőek. De ilyenkor mindig eszébe jutott mestere hangja, hogy a mester utolsó leckéje a türelem. Ő még nem érezte magát mesternek, végiggondolta, és tudta, hogy türelemmel még nagyon sok mindent kell neki megtanulnia. Hiába volt már születetten kivételes, és hiába voltak kivételes adottságai, tudta, hogy ezek nem véletlenül vannak, neki most ezeket az adottságokat alkalmazni, sőt kamatoztatni kell, s tovább kell neki jutnia a saját tudatos fejlődésében.

Közben, ahogy tanult, egyre több ember került a környezetébe, egyre több ember fordult hozzá segítségért és tanácsért. Egy idő után pusztán keze érintésével olyan energiákat tudott gerjeszteni más

embereknél, hogy a gyógyulás folyamatát tudta elindítani. Így a hagyományos kézrátételes móddal gyógyítani tudott, illetve más egyéb régi, nagyon ősi módszerekkel is képessé vált a gyógyítás módszerére. Minél gyakrabban meditált, annál jobban jöttek elő belőle akár a régi atlantiszi korok gyógyító folyamatai, akár az egyiptomi korok gyógyító folyamatai, akár azok a gyógyító folyamatok is, amelyeket valamikor nagyon régen a nomádok alkalmaztak. Mert igaz, hogy azok a népek eléggé zárkóztak és agresszívak voltak, azért a gyógyítás terén ők is elértek kimagasló eredményeket.

Az utazó ezeket a gyógyító folyamatokat teljes egészében elfogadta, és meditációs gyakorlatai alatt megbizonyosodott róluk, hogy ezek a folyamatok működnek, csak tenni kell őket. Érezte, hogy az információ az, az ő belső világából jön, valójában nem a múlt, hanem egy másik pillanata az időnek, tehát a most, vagy a jelen egy másik fodrán történnek az események. Meditációi alatt rájött, hogy csak akkor tud előbbrejutni, ha előző életeiben látott események nem tudnak rá érzelmi hatást gyakorolni, hanem csak egyértelműen tanulásként nézi őket végig. Mikor ezeknek a gyakorlatoknak a végére ért, mestere ismét eljött hozzá, és ismét hosszas és mély beszélgetéseket folytattak az átélt tapasztalatokról. A tapasztalatoknak a legfontosabb lényege az volt, hogy az utazó tisztán és egyértelműen át tudta látni az idő nélküli lét gondolatát, és az idő nélküli lét állapotát. Felismerte, hogy a dolgok nem egymás után történnek, hanem egy időben. Ő most ebben a pillanatban ugyanúgy ott ül még a tűznél, ahogy százezer évvel ezelőtt, ahogy az emberek ezt számítanák. Gyakorlatai közben gyakran félrevonult, több ízben olyan helyet keresett magának, ahol érzete, s gondolatvilága szerint olyan erők voltak jelen, amelyek ő számára az egyensúlyt és a nyugalmat tudják biztosítani. Ezek között volt olyan, ami sűrű erdők mélyén volt, volt olyan, ami hatalmas tavak partján, de volt olyan, amikor más emberek társaságában ment ezeknek a folyamatoknak a gyakorlata. Közben híre egyre nőtt, és sokan voltak támogatói, de ellenzői is egyre többen lettek. Ő nem erőltette rá senkire a saját tapasztalatait, bár nem mindig nézte jó szemmel azt, amikor valaki dachból, és kételyből mond ellent a fejlődés törvényeinek. Úgy gondolta, hogy ezek az emberek a daccal, és kétellyel valójában saját gondolatviláguknak akarnak önigazoló érvényt juttatni, de ilyenkor mindig hagyta őket, nem befolyásolta, bár tudta az első pillanattól fogva, hogy az önigazolás az a tanuláson belül soha semmire sem jó folyamat. Nem fejlődést jelképez, hanem egy zárt rendszert, egy burkot hoz létre a tudatban. Aminek nem az a lényege, hogy ki mennyire tudja elfogadni a másikat, hanem az a lényege ezeknek a zárt burkoknak, hogy ki tudja ki-rekeszteni a saját világából a másik embert. Az önigazolást hibának tulajdonította, bár nem a saját véleménye alapján, hanem mert látta, hogy

vannak emberek, akik hajlamosak az ilyen önigazoló folyamatokra, s azok nem mindig mondanak igazat, és nem a legőszintébbek. S ezt abból látta, hogy a körülöttük lévő auraburok, és az auraburkok felé irányuló más energiák a térből, ezek konfrontációt hoznak létre. A konfliktusoknak a legfőbb összetevője az volt, hogy az ilyen önigazolásra hajlamos emberek gyakran nem érzik jól magukat a világban, menekülni próbálnak, és ha menekülésük kilátástalanná válik, akkor kételyt ébresztenek, és a kételyükkel megalkotják saját zárt elméjüket, melyekkel ismét visszaérnek az önigazolásba. Mert állandóan azt szeretnék bizonygatni, hogy az ő gondolatuk jó, holott valójában sehová nem jutottak el, csupán csak egy pillanatát mutatták meg saját létük félelmének.

Az utazó hosszú órákat, majd később napokat töltött derékig érő vízben ülve, hagyta, ahogy a folyó keresztüláramlik testén, hagyta, ahogy a szellő borzolja haját, hagyta, ahogy a felkelő Nap a szemébe süt. S csupán csak egy dologra törekedett, hogy minél tisztábban és egyértelműen érezze a világot, s azzal minél tisztábban tudjon eggyé válni. Érezte, ha már a világ eggyé válásával az egyértelműsége törekszik, akkor kirekeszti magát a világ, sok világ, sokszínű fogatagából, mert a világban, a fejlődésben semmi nem egyértelmű, minden egy adott pillanat eredménye, amit egy következő pillanat képes felborzolni, vagy akár megcáfolni. A lényege az eggyé válásnak, hogy ha az ember érzi a ritmust, akkor bármelyik pillanatban képes elfogadni a feléje irányuló erőket, legyen az bármilyen megnyilvánulású, hisz tudja, hogy feléje azok az erők, amelyek negatív irányokat képeznek, azok semleges tartalmú energiák. Csak azért alakulnak negatív irányúvá, mert az adott személy gondolatai igazából koordináló erőket mutatnak a feléje irányuló energiáknak. Érezte, hogy vannak emberek, akikben ez ösztönösen benne van, s látta, hogy ez a tanulás alapfokán lévő emberekre nagyon jellemző folyamat. Látott embereket környezetében, és utazásai során, akik sok-sok gonosz dolgot követtek el, és ezeket a társadalom kiközösítette. Látta, hogy az ilyen emberek környezetében is vannak olyanok, akik szeretik őket, sőt ragaszkodnak hozzájuk, s tudta mindig, hogy az ilyen dolgokban valamilyen karmikus feladatnak van jelentős szerepe. Ahol valakinek mindig tanulni kell, és sokszor ilyen esetekben egymástól tanulnak emberek, legtöbbször az elfogadást, a felismerést, és a megbocsátást. Volt rá példa amikor találkozott olyan emberrel, aki több ember életét oltotta ki, és halálra ítélték, és őt is még mindig szerette valaki. S amikor megtörtént a kivégzés, akkor azok, akik a halálra ítéltet szerették el tudták fogadni úgy, ahogy volt, azzal az életformával, ahogy élt, annak ellenére, hogy tudták, hogy hibát követett el. Mégis imáikban állandóan arra gondoltak, hogy ez az ember is biztos a mennyországba jut, és részesül a megbocsátásban.

Az utazó ekkor döbbsent rá arra a felismerésre, hogy valójában nem lehet elkülöníteni sem a poklot, sem a mennyországot egymástól, mert valójában egyik sem létezik. A fejlődés létezik, és az, amikor valaki valamilyen gonosz dolgot követ el, az automatikusan olyan energiákat vonz maga felé, melyeknek a megnyilvánulása, a manifesztációja eleve gonosznak tűnő folyamatoknak lesz a részese. Az volt az egyik legnagyobb megdöbbenés a számára - amikor egy-egy ilyen kivégzést látott -, amikor hallotta azt, hogy az a személy, akit kivégeztek az is biztos a mennyországba jut. Ő nem vont le ebből semmilyen következtetést, de érezte a benne rejlő bölcsességet, és a benne rejlő megbocsátást, és a benne rejlő szeretetet ebben az egyszerű mondatban. S tudta, hogy ők ketten valamilyen kapcsolatban állnak egymással, s ennek a kapcsolatnak eredményeképpen az a gyilkos akár juthat a mennyországba is. Hisz volt olyan ember, aki meg tudott neki bocsátani tisztán, egyértelműen és őszintén. Ekkor ismerte fel az utazó azt a tényt is, hogy a megbocsátásnak nem az a lényege, hogy az ember kimondja, hanem az a lényege, hogy érezze. Rájött, hogy nagyon sok esetben azok, akik bűnt követnek el, azok valójában saját gyávaságukat, és saját félelmüket próbálják meg leplezni, s áldozataikat úgy válogatják ki - akik ezeket a dolgokat nem ismerik fel -, így nem kerülnek leleplezésre, hanem hivalkodásukkal, vagy egyéb más önigazoló, vagy magamutogató folyamataikkal megpróbálják bebizonyítani, hogy az a jó, amit ők gondolnak, és az a rossz, amit a világ gondol. Látott olyan embereket, amikor ugyanilyen folyamatok tanulásaképpen egy lélek két testben születik meg, mint egy osztott állapotban, s az egyik testben megtanulja az egyik dolognak az irányát, míg a másik testben ugyanannak a dolognak egy másik irányát tapasztalja meg. Látta, hogy emberek ezekkel a folyamatokkal együtt élni nagyon nehezen tudnak, és vívódnak, mert a legtöbb esetben valamilyen konzekvenciát vonnak le egy állapotról, és nagyon sok esetben csak saját maguk fájdalmát próbálják meg leplezni. A fájdalom az mindig az ego eredménye, a hiúságé, az önzésé, a gyávaságé, mind egyfajta olyan játék, ami csupán negatív irányt tud csak felszabadítani a tudatban.

Huszonöt éves korában mestere egy hajóútra vitte, s a hajóútnak az volt a lényege, hogy elutaztak Indiába, ahol négy év vándorlás és kóborlás alatt megtapasztalta a szellemnek és a léleknek azon mélységeit, amelyet ugyan valamikor ő is tudott, meditációs képeiben ő is végignézett, de úgy érezte, hogy újra meg kell neki tenni. Ezek a folyamatok a jógik és aszkéták világába vezettek. Indiai éve alatt többször találkozott olyan személyekkel, és olyan helyekkel, amelyekről ő pontosan tudta, nem mint érzés, hanem mint tudatos tudatállapot, hogy már egy másik életben járt ott, vagy egy másik életben találkozott velük. Így történt Indiában élete egyik legjelentősebb eseménye, amikor mesterével, és egy

híres jógival, a mai Kalkutta egy elővárosába hosszú tanulmányokat és beszélgetéseket folytattak, s a jógai váratlanul megkérdezte tőle, hogy felkészült-e az élet legnagyobb titkainak a szabad felismerésére. Az utazó megfontoltan, és nyugodtan válaszolt, s csak annyit mondott:

- Igen, kész vagyok.

Másnap hajnalban a mestere és a jógai csak annyit mondott neki, hogy nagy útra indulnak, és hosszú hónapok múlva fognak visszajönni. Elindultak északra, és napokon át csak kolostorokban szálltak meg, néha az erdők mélyén.

Az utazó utazásai során számtalan olyan dolgot látott, ami ellentmondott a fizika, a józan ész, a vallás, és az élet egyéb más dogmatikusnak tűnő törvényeinek. Ezek a dolgok, amelyeket megtapasztalt sokkal szélesebb sávban, és sokkal tisztábban mutatták meg az élet dolgait, a tudást, és a hatalmat. Gyönyörű tájakon ment át az útjuk, láttak óriási virágokat az erdő szélén, láttak gyönyörű szép pillangókat, hatalmas vízeséseket, nagyon tiszta erdei tavakat. Utazásaik során egyre jobban arra törekedtek, hogy a bennük lakozó tiszta erőt felszínre hozzák. Természetessé váltak számukra a nap különböző szakaszaiban elvégzett légző gyakorlatok, koncentrációs, illetve meditációs gyakorlatok. Az utazó érezte, hogy utazásuk valamilyen, számára ismeretlen céllal történik, s csak annyit érzett saját jövőjének kutatása közben, hogy ez a tér nagyon fontos összeköttetésben áll a megtörténendő és a megtörténhető dolgokkal. Tehát sorsfordulót érzett a jövőnek közelgő pontjában. Mestere egyre hallgatagabb lett vele, s egyre jobban arra buzdította, hogy nagyon sokat elmélkedjen, és gondolkodjon el az anyag megjelenése és milyensége felett, illetve azon, hogy a gondolat, és a szellem mennyire tud az anyag felett hatást gyakorolni. Mivel nemsokára ezeknek a gondolatoknak értelmét és gyakorlatiasságát be fogja bizonyítani. Az utazó még nem igazán érzett rá arra, hogy mestere mire céloz, de rá három hónapra a talányosnak tűnő dolgok egyértelművé és visszavonhatatlanná változtak. Egy kicsiny faluba értek, ahol körülbelül tíz-tizenöt ház ölelt körül egy hatalmas teret, s a tér közepén három-négy méter magas, és tíz méter hosszú máglyarakás volt. Mikor a máglyarakás lángra lobbant látni lehetett messze, hogy a máglyarakáson túl lenyugszik a Nap. A lángok hamar felfalták a fát, és utána szakértő kezekkel a falusiak a parazsat széthordták, s szinte égve szétterítették. S szinte izzó, három-négy méter széles, húsz centi vastag, s tíz méter hosszú izzó parázsszőnyeget terítettek le. Előlépett az árnyékból egy nagyon öreg helybeli, s csak annyit mondott az utazónak:

- Mi segítettük utadat. Már régen eldöntöttük, hogy ennek a vizsgának mikor jön el az ideje. Ez az idő lejárt, s most be kellene bizonyítani, hogy itt, ahol minden elkezdődött, itt hová jutottál, szellemed

mennyire vált szabaddá, s mennyire tudsz uralkodni tested, gondolataid, és a világ fölött. Itt van lábad előtt ez az izzó parázsszőnyeg. Ha gondolataid a helyén vannak, szellemed erős és szabad, akkor semmi nem történhet, mint baj. De ha bármilyen hibát elkövetsz, ne felejtse el, az izzó szőnyeg elvégzi dolgát. Most vonulj félre, koncentrálj, és amikor kész vagy akkor indulj el rajta.

Az utazó mélyen hajolt az öreg előtt, majd keresett magának egy árnyékos fát, leült az árnyékba, és mesterétől tanult légző gyakorlatokkal elkezdte szellemét megnyugtatni, gondolatait szabályozni, érezni az uralmat saját teste fölött, s érezte a szabadság erejét elméjében. Légző gyakorlataival meditatív állapotban három és fél órán keresztül volt, majd az utolsó fél órában már koncentrációját fejlesztette, s utána még egy órán át koncentrációs légző gyakorlatokat végzett el, melyek segítségével teljesen átvette az uralmat teste fájdalma felett. Ezeknek a légző gyakorlatoknak a legnehezebb része az, amelyekben a koncentráció arra törekszik, hogy saját koncentrációjával szabályozza a szívverést, annak számát akár növelni, akár csökkenteni tudja, vagy egyéb más olyan szervi mozgásokat, amelyeket elméletileg az ember nem tud szabályozni. Mikor ezeknek a gyakorlatoknak vége lett, az utazó odasétált a parázshoz, határozott nyugodt szemmel végignézett a tömegben, s nem látott senkit, aki előtte végigment volna rajta. Tudta, hogy ő az első, és neki kell megtenni.

Szép nyugodtan lassan, ahogy közeledett az izzó szőnyeg felé, egy-két lépéssel előtte megállt, érezte a hőt, a hevületet, s tudta, most élete sorsfordulójához érkezett. Érezte, hogy ez nem olyan próba, mint ami elé mestere állította, melyek hol a testét, hol a szellemét, hol az akaratát tették próbára, ez valami más, sokkal mélyebb, veszélyesebb, de igazából veszélytelenebb, és egyszerűbb. Az orrán beszívta a levegőt, két kezét tenyérrel fölfelé maga elé tartotta, s a következő belégzésnél a beszívással együtt a két kezét a hasa és a mellkasa előtt húzta fel. Majd teleszívta jól tüdejét, tenyereit átfordította, s lefelé, úgy tolta, ahogy a levegőt fújta ki. Mikor leérkezett a keze, szinte hallotta a fejében mestere hangját: „hogya valamit nem tudsz eldönteni, egy percen belül, akkor arra a dologra tíz év is kevés”. Tehát érezte az utazó, ha most nem teszi meg az első lépést, akkor soha nem fogja megtenni. Nem sóhajtott, mert tudta, hogy az már a gyengeség jele lenne, hanem egy határozott lépéssel rátette lábát az izzó parázusra. Végiggondolta saját életét, s rájött, hogy nem az anyag a legfontosabb, hanem valami sokkal mélyebb és szabadabb dolgot kell megtenni, egyszerűen színné, hanggá, érzéssé kell válni itt a tűz fölött, hogy ez az egész dolog lángra lobbajon benne is. Ahogy haladt a parázson érezte, hogy végtelen erők, végtelen terek nyílnak tudatában, érezte saját létét, mint egy csillag fénye, érezte a szél zúgását, érezte önmagát, mint egy esőcsepp, szabad volt, boldog, önfeledt. Érezte,

ahogy haladt a parázson, hogy talpa nem érzékeli a hőséget, de nem azért mert ő maga kikapcsolta agyának azt a részét, ami a fájdalmat dolgozza fel, hanem csupán csak azért, mert valójában nincs fájdalom. S rájött, hogy nem azért fáj bármi, mert az fájdalmat okoz, hanem azért mert az ember a félelmétől saját maga menekülve létrehoz olyan irányokat, melyek fájdalmakat képviselnek, ezek a korlátok. Akkor jött rá, hogy minden egyes fájdalom valójában korlát, s a korlátok legyőzésével megszűnnek a fájdalmak, megszűnik minden. De tudta azt is, ahogy ott sétált a parázson, hogy ezeket a korlátokat nagyon nehéz legyőzni, sok esetben szinte lehetetlen. Hosszú és heroikus küzdelemmel lehet csak néha ráérezni a korlátok lényegére, és ezeknek a korlátoknak nem megszűnni kell, hanem fel kell őket ismerni. Abban a pillanatban, mikor egy korlát felismerésre kerül, elveszti jelentőségét, értelmét, anyagtalan, halmaztalan energiává válik. S így a fejlődés tovább tud menni. Ahogy ott sétált a parázson érezte, hogy végtelen terek s idők nyílnak elméjében, ezek összekapcsolódnak, akár azzal a térrel, idővel, ahol a parázs fekszik, s ő sétál a parázson. Érezte, hogy minden kezd eggyé válni, érezte, hogy bekerült saját teste és lelke középpontjába, s ez a középpont ez a tér és az idő bármelyik pontján ott van, akár testen belül, akár testen kívül. Hisz valójában ez a létezés legfontosabb lényege, hogy az ember középponttalanná tudjon válni, hogy ne érezze az elhatároltságot, ne érezze a kirekesztettséget, ne érezze a magányt, ne érezze azt, hogy mások őt megkülönböztetik valamitől. Nyomtalanná, hangtalanná, szinte láthatatlanná kell válni. Ahogy ezeken a dolgokon elmélkedett s haladt a tűzön, visszanézett, s látta, hogy a falusiak is elindulnak utána, s már jó felénél állt az izzó szőnyegnek, mikor az első falusi rálépett a parázusra. Örömmel mentek rajta, szinte táncoltak. Kurjongattak nagyokat, kiabáltak, sugárzott az arcukról az öröm, a boldogság, hogy igen, megint egy ember eljött közéjük, aki valamikor onnan indult, ahol ők vannak most, s ennek az eredménye az lett, hogy a sok-sok fejlődésen átmenve ez az ember újra elérte saját maga fejlődésnek csúcspontját. Ráérezett a dolgok fejlődésének a lényegére, megértette hosszú kínjai alatt, míg bolyongott a térben és az időben, hogy nem az a legfontosabb, ami a külső, nem az a legfontosabb, ami a belső, mert azok mind-mind külön irányok és különrekesztettségek. A világ a legfontosabb, az egysége, mert az van kívül is és belül is. Nem lehet különválasztani az emberéleletet a világtól, mert a világ annak a megnyilvánulása, tehát része a léleknek, de fordítva is ugyanígy működik, hogy a lélek és a világ kapcsolatát nem lehet semmilyen irányba különrekeszteni. Látták a falusiak, hogy ők, akik látszatra egyszerű, szinte ruhátlan emberek, mégis képessé váltak olyan dolgokra, hogy legyőzve az anyag hatalmát el tudtak jutni a tiszta tudatállapotba, a tökéletes boldogságba. El tudjanak érni oda, amiről emberek

milliárdjai csak álmodoznak, s most közülük egy valamikor onnan indult, ahonnan ők, és eljutott abba a tudatba, ami az ember számára a tökéletességet jelenti, bizonyítékot arra, hogy igen, létezik hatalom, mely uralkodik az anyag fölött, uralkodik az élet fölött. Létezik hatalom, mely egyértelműen bizonyítja, hogy nem az elmélet a legfontosabb dolog a világon, hanem a hosszú és monoton, kitartóan elvégzett gyakorlatokkal megszerzett tudás.

Az utazó mély, hatalmas boldogságot érzett, amikor látta, hogy az egyszerű falusiak közelednek feléje. Megállt a parázsszőnyegen, leült, érezte, ahogy ágyékkötőjéből kilógó cérnaszálak lángra lobbannak, de ahogy rá gondolt, hogy ne égjen, abban a pillanatban a lángok megszűntek, s csak izzó fekete cérnaszál maradt ott. Ahogy ott ült a parázson, s kezét az izzó parázson nyugtatta, s jött feléje a falusiak csapata, nagyon erős mély boldogságot érzett. Bevárta az első embert, felállt velük, előtűk menve egy méterrel ugyanúgy ment tovább, mint eddig. Mikor végigért a szőnyegen, az öreg, aki az elején fogadta, már ott állt, és várta, és csak annyit mondott neki:

- Hazaértél, itthon vagy. Tiéd a világ, s te a világ vagy.

Átért a parázsszőnyegen, érezte, hogy nem lett semmi baja, még a ruhája sem gyulladt be rajta, mikor rajta ült az izzó parázson. A boldogság és a szabadság, amit érzett, összehasonlíthatatlan volt azokkal a boldogság, és szabadságérzetekkel, amiket eddig érzett. Ez valami egészen más, mélyebb és elementálisabb erővel hatott rá. Határtalannak, kiteljesedettnek, beteljesedettnek érezte egyszerűen saját maga lényét, s érezte, hogy a szabadság, az valójában egy állapot, a gondolkodásnak, és az érzésvilágnak egy megnyilvánulása, aminek legfontosabb alappillére, hogy a világtól nem elvárni kell dolgokat, hanem adni kell neki, hogy a világ is eljusson ugyanebbe a szabadságba. Próbátétele, sikere, s annak nehézsége nem hatott rá különösebb eufórikus élménnyel. Tudta, hogy akkor már hibát követne el, ha ezeket a dolgokat úgy élné meg, mint valami nagyon nagy pozitívum, vagy negatívum. Az élet részének tekintette őket, tudatának egyfajta vizsgájának, s ezzel a próbátételre vonatkozó elmélkedéseit be is fejezte. De magát a próba folyamatát azt nagyon mélyen megjegyezte, mert érezte, hogy erre még szüksége lesz.

Ezt követően még fél évig maradtak Indiában, majd újra visszatértek Európába. Hosszas vándorlásaik alatt egyre erősebb kényszert érzett arra, hogy nekiálljon annak a nagyon nehéz, de komoly és méltóságteljes folyamatnak hogy tudását továbbadja a világnak, hogy a világ is eljusson abba a szabadságba, amit ő érzett a parázson. Az anyag világa feletti uralom az az emberek számára sokszor abban nyilvánul meg, hogy halmozott anyagkészleteikkel, annak nagyságával ítélik meg kinek-kinek mértékét a hatalomban. Most már tudta, hogy ez csak illúzió, és káprá-

zat, mint egyfajta torz elmék ideája, hisz a szabadság az nem anyagfüggő, nem értékfüggő, hanem állapot függő, és felismerés függő.

Az elkövetkezendő években mindent megtanult, amit tudnia kellett. Mestere többször állította olyan élethelyzetek elé, amelyeknek a lényege az volt, hogy különféle mentalitású, különféle morállal rendelkező emberekkel hozta kapcsolatba, s ezeknek a kapcsolatoknak az volt a lényege, hogy az utazó hogyan és milyen formában reagálja le a feléje áramló hol túl pozitív, hol túl negatív irányokat. Találkozott nőkkel, akik rajongásig imádták, és ő hagyta egy darabig, amíg imádatuk, és rajongásuk el nem érte azt a kritikus pontot, melyben már valójában nem őt, az embert, őt, a fejlődőt imádták, hanem a tudás felé adóztak így, és próbáltak annak közelébe férkőzni, mint a lepkék a gyertyafényhez. S ugyanúgy, mint a lepkék, ezek a nők is gyakran beleestek a halál csapdájába, mely az önzés, és az egoizmus gyarló vágyaira építkezett. Bár voltak kapcsolatai, amelyek tiszták és felhőtlenek voltak, de ezeknek jelentős része távol állt a testiség irányaitól, sokkal inkább mélyebb, lelki, és szellemi megnyilvánulásai voltak ezeknek a kapcsolatoknak. De azokban a kapcsolatokban ahol a testiség is szerepet játszott, ott tudta, hogy azok a nők, akikkel így kapcsolatba került azok valójában csak magáért az örömért, magáért a boldogságért teszik azt, amit ő, s látta rajtuk, hogy a fejlődésüknek már egy része. Ezzel az állapottal nem befolyásolni, vagy irányítani akarnák őt, hanem csupán csak a boldogság és a szabadság érzését akarják továbbvinni magukban a saját lelkük felé. Látott férfiakat is, akik szinte gyerekes módon rajongták őt, és minden szavát várták, mint egyfajta fátum, vagy utasítás próbálták követni. S gyakran intette őket arra, hogy ő senki helyett nem dönt, és senkinek nem mond olyan tanácsot, vagy olyan javaslatot, amit a másiknak okvetlenül meg kell fogadni. Mindenki a saját sorsáért felelős, s a saját sorsáért dönt, így tehát mindenki legyen tisztában azzal, hogy a felelősség, az mindenkinek a saját kezében van. Ilyenkor az életet gyakran hasonlította az elvetett maghoz - s mindig azt az irányt célozta meg, mikor így emberekkel beszélgetett -, hogy amit elvet valaki, mint egy mag, annak a termését fogja learatni. Ha kétely van benne, akkor előbb-utóbb szüksége lesz az önigazolásra, ha hit van benne, akkor előbb-utóbb eljut a felismeréshez. Nagyon sok olyan embert látott, akik ugyan látszatra elfogadták azt, amit mond, de már a szemükben látta az első pillanattól fogva a kétely csíráját, s tudta, hogy ezek az emberek valójában csak azért vannak a közelében, hogy önmaguk elképzeléseit igazolják, és az önigazolás irányzatait veszik alapul. Mindig látja ezeken az embereken, hogy ők valójában saját életük csapdájában járnak, illúziókat kergetnek, s tőle ezekre az illúziókra várnak valamiféle megoldást, valamiféle segítséget, valamiféle tanácsot, hogy valójában jók a megérzéseik, és jók a dolgaik.

Látott embereket, akik anyagi készleteiket felhalmozták, és cipelték magukkal, mint egyfajta fölösleges terhet. De látta rajtuk azt is, hogy lelkük mélyén ők is tudják, hogy ez az irány rossz, de képtelenek egyszerűen megszabadulni tőle, mivel az anyag világa felé irányuló mentalitásuk, s moráljuk bezárta elméjük minden kapuját, így nem tudnak visszavonulni. Hiába próbált rajtuk eleinte segíteni, tudta, hogy ezeken az embereken nem lehet. De amikor ezzel a tudattal is teljesen tisztába került, akkor is ugyanúgy próbálta tenni a dolgát, mivel bízott abban, hogy előbb-utóbb ezeket a problémákat mindenki le tudja győzni, aki ki tud építeni magában egy teljesen új, szabad személyiséget, s annak a teljesen új személyiségnek minden egyes alappillére arra épül, ami az előző személyiségnek a hibája volt. Tehát tanulási folyamatra és felismerésekre. De tudta azt is, hogy ez egy nagyon nehéz iskola, s a tanulók jelentős része ezen képtelen túljutni egy életen belül. De életek hosszú során át előbb vagy utóbb, ezek a felismerések bekövetkeznek, és a személyiségek automatikusan fejlődnek az elé tárt nehézségek alapján.

Egy idő után már fogadott állandó tanítványokat, de még kapcsolatot tartott fenn mesterével, és érezte, hogy még mindig van mit tanulnia tőle. Álmában nagyon gyakran látta mesterét és az öreg indiait, nagyon gyakran beszélgetett velük. S ezekről a beszélgetésekről már tisztán tudta, hogy ezek nem álomszintűek, hanem asztrális dolgok. Ilyenkor előre szokott látni arcomat, akikről már reggel felébredve tudta, hogy ezek leendő tanítványai lesznek, csak asztrál szinten, álmiformációban, előre elment az időben, és megnézte őket, megnézte gondolataikat, megnézte, hogy méltóak-e a tanulásra. Ehhez mérten tette lehetővé a számukra azt, hogy továbbjussanak.

Mikor elkezdett önállóan tanítani mindent minden tanítványnál a legelejéről kezdett. A legalapjairól kezdte az egész dolgot. Hosszú elmélkedéseket folytatott velük az élet és a létezés titkairól, az életet létrehozó energiák alapjairól, a gondolatok manifesztációs képességéről. De ezek mind-mind elméletek voltak, kényesen ügyelt arra, hogy ezeket az elméleteket ő maga csak nagyon ritkán mutassa meg, akkor is csak apró csillanások formájában. Mert előre látta azokat az eseményeket, hogy a tanulók jelentős része valójában nem önmaga lelkét akarja fejleszteni, és tanulni akar, hanem a benne rejlő egó feszültségei által arra törekszik, hogy olyanná váljon, mint ő. Tehát utánózni próbálták, és személyiségével így egyfajta rivalizációs kapcsolatot tudnak majd a jövőben kialakítani. Hiába látta ezeket a folyamatokat előre, nem tett ellenük semmit, szándékosan és direkt hagyta, hogy az ilyen tanulási folyamatokra igényt tartó fejlődő tudat azt a tanulást kapja meg, ami neki a legfontosabb. Gyakran, amikor a tanulási folyamatok nehézségekbe ütköztek, magára vállalt olyan dolgokat, amelyek más

szemében megaláztatásnak vagy egyszerűen kinnak tűnnek. Mások sokszor vonták kérdőre, hogy ezekre a dolgokra miért van szükség, hogy önmagát lehetetlen helyzetbe hozza, ilyenkor mindig csak annyit mondott:

- Ebből valójában nektek kell tanulni, hisz valójában ez a folyamat lényege. Hogyha előtted van valami, azt próbáld meg értelmezni, s ne valamilyen ideát próbálj végiggondolni, aminek nincs gyakorlati alapja, csak elméleti szintje.

Az évek múlásával a legjobban haladó tanulóit sorra próbák elé állította, ezeket a próbákat mindig azoknak a paramétereknek a kiválasztásával határozta meg, amelyek a fejlődés érdekében a szellem és a lélek kapcsolatával a leghatározottabban jelezték, hogy a fejlődő léleknek mire van igénye. A próbák felépítése, legfontosabb jellege az akarat, a szellem, a személyiség, és a félelmek feltérképezése, úgy, hogy a tanuló maga döntse el, hogy hol tart, milyen szinten és a tudásnak milyen mélységét sajátította el a való világ megismerésében, vagy önmaga félelmeinek megismerésében, vagy csupán csak egója meghatározása érdekében, vagy annak támogatása érdekében állít magáról valamit arról, hogy valamilyen folyamatot már ismer. Voltak emberek, akik csak azért mentek hozzá, mosolygós, homályfedte szemükkel, s álcázott ábrázattal, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy valójában az-e, aminek mások mondják, s valójában azt tudja-e, amit állítanak róla. Gyakran látta ezeken az embereken, hogy valójában csak azért mennek a közelébe, hogy munkájába, tevékenységébe beleszessenek, rossz hírért keltsék, vagy épp értetlenül megcáfolják dolgait. De ezekhez az emberekhez is ugyanúgy viszonyult, mint akár legjobb tanítványaihoz, mivel tudta, hogy ezeknek az embereknek ez még tanulási folyamat, most szereznek bizonyosságot, és majd életük valamelyik távolabbi pontján összeütközésbe kerül jellemük életük ezen pillanatával. Mert tudta, hogy a felismerések mindig konfliktusokat hoznak létre, a konfliktusok pedig építőkövei a felismerésnek, annak a tiszta állapotnak, amelyet már nem az ego vezet, nem a személyiség csapdája, nem a test csapdája, hanem maga az az erő, amely a világot alkotja, élteti, létrehozza.

Tanítványai hol változtak, hol évekig ugyanazok voltak, és ő gyakran látta rajtuk azt, hogy az ilyen változási folyamatok valójában abból indulnak ki, hogy egy-egy tanuló csak az általa feldolgozásra került folyamatokat tudja érteni. Azokat, amelyeket már a saját gondolatvilágába nem tud beépíteni, és az egójának korlátait nem tudja kitágítani, azok egy idő után eltávolodnak tőle, így jelezvén azt, hogy elértek tanulásuk ezen életbeli végére. De voltak tanulók, akik képessé váltak a megújulásra, képessé váltak arra, hogy a lényeg, és a való világ igazi mélységeit ismerjék fel, és hosszú és kitartó tanulással nagy magasságokba tudtak

eljutni. Tanítványaival rendszeresen tartotta a kapcsolatot asztrál szinten. Nemcsak azokkal, akik tanultak tőle, hanem azokkal is, akik már eltávolodtak, és más irányt választottak maguknak fejlődésük jeleként. Ezeknek az asztrál szintű kapcsolatoknak több összetevője volt. A lényege arra épült, hogy az élethelyzeteiket szokta végignézni, hogy azokról a dolgokról, amelyekről tanultak, az életben más formátumban, hogy oldják meg. Sokszor látott tanulókat, akik a tanulást ugyan értették, de nem ismerték fel, és azokba a tipikus csapdába estek bele, amikor egy-egy tanuló a közösség hatására az adott pillanatokban, az adott időben úgy értelmezi a tant, és úgy mondja ki, ahogy azt kell, de annak a mélységét nem ismeri fel, így a napi életbe nem tudja beépíteni. Látott tanulókat, akik azt mondták példaképpen, hogy az uralkodás, a hatalomvágy, az nem jó irány, de mégis magánéletükben mindent megtettek annak érdekében - hol rejtve, hol burkoltan -, hogy elsőbbségük, vagy netalán vélt elsőbbségüket érzékeltetni tudják környezetükkel, élőhelyükkel. Ezeknek a tanulóknak se szólt sokáig, hosszú időn át, egészen addig, amíg cselekményeik el nem érték a kritikus határt, és ebben a kritikus határban már az önkárosítás és a környezet rombolás valamilyen formája nem nyilvánult meg. Vagy pedig olyan irányok, amikor már ők is kezdték továbbadni dolgaikat, beszéltek embereknek dolgaikról, fejlődéseikről, és a saját hatalomvágyuk érdekében másokat bajba, vagy rossz irányba sodortak el. Ilyenkor történtek meg olyan dolgok, hogy ezeket a tanítványokat valamilyen asztrál szintű figyelmeztetésben részesítette először, s ezeknek a figyelmeztetéseknek mindig többszintű megnyilvánulása volt. Volt első lépésben egy asztrális figyelmeztetés, ami a lelkiismeret, és a morál visszaállítására irányult, illetve a lelkiismeret felbresztésére. Második lépcsőben az ilyen figyelmeztetések biológiai vetületet alkottak, amelyek különféle problémák megnyilvánulását hozták elő a testen. Illetve van egy harmadik szintű lépcső, amikor a tanuló hibáit ellene fordítják, és a környezetében élők ugyanazt adják neki vissza, egyfajta tükörként. Ezek a tanulási folyamatok bonyolult rendszerekre épülnek, hisz több ember jellemét, rendszerét kell összekapcsolni ahhoz, sok esetben, hogy egy ember tanulni tudjon. Tudta már, hogy ezek a cselekmények nem emberi cselekmények. Hanem az ember feletti világok ugyanúgy viszonyulnak az emberhez.

Ahogy tanítványai egyre többen lettek, úgy híre is egyre meszebbre jutott, és egyre magasabb szintre a társadalom rétegeiben. Voltak emberek, akik csupán csak azért jöttek hozzá, hogy bizonyosságot próbáljanak maguknak begyűjteni azokról a bizonyos történelmi eseményekről, amelyekre rákérdeztek. Ezeket a történelmi eseményeket ő már, mint emlék élte meg, mert nem nagyon szeretett ezekre az eseményekre emlékezni. Mivel látta, hogy ennek a kornak, amiben jelen

életét élte már voltak olyan kifejtett szervezetei, rendjei, amelyek több száz, esetenként ezer éves múlttal rendelkeznek. S ezek a rendek, hogy a hatalmukat megszilárdítsák képessé váltak történelmi eseményeket, dátumokat megváltoztatni, és az így elért hatalommal egyfajta nyomást tudtak gyakorolni a társadalom különféle rétegeire. Tudta, látta rajtuk, hogy ezek az emberek valójában el vannak tévelyedve, és nem az igazságot keresik, hanem csak saját maguk boldogságát, és a kettő nem összeegyeztethető. Látta rajtuk, hogy ezek az emberek valójában a boldogságukból kovácsolnak igazságot, és ez jellemzi valójában a tévedések irányát, mert az úton járó ember az az igazság felismerése által jut el a boldogsághoz, és nem a boldogság vélt ideájaképpen teremt magának egy igazságot. Azok az emberek, akik a történelmi eseményekre voltak kíváncsiak, gyakran csak valamiféle magyarázatot akartak tőle hallani bizonyos eseményekre. Ő nagyon óvatosan bánt ezekkel a dolgokkal, mivel ezekbe a folyamatokba nem akart belefolyani. Egyrészt azért, mert tisztelte mások sorsát és karmáját, és úgy gondolta, hogy azok a csoportok, aki felvállalják annak merészségét, hogy megváltoztatnak bizonyos történelmi eseményeket, azoknak előbb vagy utóbb valamilyen módon felelniük kell tetteikért. S ő úgy érezte, ez nem az ő sorsa, neki nem az a fontos, hogy most másokat kioktasson, vagy helyre tegyen, vagy kiigazítson, hanem az a sorsa, hogy rávilágítson másoknál arra, hogy melyek azok az irányok a fejlődésben, amelyek az adott személy számára járhatóak. Gyakran vonták kétségbe ezeket a tanácsait, de ő azokon csak nevetett, mint ahogy azon is nevetett sokszor, mikor megkérdőjelezték, hogy honnan vesz magának jogot ahhoz, hogy másoknak olyan tanácsokat adjon, amelyek gyakran kellemetlenek, vagy fájdalmasak. Ilyenkor csak annyit mondott:

- A pokolba vezető út a jó szándékkal van kikövezve, a tudáshoz vezető út pedig nagyon veszélyes és nagyon nehéz. Mindenki a saját belátása szerint dönt, és mindenki a saját szabad akaratára szerint értelmezi, hogy melyik utat választja.

Gyakran elmélt az azon magányos pillanataiban, hogy mi szükség volt a kultúrának arra, hogy bizonyos történelmi eseményeket megváltoztasson, hisz ő látta, átélte ezeket a dolgokat, emlékezett ezekre a dolgokra. Voltak tapasztalatai arról, hogy az idő múlásával egy-egy kultúrák, vagy egy-egy filozófiai irányzat meg tudja erősíteni kapcsolatát. Egy-egy történelmi eseményt nem annak elkövetőjének vagy létrehozójának tulajdonított, hanem egy másik személynek, aki szimpatikusabb volt az adott kultúra számára. De látta azt is, hogy sokszor egy-egy adott történelmi eseménynél az emberek képesek a hatalmuk érdekében annak a történelmi eseménynek, amire hivatkoznak, akár ezer-ezerötszáz évvel is megváltoztatni valós eseményét, sőt magának a történeteknek a folya-

matát is képesek máshogy koreografálni. Csupán csak azért, hogy ismételtlen megszilárdítsák saját hatalmukat, és ez által idearendszereiket létrehozva hatást tudjanak gyakorolni a tömegek felett. Ezekben a folyamatokban érezte, hogy az ember mennyire önző és mennyire gyarló, és hogy milyen messze vannak még azok pillanatok, amikor az ember eljut a tiszta igazság állapotába.

Asztrális utazásai során, mikor a jövőt kémlelte, gyakran látta azokat a pillanatok, amelyek a kultúrákat megtanítják arra, hogy tiszteljék az igazságot, és felismerjék a boldogságot. Látta, hogy minden egyes kultúrákban a vélt igazságok, és a vélt boldogságok, kataklizmákat, katarzisokat, sokszor nagy háborúkat hoznak létre. S ezeket a háborúkat nagyon keserű szájjal nézte végig, mert mindig látta, hogy csak egy-két ember, egy-egy maroknyi csapat ideológiai problémája hoz létre akkora feszültséget, amibe milliók halnak bele, milliók halnak éhen, vagy éppen milliók pusztulnak el egy-egy háborúban. Látta azt is a jövőben, amikor emberek a saját vagyoni, hatalmi, anyagi javaik gyarapítása érdekében képesek másokat akár betegségbe, akár tévedésbe sodorni, csupán csak azért, hogy saját világukat, amit teremtettek maguknak, mint egy idea, azt meg tudják erősíteni. De ezeknek a csíráknak a kibontakoztatását sem akadályozta meg, igaz nem is támogatta őket. Gyakran mikor ezeknek a csíráknak a képviselői megkeresték, és tanácsért fordultak hozzá, ugyanúgy elmondta nekik a jó dolgokat, és a rossz dolgokat egyszerre. S náluk is meghagyta a szabad akarat döntését, mivel tudta, hogy ez az emberiség egységes karmájához tartozik, és a tanuláshoz a lényegében pontosan az ő szerepe az, hogy meghagyja a lehetőséget a szabad akarat felismeréséhez, és ne arra irányítsa az embereket, hogy ő szerinte mi a jó és mi a rossz. Csak tanácsot mondhat, és tanácsképpen is elemezheti akár az adott folyamat jó irányát, akár annak rossz irányát. Látta amint emberek, a megszületés misztériumában részesülve, magukon hordozzák az előző életeik nyomát. Alakjuk, melyet az új életben választanak maguknak, lenyomata az előző életek rendszerének. Látta amint a test megmutatta a lélek és a szellem kapcsolatának állapotát. Látott embereket, akik már az út magasabb régióiban voltak, és az anyag nem jelentett vonzást a számukra. De látott ideákban, és félelmekben küzdőket, akik saját félelmeiket testükbe zárták, és egyre csak fogytak. Voltak, akik viszont a test örömszerzésében keresték a boldogságot és a felülemelkedés lehetőségét. Tanítványai gyakran kérdezték, hogy az alak, mint külső megnyilvánulási forma mennyire tükrözi az egyén jelenlegi fejlődési szintjét. Válaszaiban mindig rávilágított arra, hogy a test valójában nemlétező káprázat csupán. Csak ideája a lélek, és szellem kapcsolatának. Ennek az ideának megfelelően alakul az egyén egészségi állapota, és szellemi útja. A betegségek a lélek visszhang jelei. Minden

betegség rávilágít arra, hogy mi az, amire a fejlődő léleknek figyelmet kell fordítania. Látta amint a hozzá fordulóknak jelentős része, csupán azt akarja, hogy ő gyógyítsa ki őket a betegségükből. Tenni azért, hogy valóban ne legyenek betegek a legtöbben nem akartak. Nekik is adott valami kiindulópontot arra vonatkozóan, hogy valójában mindenki a saját orvosa. De csak abban az esetben, ha komolyan veszi saját magába vetett hitét, és szeretetét. Látta, hogy a legtöbb ember azt állítja magáról, hogy természetesen, hogy szereti önmagát, de a kijelentések mögött nagy részben mindig üres űrt talált. Érezte, hogy sok ember csak mosolyog azon, amit mond, és nem veszik komolyan, de ez soha nem zavarta. Tudta mindenki úgy dönt, amennyire érzi a való világ erejét, és annak szabadságát. Sokszor érezte, hogy az emberek jelentős része még végtelenül messze van a valós béke korszakától. Látta, amint a magát vallásos gondolkodású embernek nevező, valójában olyan, mint bármely más hit képviselője. Aki valójában csak azért hisz vallásában, mert vallásának központi alakja talán feloldozza bűnei alól. Látott sokféle hitben élőket, és érzékelte, hogy ők valójában csak azért táplálják hitüket, hogy a közösségük tagjai tudjanak maradni. Mivel ha másképp gondolkodnának, akkor a közösség megvonná tőlük a bizalmat. Ha a bizalom megszűnik, akkor az élet más területein is kialakul egy bizalom megvonás. Ennek legjobb példáját sok vezető vallásnál észrevette. Mikor azonos hitű emberek kerültek üzletileg egy csoportba, elég volt számukra, ha az üzlet megkötése után kézfogással pecsételték meg a létrejött üzletet. Míg ha más hitűekkel kerültek ilyen kapcsolatba, akkor a bizalmatlanság mindig az irányító cselekedetek között volt. Persze elgondolkodott azon, hogy ezek az emberek vajon miért hisznek istenükben, mikor minden tevékenységükben megszegik annak parancsait. De ezek ellenére buzgón járnak templomaikba, hogy istenük feloldozza őket a szándékosan elkövetett vétkeik alól, természetesen, hogy ismét szándékosan elkövessék azt. Az egy végtelen kör amiben járnak, látta rajtuk. Igaz látta azt is, hogy a születések körforgásában ez addig megy így, amíg a fejlődő lélek ki nem lép a rendszerből, úgy, hogy felismeri az ott rejlő tudás lehetőségeit. Látta, hogy a legtöbb ember azért követi el bűneit, mert nem tudja elképzelni, hogy az élet egy folytonos lét megnyilvánulása. Nem fogadják el sokan azt, hogy a halállal semminek nincs vége. Bár látta, hogy sok ember érzi, hogy az élet az nem egyszeri és megismételhetetlen, de mégis sokkal kényelmesebb élni úgy, hogy nem kell félni attól, hogy a következő nem létezik. Így nem kell számonkéréstől tartani, de látott, ilyen gondolatok közepette leélt életet, és látta amint az ilyen élet végén eljön a halál, s a haladók már tudja, hogy valamit igen elrontott. Sokan igaz az utolsó pillanatban rájönnek a fény útjának bölcsességére. De ez már késő, a következő életben is csak későn ismerik fel a nyílegyenes utat.

Tanítványait rávezette, hogy a világon minden vallási, és filozófiai irányt egyformán tiszteljenek. De csak a saját belső lelki irányukat kövessék, melynek alapja, hogy összhangban kell élni a természettel. Nem szabad úgy keresni a tant, hogy másra vetíteni a hibákat, és mástól várni a megoldás kulcsát, ezek nagyon veszélyes folyamatok, melyek kivétel nélkül zsákutcába vezetnek. Tanítványainak gyakran beszélt arról, hogy az ember az egyedüli érték, és a születések végtelen láncolata szinte egy csapásra megszüntethető, ha valaki komolyan veszi saját lelkiismerete hangját. Ez a hang minden esetben a legtisztább tudást adja tovább, és a bölcsesség egyetemes forrása. Így tanulói tapasztalatot szereztek arról, hogy nem az a lényeg, ki mennyire követ egy-egy hit irányt, az sokkal fontosabb, hogy valaki mennyire követi a lelkiismerete hangját.

Arra külön felhívta a figyelmet, hogy nem szabad összekeverni a lélek hangját az egó vágyaival. Mert az sok esetben képes olyan magyarázatokra, mely szinte majdnem azonos a hanggal, de mégsem. Csupán csak arra kell figyelni, hogy a szabadság mennyire tiszta, és a vágy mennyire vezet a szellem fényét.

Lassan elérkezett az idő, és élete megváltozott. A meditációs gyakorlatai elvezették a tudatnak olyan világába, ahol már az idő elvesztette jelentőségét. Igaz az idő eddig sem játszott nála olyan szerepet, hogy hatást gyakorolt volna szellemi fejlődésre. A tér lassan kibontakozott előtte, és az időtlenség világa az élet más érzetét keltette benne. Tanítványait egyre jobban ösztönözte, hogy egyre több időt fordítsanak tanulmányaikra. Mivel látta, hogy sokan a tant saját ideológiájuk szerint akarják értelmezni. Addig, amíg egy tanuló csak a saját karmájának engedelmessé tesz az ideológiák beképzeltetését, nem tett semmit. Tudta, hogy az ilyen karmatikus jellegű folyamatok az adott lélek fejlődését szolgálják. Sok esetben azt sem akadályozta meg, mikor valamelyik tanítványa ellentmondott neki, pedig tudta, hogy a tanuló nem rendelkezik azokkal a tapasztalatokkal, melyek rávezetnék a való világ érzékelésére. Bár ezekben a tanulási folyamatokban látta, hogy az ilyen tanulók előbb-utóbb belesnek saját hibájukba, mivel a tapasztalatszerzés folyamatát összekeverik a megtapasztalás nehézségeivel. A tan továbbadása folytán gyakran asztrális kapcsolatot tartott fenn tanítványaival. Tudta, hogy a tanulók csak egy felismerési szint után képesek az asztrális folyamatokat megkülönböztetni a saját álmok képviláguktól, mivel eleinte a legtöbb ember az álmokat csak, mint egyfajta képhalmazt tekint, és csak azok kezdik komolyan tanulmányozni, akik már az időt és teret nem szűk korlátok között értelmezik.

Az asztrális kapcsolatokban, a legtöbb esetben olyan irányú információkat hoztak felszínre, melyek lehetővé tették a tanulónak, hogy az

élet folyamatait a szellem és lélek oldaláról képes legyen átlátni. Mivel az emberek az ébrenlét állapotában nem mindig tudják elvonatkoztatni gondolataikat és érzéseiket.

Mikor egy-egy, az átlagnál nagyobb tehetségű útonjáróval találkozott, gyakran nézett bele annak szellemi fejlődésének vonulataiba. De ezekhez a múltidéző pillanatokhoz nem kellett neki komolyabb előkészület, csak rá gondolt és már látta maga előtt a kérdező múltját.

Felismerései megteremtették benne az egyensúly tisztaságát, és méltóságát.

Harmincéves korára a tan élete minden pillanatát áthatotta. Tanítványai közül csak a legkitartóbbak voltak képesek elfogadni, és felismerni annak jelentőségét, amit tovább adott nekik. Mindig ügyelt arra, hogy példáit, amit a tanulás nehézségeivel kapcsolatban mond, azokat saját történetéből vegye. Fontosnak vélte, hogy a tanító csak azokat az eseményeket adja tovább, amelyeket maga is megtapasztalt. Így lesz majd hiteles a tanulók előtt. A hitelesség tényét nem abban látta, hogy valaki mennyire tud felismerni bármit, hanem abban, hogy az átélt felismerés mennyire tudja megváltoztatni a tanulás folyamait!

Az egyház eleinte nem sokat foglalkozott tetteivel. De az idő múlásával egyre nagyobb figyelmet fordítottak tevékenységére. De mivel úgy gondolták, hogy tettei, és szavai nem ártanak az egyháznak, és sok esetben inkább támogatja az embereket, az egyházzal való kapcsolatuk erősítésének érdekében, csak figyelemmel kísérték munkáját. Azt valójában nem látták át a dolgait felügyelő papok, hogy a hozzá fordulókat csak azért támogatja az egyházzal való viszonyukban, hogy ismerjék fel milyen az, amikor a hit erejét tömegmanipulációs célokra használják.

Mindig kényesen ügyelt arra, hogy az őt követő tanulók egy idő után saját világukat építsék fel, mivel nem az volt a célja, hogy saját vallási ideológiát hozzon létre, hanem az, hogy megmutassa az embereknek, hogy mindenkiben ott van a végső lét megismerésének a lehetősége, legyen az bármilyen gondolkodású vagy hitű ember. 1730 tavaszán egy beszélgetés során még társaival elmélkedett a jövőről, a következő napok történéseiről, de ő már tudta akkor, hogy azokban az eseményekben fizikai valójában nem vesz részt. A rá következő pár napban legközelebbi barátai, ismerősei szinte traumaként éltél meg az eseményt, hogy eltűnt. Nem hagyott hátra mást, csak egy levelet. A levélben egy mondat állt csupán, aláírás nélkül: „Ne tőlem függjétek, hanem függetlenül valósítsátok meg álmaitokat!” Soha többet nem látták, és bár hosszú évtizedekig keresték, de sehol nem bukkantak a nyomára. Ugyan néha belefutottak, olyan hírek csapdájába, hogy valahol messze a Habsburg birodalomban él valahol, közel a porosz határhoz, de mikor elindultak keresésére, kiderült, hogy csak egy másik utazó nyomaira bukkantak rá. S volt tanít-

ványai között, aki nem értette, hogy mi történt, s elfogadta új tanítójának azt, akit talált. Mikor elbúcsúzott társaitól a tanítványok azt mondták neki:

- Te még nem tudsz álmodni, függeni akarsz másoktól.

Így tanítvány tanítványt magára hagyott.

Még évekig keresték az utazót, de sehol nem találták meg. Ugyan Franciaországból felröppent egyszer egy hír, hogy arrafelé láttak két embert, akik délről a hegyekből jöttek, a Pireneusok felől, s az egyik középkorú volt, a másik hosszú fehér hajú, és nagyon öreg, de mindegyik nagyon fürge, s képesek voltak szembeszállni a gonoszság démonával, s azt legyőzni, de aztán nekik is nyomuk veszett. A szóbeszéd szerint valahol az Alpok nyugati lejtőjénél látták őket utoljára, amint gyalogosan dél felé vándorolnak.

Az utazó azon a napon, amikor összepakolta cuccát, nézte a hajnalt. Majd ahogy a Nap egyre magasabbra ment becsukta az ajtót maga mögött, a levelet az asztalon hagyta, a kulcsot a zárban. Ugyan tudta, hogy barátai egy óra múlva keresni fogják, pillantása a papírlapra tévedt, s arra gondolt, „ha értitek, amiről beszéltem, értitek a levelet is.” Majd elindult északnak. Két évig vándorolt, amikor elérte a Pireneusok déli lejtőjét, felment a hegyekbe, s mélyen benn a Pireneusok középső gerincvonulatában, egy zárt völgybe bejutva, egy elhagyott faházat talált, egy alpesi hegyi legelőn. Tudta, hogy az utóbbi évek nagy járványai, háborúskodásai s az új világba induló kivándorlók tömege miatt a környék elnéptelenedett, s magányában így senki nem fogja zavarni. Mikor belépett a kalyiba ajtaján, az volt az első mondata:

- Tovább már nem megyek. Az utazás véget ért.

Hatodik fejezet

Kíváncsian ült a Hold a Piadero csúcsán. Lui Ferra Pereira a házától nem messze egy kisebb mézskő szirten ült. Alatta elterült lent, messzi az alpesi legelő, az azt körülölelő hatalmas fenyvesekkel. Néha egy medve sétált át a réten, a távolba farkasok énekeltek, s fenn a háta mögött a csúcson ott nevetett a Hold. Messze Veracruzia felől fekete felhők gyülekeztek az égen, de látszott rajtuk, hogy a szél tovább fújja őket nyugat felől. Ahogy ott ült a sziklán, agyának belső zugaiban egy ismerős bizsergető érzés futott át rajta. Valaki közeledik. Ahogy ezt végiggondolta, lenn a völgyben, a réten elszórtan heverő fehér kősziklák között ködgomolyag kezdett el kavarni, földöntúli fehér lila fényt árasztva magából. Majd alakká, s egy pillanat múlva anyaggá formálódott. Egy férfi ősz fehér hajjal lépett ki a fényből.

- Üdvözöllek téged Penu-El! - köszöntötte a fehér hajú, a sziklán ülő Luit.

- Én is üdvözöllek téged! Olyan régen hallottam ezt a nevet, hogy már lassan kezdtem elfelejteni. Mi végre jöttél el hozzám? - kérdezte Lui. Az idegen hamiskás mosollyal válaszolt.

- Itt az istenek tornácán is megmaradtál olyanok, amilyen voltál. Kíváncsiskodó és kicsit izgága alaknak. De ne félj, nincs mitől félned, a nagy ég azért küldött, hogy próbára tegye lelked, és szellemed - majd hamiskásan elmosolyodott -, amíg testedet elfújja a szél, s úgy kering a szélben, mint fáról leszakadt falevél, mely a fa alatt az avarban megpihenve, a számára eónok múltával egyesül a fával ismét. Most nem tanítani jöttem, s nem elmélkedni. Tettekre van szükség, s a tettek ideje érkezett. Látod, ahogy a csillagok vándorolnak az égen. Nemsokára közeledik a farkas órája, s mire elmúlik, mi már rég visszajöttünk. De az is elképzelhető, hogy csak én jövök vissza, s a te neved örökre törlődik az Akasa nagy könyvéből, mintha soha nem is lettél volna. De elég a beszédből, álljunk neki! Tegyük meg, mit meg kell tenni! Ha tudsz követni, akkor már az vagy, ami a neved!

Kényelmes sétával elindultak vissza a ház felé.

De mielőtt elérték volna házat, egy kékes lilás fehér fényburok vette őket körül, majd lassan eltűntek, a pireneusi éjszakában.

A Piadero csúcsán a Hold lustán tovább ballagott.

Már nem létezett a számukra a tér és az idő, csak gondolatok voltak és saját álmuk egybeforr a létezését álmódó isteni álmokkal.

Gondolatuk első sugallat megnyilvánulása egy Portugál templomba vezette őket. Egy asszony fohászott a teremtőhöz, hogy békét leljen, és nevelni tudja két lányát és egy fiát. De a nyomor elviselhetetlen volt a számára.

Fohásza meghallgatásra talált, és az Úr elindította feléje segítő gondolatát. Melynek eredményeképpen a gyerekek pásztorkodásuk alatt, több alkalommal is csodát láttak, melyben a szeplőtelen szűz jelent meg nekik és beszélt hozzájuk. Átadta nekik az ég üzenetét, hogy azt adják tovább az embereknek. Történiék bármi, csak bízzanak a teremtőben.

A fehérhajú, és Penu-El végignéztek az eseményeket, de nem avatkoztak bele. Ez más utazók dolga volt. Átadni a béke zálogát sokan, és sokféle módon teszik.

Penu-El látta, ahogy az események egymásra épülnek, és azok milyen hatást váltanak ki. Mivel az idő nem jelentett a számára akadályt, végignézte a jelenés minden egyes pillanatát. Nem csak azt, ahogy a jelenés alakjai bizonyosságot téve forgatják körkörös pályán a Napot az égen, hanem azt is, hogy a jelenésnek milyen az utóélete az évtizedek múlásával. Látta, hogy az idő múlásával arányosan egyre többen nem fogadják el azt, ami történt. Látta azt is, ahogy a későbbi korokat figyelte, hogy vannak emberek, akik nem elégszenek meg azzal, hogy nem fogadják el a történeteket, még saját elméleteket is készítenek arról, hogy valójában mi is történt a pásztor gyerekekkel. Természetesen elméleteiket igaznak, valóságosnak hiszik.

Érzékelte, hogy a jelenés irányítói, nem avatkoznak bele az ilyen szintű értelmező folyamatokba. Igaz tudta azt is, hogy ha a beavatkozás megtörténne, akkor az nem azt jelentené amiért a jelenés történt. Mivel így az egységes felismeréshez vezető utat elzárnák. Eszébe jutott az az alkotott világ, ahol ő megtette a beavatkozás lépéseit, és annak a lépésnek hatásaként milyen felismerési folyamatokon kellett neki keresztül mennie, hogy eljusson a tudat személytelen-én állapotába. Igaz így tudott, ez által növekedni. Ha akkor elbukott volna, most nem értene, hogy mi miért történik. Inkább sajnálkozna azon, hogy a három gyermek milyen nehéz helyzetbe került, amiért a felnőttek így bánnak velük. De most már tudta, hogy valójában csak magát sajnálná, és nem adná meg a lehetőségét a szabadság egyetemes fejlődésének. A következő gondolatuk már az álom egy másik pillanatában volt érzékelhető. Egy gőz lepte konyhában egy háziasszony tette dolgát, és arról álmodozott, hogy gyermeke szülessen. De évek óta nem akart megfoganni, és ezért állapotát Isten büntetésének gondolta. Azon elmélkedett, hogy vajon milyen bünt követte el, hogy ezt az adományt, a teremtő megvonta tőle. Penu-El látta, hogy társa odahajol a nő füléhez, és halkán belesúgja; - Türelem, csak légy kitartó és ne add fel. Aki hozzátok érkezik még vár, mert nem jött el az idő, melyből tanulhat, és melyből tanulhattok.

Majd félre suhant az asszony mellől. Penu-El látta, hogy az asszony csak nagyon messziről halotta meg a sugallatokat, mivel a vágy bezárta fülét a belső hangok elől. Ekkor odahajolt ő is, és akaratát a nőre

irányítva, mint egy szürke ködfolt meglibbentette a konyha ablak vászonfüggönyét. Az asszony a jelet észrevette, és isteni jelnek tekintette. Halkan szinte magában beszélve szólalt meg;

- Köszönöm uram, a jelet észrevettem, bár fülem süket. De legyen, ahogy akarod, mivel én gyenge, és esendő vagyok, de nem akarok mást csak egy gyermeket. Legyen, ahogy jónak látod, én a döntést elfogadom.

Penu-El látta, hogy az asszony valójában meghallotta társa sugallatait, és válaszolt is azokra. Csak még megerősítésekre van szüksége. Ez azt jelenti, hogy már elindult az utazás végtelen ösvényén mely nyílegyenesen vezet a végtelen felé. De még nincs tudatában saját érzékeinek. Látható, hogy a gyermek utáni vágy tiszta felismerése a karmája ezen életében. Mielőtt továbbmentek gondolatokat cseréltek, igaz tudták, hogy valahol mélyen, az asszony is veszi gondolataikat, de most fájdalom eltorzítja belső fülét. Így majd csak mikor a neki szánt időnek egy távoli pontjára ér, és ott nyugvópontra lel, akkor fogja őket meghallani, és azokat a saját gondolataiként fogja értelmezni. Tudták ez jó, mert nem az a lényeg mikor indul el egy folyamat, hanem az, hogy elindul. Az asszony még nagyon messzire van a felismerések szabadságától, de már halad az úton, és siettetni nem szabad.

Mielőtt az asszony tovább szötte volna gondolatait, már el is ilantak. Messze jártak, és valahol a tenger felett suhanva egy embert vettek észre, ahogy hullámok között az életéért küzd. Gondolatai egyre jobban és erőteljesebben az élet felé irányultak a hajótöröttnek, és nem látszott rajta a haláltól való félelem. Melléje suhantak, és egy gondolatot küldtek feléje, hogy még nincs itt a halál ideje. Neki még élni kell, mert nem tette meg a dolgát. Majd gondolataik erejével egy csónak törött darabját sodorták a hajótörött elé a hullámokba. Az felkapaszkodott rá, és ahogy felemelte fejét a hullámok fölé, látta a messzi horizonton, ahogy egy hajó közeledik feléje. A két gondolat békéjüket szétárasztva, elküldték sugallatukat a hajó kapitányának, és a szél is úgy fordult, hogy minél gyorsabban megtalálják a tenger vándorát. Majd tovább szálltak, sebesebben, mint egy gondolat. Az időnek egy másik síkján látták egy nagyváros utcáján, ahogy az emberek veszekednek. Hárman voltak. Kettő támadott egyet, bár az egyik támadó csak színlelte a támadást, és látszott rajta, hogy fél társától. Melléjük suhantak, és nézték az eseményeket, sokáig nem avatkoztak bele. Míg a megtámadott élete veszélybe nem került. Ekkor Penu-El sugallatot küldött a színlelő támadónak, hogy Isten megbünteti tettért. Ő a félelme által meghallotta hangot, és abbahagyta a támadást, de társát nem bírta rávenni a cselekedete abbahagyására. Csak annyit tudott neki mondani, hogy: “meglásd ebből bajod lesz.” A két gondolat, a bajtól való félelmet elültette a támadó gondolatvilágában, és már kész is volt a lecke. Látták amint az egy sötét síkátorban sétál

magabiztosan, mint egy uralkodó. Ám a sötétből ketten rárontanak, és késsel megölik. A haldokló, mikor elhagyja testét, már látja őket, mint alaktalan ködhalmaz. Jobban nem mutatkoztak előtte, mert nem tartották méltónak arra, hogy megismerje a való világot. A haldokló látta, hogy gondolatok suhannak feléje, és ezek egyre jobban rabságba döntik. Valójában csak visszasugározták neki saját félelmét, amit, mint agresszió másokra vetített. Majd elsuhantak mellőle, hagyták, hogy saját képzelt gondolatiból fájdalma és félelme világából lassan kilépjen. Így már nem fog fájdalmat okozni másnak. Életek végtelen láncolatait nézték végig, s csak olyan esetekben avatkoztak bele az élet folyamataiba, amikor sorsforduló eseményeknek voltak a tanúi. S azokban hol segítettek, hol könnyítettek, hol nehezítettek, de mindig törekedtek arra, hogy döntésük szenvtelen legyen, érzélgősségmentes, de a tiszta érzelem és a tudás felismeréséhez vezető út az tökéletesen és egyértelműen tudjon megnyilvánulni. Hagyták az olyan tudatok, szellemi entitások megnyilvánulását, akik mint kísérő, segítő, vagy tanító szándékkal voltak egy-egy élő mellé rendelve. S ezekbe a kapcsolatokba nem is nagyon avatkoztak bele. Igaz a legtöbb ugyanilyen jellegű entitás nem nagyon vette őket észre, nem nagyon érzékelte az ő magasabb rendű voltukat. Utazásaik során volt úgy, hogy egyszerre több helyen nyilvánultak meg. Mikor egy-egy nagyobb karma csoporttal volt kapcsolatuk, akkor szétosztva saját testüket a karma minden egyes csoportjánál meg tudtak jelenni, s így tudták szabályozni az adott karmakörök folyamatait. Szinte, mint egy gondolatként, egy akaratként tudott az egész karmarendszer érvényesülni. Ők sokkal messzebről nézték ezt az egész dolgot, mint akár a halandó emberek, vagy a halandó emberek világához közeli szellemi lények, sokkal mélyebbről, és sokkal tisztább forrásból táplálkozott az az erő, ami őket vezette. Bár nagy ritkán észrevették, hogy őket is figyeli valami, vagy valaki, de nem volt mindig pontos, és tiszta rálátás arra, hogy ez a figyelés, s ez az identitás honnan jön, milyen mélységű, és milyen jelentőségű. Színek, fények, hangok voltak a legfontosabb megjelenési formái, és hol mély érzéseket, hol hideg érzélemmentes állapotokat tudtak létrehozni egy-egy döntés felismerése érdekében. Mikor mindennek a folyamatnak a végére értek, Penu-El halvány érzést érzett magában, hogy ezzel csak az útnak egy végét zárták le, van tovább is valami, valami, ami egy másfajta létre világít rá. Ekkor gondolatai kezdtek összesűrűsödni, s érzése tudatosodni kezdett benne abba az irányba, hogy nem értek el az út végére, csak egy állapot végére, valaminek, ami már távol áll a gondlattól, távol áll az embertől, és távol áll mindattól, amit ember elfogadni és felismerni képes. De kezdete valami olyasminnek, amit már emberként nem lehet sem érteni, sem elfogadni, sem tisztán felismerni.

Visszaértek a Pireneusok lábához, a Hold még mindig fenn ült a

hegy csúcsán, s léptük tovább folytatódott a ház felé. Talán egy ezred másodpercig voltak távol, minden olyan békésnek tűnt, még hallani lehetett, ahogy a távoli hegyek között a farkasok énekelnek, ahogy a bagoly átsuhan a fenyők ágai között. Tisztán és békésen érzékelhető volt a világ. Fehér hajú társa ott ült mellette, és csak nézték a felettük ragyogó csillagokat, csodálták az egész nagyságát, milyenségét, gyönyörű megjelenését.

- Utad végére értél Penu-El, - szólt a fehér hajú. - Befejezted utadat az anyag világában, befejezted utadat a gondolat világában. Már nem, mint ember, vagy mint valamilyen más szellemi entitás születesz újjá, hanem akkor, s ott alkotod meg saját gondolatodat, saját testedet, amikor akarod. Nem fontos hogy innentől bármit tegyél, de ha teszel, azt tiszta szívvel, tiszta akarattal kell tenned. Mi még sokszor fogunk találkozni, de már nem úgy, mint tanító és tanítvány, nem úgy, mint eddig, hanem, mint egyenrangúak. Mert ráébredtél arra, az utad során szerzett tapasztalatok alapján, hogy valójában minden ember egyenrangú Istennel, amikor azt észreveszi önmagában, hogy a benne lévő Isteni tudat vezeteti életét és a felismeréseihez vezető utat. Láttad, s tapasztalatot szereztél arról, hogy az emberek valójában ezzel a felismeréssel állnak állandó harcban. Hol meg akarják maguknak magyarázni, hol ki akarják kerülni, hol csak saját elméleteiket akarják ráruházni, a való világot nem akarják észrevenni, a látszat és a káprázat valóságához pedig betegesen ragaszkodnak. Láttad, hogy minden embernek van egyfajta kísérője, segítője, aki súg neki, vagy tanácsot ad neki. Az hol az alsóbb szférákból kerül ki, hol a magasabb régiókból kerül ki, de mindenkire gyakorol az erő, a gondolat valamilyen megnyilvánulást, valamilyen hatásgyakorlatot, ha elfogadja azt, ha nem. Láttad, hogy a gondolatok az időtől, a tértől függetlenek, és sokszor egy-egy adott gondolat sok évvel később jelenti azt, amit jelentenie kell, s fejt ki építő, és pozitív felismerő hatását. Láttad, hogy a leggonoszabb ember is valójában azért teszi, amit tesz, mert a sorsa vezet, s a legjobb ember is azért teszi azt, amit tesz, mert őt is a sorsa vezet. Csak az egyik ember megpróbálja maga irányítani a sorsát, s belebukik, míg a másik ember felismeri a sorsát és halad vele előre. A legfontosabb dolog az elfogadás, és az elfogadáshoz vezető felismerés, a gondolat szabadsága. Sok időt bejártál, sok mindent láttál, s meg kell, hogy mondjam neked Penu-El kivételes adottságaid, és tehetségeid vannak, ezeket jól kamatoztattad, és kivételes adottságaidhoz méltóan fejlődésedben sokszor a legnehezebb utakat választva jutottál el oda, ahová valamikor mindenkinek el kell jutni. Nincs kivétel, nincs más irányzat, csak az az egy út létezik, amit az emberek úgy neveznek, hogy a nyílegyenes ösvény. Én most elmegyek. Tudója lettél jónak, és rossznak, láttad, hogy az Istenek világa nem azért avatkozik bele az emberek vilá-

gába, mert ahhoz van kedve, hanem azért, mert valójában minden emberben ugyanott lakik ugyanaz az erő, s ennek az erőnek a továbbadása és felszínre hozatala a karma lényege, a felismerések lényege, az élet lényege, a lét megnyilvánulása. Mi most elbúcsúzunk, mint testvérek, és valahol messze távol, a létnek magasabb síkján majd találkozunk, s nevetve emlékezünk vissza ezekre a pillanatokra.

A fehér hajú felállt, kezét nyújtotta Penu-El-nek. Erősen, férfiasan megszorították egymás kezét, mélyen egymás szemébe néztek, majd egy pillanat múlva Penu-El azt vette észre, hogy a keze a levegőben van, már nincs előtte senki. Tudta, hogy társa nem eltűnt. Átment egyszerűen, mintha átsétált volna, vagy átlépett volna egy másik világba. Leült a sziklára a háza mellett, s a hegy csúcsán fenn a Piadero ormain a Hold lassan kezdett elbújni a szirtek között. Távol, messze keleten aprócska narancs-sárga fény lassan, de határozottan kezdte jelezni, hogy közeledik a hajnal, és ismét véget ért valami, s ismét elkezdődött valami. Penu-El elindult a réten sétálni a patak felé, bent a fenyők között, nem nézet vissza, határtalan mély boldogságot, nyugalmat érzett magában, tökéletes tiszta szabadságot. S ahogy sétált gondolatai ereje egyre fényesebbek, és fényesebbek lettek. Már nem kavargott benne a múlt, a jelen és a jövő, csak a tiszta fény vette körül. Már nem voltak fontosak számára azok a dolgok, melyeken átment, azok sem, amiket érzett. A fény egyre intenzívebb és erősebb lett, s egy mágikus, varázslatos pillanatban a fény magával ragadta, s átlépett rajta. S tudta hogy ezzel az egy lépéssel lezárt százezer évet, lezárt egy korszakot. S tudta, hogy nem befejeződött az út, hanem valójában most kezdődik. Sétált tovább a réten, de tudta, hogy halandó szemek már őt nem láthatják, halandó kezek őt már nem tudják érinteni.

Tudta ezen az úton mindenki maga jár.

Bár vannak segítők, és vannak, akik csak szemmel tartják az utazók fejlődését, és tetteikhez mérten biztosítják a következő lépcsőt.

Boldog volt, de ez a boldogság más érzéseket keltett benne. Nem érezte még soha. Sem mikor az anyag körforgásában létezett, sem akkor, mikor bármilyen asztrális világban járt. De akkor sem mikor saját képzelt univerzumát hozta létre, melyben azt hitte ő a teremtő.

De most, mikor érzi az egységet a teremtés gondolatával és a gondolat elindítójával, most érzi azt amire egész életében vágyott. Tudta, hogy jelentős mérföldkövön jutott túl. De ez nem töltötte el büszkeséggel. Egyre jobban érezte a benne születő gondolatokat, és látta rajtuk, hogy nem sokára az anyag világában testet öltenek. Egy érzés suhant feléje, és elkezdett vele érzésben beszélgetni. Nem voltak szavak, csak az érzés, arról, hogy hogyan tovább.

Felismerte az érzés lényegét, és tudta hogy másoknak is el kell ide jönni. Ekkor elhatározta, hogy megbontja saját lényét és tudását kiter-

jeszti a végtelen létbe. Egy gondolatának erejével megszületik ismét az anyag világába. Így szét tudja sugározni gondolatát az emberek világának, hogy milyen is a gömb, mely börtönüket alkotja, és milyen a szabadsulás útja. Kiteljesedett, átjutott a gömb falán, de az átjutással egy időben maga lett a gömb is. Bármiben meg tudott nyilvánulni, és egyszerre végtelen alkot is tudott öltetni. Léte eggyé vált teremtőjével, és ekkor értette meg a teremtés lényegét. Azt hogy valójában minden azért történt, hogy a teremtő átérezze saját létét és létének lényegét, a gondolat szabadságát. Teremtővé vált.

. . .

. . . Fenn a Piadero csúcán egy hókristály mosolygott, ahogy saját arcát megvilágította napjának belső fénye . . .

Epilógus

. . . 5 perc, vagy 1 év, 100 év, 10000 év, 100000 év, teljesen mindegy. Soha nem az a fontos az úton, hogy mennyi idő alatt járják be, hanem az, hogy bejárják-e. Ez a könyv egy történet, mely valamikor 100000 évvel ezelőtt a távoli múltban kezdődött. A szellem és a lélek fejlődéséről szól. Az útról, melyen karba öltve jár a jó és a rossz, a szerelem és a gyűlölet, a közöny és a segíteni akarás, az élet és a halál. 100000 év, mely egy utat ölel föl, s az útnak a végén . . .

Így kezdődött egy utazás, melynek részese volt Ön is kedves olvasó. 100000 év, mely valójában egy pillanatnak tűnik csupán. A világ-egyetem s a határok nélküli dimenziók világában nem is tart tovább. 100000 év, melyben az emberi lélek a fejlődés lépcsőfokait járja végig a felismerések, a szabadság, és a való világ megismerése felé. Az utazó 100000 évvel ezelőtt szinte egy idilli, tökéletes világban élt, melyben Ön is élt kedves olvasó. De az idő elveszti lényegét, mert az csak viszonyítási alap, de mindenki rájön a felismerések folytán, hogy csak akkor tudja az egésztest érteni, ha elvonatkoztat a tér és az idő korlátaitól. Az elvonatkoztatás lényege, hogy a fejlődő szellem felismerje, minden mi körülveszi a világot az valójában káprázat, illanó illúzió, nem létezik, de mégis kézzel fogható valóságnak tűnik. De ha az ember mélyebben belegondol egy nyugodt, esős vasárnap délután, mikor kellemesen eltöltötte vasárnap ebédjét, mely legyen az egy hétfogásos lucullusi lakoma, vagy egy hamburger, vagy egy zabkása, de lehetne akár bármi, rájön, hogy valójában csak a testét szolgálta ki, amitől elméje nyugvópontra ért. S ebben a nyugvó pillanatban álmodozó pillantással kinéz az ablakon, s látja, ahogy az ablaküvegen szétfolyik a világot alkotó festék, s a távolban olyan a világ, mint a palettán összekevert színek. S elgondolkodik rajta, vajon ha most ebben a pillanatban meghalnék, száradó porhüvelyem, - amit elfúj a szél -, az mennyire érzékeli, hogy holnap reggel indul-e a 7-es busz. Hát semennyire. Mivel attól a perctől fogva, ahogy a halál kinyitja a végtelen körforgás kapuit, felszabadul a lélek és a szellem ereje, s a 7-es busz világa, a rohanás, a sietség, a pénz utáni vágy, a csókok utáni kapkodás, mind-mind szétpukkan, mint szappanbuborék. Mert már a szellemnek nincs rá szüksége, de megalkotja a következőben a következő buszmegállót, ahol egy másik 7-es busz jön, s más csókok, s ölelések lesznek fontosak, s ez mind addig tart, amíg az ember rá nem ébred, hogy mind-mind csak azért van, mert ő maga ezt akarja látni, hallani, érezni. Nagyon sok ember járt már úgy élete során, hogy mély és valódinak tűnő érzelmi viszonyt épített ki társaival, szerelmeivel, családjával, s ezekben a viszonyokban csak nagy ritkán merült fel annak a felismerése, hogy emberek ezekben a kapcsolatokban nagyon sokszor csak egymás igényét

szolgálják ki, s nem egymás érzelmeit szabadítják fel. Például, vannak emberek, akik nagyon fontosnak tartanak testi kapcsolatokat, de egy idő után a kapcsolat elveszti jelentőségét, s úgy érzik, hogy párjukkal a szexen kívül másról nem lehet beszélni. Pedig ha őszintén tükörbe néznének, észrevennék, hogy párjuk csak az ő szellemi igényüket és testi vágyukat szolgálta ki. S mikor egy ilyen esős vasárnap délután előjön a végtelenből a csend órája, s a vágyak világát szétrobbantja a csengő telefon, melyben megszólal évek óta nem hallott párjuk hangja, kiderül, hogy a szexen kívül másról, mélyebb és tartalmasabb lelki dolgokról is tudnak beszélgetni, amelyben már nem egymás igényét szolgálják ki, hanem egymás szellemén nyitnak fel kapukat a boldogság, a felismerés, a megbocsátás, és a szabadság ajtóit. Minél előbb veszi észre valaki, hogy az élet legfontosabb dolga, hogy az ember merjen merészet álmodni, az álmaiért harcba szállni, s ha kell, azokért meghalni, annál hamarabb válik teljessé az élet, a karma feloldásra kerül, s nem görcsös feszültségek középpontjává. Kívánom, mindenki életébe eljőjön a csend órája, azon az esős vasárnap délutánon, s arra gondoljon, hogy ha vasárnap délután esik, csendes, halk, az nem is biztos, hogy eső, hanem az életet alkotó erő mossa át lelkét, szellemét és testét. S ebben a megtisztult állapotban láthatja, hogy ott messzi nyugaton látszik a felhők széle, s ajándéka lesz ennek a napnak. Egy gyönyörű napnyugta, melyet ha bátran végignéz, s csak csodálja a látványt, érzi, tudja, ez a pillanat a kezdete valaminek, és a vége valaminek, hisz valójában minden kezdetből és végből áll. Addig, amíg az ember ezt akarja látni. Nem csak az utazó jutott el idáig, hogy átlátott az idő falán, majd később át is ment rajta, teljes tudattal, melyben elérte a személytelen én állapotát. Nagyon sok névtelen vándor, kik évtizedredekig tartó utazásaik alatt, ki-ki a saját álmait vállalva, célba ért. Az emberi létnek a halállal nem a vége jön el, csupán a kezdete. S a nagy csoda, hogy újra lehetőséget kap arra, hogy belecsüszüljön az álmok világába újra azt álmodja, hogy él, s álma minél szebb, és teljesebb legyen. Az utazó története megtörtént eseményre épül, de nagyon sok ember a saját utazásának állomásait leszűrheti belőle, hogy épp most hol is tart valójában. S ha már valaki azon gondolkodik, hogy kinéz a száguldó vonat ablakából, az valahol mélyen tudata végtelen rendszerében magába hordoz egy csíráját egy gondolatnak, hogy ha már tudom, hogy hol tartok, sejtem, hol a végállomás, és talán le is szállhatok a vonatról. Mindenki ott tart, ahol először mer kinézni az ablakon, az azt jelenti, látja, hogy van valami az üvegfalon túl. Van valami, ahol nem egy helyben kell ülni, s várni a csodát, hanem ott kint a messzi távolban ott ahol a Nap nyugodni tér, távol mindentől, szabad este nagy tüzet rakni, patakvízből inni, mámorító szabad táncot járni a tűz körül, nagy komolyan utánozni, ahogy a farkasok üvöltenek, álmosan hátradől-

ni a fűbe, s nézni a csillagokat az égen, és tudni, nem csak érezni, tudni, hogy ők és mi, az egy, és ugyanaz. Mert mindenki testét alkotó atomok valamikor távol a világegyetem egy más pontján Napok gigászi kohójában volt egy parányi töredék, s most ott fekszik a fűben, s érzi, hogy nincs tér, nincs távolság, nincs test, nincs csillag, csak a gondolat van, mely most azt álmodja bátran, és szabadon, hogy leszállt a vonatról. Mindenki bátran húzza meg a vészféket s gondoljon arra, most születik meg, most kezd el élni, most lett az, amiről mindig álmodott. Tündér királylány, s tündér királyfi, vagy bölcs gondolatokat hordozó medveszellem, vagy csillogó szemű kalandor, bármi lehet, amit csak el bír képzelni, de óvakodjon attól a pillanattól, amelyet nem jár át az álom varázsa, mert abban a pillanatban, amiben nincs álom, a félelem álmodik, és a félelem álma az fájdalom és halál. Ott a vészfék, csak ki kell nyújtani egy kezét érte, egy nagyot sóhajtani, s ahogy fújja ki a levegőt megrántani, s közben nézni ki az ablakon, nézni a kéklő égen a felhőket. Pillangókat a réten, és kiáltani a Napba: - Létezem, szabad vagyok!

Jó utat, és ne feledje, ott a vészfék. Soha nem késő, minden pillanat magában hordozza az újra kezdés lehetőségét!

Czanik Csaba Árpád

És ezzel a történetnek nincs vége.

A következő kötetben folytatódik a titkok misztériuma.

Az örök körforgás...

Melyben fény derül, hogy Isten és Ember - bár nagy köztük a távolság -
miért Egy Anyának a Gyermekei...